This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Über dieses Buch

Dies ist ein digitales Exemplar eines Buches, das seit Generationen in den Regalen der Bibliotheken aufbewahrt wurde, bevor es von Google im Rahmen eines Projekts, mit dem die Bücher dieser Welt online verfügbar gemacht werden sollen, sorgfältig gescannt wurde.

Das Buch hat das Urheberrecht überdauert und kann nun öffentlich zugänglich gemacht werden. Ein öffentlich zugängliches Buch ist ein Buch, das niemals Urheberrechten unterlag oder bei dem die Schutzfrist des Urheberrechts abgelaufen ist. Ob ein Buch öffentlich zugänglich ist, kann von Land zu Land unterschiedlich sein. Öffentlich zugängliche Bücher sind unser Tor zur Vergangenheit und stellen ein geschichtliches, kulturelles und wissenschaftliches Vermögen dar, das häufig nur schwierig zu entdecken ist.

Gebrauchsspuren, Anmerkungen und andere Randbemerkungen, die im Originalband enthalten sind, finden sich auch in dieser Datei – eine Erinnerung an die lange Reise, die das Buch vom Verleger zu einer Bibliothek und weiter zu Ihnen hinter sich gebracht hat.

Nutzungsrichtlinien

Google ist stolz, mit Bibliotheken in partnerschaftlicher Zusammenarbeit öffentlich zugängliches Material zu digitalisieren und einer breiten Masse zugänglich zu machen. Öffentlich zugängliche Bücher gehören der Öffentlichkeit, und wir sind nur ihre Hüter. Nichtsdestotrotz ist diese Arbeit kostspielig. Um diese Ressource weiterhin zur Verfügung stellen zu können, haben wir Schritte unternommen, um den Missbrauch durch kommerzielle Parteien zu verhindern. Dazu gehören technische Einschränkungen für automatisierte Abfragen.

Wir bitten Sie um Einhaltung folgender Richtlinien:

+ *Nutzung der Dateien zu nichtkommerziellen Zwecken* Wir haben Google Buchsuche für Endanwender konzipiert und möchten, dass Sie diese Dateien nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke verwenden.

+ *Keine automatisierten Abfragen* Senden Sie keine automatisierten Abfragen irgendwelcher Art an das Google-System. Wenn Sie Recherchen über maschinelle Übersetzung, optische Zeichenerkennung oder andere Bereiche durchführen, in denen der Zugang zu Text in großen Mengen nützlich ist, wenden Sie sich bitte an uns. Wir fördern die Nutzung des öffentlich zugänglichen Materials für diese Zwecke und können Ihnen unter Umständen helfen.

+ *Beibehaltung von Google-Markenelementen* Das "Wasserzeichen" von Google, das Sie in jeder Datei finden, ist wichtig zur Information über dieses Projekt und hilft den Anwendern weiteres Material über Google Buchsuche zu finden. Bitte entfernen Sie das Wasserzeichen nicht.

+ *Bewegen Sie sich innerhalb der Legalität* Unabhängig von Ihrem Verwendungszweck müssen Sie sich Ihrer Verantwortung bewusst sein, sicherzustellen, dass Ihre Nutzung legal ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass ein Buch, das nach unserem Dafürhalten für Nutzer in den USA öffentlich zugänglich ist, auch für Nutzer in anderen Ländern öffentlich zugänglich ist. Ob ein Buch noch dem Urheberrecht unterliegt, ist von Land zu Land verschieden. Wir können keine Beratung leisten, ob eine bestimmte Nutzung eines bestimmten Buches gesetzlich zulässig ist. Gehen Sie nicht davon aus, dass das Erscheinen eines Buchs in Google Buchsuche bedeutet, dass es in jeder Form und überall auf der Welt verwendet werden kann. Eine Urheberrechtsverletzung kann schwerwiegende Folgen haben.

Über Google Buchsuche

Das Ziel von Google besteht darin, die weltweiten Informationen zu organisieren und allgemein nutzbar und zugänglich zu machen. Google Buchsuche hilft Lesern dabei, die Bücher dieser Welt zu entdecken, und unterstützt Autoren und Verleger dabei, neue Zielgruppen zu erreichen. Den gesamten Buchtext können Sie im Internet unter `http://books.google.com` durchsuchen.

Oehlenſchlägers Digterværker

og

Proſaiſke Skrifter.

Forſte Bind.

[redacted]

Oehlenschlägers

Digterværker

12028

og

Prosaiske Skrifter.

Første Bind.

Kiøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag

trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1851.

12

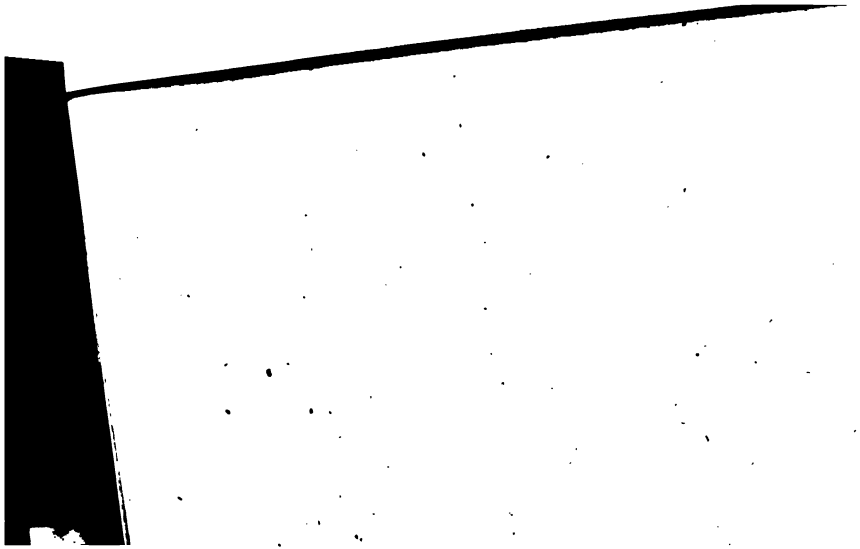

Nordens Guder,

et episk Digt.

r og Jetter fremſtille de to modſatte Naturkræfter: Den ſkabende, ſkionne, rſtyrrende plumpe Magt; Loke ſvæver mellem begge ſom den vaklende and. Han foreſlaaer Thor at reiſe til Jothunheim, for at ſtraffe Jetter- vermod. Da Thor gior dette uden Odins Vidende, kaares han i Under- en, og maa drage med uforrettet Sag tilbage. | To unge Menneſker, og Roſka (den Hurtige og den Raſke), tager han med ſig i ſit Følge. eſlutter atter at hævne ſig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgards- , og reiſer anden gang, med Odins Indvielſe, uden Loke. Nu viſer han n hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes af Jetten. bittrelſen miſter Thor ſin Hammer. | Midlertid leſter Loke for Sif, Thors , men bortvises med Foragt. Da hævner han ſig, og afſkiærer hendes medens hun ſover. Tvungen, af Skræk for Thor og Freir, henter han t Guldhaar til Sif hos Dværgene; han ſkaffer Thor en ny Hammer, en Gang Gullinberſte, Odin Ringen Drupner. | Nu træffer det ſig kort at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hønir, og da Jetten Thiaſſe ham og tvinger ham til at bortſtiæle Ydun fra Valhal, gior han det for at ydmyge Aſerne. Med Ydun bortſvinder Sundhed og Kraften fra l, Guderne ældes. | Da ſpaae Nornerne: at Tapperhed vil tvinge Tiden oftad ved Kiærlighedens Hiælp, og det blomſtrende Liv vende tilbage. des tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freia laaner ham ſin jam til Eventyret. | Medens Ydun var borte, har Freia miſtet ſin Hus- Odur, der forlod hende, fordi hun ſalmede Skade har indtrængt ſig i l og faaet Niord til Mand. Freir er erkesles ſteget op i den ikke længer erkt ſtraalende Hlidſkialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder affet ved at at ſee en deilig Mø i Bierget, en ſielden Undtagelſe, i hvilken eſtig forelſker ſig / Nu kommer Ydun tilbage og Livet blomſtrer paa ny. rne beſkrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder er til Valhal og hæves til Gud; Bragi ſynger en Sang. Det lader til, at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forſoning mellem og Jetter. Skirnir, hans Svend, treſter ſin Herre ved at minde ham om e egne Elſkovsbedrifter; han reiſer til den elſkede Mø for ſin Husbond,

overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed og rører hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skiænke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne; den forvovne, kolde Tyr trodser den tappre, varme Thor. Thor forbittres, hævner sig paa de uskyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Brylup feires andengang hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fangsel og sin egen Tilsidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omskiften, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at giøre sin Uforskammenhed god, at skaffe Thor den rette Hammer, Mjølnir, hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freia vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efterat Aserne først have skaffet ham Tilgivelse. Opægget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giøre Fortræd, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til at fornedre sig ved et Bedrag: saa de sende Thor, forklædt som Freia, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard, hævner han sig, saasnart Mjølnir lægges i hans Skiød, og han ihielslaaer alle Jetter, undtagen Oldinger og Børn, der ere blevne tilbage hos Utgardeloke, i Biergets dybeste Hrælving. Da fremstiger en stor heitidelig Ovindesskikkelse af Blodsdampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Død, Lokes Qval, den nuværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at dette Virken for en Tid skal ophøre og den fordærvede Natur sønderbrydes. Derpaa trøster hun dem med Forjættelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Usskyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer ſtaaer;
Laaner mig Eders Øre,
Mens jeg Guldharpen ſlaaer.
Hvad i de mørke Skrifter
Er ſæt med ſindrig Hu
Om Aſernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Guders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tviſt
Og Kiærligheds Idrætter,
Om Aſalokes* Liſt,
Om Valhal vil jeg ſtunge,
Om Thors Berſærkegang.
Nu kommer Gamle, Unge,
Og lytter til min Sang!

Saa melder en gammel Sanger,
Hvad her I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard ſtaaer;
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Haller er Huſet fuld:
Femhundred, fyrgetiuge,
Og vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Volde
Er trindt om Gaarden lagt,
Med kobberrøde Skiolde
Er hele Huſet takt.
Det Kobber kan man ſkue
Fra Jordens dybe Dal;
Høit ſtraaler i ſin Lue
Den lyſe Kæmpeſal.

Der boer den Gud for Krige,
Den ſtærke Aſa Thor.
Næſt Odin, kan man ſige,
Er han meeſt høi og ſtor.
Han ſtyrker bolde Helte
Med ſtærke Manddoms Aand;
Om Lænd har han et Bælte,
Staalhandſke paa ſin Haand.

Miolnir, hans tunge Hammer,
Er dog den bedſte Skat:
Hvorhelſt med den han rammer,
Der følger Døden brat.
Naar Bæltet han griber efter,
Og giorder om ſin Lænd,
Da vore ſvart hans Kræfter,
Vel fremfor alle Mænd.

Af Aſer overvundet,
Fra Dagens Lys forſtødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor Alt er koldt og dødt,
Utgardelok i Lænker,
Den Jetters fule Drot,
Paa Hevnen evig tænker,
Udi ſit Fængſelſlot.

Thi drog han til den Ende
Til Upſals Helligdom;
Han ſlukked Offrets Brænde,
Rev Gudehuſet om.
Da Odin ſammenkaldte
De Aſer til et Raad;
Og vredelig fortalte
Utgardelokes Daad.

Da nu de Aſer hørte
Den Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Og deres Blod blev Ild.
Enhver af Hevn mon tørſte
Ved hvad der nys var hændt;
Til Jothunheimas Fyrſte
Han bad at vorde ſendt.

Til Vords da Hver ſig ſatte,
Med Higen i ſit Sind;
Thors Tanker var ſaa bratte,
Han ſtøtted Haand mod Kind.
Man ſaae ham længe grunde;
Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedſt han kunde
Den Jothun ſtraffet faae.

Den aſianſte Herre,
Med ſtaalbeklædte Bryſt,
Tidt ſpænder for ſin Kerre,
Har til at age Lyſt;
De Bukke frem han kalder
Ud af den lune Stald.
Naar Kerren vældigt gialder,
Det kaldes Tordenſtrald.

Den er vel Loke nævnet,
Blandt aſianſke Mænd,
Som ofte bid er ſtævnet
For Aſketræet hen;
Dannis er han tilſyne,
Men Falſkhed er hans Skik;
Under hans Øienbryne
Har han et liſtigt Blik.

Stor Snildhed er ham ſkienket:
De aſianſke Mænd
Haver han ofte krænket
Og frydet tidt igien.
Heel pyntelig i Tale
Er han, og ſnild i Ord.
Han ſad i Odins Sale
Paa Bænk med Aſathor.

De væne Valhals Piger,
Med Kinden roſenrød,
Da rakte hver en Kriger
En Drik ſaa ſaare ſød.
De ſtørſte Horn udſtukke
De underſtærke Mænd.
Thor ledte ſine Bukke
Da brat for Kerren hen.

Med Søm han faſt mon nagle
Guldſko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæſted om ſtærken Bov,
Tog ſaa i Haand ſin Hammer,
Bød Loke fare med.
Der gniſtred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer afſted.

Ned ad den hvalte Bue
Da kiørte Auka Thor;
Der ſtod en Roſenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet ſtødte,
Da Kerren forbi ham gik;
Der ſyv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da ſaae man dybt fra Jorden
Et ſvart og biſtert Syn:
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn;
Guldkerren ſom en Svane
Da ſtilte Skyen ad.
Den høie Jotunbane
Deri med Loke ſad.

Meldte da Loke ſage,
Beſtandig arg i Hu:
Har du ei Lyſt at drage
Til Jotunheima nu?
Dig brænder ingen Lue;
Af Styrke har Du nok;
Lyſter Dig ei at ſlue
Engang Utgardelok?

Da ſvared Thor hin ſtærke,
En Helt ſaa gram i Strid:
Paa vore Pandſerſærke
Ei kiendes Sværdebid,
Min Hielm har ingen Skrammer,
Den trodſer Jernets Vold,
Og hvor min Mjolnir rammer,
Der ſtyrter Dverg og Trold.

Kiørte den bolde Herre,
Den ſtærke Aſathor,
Med Loke paa ſin Kerre
Ned ad den grønne Jord.
Smaafulgle ſang paa Oviſte,
Sig bøied de ſmækkre Træer,
Ret ligeſom de vidſte,
Valhallas Gud var nær.

Roſer og ſmaa Fioler
Da falmed for hans Blik:
Det ſpæde Blomſt ei taaler
Saa ſvar en Luedrik.
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den ſtolte Vei;
Det var ret ſom de ſukked,
Fordi han ſaae dem ei.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veeg;
Over de Bølger ſvale
Den gule Maane ſteeg;
Forbi to Kæmpehøie
Da kiørte den Herre mild:
Der ſmilte først hans Øie
Med en lemfældig Ild.

De Skyer ſig monne flytte
Saa graaliglangſomt frem;
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hiem.
Thor fra ſin gyldne Kerre
Da fordred Nattely.
Bonden gienſvarte: Herre!
Det vil jeg ſtrax Dig ſlye.

Traadte med venligt Øie
De Kæmper ind fra Toft;
De maatte dybt sig bøie
For Husets lave Loft.
Der sad den Bondes Qvinde,
Hans Datter gik ud paa Stand
Under de høie Linde.
Hun var en Lilievand.

Den Bonde sig monne neie
Med Qvinden brøvelig:
Han sagde: Vi kan ei pleie
Jer, som det burde sig.
Nødtørftighed os tvinger
At æde Jordens Rod.
Da bød dem Mjølnirs Svinger
At have freidigt Mod.

Den stærke Jothunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Det er vel værd at høre
Det undørfulde Ord:
De Bukke rundt kan kjøre,
Kring Jorden Asathor;
Til Nadver han dem søder,
Kaster Skind og Been i Vraa:
Naar aarle Solen gløder,
De atter karske staae.

Da kom fra grønne Skove
Drengen med Oviſt og Green.
Loke de fede Bove
Da ſtak paa ſkarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliſer ſmaa,
Brændte den muntre Lue,
Heel lyſtigt ud det ſaae.

Et Fad ei Bonden eied
Udi ſin hele Vold:
Thi lagde, ſom han pleied,
Gud Thor ſin Steeg i Skiold.
De fede Giedebukke
Da trøſtelig de nød.
Det Blod, ſom kom i Krukke,
Var vorden liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei ſeen,
Han Skindet ud mon ſpænde,
Der ſkulde kaſtes de Been.
Bondens Smaadreng behænde
Da vilde ſin egen Tarv:
Han brød et Been i tvende,
Og aad den ſtærke Marv.

De Fugle qviddred glade
Mod aarle Morgenſtund;
Da klædte de ſig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Blader om Arm og Been
Og ſlrb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæsſeſteen.

Da var det først tilfulde,
Man Drengens List fornam:
Bukken, som trække skulde,
Var udi Hoften lam.
Da Thor mon Læben bide,
At lee ham ikke lysted;
Knoklerne bleve hvide,
Saa hardt han Mjølnir krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
Jeg siger det for sand,
Det Hvid' i Øiet udvendte
Den understærke Mand;
Sit Bryn han dybt lod synke,
Ret som den vrede Bjørn;
Da maatte man vel ynke
Den Bonde med Viv og Børn.

De Varsler var heel onde,
Den Nød var saare stor;
Neied den uselig Bonde
Sig dybt for Asathor:
Bød ham alt, hvad han aatte,
For Drengens onde Værk;
Da smile vel han maatte,
Den rige Kæmpe stærk.

Han ynktes ved den Qvide,
Ved Bondens store Nød;
Hans Miner blev heel blide,
Han op ham stande bød;
Han sagde: vil Du mig give
Din Søn og Datter bold,
Da skal de hos mig blive
Og føre Stang og Skiold.

Da maatte ſig vel glæde
Den Fader af ganſke Hu.
I Staal og Pandſerklæde
Dem Lofe førte nu.
Tialf' og Roſka liden
Ei deres Glæde dulgte;
Beſtandig trofaſt ſiden
Den ſtærke Aas de fulgte.

Thrudvangers ſtolte Herre
Drog frem med freidigt Mod;
Hans Bukke med hans Kerre
Tildes hos Bonden ſtod.
Til Jotunheim at vanke
Lyſted den ſtærke Mand.
Droge de Kæmper ranke
Da mod Troldkæmpeland.

Det kan jeg fuldvel ſige:
Tialf blev en Helt ſaa god;
Han var en Kæmpes Lige
I Førlighed og Mod.
Det voldte ſtærken Spiſe;
Dertil var han heel klog;
Thor monne høit ham priſe.
Han bar den tunge Braag.

Roſka den væne Syſter
Vel havde Freias Maal;
Om hendes trinde Bryſter
Sig hvælved blanken Staal.
Stolt af den Pandſerbule,
Hun ſmilte kiæk og huld;
Over de Lokker gule
Var hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
Gud Thor i Kobber gik,
Med Mjølnir paa sin Skulder,
Med Fasthed i sit Blik.
Loke var ei betynget,
Med lette Skridt han gled,
Hans sorte Lok sig slynged
Ad hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
Sig raft afsted begav,
Da pludselig de stode
For et vredladent Hav.
De stolte Bølger stummed,
Og rørte hviden Bund;
Ran, Ægirs Hustru, brummed
Huult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Sølvhielm med Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen ene
Med sin Baadshagestang,
Besat med klare Stene.
Hans lange Skiæg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet meer ei brager,
Men seer heel venligt ud.
Paa Hlesey kan I finde
Hans Muslingstol at staae.
Ran er den Herres Qvinde,
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tidt Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Ryg.
Dens raske Flugt formindsker
Vist Havets Skiønhed ei;
Forfærdeligt den vrindsker
Hen ad sin vaade Vei.

Da Thor nu mon fornemme,
Selv Loke frygtsom stod,
Da hæved han sin Stemme,
Bad Guden fatte Mod.
Du bød mig selv hidbrage,
Sagde den stærke Mand;
Nu vil vi ei forsage,
Hvad end der møde kan.

Thi styrted som en Klippe
I Havet Asathor;
Han lod ei Haabet glippe,
De Andre efterfoer.
Med Hielm og Vandserærke,
Saa modig, uforsagt,
Strede de Kæmper stærke
Mod Havets store Magt.

De stemte sig med Vælde
Igiennem Fraad' og Tang;
Under steile Fielde
De hørte Havfrusang.
Da gieldte det tilviisse
At bryde vaaden Rum;
Høit over deres Isse
Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel ſige:
Den underſtærke Thor
I Styrke har ei Lige
I Himmel, ſom paa Jord;
Han ſine Sener ſpændte,
Han hialp de Andre hver,
Ret ſom en Hval han rendte
Forbi de ſkarpe Skiær.

Kun ſielden længe dvæler
Den underſtærke Mand;
Snart Midgardsormens Ovæler
Vandt til det tørre Sand;
Der ſtod de, vandbetynget,
Ved Maanens matte Skin,
Udi en Ørk, hvor Lynget
Dem vikled Foden ind.

Før falder Maanens Skive
Fra Himmelen til Jord,
Før Thor kan modløs blive;
Han raabte disſe Ord:
Nu lader os med hverandre,
Ved dette røde Lius,
Dybt ind i Landet vandre,
Indtil vi ſeer et Huus.

De vandred op i Landet
Med ſtor Beſværlighed.
Snart ſlunke de i Sandet,
Snart de paa Iſen gled.
Der blæſte ſkarpe Vinde;
Da ſegned Roſka hen.
Loke hialp den huldе Qvinde,
Han var en Qvindeven.

Natten var fort at flue,
Det lyned fjernt og nær,
Den mørke Himmelbue
Var fuld af røde Sværd,
Af Stierner med Riis og Haler;
Da skialv den vane Mø.
Man hørte store Hvaler
At fnyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bifter,
Han spændte fast sit Bælte:
Utgardeloke frister
De lyse Asgards Helte!
Han skal os ei forlede,
Jeg vil hans Frækhed dæmpe!
Saa talde i sin Vrede
Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte.
De ginge strax derind.
Den kunde vel beskytte
For Kuld og skarpen Vind.
Dens Rum var saare vide,
Sligt Huus de saae ei før:
Dets ene ganske Side
Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Braagen,
De trængte vel til Føde.
Ung Roska sad i Krogen
Med Kinder lidet røde.
To fødne Bukkehove
Dem Hungeren fordrev,
Saa lagde de sig at sove,
Kun Thor aarvaagen blev.

Kogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Øre
Nu trøstig ſad i Mag,
Da fik han ſnart at høre
Et ſvart og vældigt Brag.
Havet, ſom ſtedſe ſtummed,
Blev overdøvet brat;
Det var ſom Jorden brummed,
Dybt i den tauſe Nat.

De ſorte Skyer braged,
Og røde Straaler ſtod.
Det var, ſom Muldet knaged
Under den Herres Fod;
Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i ſin Kraft;
Han ſpændte ſit Sværdbælte,
Og ſvang ſit Hammerſkaft.

Han raabte med ſtor Harme
Hen ad den mørke Vei:
Hvad ter ſaaledes larme,
Naar Horida ager ei?
Han kunde ſin Kraft ei dæmpe,
At ſlaae den Herre lyſted;
Den feneſtærke Kæmpe
De blanke Blader ryſted.

Da monne den Stierneſſare,
Med Haler af røden Blod,
En Jothun brat opklare
Ret for den Herres Fod.
I Søvne han ſig ſtrakte,
Han var vel ſtærk og ſtor,
Hans Krop ſig vidt udrakte
Langs ad den nøgne Jord.

Da mon med Miølnir hæve
Den Herre kiæk og bold;
Han vilde ſlaae tildøde
Paa Stand den arge Trold.
Det var ſig Jetten ſvare,
Sprang raſk fra Jorden op.
Da monne førſt aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
Han foer ſaa gramt affted.
Han havde brede Skuldre,
Og ſtærke Knokkelled.
Ei mindſte Ord han ſagde,
En Stang kun var hans Værn.
De haarde Sener lagde
Sig om hans Arm ſom Jern.

Da glemte Thor at høde;
Ham lyſted ei at true,
Grant ved de Lius ſaa røde
Han monne den Jothun ſtue.
Han ſagde: Slig mig dette,
Hvad eſt Du for en Mand?
Gienſvarte ſtærken Jette:
Jeg er fra Kæmpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
Med lange Stang i Haand
Jeg ſlaaer, at ſnarlig revner
Hver Ring, hvert Pandſerbaand.
I Hielm og Pandſerſkiorte,
Vel foret blødt med Maar,
Jeg tiener Loke ſorte
I Utgards Herregaard.

Ikke Du mig behøver
At ſige her Dit Navn.
Søn af en Sværdeſløver!
Du eſt ei Jetters Gavn.
Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tykkes mig være
Valhallas Aſathor.

Heel ræd Du blev tilvisſe
Nys ved min ſagte Larm.
Med Hielmen om Din Isſe
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand Dig ſætter
I alt Dit Kobber klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meeſt og ſpæd.

Den Jothun ydermere
Saaledes tog til Ord:
Hvor mon min Handſke være?
Har Du bortſlæbt den, Thor?
Han kunde ſin Spot ei bølge,
Han loe ad Valhals Gud,
Da vaagned den Herres Følge,
Og kom af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
Hvor er min Handske nu?
Hans tykke Hielmbusk vaied
Som Fieldets Grannetop;
Han sig til Jorden neied,
Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
Ved aarle Morgentid,
Hvad de en Hytte troede,
Var en Staalhandske viid.
Jetten den monne tage,
Han traf den paa til Gru.
Da monne brat forsage
De Kæmper af ganske Hu.

Thor hørtes da at tale,
Den Helt saa kiæk og huld;
Han monne dem vel husvale,
Han var saa tillidsfuld.
Ei Kraften i at vore
Bestaaer, saa vår hans Ord:
En Ulv tidt vog en Ore,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
Ei stal mit Mod forgaae,
Skiøndt denne fule Jette
Lader til godt at slaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerskaft.

Det var ſig Jetten ſvare,
Han' ſtøtted ſig til Spiud:
Hvad driver Thor at fare
Saa langt fra Asgard ud?
Hvad vil Du kiære Herre,
I denne Ørk paa Sand?
Hvi ſtander uden Kerre
Thor i Troldkæmpeland?

Da ſvared med ſtor Ære
Den Gud, for Helte kiær:
Mig lyſter her at være,
Og derfor er jeg her.
Alt om Din Drot hin ſorte
Jeg hørte mangt et Ord,
Snart indenfor hans Porte
Staaer Valhals Aſathor.

Jeg vil den Helt dog ſkue,
Ja giæſte ham dertil,
Jeg frygter ei hans Lue,
Hans lumſke Trolddomsſpil.
Før altid Jetter ſtialfe,
Naar frem treen Aſathor.
Da ſmilte Roſk' og Tialfe
Ved deres Herres Ord.

Raabte da Jetten ſvare,
Saa det i Bierget klang:
Du ſætter Dig udi Fare,
Lad af med denne Gang.
Giennem de ſorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Aſa trænger
Hidtil uſtraffet frem.

Lad af, Du hvide Aser,
At nærmes Dig min Drot.
Hvad hiælper det, Du raser?
Det blier Din Skam og Spot.
Du kommer ei som Frænde,
Du har et fiendtligt Sind.
Det vorder Din Elende,
Saafremt Du gaaer derind.

Vend om, vend om tilbage,
Op til Dit lyse Hiem.
Hvad gavner Dig at drage
Blandt Lyng og Tidsler frem?
Et Hav, hvor Bølger trille,
En Ørk, hvor Stormen tuder,
Blev sat for at adskille
Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
I Spil og Vaabendands,
De stolte Guder savnes
Af Solens varme Glands.
Jer Nornen har bestiæret
Et lystigt Herskerliv;
Vorde tilbedt og æret
Af Mand saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
Fik et heel andet Mærke.
Inden Fieldets Volde
De vore kæmpestærke.
Ei Jordens Børn dem dyrke,
Til Skræk de bryde frem;
Thi Klippens Kraft og Styrke
Faae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
Kun lys af Branden rød;
Som Aser bringe Livet,
Vi bringe Skræk og Død.
Os Mulmet oftest skiuler,
Vi diærvt med Køller slaae;
I vore dybe Huler
Selv Guder gyse maae.

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skiold,
Han sagde: Onde Thusse,
Du est en arger Trold!
Min Mjølnir nu ei langer
Op mellem Dine Bryn,
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste Dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
Vel tale saa til Thor?
Vil Du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i sorten Jord?
Skiøndt Du Dig høit kan række
Fra disse Tidsler ud,
Tro ei, Du kan forstrække
Valhallas stolte Gud.

Han sagde ydermere
Den Herre saa mangelund:
Var der af Jetter flere,
End Sand paa Havsens Bund,
End Øgler i Nastronds Sale,
Det var mig lige Skiæl;
Det skulde mig ret huspale
At slaae Enhver ihiel.

De Guder, Helte dyrke
Med Daad og Offerblod,
Fik Kraft og selsom Styrke
Med Dannished og Mod.
Troer Du, at Mørkets Jetter
I Magt os overgaaer?
At Asathors Idrætter
Selv under Lokes staaer?

Du svulne Svamp tilvisse
Med luftigstore Spær!
Jeg burde klove Din Isse
Med dette gode Sværd.
Vel Jordens Børn maae bløde
For Eders grumme Tand;
Men Thor kan Eder døde
Blot med sin Skiolderand.

Den graae Alfader satte
Jer hen i sorten Hiem:
Blandt Luer og Biergets Skatte
Lumsk I kun bryde frem.
Kun Natten Eder maner,
Da faaer I Overhaand;
Er Livets lumske Baner,
Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys I stedse pukke,
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Diet udhugge,
Og drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Biørn,
Kun dirrer Eders Læbe,
I blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Vælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel Eder fælde,
Saa er af Nornen spaaed.
Vi skal Jer brat nedknuse;
Bierget blier Eders Grav.
Da Eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

Selv Eders Slægt i Bierge,
Med Hammer og med Tang,
De listigkloge Dverge,
Maae Eders Undergang.
De smedde mangt et Stykke
Til Østens lyse Æt;
Dem skal vi engang smykke
Med Eders røde Tvæt.

Mjølnir, min tunge Hammer,
Gav mig en Dverg saa god.
Under dens dybe Skrammer
Frempibler Dødsens Flod.
Disligest dette Belte,
Som giør mig stærk og stor.
Thi frygt den Gud for Helte!
Saa taled Asathor.

Det var sig Jetten svare,
Ringled med Pandserbaand.
Thor stod i Harniskt klare,
Med Mjølnir høit i Haand.
Da gios den arge Jette
Alt ved den Herres Mod.
Han sagde: Lad os ei trætte,
Du ædle Kæmpe god.

Jeg vil Dig Veien vise
Til Utgards fierne Hiem.
Jeg skal Dig vel bespise,
Mens her vi vandre frem.
Han mæled ydermere:
Du est en tapper Mand,
Kiært vil det Loke være
At see Dig i sit Land.

Ginge de Kæmper gode
Langs ad den stille Sø.
Da var ei ræd tilmode
Selv Roska, venen Mø.
Skrymner, stærken Kæmpe,
Gik med en Braag foran;
Da monne Vreden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
Mod røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en lysrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Braagen synke lod:
Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god;
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der vil vi hvile trygge
Til aarle Morgengry.

Løfted han Braagen ſnarlig
Da ned med ſtærken Haand,
Bad Thor at fare varlig
Alt med de møre Baand.
Han ſagde: Du vil finde
En Nadver her at ſtaae,
Saa god, ſom nogenſinde
Du den hos Sif kan faae.

Den ſkulderbrede Jette
Gik bort med disſe Ord.
Han monne ned ſig ſætte
Alt paa den grønne Jord.
Nær ved de ſtille Skove,
Med lune Sommerlæ,
Den Jothun monne ſove
Under et løvfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Tialfe,
Samt Lok' og Roſta hvid,
Huſvalt af Markens Alfe,
Ved ſvalen Aftenstid,
Paa Græsſet ned ſig ſatte,
Saa hungrige ved den Gang.
De monne Braagen ſkatte,
Dertil den Kæmpe lang.

Da ſagde Thor med Ære,
Den underſtærke Mand:
Vi maae det mage, Kiære,
Skrymner ei klage kan.
Han bad mig varlig tage
Paa Braagens møre Baand;
Derfor, o Roſta ſage,
Jeg gier den i Din Haand.

Sank da med venlig Villie,
Alt under grønne Træ,
Rosta den hvide Lillie
Paa sine runde Knæe.
Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand,
Det Arbeid lidet nyttet,
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra moosgroete Stene
Til Tialf da raabte saa:
Du vil vist ei formene,
Vi her vor Nadver faae;
Din Syster intet mægter,
Den fagre Rosenkind;
Løs Du de stive Hægter,
Som slutte Skatten ind!

Da Tialf paa Hug sig satte
Med Braagen mellem Been,
Dens Baand han monne fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asathor:

Slig Knude man ei bryder
Med en lemfældig Haand,
Klogt gior Du, hvis Du byder
At rive sønder de Baand.
Alt ved den lyse Maane,
Da svared Asathor:
Dem har jeg lovt at staane,
Jeg bryder ei mit Ord.

Loke, Du bolde Kæmpe,
Min ſnilde Følgeſvend!
Jeg vil min Lyſt ei dæmpe,
Gak Du til Braagen hen!
Hvad der for Jordens Slægter
Er tungt, ja ſkiult i Løn,
Det troer jeg vel, Du mægter,
Du fagre Laufeys Søn.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den ſnilde Gud;
Hans ſorte Lok mon bølge
Ned ad det hvide Skrud.
Loke den Braag i Hænde
Da tog med megen Liſt —
Men intet det monne bevende
Dog efter lange Friſt.

Da ſmilte Thor hin faſte,
Han reiſte ſig fra Steen;
Han monne ſvarligt haſte,
Han var ei længe ſeen;
Han greb om Baandets Ender,
Saa kiær var ham den Brad;
Men med de ſtærke Hænder
Han ſtilled intet ad.

Greb da den Gud i Vrede
Sit Sværd i ſtørſte Haſt;
Han trak det af ſin Skede,
Han hug paa Knuden faſt.
Heel kraftigt da han hugged,
Han brugte vel ſin Haand —
Men end beſtandig lukked
For Braagen de ſeige Baand.

Da hæved Thor hin ſtærke
Miølnir med Hænder begge;
Han ſagde: Jeg kan mærke,
Her Trolden mig vil giække,
Thi vil jeg nu ham dræbe
Alt for hans onde Værk;
Mit Jern i Blod ſig klæbe,
Paa bruſtne Pandſerſærk.

Gik for den Trold at døde
Gud Thor da hen i Mag.
Han monne med Miølnir høde,
Han ſlog et vældigt Slag
Ret midt udi hans Pande,
Mellem de tykke Bryn.
Det maatte de Kæmper ſande,
Det var et gruligt Syn.

Det var ſig Jetten ſvare,
Han Øiet halv oplod;
Han ſaae, i Harniſk klare
Thor ved hans Side ſtod.
Han qvad: Hvi blev jeg vaagen?
Faldt ned paa mig et Blad?
Hvor ſtaaer det ſig med Braagen?
Har Du nu ſtilt den ad?

I Harm da Thor mon blusſe,
Han beed ſig i ſin Læbe.
Han tænkte: Lumſke Thusſe!
Jeg ſkal Dig dog vel dræbe.
Jetten ei længe ſtumled,
Han ſov paa grønnen Vold.
Høit det i Skoven rumled,
Saa ſnorked leden Trold.

Slog da med Kraft og Harme
Gud Thor kun lidet blidt.
Han hæved ſine Arme
Heel mandeligt og tidt.
Der gniſtred Ild og Flammer,
Den Gud var vred i Sind:
Thi ſank den tunge Hammer
Vel dybt til Næbet ind.

Det var ſig Jetten ſtærke,
Trak lidet med ſin Mund;
Han ſagde: Jeg kan mærke,
Jeg ſover i en Lund.
For tidt jeg bliver vaagen,
Nu faldt der ned et Bær.
Hvor ſtaaer det ſig med Braagen?
Nu dog vel løſt den er?

Derpaa ſig Trolden vendte,
Han ſov paa bløden Jord.
Da faſt ſit Belte ſpændte
Den ſtærke Aſathor.
Høit lød hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleſtare
Forfærd af Skoven ſlye.

Hans Øine ſtod i Lue,
Der hørtes ſtærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Vandeſtal.
Strakte ſig ſtærken Jette
Heel mødig da og ſeen.
Han ſagde: Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green.

Derpaa han langſomt reiſte
Sig høit fra Græsſet op.
Da Morgenſolen kneiſte
Alt over Skovens Top.
Han ſagde: Nu det bliver,
O ſtærke Thor, vel bedſt,
At did Du Dig begiver,
Hvor Du Din Hu har fæſt.

Gik da heel blid og rolig
Den ſkulderbrede Trold
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med ſin Stang og Skiold.
De ſtore Utgards Porte
Man i det Fierne ſaae,
Befæſt med Stænger ſorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da ſtrakte ſvaren Thuſſe
Mod Udgard ud ſin Haand:
Han mæled: Ei Du ſtudſe
For diſſe ſtærke Baand.
Han lagde Thor i Hænde
Et Spyd med Staal paa Top.
Han ſagde: Med dets Ende
Du ſtøder Porten op.

Nu jeg Farvel maa ſige,
Jeg kan ei længer gaae.
I Utgardlokes Rige
Fleer Jetter I ſee vil faae.
Lad Eder ei forfærde,
Gaaer frem paa ſikker Fod.
I har jo ſtærke Sværde,
Dertil vel Kraft og Mod.

Derpaa ſin Vei han ſatte,
Mens faſt han Braagen bandt,
Hen til de Klipper bratte
Mod Nordens fierne Kant.
Han gik med Stridt heel ſnare
Did til den Biergerad.
Da drog hin Kæmpeſtare
Mod Utgards ſkumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga saft utrolig
Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Vilde de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gled de to tilbage
Hen over glatten Jis.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat.
Da Tialf og Roska gyste,
Men frem gik Asathor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De treen i Gudens Spor.

Alt mere dybt de stege
Ned i det steengraae Field;
Da saae de Skygger blege,
Og hørte Kildevæld:
Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Idræts Maal.

Derpaa ſin Vei han ſatte,
Mens faſt han Braagen bandt,
Hen til de Klipper bratte
Mod Nordens ſterne Kant.
Han gik med Skridt heel ſnare
Did til den Biergerad.
Da drog hin Kæmpeſtare
Mod Utgards ſtumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga faſt utrolig
Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Vilde de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gled de to tilbage
Hen over glatten Jis.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat.
Da Tialf og Roſka gyſte,
Men frem gik Aſathor;
Hans Harniſt for dem lyſte,
De treen i Gudens Spor.

Alt mere dybt de ſtege
Ned i det ſteengraae Field;
Da ſaae de Skygger blege,
Og hørte Kildevæld:
Gud Thor ei længe hviled,
Han ſlog ſig ei til Taal;
Med raſke Skridt han iled
Hen mod ſin Idræts Maal.

Som nu han frem ſig ſkyndte
Heel fro og trøſtelig,
Da Mørket ſnart begyndte
For Lys at tabe ſig.
Man ſkued Fakler blaane
Udi den dybe Grøft;
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage,
Sat i den Biergerad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren ſad.
De vare dødligblege
Og under Øine blaae;
De op fra Banken ſtege,
Stivt de paa Guden ſaae.

Den Ene var en Qvinde,
Den Anden var en Mand;
Sligt Folk man ingenſinde
Fandt i et andet Land.
De monne ſvarligt fryſe,
Thi koldt var deres Hiem.
De toge til at gyſe,
Da Thor tiltalte dem.

De havde Hielme ſorte,
Hver løfted Hamren ſin;
Foruden Vandſerſkiorte
De ſtod i hvide Lin.
De Hamre graalighvide
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Hvor Aſathor fremtreen.

De mæled: Ingenſinde
Slig Skare før hidkom.
Hvad ſøger I derinde?
Vend om, o Flok! vend om!
Saa dybt de monne ſukke
Udi den ſkumle Vraa;
De ſagde: Vi tør indlukke
Kun dem, ſom døe paa Straae.

Hvad vil I Kæmper ſtærke,
Som gløder i liflig Kraft,
Forinden Sprinkelværke,
Hvor ingen Fryd er havt?
Hvor blakketbleg en Qvinde
Kun bringer Sorg og Qvalm,
Blandt dem, ſom boe derinde,
Hendøet paa Bænkehalm?

Da ſagde Thor hin ſtærke
Til Roſt' og ſine Mænd:
Nu kan jeg fuldvel mærke,
Hvor vi er vandret hen.
Saavidt jeg Tingen fatter,
Vi nu for Helheim ſtaae.
Loke, Din blege Datter
Vi ſnart at ſee vil faae.

Da hørtes Loke klage,
I Kinden ſteg hans Blod,
Han vilde gaae tilbage,
Han blev i Hu ſaa mod.
Han ſtreg: Jeg vil ei ſtue
Min Æt ſaa drøvelig;
Til Asgards lyſe Lue
Jeg atter ſvinger mig.

Da raabte Thor hin faste,
Den Gud saa god som stærk:
Du maa Dig ei forhaste
Med overilet Værk.
Hvad nytter Sorg hin svare
Vel over Skiæbnens Bud?
Lad brat slig Daarskab fare,
Den sømmer sig ei en Gud.

Vel af en Jetteqvinde
Du Dig bedaare lod;
Ei Guder nogensinde
Sprang frem af Jetteblod:
Men vist Din Elskovsbrynde
Stod udi Skuldas Bog;
Hun monne Din Daad fremskynde,
Den Norne, viis og klog.

Man for Din Ædt maa gyse,
Men hvo foragter den?
Den skabtes til at kyse
Guder saavelsom Mænd.
En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra Dig nedstammer;
Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten møder,
For at det snart forgaaer;
Saaledes Fenris strækker
I Valhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv i Hærfaders Bryst.

Hvad var vort Asgard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Qvide,
Hvis Død ei ſtilte dem?
Den eviglumſte Smerte,
Ret ſom en Snog ſaa grøn,
Omſpænder Jordens Hierte,
Men det er Lokes Søn.

Vel var det, Aſa kiære,
At Hel Du avled ſtærk,
Hun bør høiagtet være,
Hun ſtraffer Nidingsværk.
Hun er min Hævnerinde,
Hun tugter rædde Mænd;
Thi lad Din Sorg forſvinde,
Og vend ei om igien.

Ved denne kloge Tale
Forſvandt As-Lokes Frygt.
Han monne ſig huſvale
Ret ved den Herres Klogt.
Sit Syyd Gud Thor da hæved,
Og ſtødte Døren ind:
Den let tilbage ſvæved,
Ret ſom et Blad for Vind.

Da ſaae man Thor at drage
Med ſine Mænd affted.
Høit Hallen monne gientage
Den Skares tunge Fied.
Det var ſig Roſka liden,
Den fagre Lilievaand,
Hun vandred Thor ved Siden,
Og holdt ham ved hans Haand.

Igiennem krumme Gange
Kun ſvage Lys de ſaae;
De var ſaa ſaare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludſelig de ſtued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit ſig bued,
Udi en Sal ſaa ſtor.

Der ſad langs Væggens Side
De rædde Helheims Mænd;
De var ſaa ſygligbvide,
Thor vandred mod dem hen;
De var ſaa ſaare bange,
De ſvedte Angſtens Sved.
Om deres Liv en Slange
Tæt ſlyngte ſig og beed.

En Stol høit monne ſtande
Bygt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande,
Samt ſtøre Dødningbeen.
Der ſaae man Hel at true,
Halv var hun hvid, mod Fod,
Anſigtet blaat at ſtue,
Med underløbet Blod.

Et Dødningbeen, det hvide,
Vel bleget i Maaneſtin,
Hun ſtrakte ud til Ovide,
Med et hævngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun ſvang det ſom en Vaand;
Som Kongeſpir hun brugte
Det i ſin flamme Haand.

Det var saa tyst derinde,
Med Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fakler blaaligt-lued,
Ved hver en Dødning stod,
Man idel Rædsel skued,
Men intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring,
Han monne hurtig ile
Hen i de Dødes Ring;
Han raabte høit derinde
Da disse strenge Ord:
Saa gaae det hver en Qvinde,
Som ei tør følge Thor!

I uselige Daarer!
Som frygted Saar og Død,
Nu Hel Jer evig saarer,
Med Qval og bitter Nød.
I lod ei Hielmen hvælve
Kring Issen kiekt i Strid;
I skabtes til at skiælve,
Saa skiælv til Evigtid!

Derpaa den strenge Kæmpe
Treen fast for Hela frem,
Han monne Stemmen dæmpe
I hendes mørke Hiem.
Han sagde: Gustne Qvinde!
Retfærdigt straffer Du,
Dog staaer jeg ei herinde
Med en frivillig Hu.

Igiennem krumme Gange
Kun ſvage Lys de ſaae;
De var ſaa ſaare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludſelig de ſtued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit ſig bued,
Udi en Sal ſaa ſtor.

Der ſad langs Væggens Side
De rædde Helheims Mænd;
De var ſaa ſyglighvide,
Thor vandred mod dem hen;
De var ſaa ſaare bange,
De ſvedte Angſtens Sved.
Om deres Liv en Slange
Tæt ſlyngte ſig og beed.

En Stol høit monne ſtande
Bygt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande,
Samt ſkiøre Dødningbeen.
Der ſaae man Hel at true,
Halv var hun hvid, mod Fod,
Anſigtet blaat at ſkue,
Med underløbet Blod.

Et Dødningbeen, det hvide,
Vel bleget i Maaneſkin,
Hun ſtrakte ud til Ovide,
Med et hævngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun ſvang det ſom en Vaand;
Som Kongeſpir hun brugte
Det i ſin flamme Haand.

Det var saa tyst derinde,
Med Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fakler blaaligt lued,
Ved hver en Dødning stod,
Man idel Rædsel stued,
Men intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring,
Han monne hurtig ile
Hen i de Dødes Ring;
Han raabte høit derinde
Da disse strenge Ord:
Saa gaae det hver en Qvinde,
Som ei tør følge Thor!

I uselige Daarer!
Som frygted Saar og Død,
Nu Hel Jer evig saarer,
Med Qval og bitter Nød.
I lod ei Hielmen hvælve
Kring Isens kiekt i Strid;
I skabtes til at skiælve,
Saa skiælv til Evigtid!

Derpaa den strenge Kæmpe
Treen fast for Hela frem,
Han monne Stemmen dæmpe
I hendes mørke Hiem.
Han sagde: Gustne Qvinde!
Retfærdigt straffer Du,
Dog staaer jeg ei herinde
Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
Dertil ſtod faſt mit Sind,
Da monne han ſaa mage,
At her jeg vandred ind.
Thi ſlig mig, hvis Du mægter,
Hvad Vei jeg tage maa,
For til de ſtærke Slægter
I Jothunheim at gaae.

Da ſtreg til Miølnirs Svinger
Hel, med ſin Stemme ſtyg;
Det klang ſom Sværdet klinger
Udi en Pandſerryg:
Forlad min ſorte Bue!
Gak frem, ſnart eſt Du der.
Det blinder mig at ſtue
Din Sundheds Roſenſtiær.

Da vinkte brat behænde
Gud Thor med driſtigt Blik.
Sig Loke bort mon vende,
Da Hel forbi han gik;
Faſt han ſit Øie lukked,
Saa tung var ham den Gang.
Hun ſaae paa ham og ſukked,
I hendes Spir det klang.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den ſtærke Gud
Alt med ſit lidet Følge
Af Hulen ſnarlig ud.
Igiennem Bierget vide
Han foer paa hurtig Fod;
Paa Fieldets anden Side
Da Guden ſnarlig ſtod.

Thor kommer til Utgard.

Da laa ret for hans Øie
Den ſtore Utgardſtad,
Det kunde ham vel fornøie,
Han blev i Hu ſaa glad.
Af ſtore Biergeraader
Var Byen ſluttet ind;
Ved Porten Mænd i Plader
Sad der, med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Volde
De ſmilte til hans Hammer;
De havde Klippeſkiolde
Og Spyd af Graneſtammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Afſted med ſine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men ſænkte det igien.

Hint Jetteſpyd det lange,
Som Tialfe trolig bar,
Gud Thor da monne fange
Med Heltekraften ſvar.
Hardt det mod Porten ſtevned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opſprang.

Da maatte Roſta ſtiælve,
Hun fandt ſig i et Huus,
Hvor Klipper høit mon hvælve,
De ſkiulte Dagens Lius.
En Væg af Marmor hvide
Stod for dem blank og blot,
Der, ſinge de at vide,
Var Utgardlokes Slot.

Udi den ſtumle Bolig
Ei ſtinte mindſte Sol;
Der ſad den Høvding rolig
I ſteenudhugne Stol:
Omkring den Drot hin ſvare,
Som der ſaa trøſtig ſad,
Stod udi Harniſk klare
Den treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham ſtirre,
Den ſtærke Gud, ſaa trygt;
Han ſaae hans Læbe dirre
Af underfuet Frygt.
Bevæged ei en Sene,
Som Marmor ſortegraae;
Med røde Ædilſtene
Paa Aſathor han ſaae.

Udi den dybe Hule
Der blev ſtort Mørk' og Qvalm.
Han ſlog mod Skioldets Bule
Haardt med ſin Kiølv af Malm:
Da lyſte Biergets Klofter
Med Sølv og røden Guld,
Ild giennem dybe Grefter
Sprang frem af ſorten Muld.

Alt ved de ſtærke Fakler
Drotten da talte ſaa:
Du ſeer, at Loftet vakler,
Thi blier det bedſt at gaae.
Sit Blik Gud Thor da hæved,
Da han de Ord fornam;
Han ſaae en Klippe bæved,
Og vilde knuſe ham.

Han ſagde: Det maa ſynke,
Som ei kan hæve ſig.
Du ſkal mig ikke ynke,
Hvis Stenen dræber mig.
Den Klods med megen Vælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde —
Den fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned ſig en Laage
I Biergets Side ſtor,
En hvid og ſtummel Taage
Frem af ſit Giemme foer.
Den monne rundtom fare,
Som i en Bølgebands,
Omkring hin Aſaſkare
Den lagde ſig i Krands.

Da ſmilte Gudens Læbe,
Han ſaae paa Jetten ſtivt:
Dit Field mig ei kan dræbe,
Men heller ei Din Gift.
Valhalla jeg forlader,
Jeg er ſædvanlig tryg,
As Odin er min Fader,
Min Moder kaldes Frygg.

Da ſvared brat behænde
Den Utgards ſule Drot:
Jeg veed vel, til hvad Ende
Du kommer til mit Slot.
Jeg veed, fra hvem Du ſtammer,
I lyſen Klædebon,
Dog ſtrækker ei den Hammer,
Du har udi Din Haand.

Du til Din Styrke ſætter
For ſtor og driſtig Lid.
Huſk: Jetter er dog Jetter!
Og det fra Arilds Tid.
Før Aſerne de leved,
Med herlig Vælde ſtor,
Da ikke tænkt var blevet
Paa Miølnir eller Thor.

Ved Verdens førſte Tide,
Før Vandet ſank fra Næs,
Var Gab i Afgrund vide,
Men endnu intet Græs.
Mod Norden Is og Taage
Da laae i Niffelhiem,
Fra Muſpels ſydre Laage
Foer Ild og Gniſter frem.

Da mødtes Hedens Vinde
Med Riimfroſt i en Grav:
De blandte ſig derinde,
Og der blev Draaber af.
Ild monne Kulden dæmpe,
Kuld dæmped atter Ild;
Deraf fremſtod en Kæmpe,
Den ſtærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
Til alle Troldes Æt,
Som nu i Biergets Rader
Med megen Kraft er fæt.
Var dengang ei Din Kerre,
Som nu saa stolt Du seer.
Da svared Tialfes Herre:
Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal Dig vist giengiælde
Fortælle Sagnet tro:
Da, ved Alfaudurs Vælde,
Blev til Audumble Ko.
Hun slikked Riim af Stene,
Da sprang vor Stamme god
Af kolden Kraft ei ene,
Men varmt af Kiød og Blod.

I kolde, døde Kræfter
Sig blandte rørigt Liv;
Da Pure blev; derefter
Blev Bør, han tog en Viv;
Af Eders Æt han raner
Sin Hustru stærk og stiøn,
Da fødtes Æser, Vaner,
Og Alfers lyse Kiøn.

Hvad hele Verden aatte
Af Godt i dunkle Hiem,
Sig sammenhobe maatte,
For os at bringe frem.
Først mangen Egestamme
Maa vore, hugges smaa,
Før der med liflig Flamme
Kan Høitidsilden staae.

Derfor, o forte Jetter!
Saae I først Lyset her.
Vor Fader Børs Idrætter
Var at nedknuse Jer.
Han Ymer snart mon dæmpe,
Som ei hans Kraft modstod,
Da hver en Jettekæmpe
Flur drukned i hans Blod.

Bør kasted ned med Torden
Hans Krop i Svælgets Grav,
Deraf han skabte Jorden,
Af Blodet Jordens Hav.
Udaf hans Been de fierne
Bierge med Stormens Gru;
Skyer blev af hans Hierne;
Der drømmer den endnu.

Hans tykke Øienbryne
Sattes i mangen Rad;
Deraf blev snart tilsyne
Den store Midgards Stad;
Hans hvælvethøie Pande
Vidt spændtes ud derpaa,
Da Himlen mon opstande;
Den farver Freia blaa.

Med Muspelheimske Gnister
Bør pryded den i Hast;
Nu Stiernen aldrig mister
Sit lyse Straalekast.
Udi sin Glands hin klare
Den høit paa Himlen staaer,
Mens Asers stolte Skare
Paa den med Fødder gaaer.

Nu Bur' og Bør mon fælde
To Træer ved ſalten Sø;
Da blev ved deres Vælde
En Svend, dertil en Mø.
Frem Svenden monne komme
Af Egens Bul ſaa kiæk;
Møen, den hulde Blomme,
Sprang af en Roſenhæk.

Aſtur og Embla klare
Blev ikke lidet glad,
Da Bure dem lod fare
Til Midgards ſtore Stad.
Vel alle Jordens Hære
Sprang ud af deres Rod,
Som nu os Guder ære
Med Ild og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
I Jetters Nederlag
Bergelmer med ſin Qvinde
Kun undkom paa et Vrag.
Fra dem alene ſtammer
Du med Din Kæmpeæt,
Som nu blandt Malm og Flammer
I Biergets Dyb er fæt.

I disſe mørke Sale
Fik I Jert Rige kun.
Hvad tør Du da vel prale
Om ældre Fødſelsſtund?
Af Aſer overvundet
Med alt Dit Kogleri,
Eſt Du til Fieldet bundet,
Og kun om Natten fri.

Derfor, o forte Jetter!
Saae I først Lyset her.
Vor Fader Børs Idrætter
Var at nedknuse Jer.
Han Ymer snart mon dæmpe,
Som ei hans Kraft modstod,
Da hver en Jettekæmpe
Flux drukned i hans Blod.

Bør kasted ned med Torden
Hans Krop i Svælgets Grav,
Deraf han skabte Jorden,
Af Blodet Jordens Hav.
Udaf hans Been de fierne
Bierge med Stormens Gru;
Skyer blev af hans Hierne;
Der drømmer den endnu.

Hans tykke Øienbryne
Sattes i mangen Rad;
Deraf blev snart tilsyne
Den store Midgards Stad;
Hans hvælvethøie Pande
Vidt spændtes ud derpaa,
Da Himlen mon opstande;
Den farver Freia blaa.

Med Muspelheimske Gnister
Bør pryded den i Hast;
Nu Stiernen aldrig mister
Sit lyse Straalekast.
Udi sin Glands hin klare
Den høit paa Himlen staaer,
Mens Asers stolte Skare
Paa den med Fødder gaaer.

Nu Bur' og Bør mon fælde
To Træer ved ſalten Sø;
Da blev ved deres Vælde
En Svend, dertil en Mø.
Frem Svenden monne komme
Af Egens Bul ſaa kiæk;
Møen, den hulde Blomme,
Sprang af en Roſenhæk.

Aſur og Embla klare
Blev ikke lidet glad,
Da Bure dem lod fare
Til Midgards ſtore Stad.
Vel alle Jordens Hære
Sprang ud af deres Rod,
Som nu os Guder ære
Med Ild og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
I Jetters Nederlag
Bergelmer med ſin Qvinde
Kun undkom paa et Vrag.
Fra dem alene ſtammer
Du med Din Kæmpeæt,
Som nu blandt Malm og Flammer
I Biergets Dyb er ſæt.

I diſſe mørke Sale
Fik I Jert Rige kun.
Hvad tør Du da vel prale
Om ældre Fødſelsſtund?
Af Aſer overvundet
Med alt Dit Kogleri,
Eſt Du til Fieldet bundet,
Og kun om Natten fri.

Men ret ſom Ukrud vilde
Sig breder ud heel ſnart,
Saa gaaer det ogſaa ilde
Med Eders Kæmpeart;
Mod Aſers Hær hin faſte
I atter prøve paa
Jer driſtigt at formaſte;
Men det ſkal ilde gaae.

Ei nok, at I fordærve
Den bolde Aſkurs Væt,
Og mangt et Rov erhverve
Ved ſkammelig Idræt,
Men ſelv de Hoffer faſte,
Som ſtaae for Valhals Guder,
Du vover at kuldkaſte,
Mens Natteſtormen tuder.

Derfor fra Odins Rige
Jeg kommen er herned,
For Dig, o Trold! at ſige,
Jeg vel Din Trædſkhed veed,
At Valhals Herre mægter,
Blot ved et Ord ſaa brat,
De Jothunheimſke Slægter
Reent at fordærve plat.

Thors Blik ſtod høit i Lue
Ved disſe ſtrenge Ord;
Han var heel ſkien at ſkue,
Den ſtærke Aſathor.
De gyldne Plader lyſte
Ham paa det hvalte Bryſt;
I Løn hver Jothun gyſte,
Han ſtod ſaa rolig, trøſt.

Taus i de vilde Flammer
Han skued nær og fiern;
Han løfted op sin Hammer,
Saa tung, af drevet Jern.
Ned giennem Fieldet dandsed
En sølvklar Klippebæk;
Den ved hans Fødder standsed,
Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten svage,
Den feige Biergets Drot:
Jeg lader Dig ei drage
Med Vrede fra mit Slot.
Du skal Din Fod her fæste
Endnu en stakket Tid.
Jeg vil Dig venligt giæste,
Da Du est kommen hid.

Vi vil alt uden Vrede,
Naar Ingen meer er træt,
En Leeg her tilberede,
Som sømmer Heltes Æt;
Saa kan vi uden Harme
See udi Kappelyst,
Hvo der har stærkest Arme,
Samt mandigst Kæmpebryst.

Sit Ja til denne Tale
Gav Thor med villig Hu.
I guldbesprængte Sale
Dem Drotten førte nu.
Et Bord af Marmor hugget
Stod der paa gyldne Been.
Da blev heel svarlig drukket
Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang,
Høit Stormen lød i Fielbet,
Det var en fælsom Sang.
Gud Thor ved Roſtas Side,
Samt Tialf og Loke fro,
Sad udi Salen vide;
Heel lyſteligt man loe.

Giøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
De Kæmper alle ſad,
Tog Loke ſnildt til Orde,
Den Aſa munter glad:
Han ſaaes ei længe tøve,
Han ſtreeg paa ſtiæmtſom Viis:
En Leeg vi ſtrax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.

Utgardelok behænde
Da mellem ſine Mænd
Til Loke ſig mon vende,
Han raabte: Siig os den!
Loke med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand,
Han ſvared: Ei i at æde
Der findes min Overmand.

Af hvad jeg haver friſtet,
Vel Madlyſt man kan faae;
Den Kraft, man nys har miſtet,
Man atter ſøge maa.
Du ſtuer ſtærke Giæſter,
Som ogſaa her kan feide;
Thi lad Din Kiøgemeſter
I Stegerſet vel arbeide!

Da ſvared Utgards Herre
De ſkiæmtefulde Ord:
Der er faſt intet værre,
End hungrig gaae fra Bord;
Dog ſkal Du mærke, Kiære,
Skiøndt Du eſt Koſtens Ven,
At Du kan intet tære
Mod een af mine Mænd.

Asloke brat mon ſtudſe,
Han hurtig reiſte ſig,
Han mæled: Onde Thuſſe,
Troer Du at ſtrække mig?
Kaldte da Drotten ſvare,
Heel liſtig han mon lee;
Da monne ſig aabenbare
Den Jothun ſær at ſee.

Han ſprang af mørken Kammer,
Sin Husbond brat han løb;
Heel underlige Flammer
Sig i hans Harniſt brød:
De fleſte vare gule,
Nogle var rød' og blaae.
Den Trold ei monne ſtule,
Kiækt han paa Guden ſaae.

Hans hvaſſe, ſtærke Tænder
Sad i en dobbelt Rad;
Selv paa hans Fingerender
I Neglers Sted de ſad.
Hver Tand heel ſælſomt lyſte
Da med en Flamme ſtor.
Ung Roſka ſvarligt gyſte,
Med Skræk hun ſammenfoer.

Da bortſvandt Fieldets Skygge,
Men Loke kiæk ſprang op,
Han ſagde: Du kan tygge
Seer jeg, med al Din Krop!
Dog, om Du ogſaa bruger
Hvert Lem ſaa mangelund,
Troer jeg ei meer Du ſluger,
End Loke med ſin Mund.

Et Fad man ſtrax indbragde,
Vel hamret ud af Guld.
Utgardelok det lagde
Med lækkre Brader fuld.
Trolden, heel ſær at ſlue,
Samt Loke, den ſtærke Mand,
Da aad af al Formue,
Det ſiger jeg forſand.

Alt ved den ene Ende
Stod Trolden for det Fad,
Aſa-Lok behænde
Ret for den anden ſad.
Da blev heel ſvarlig ſluget,
Det var ſtor Lyſt at ſee:
Paa engang midt i Truget
Da baade mødtes de.

Da havde Loke Kiødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var ſødet,
Han var da ſaare mæt.
Jetten dog ei alene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

Da blev ſtor Spøg og Latter,
Selv Thor heel ofte loe;
Roſka, Bondens Datter,
Var ſelv i Hu ſaa fro.
De Giæſter alle tillige,
Som ſad i Middagsſtunden,
Den Dom da maatte ſige:
At Loke var overvunden.

Da raabte Utgards Fyrſte
Til Tialf i Brynien blaae:
Da dog ei meer vi tørſte,
Lad os meer Latter faae!
Vor Gammen i at ſpøge
Vi finder alle nu;
Thi lad os og forſøge
Nu Dine Kræfter, Du!

Da ſvared Tialf hin gode:
Hvad kalder Du Forſøg?
Du maa Dig ei hovmode
Ved Aſalokes Spøg!
Han klædte mig i Blade;
I gior mig ingen Meen,
Skiendt I kan ſluge Fade,
Dertil, ſom Hunde, Been.

Den ſtulderbrede Jette
Til Tialfe lyſtig ſkreg:
Vi vil herom ei trætte,
Siig nu kun frem en Leeg.
Da ſvared Tialf behænde,
Han lagde ſit Harniſk hen,
Saa vil tilmaals jeg rende
Med een af Dine Mænd.

Da ſkreg den Drot i Bierge:
Slig Leeg er ſaare god!
Naar man ſig ei kan værge,
Saa bruger man ſin Fod.
Lader os ei ſpilde Tiden,
Slig Leeg Du viſt forſtaaer;
Dog troer jeg, Tommeliden
Dig fuld vel overgaaer.

Tialf rynked ſine Bryne,
Han beed i Læben ſig;
Da blev der ſnart tilſyne
Den Dverg heel underlig:
Saa ſmidig ſom en Bue
Han var, men lidet før,
Man kunde ham grant ei ſtue,
Han dæktes af et Slør.

Til Leeg han ſig beredte;
Snart ſnerped han ſig ind,
Snart vidt han ſig udbredte,
For mindſte Puſt af Vind.
Da ſagde Tialf hin ſvare:
Slig Krop viſt Faa har havt,
Dog ſkal til langt at fare
Blot Myghed ei, men Kraft.

Thi tog han til at rende,
Saa det i Bierget ſtialf;
Da dreied ved Løbſens Ende
Dvergen og mødte Tialf.
Tialf vilde ſin Harm ei røbe
Til Fryd for ſtumle Bierg;
Han ſagde: Lad os løbe
Den anden Gang, o Dverg!

Det Løb da brat begyndte
Langt i det hule Hiem,
Sig Tialfe ſvarligt ſkyndte,
Kom dog kun langſomt frem.
Dvergen ſoer ſom en Alfe
Med Haſt til Maalet ud,
Da var derfra dog Tialfe
Viſt nok et Pileſkud.

Alt til den tredie Prøve
Man ſtrax beredte ſig,
Da mon ei Dvergen tøve,
Tro mig kun ſikkerlig.
Til Maalet han ſig ſkyndte,
Foer ſaa paa hurtig Fod
Tilbage, hvor Løbet begyndte;
Ved Maalet ei Tialf end ſtod.

Da blev til Dom forbundet
De Kiæmper ſtrax paa Stund.
At Tialf var overvundet,
Der ſagdes med een Mund.
Tialf ſig i Krog mon ſætte,
Dvergen ſvandt ſom en Vind.
Tialfs Lemmer var ſaa trætte,
Blus brændte ham paa Kind.

Da ſagde ſkumle Jette
Til Thor, den ſtærke Mand:
Du maa dog og udrette
Din Idræt her paa Stand.
Vel Dine Kæmpers Lykke
Var ikke ſaare ſtor;
Men med et ſvarligt Stykke
Kan Du dem hævne, Thor!

Da ſvared Thor hin høie,
Med Haand alt under Kind:
Det kan ſig vel ſaa føie,
Bring mig et Horn herind!
Skiøndt Loke Du kan ikke
Fortære ſom Jettens Svend,
Vil jeg dog ſvarligt drikke
Vel fremfor alle Mænd.

Utgardelok behænde
Da vinkte, ſom tilforn,
Da treen een af hans Svende
Fra Dybet med et Horn:
Det var af Malm hin gule,
Med gamle Skrifter paa;
Udenfor ſtore Hule
Dets ydre Spidſe laa.

Thor monne det betragte,
Det var heel kunſtig giort;
Heel ſtort han det mon agte,
Men derfor ei for ſtort.
Sagde da Utgards Fyrſte
Til Thor ſaa mangelund:
Den ſtal viſt ikke tørſte,
Som ſtikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
I Straf for ilde Værk,
Da Hornet ud maa tømmes
Af ſlig en Kæmpe ſtærk.
Et Drag det ſielden tømmer,
I to er Sæd at ſee,
Men ingen Mand det ſømmer
At ſtikke det ud i tre.

Da ſagde med ſtor Liſte
Loke til Utgards Drot:
Thor er viſt ei den ſidſte
Ved Drik paa Odins Slot;
Naar han ſin Haand udſtrækker,
Og efter Hornet taer,
Den Gud da faſt forſtrækker
Valhals Einheriar.

Ydun ſaa kiælent kryſter,
For ham ſin Æblemoſt;
Et Kys paa hendes Bryſter
Er ei ſaa ſød en Koſt.
Den Moſt kan Thor udtømme
Ret paa ſin Kæmpeviis;
Man pleier ham berømme,
Han vinder ſtedſe Priis.

Det Sagn er ei forborgen,
As-Odin har for Skik
Til Mimer at gaae hver Morgen,
Og faae en Kildedrik.
Et Horn, ſom Hvermand hylder
For Dybden, Bredden ſin,
Med Vand da Mimer fylder;
Det ſmager faſt ſom Vin.

Det kan jeg fuldvel ſige:
Engang, da Odin drog
Ud fra ſit Guddomsrige,
Gud Thor hans Bæger tog;
Han drak det ud til Bunde,
Den underſtærke Mand.
Hans Roes er i alle Munde,
Det ſiger jeg for ſand.

Da Odin brat erfared
Den Aſas Idræt nu,
Da ſnarlig aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
Han ſagde: Du fordriſter
Dig aabenbar ſom i Løn,
Jeg troer, ſelv Skiæbnen friſter
Du raſk, min ſtærke Søn?

Ved denne Drik, hin ſøde,
Gud Thor ſin Viisdom fik.
Hans brune Kinder gløde
Lidt end af denne Drik.
Hver Gud da monne dømme,
Det var en Idræt ſtor.
Skulde da her ei tømme
Dit Horn den ſtærke Thor?

Da mæled Utgards Fyrſte:
Hvo veed, om i Valhal
Man kan ſaaledes tørſte,
Som her i denne Sal.
Da ſlur det Horn ophæved
Thor, med ſin Arm ſaa ſtærk.
Dybt det i Bierget bæved,
Det var var et ſvarligt Værk.

Meldte da Jetten lede:
Sæt det kun for Din Læbe,
Ei vil af Tørſt og Hede
Da Tungen til Ganen klæbe.
Gud Thor da monne fare
Saa ſindeligt i Mag,
Han draf af Hornet klare
Det ſtore, lange Drag.

Han drak, ſom Sandet drikker
Udi den hede Ørk,
Naar han ſin Regn udſtikker
Fra Tordenſkyen mørk.
Den Gud med megen Ære
Da kiged i det Horn —
Da tyktes det hannem være
Saa bredfuldt ſom tilforn.

Gud Thor kun ſielden pukker,
Han virker i ſin Kraft;
Thi tog han ſtore Klukker,
Lænt til ſit Hammerſkaft.
Han ſlog i Vanden Rynker,
Det var en ſvar Bedrift,
Han drak, ſom Elven ſynker
Udi en Klipperift.

Monne da ned ſig bøie
Den Herre ſom tilforn,
Med et nysgierrigt Øie
Han kiged i det Horn;
Da mærkte han med Vrede,
Det end var fuldt ſom før,
At indtil Hornets Bredde
Der ei en Plet var tør

Da ſatte det for Munden
Den Aſa, ſtærk ſom god,
Han drak, ſom Afgrundsbunden
Drak Kæmpen Ymers Blod.
Udi den Hal hver Thuſſe,
Som ſtued den Idræt,
Da monne blegnet ſtudſe,
Men ſnildt de ſkiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
Det ei var udtømt end,
Da hæved han ſin Stemme,
Og rakte Hornet hen;
Han qvad: I ſtærkt at drikke
Jeg ſeer I ſtande først;
Thi Valhals Guder ikke
Har hede Sygers Tørſt.

For Tørſtens Glød at ſlukke
De Guder morgenrøde
Vel aldrig Horn udſtukke;
Men for i Kraft at gløde.
En herlig Mjød blier blandet,
Det har vi hiſt for Skik,
Meer kraftig, mindre vandet,
End denne ferſte Drik.

Da ſagde Jetten lede
Til Valhals Aſathor:
Naar Skuldre ret er brede,
Er ogſaa Bugen ſtor;
Men da vi nu kun ſpøge,
Saa er end min Begiær,
At Du vil kiækt forſøge
Den anden Idræt her.

I disſe høie Sale
Det er vor gamle Skik,
Os lyſtigt at huſvale
Ved Leeg ſaavelſom Drik;
Thi vil vi ikke tøve,
Da ingen end er trætte,
Vi Kræfterne vil prøve
Ved Byrder op at lette.

Gud Thor da gav ſin Villie
Til disſe Lege brat.
Da løb ad breden Tillie
En ſælſom Art af Kat;
Den ſaae paa Thor heel bange,
Og krympeb tidt ſig ind,
Skiød Bugter ſom en Slange,
Med lumſkt og frygtſomt Sind.

Den ſtirred gridſk og ſlugen,
Med Øine røde, ſmaa;
Den ſtiød ſig frem paa Bugen,
Og nærved Guden laa;
Den kunde ſin Frygt ei twinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Men var om Livet ſkaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den ſnoede ſig heel ſtyg;
Den logred med ſin Hale,
Saa ſtællet og ſaa tyk;
En Braad med twende Kløfter
Sad i dens Gab, ſaa ſtor.
Lok ſagde: Hvis Du den løfter,
Da har Du Kræfter, Thor!

Da raabte med ſtor Ære
Den fagre Laufeys Æt:
Gud Thor kan evig bære,
Men bliver aldrig træt;
Han ſine Sener ſtrammer,
Saa kraftig og ſaa ſund;
Blot veier hans tunge Hammer
Viſt hundred Biömerpund.

Mærk vel, o Trold, min Tale:
Gud Thor gik ind en Nat
I Freias lyse Sale,
Tog hendes Lysibænk fat;
Ei nænte han at vække
Den fagre Rosenknop,
Han greb med Hænder begge,
Han løfted Sengen op.

Sengen, det maa jeg sige,
Af friske Blomster fuld,
Var tung foruden Lige,
Den var af drevet Guld;
Dog bar han, uden Bulder,
Og uden mindste Sorg,
Den paa sin stærke Skulder
Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
Opvakt ved Midnatstide,
Fandt sig af ham did baaret,
Og saae ham ved sin Side,
Da fra sit Hovedgierde
Hun foer i al sin Pragt;
Hun monne sig forfærde
Da ved hans stærke Magt.

Som nu den Gud med Ære
I Mag slig Byrde bar,
Skulde da her vel være
Sligt Kryb den Helt for svar?
To Katte er om at trække,
Hvad han kan løft' aleen;
Han stærker er end begge,
Hvad siger da vel Een?

Da ſmilte Utgards Herre,
Han ſagde: Tag kun fat!
Maaſtee er Freias Kerre
Saa tung ei, ſom min Kat.
Da bød dem Thor hin faſte:
Ha! tier begge ſtill;
Han monne mandig haſte
Hen til det ſære Spil.

Da ſtirred Katten ſlugen
Og ret med megen Harm;
Thor greb den under Bugen
Med ſtærken Kæmpearm.
Heel rædſomt da den ſnøfted,
Men Thor ſtod rolig, tryg;
Alt ſom han meer den løfted,
Den kroged op ſin Ryg.

Saavidt hans Arme rakte,
Han høit den hæved op;
Men ſmidig den udſtrakte
Kun meer ſin glatte Krop.
Et Hul i Loftets Fielde
Gud Thor da monne ſlaae;
Han hæved den med Vælde
Høit imod Himlen blaae.

Da var fra Jorden flyttet
Ikkun dens ene Been,
De andre tre ſig ſtøtted
Mod Hulens dybe Steen.
Gud Thor da træt i Arme
Slap Katten atter ned,
Han bulgte taus ſin Harme,
Han ſig i Læber beed.

Katten da bort man bragde,
Og Trolden, ſledſk i Blik,
Til Tialfes Herre ſagde:
Saaledes den Leeg gik!
Som Alt i disſe Egne
Var Katten fœer og ſtor,
Og liden kun at regne
Mod os er Odins Thor.

Da ſagde Tialfes Herre
Midt udi Troldens Sal:
Ved Mislnir og min Kerre!
Jeg haaber usſel Pral;
Men da dog fra Dit Sæde
Du kalder mig ſaa ſvag,
O Drot, da frem Du træde,
Vi prøve Favnetag.

Da lempeb mildt ſin Stemme
Drotten i ſamme Stund,
Han ſagde: Ei Du glemme,
Her lege vi jo kun;
Vort hele Værk herinde
Blier et kortvilligt Spøg;
Thi med min gamle Qvinde
Du brydes, til Forſøg!

Da meldte Lok' hin ſnilde,
Den Gud fra Valhals Slot:
Hun kommer ei forſilde
For denne ſtærke Drot.
Mod Væg han hende ſtemmer,
Og det i megen Mag;
Han hende ſønderlemmer
Med ſtort og vældigt Brag.

Har hun i Runeſkrifter,
Den Ymers gamle Mø,
Ei læſt om hans Bedrifter
Paa Jettens Klippeøe?
Da med ſin ſtærke Hammer
Dumdriſtig Jomfruflok
Han ſkiænkte ſlige Skrammer,
At hver ſik ſnarlig nok.

Det var ſtor Lyſt at ſkue
Ham med ſin Mjølnir der,
Hvor kiæk han ſtod i Lue
Midt i den Ovindehær.
Een ſelv ham drukne vilde,
Det nedrigt var og ſlet.
Men hun kom ei forſilde —
Han traf med Stenen ret!

Da blusſed Thor tilvisſe,
Den Kæmpe ſtærk og rank;
Slog Loke mod ſin Isſe,
Saa han til Jorden ſank.
Han qvad: Jeg maa vel lære
Dig, onde Ås, paa Stund,
Den ſtærke Thor at ære,
Og tæmme kaaden Mund.

Du feige Vendekaabe!
Stem kun i Utgards Sang.
Du uſelige Taabe,
Du Gienlyd af hver Klang!
Beſpot de høie Guder,
Blandt hvem Du regner Dig!
Saaviſt ſom Fenris tuder,
Din Straf blier ſtrækkelig.

Da ſagde Lok' behænde
Med Blusſen paa ſin Kind:
Hvor kan til Harm Du vende,
Gud Thor, ſaa let Dit Sind?
Du veed, at her vi ſøge
Med Leeg at frydes ret;
Kan vi da ikke ſpøge
Med Tale, ſom Idræt?

Er da Din ſtore Vælde,
Din Høimod, lyſe Thor,
Saa ſvag, at jeg kan fælde
Den med et ſtiæmtſomt Ord?
Af hine Møer, Du dræbte,
Var ingen ſvag og ſpæd;
De Egekøller ſlæbte,
De var i Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
Som ſlunke for Dit Sværd.
Alt om hin Daad mig minder
Den gamle Qvinde her.
Det gaaer viſt hende værre,
Det ſtrøbelige Siv.
Da ſagde Tialfes Herre:
Saa glem da denne Kiv!

Da ſtod i Hallen inde,
Ved knudret Krykkeſtok,
En ſaare gammel Qvinde
Med filtet Marelok;
I Panden var hun rynket,
Dybt hendes Øine laae;
Hun blev af Guden ynket,
Da hen paa ham hun ſaae.

Han qvad: Det ei sig sømmer,
At med Dig brydes Thor,
Før Du en Most udtømmer,
Hvis Frugt i Valhal groer.
Udaf et lidet Giemme
Fra Skioldets Bule rød,
Man monne da fornemme,
Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Helteæder
Han Æblet rakte hen;
Han sagde: Naar Du det æder,
Forynges Du igien.
Det er af Bragis Have;
Det skiænker Ungdoms Liv;
Det er en kostbar Gave
Fra Gudens huldе Viv.

Da satte sig paa Skammel
Den Qvind af Alder tung;
Hun sagde: Jeg er gammel,
Men blier dog evig ung.
Det Æble, mig skal nære,
Slut atter i Skioldering!
Jeg intet kan fortære,
Men æder dog alle Ting.

Ved denne fære Tale
Blev Thor heel underlig;
Udi de skumle Sale
Da Qvinden reiste sig,
Hun slyngte magre Arme
Kring ham med megen List;
Han stred med Kraft og Harme,
Men sank i Knæ tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
Og Tialf og Roſka med.
Thor vinkte dem med Sværdet
At drage brat afſted.
Han vendte ſig i Vrede
Da til den onde Drot;
Han ſagde: Du ſkal lede
Mig af Dit Trolddomsſlot.

Mit Øie ſig oplader
Ei for Dit Kogleri.
Den viſe Aſ, min Fader,
Mod ſligt kun ſtaaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog,
Derfor min Heltelykke
Saa ſlet en Ende tog.

Du ſkal Dig ei formaſte
Mod mig i næſte Færd!
Odin kan Runer kaſte,
Som Thor kan løfte Sværd.
Naar begge ſig forbinde,
Svag blier Din Tryllеſtav,
Du ſkal dem ei forblinde,
Trold, i Din egen Grav.

Derpaa han gik i Vrede
Med Blusſen paa ſin Kind;
Ham Drotten ud mon lede,
Heel ængſtelig i Sind,
I Biergets Dyb det ſukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langſomt op ſig lukked —
Da Thor paa Sletten ſtod.

Kogleriet opdages.

Da nu den Helt hin ſvare
Midt udi Marken ſtod
Alt under Himlen klare,
Med Blomſter ved ſin Fod,
Da lyſte først hans Hammer
Med blanke Blyantſkiær,
Hans Brynies røde Flammer
Brød ſig paa Kryds og Tvær.

Han ſtirred med ſit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Mod Himmelen den høie,
Han ſvang ſit Hammerſkaft.
Da ſaae først Utgards Fyrſte
Den ſtærke Gud, ſom ſlaaer;
Thi reiſte ſig i Berſte
Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Gyſen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm,
Skiøndt Guden var bedragen,
Han frygted dog hans Harm;
Skiøndt Thor udi ſin Kerre
Snart kiørte bort i Mag,
Han vidſte, Hlidſkialfs Herre
Vel kiendte hans Bedrag.

At Odin, naar han traadde
Til Valhal atter ind,
Alt vilde brat forraade,
Forbittre Heltens Sind.
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Skranker brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: Jeg maa sige,
Hvordan sig alt tildreg;
Hvi nys udi mit Rige
Den Leeg slig Ende tog.
Hvis hist han det erfarer,
Hans Harm blier mere stor;
Og flet jeg mig forsvarer
Mod Odin og mod Thor.

Drot Loke til den Ende,
Saa fuld af List og Svig,
Til Thor sig da mon vende,
Han sagde drøvelig:
Vel er det, Utgards Tilie
Med Dig ei bugner meer;
Vist aldrig med min Villie
Jeg der igien Dig seer.

Da der er ingen Fare
For Ymers Afkom nu,
Jeg alting vil forklare
Med en oprigtig Hu,
Paa det Du selv kan vide,
Hvor stor Du est i Kraft,
Med Sværdet ved Din Side,
Med stærken Hammerskaft.

Med megen Skræk jeg hørte,
Du stærke Asathor,
At i Din Karm Du kørte
Fra Asgard ned til Jord.
Men da Du vilde drage
Dybt til mit faste Slot,
Da monne jeg det saa mage,
Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
En Gud, saa stærk som fri,
Men kun mit Land beskiærme
Ved smilde Kogleri.
Jeg rørte Havets Bølge,
Det hialp kun lidet mig.
Jeg vil det ei fordølge,
Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udrakte
Heel usædvanlig stor,
Og mine Lemmer strakte
Langs ad den grønne Jord.
Jeg vilde Dig forfærde
Paa Nattens øde Vei;
Men Ebers Spyd og Sværde
Jeg slove mægted ei.

Jeg gyste for Din Hammer
Fra smilde Dverges Hiem;
Jeg vidste, hvor den rammer,
Staaer Kampens Rose frem.
Jeg tænkte Dig at strække
Med indbildt Overmagt;
O Thor! men Dig at giække,
Det aldrig var min Agt.

Det ſkete, ſom jeg troede,
Dog blev Du ikke ræd;
Dit Bælte Du omſnoede,
Foer mere gramt afſted,
Det maa jeg for Dig ſande,
Paa grønne Sommereng
Den kolde Sved af Pande
Mig udi Angſten ſprang.

Da blev Dit Øie ſtuffet;
Mildt første Slag gienlød,
Men havde det mig truffet,
Det vorden var min Død.
Af Skræk jeg qvær mon blegne;
Da trylled Dig min Sang
Til hine Klippe-Egne;
Der først Din Hammer klang.

Ved Troldens ſære Tale
Thor hen i Klippen ſaae;
Da trende ſtore Dale
Ret for hans Øine laae.
Den Jothun ydmyg ſukked
Alt ved det ſvare Værk,
Han ſagde: Dem har Du hugget,
Thor, med Din Mjølnir ſtærk.

For Dig og for Dit Følge
Det virkelige Syn
Jeg monne ſnildt fordølge,
Jeg rynked mine Bryn.
Du ſlaaer, det maa jeg ſande,
Som den, der ſlaaer ihiel:
Ei knuſte Du min Pande,
Men haarde Kampefield.

Derpaa jeg Dig forvildeb
I Biergets Klefter om.
Alt veb min Liſt indhildet
Til Helas Sal Du kom;
Jeg tænkte Dig at ſtrække,
Du ædle Kæmpe god;
Men intet Syn kan knække
Dit frygtelige Mod.

Og at jeg nu ſkal tale
Om hver en Idræt ſtor
I mine Klippe-Sale,
Saa mærk vel mine Ord:
Førſt, Loke, Du mon æde
Med Fynd af lækkre Brad,
Det var ſtor Lyſt og Glæde
At ſee Dig veb Din Mad.

Dog, ſkiendt af al Formue
Du aad, o ſtærke Mand!
Som Fieldets Ild og Lue
Dog ei Du æde kan.
Det monne Kæmpen være,
Som ſprang af mørken Braa;
Hvad Under, han kan tære
Da Malm og Been ſom Straa?

At, Tialfe, Du mon røbe
Hiſt paa den lange Vei
Stor Raſthed i at løbe,
Jeg nægter heller ei.
Men den, med hvem Du rendte,
Var mere ſnar end Du;
Thi viid, den Trold, jeg ſendte,
Tialfe! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
At løbe Dig forbi,
Det viſt Du aldrig nægter,
O ædle Kæmpe fri!
Ved ſtiulte Runelege
Jeg Skikkelſe den gav,
At den Dig ſkulde ſpæge
Ved Biergets dybe Grav.

Evindelig blandt Jetter,
I Bierget fiern og nær,
Viſt mindes vil Idrætter,
Som Thor udførte der.
Vor Skræk vi vel mon ſtiule,
Ved hvad, ſom da blev ſeet;
Men end i Utgards Hule
Slig Daad er aldrig ſkeet.

Først maa jeg Dig berømme,
O Aſa! for Din Drik,
Skiøndt ei Du kunde tømme
Det Horn, ſom da Du fik.
Enhver af mine Svende
Paa Dig med Rædſel ſaae;
Thi Hornets anden Ende
Dybt udi Havet laa.

Mens Vandet Du mon ſluge,
Gud Thor! ſaa mangelund,
Da ſaae vi Hornet ſuge
Fra Havets dybe Grund.
See kun i alle Vande,
Som her i Utgards Flod,
Da ſkal mit Ord Du ſande,
Du ædle Kæmpe god!

Gud Thor, med Panden runken,
Did ſtyred ſine Fied,
Da var dybt Havet ſunken
Ned under Strandens Bred.
Da ſtøtted ſig til Sværde
Loke med Tialf paa Stund;
De monne ſig forfærde,
De ſaae i dyben Grund.

Da mæled Jetten ſnilde,
Den Utgards Drot ſaa brat:
Thor vil mig ikke ilde,
Han har mig alt forladt.
Mit Kogleri kun ſatte
Langt meer i Lys hans Kraft.
De Strande nu ſaa bratte
Bevidne jo hans Magt.

Naar Du eſt uden Hinder
Hiem kommen til Dit Slot,
Hiint Horn da der Du finder,
Thrudvangers ſtolte Drot!
Dermed Du lyſtigt lege,
Du ædle Kæmpe god,
Og Kyſterne bevæge
Til daglig Ebb' og Flod.

Da ſagde Skioldets Kløver,
As Thor, den ſtærke Gud:
Mon vel min Magt behøver
Ved Dig at bredes ud?
Med ſønderſlagen Pande
Du burde gjøre Bod,
Rundt diſſe hvide Strande
Beſtænkes med Dit Blod:

Da fiælved Jettens Læbe,
Flux tog han saa til Ord:
Den svage Fiende dræbe
Sig sømmer ikke Thor.
Da Katten Du mon løfte
Høit over Biergets Vold,
Da den tog til at snøfte,
Da isnede hver Trold.

Du gior os ei saa bange
Med Lynild og med Storm.
Det var den grumme Slange,
Den fæle Midgardsorm,
Der knuger Jordens Sider
Rundtomkring Havets Bund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

Stolt i Din Guddomslue
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue,
Med vældig Kæmpearm;
Saa langt Du op den førte
Ud over Biergets Sale,
Den Jorden kun berørte
Da med sin Braad og Hale.

Den gamle, runkne Qvinde,
Der monne Dig til Spee,
Skiøndt langsomt, overvinde,
Som var saa sær at see,
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiøndt vist Din Kraft var stor,
Som lærte Dig at segne,
Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, ſtyg og vammel,
Gaaer ved ſin Stav ſaa tung;
Skiøndt hun er ſaare gammel,
Er hun dog evig ung;
Alfader hende lærer
At vandre vidt omkring;
Hun ingenting fortærer,
Og æder dog alle Ting.

Hun monne Jetter fælde!
Jeg ſiger det forſand:
Selv Aſers ſtolte Vælde
Bortæder hendes Tand.
Hun bøied Dig med Ære
Mod Jord, den Qvinde god;
Lad det et Varſel være,
Tæm ſtolten Overmod!

Da dirred Gudens Løbe,
Han tog ſin Hammer fat;
Han vilde Jetten dræbe —
Da var han ſvunden brat.
Field over ſig at bænge
Gud Thor ei længer ſaae;
Han ſtod paa grønne Vænge,
I broget Kløverſtraa.

Hiemreiſen.

Thor monne ſig omgiorde,
Kaſted ſaa vidt ſit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa ſtadig rundt ham gik.
Da hiſt, hvor Skoven groede,
Hytten igien han ſaae,
Hvor Tialfes Fader boede
Den mellem Bøge laa.

Da blusſed brat behænde
Den unge, ſtærke Mand;
Strax tog han til at rende,
Selv gienneni Moſevand.
Rundt om de lumſke Moſer
Løb Roſka, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roſer
Som Morgenrøde ſtod.

De Børn de længtes ſaare,
Da Hytten de gienſaae;
Paa Kinden Roſkas Taare
Som Morgenduggen laa.
Ung Tialfe ſnarlig rendte
Da ret med megen Lyſt,
Hans unge Hierte brændte,
Det ſtormed i hans Bryſt.

Bred ſtod en Lindeſtubbe,
Ved Hyttens Indgang nær,
Der ſad den gode Gubbe
Med gamle Huſtru kiær.
Af Hiertens Glæde ſkialfe
Forældre beggeto.
Han raabte: Der er jo Tialfe!
Hun: Der er Roſta jo!

Da blev der megen Glæde,
Dertil heel heftig Lyſt.
Den Huſtru monne græde,
Med Roſta ved ſit Bryſt.
Glad hendes Øine hængte
Paa Dattrens Spyd og Skiold.
Hun ſukked: Ei jeg tænkte,
Du blev en Mø ſaa bold.

Hun ſpurgte: Hvo har givet
Dig en ſaa fyldig Arm?
Meer ſmal Du eſt om Livet,
Og mere trind om Barm.
Da ſvared med ſtor Ære
Roſta de Stoltheds Ord:
Det har min Husbond kiære,
Den ſtærke Aſathor.

Det var den gode Gubbe
Med lange Lokker graae,
Han reiſte ſig fra Stubbe,
Paa Tialfe ſtivt han ſaae.
Da monne Svenden buldre,
Han løfted Sværdet op,
Alt med de brede Skuldre
Samt ſtærken Senekrop.

[redacted]

Hans Fader raabte: Tialfe,
Du var en liden Svend!
For Dig ei Kæmper skialfe,
Du var ei Kampens Ven;
Nu i Din Haand Du klemmer
Dit Sværd med Helteskik.
Hvo gav Dig disse Lemmer
Og dette Lueblik?

Hvor fik Du Kraft at stramme
Den Biørne-Buestreng?
Hvo gav Dig denne Flamme?
Nys var Du jo en Dreng!
Da svared med stor Ære
Tialfe de Stoltheds Ord:
Det gav min Husbond kiære,
Den stærke Asathor.

Som Tialfe dette mæled,
Gud Thor did nærmed sig.
Den gode Gubbe knæled
Med Qvinden ydmygelig.
Han sagde til den Herre
Da med et bange Suk:
Jeg haver giemt Din Kerre,
Karsk er Din Gedebuk.

Da bortsvandt Gudens Vrede,
Der vakt var i hans Sind
Ved Jettens Ord hin lede,
Han gik i Gaarden ind.
Han Stalden op mon lukke,
Da glemte han sin Harm,
Ved Synet af de Bukke,
Samt af den gyldne Karm.

Den høie Jothunbane
Fat om ſin Hammer tog,
Alt efter gamle Vane
Han ſine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu ſaa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
Tialfe med Oviſt og Green.
Loke de fede Bove
Da ſtak paa ſkarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliſer ſmaa,
Brændte den muntre Lue,
Heel lyſtigt ud det ſaae.

Endnu ei Bonden eied
Et Fad i al ſin Vold;
Thi lagde, ſom han pleied,
Gud Thor ſin Steg i Skiold.
De fede Gedebukke
Da trøſteligt de nød;
Det Blod, ſom kom i Krukke,
Var vorden liflig Miød.

Da Nadveren var tilende,
Var Aukathor ei ſeen,
Han Skindet ud mon ſpænde,
Der ſkulde kaſtes de Been.
Det var den gamle Gubbe,
Trak Tialf ved Armen ud,
Hen til den Lindeſtubbe
Bort fra hin Bukkehud.

Da raabte Thor hin høie:
Hvi drager Du ham bort?
Bonden sig monne bøie,
Han trak ham længer fort.
Han skreg: Lad mig ei tøve!
Jeg mindes Daaden sidst;
Jeg frygter, Tialf skal prøve
Den samme Argelist.

Da raabte Thor med Latter,
Han satte sig paa Steen:
Tialfe vist aldrig atter
Vil knække Bukkebeen.
Hans Kræfter ei behøve
At styrkes nu ved Marv,
Som da han Ved mon kløve,
Kierte med Ploug og Harv.

Da Gubben, fro bevæget,
Slap Tialfes Kiortelflig.
Da man var vederqvæget,
Til Sengs man lagde sig.
Gud Thor, den stolte Herre,
Klædt i sin Brynie rød,
Steg op udi sin Kerre;
Der han sin Hvile nød.

De Fugle qviddred glade
Mod aarle Morgenstund,
Da klædte de sig i Blade,
Alt efter korten Blund.
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Plader om Arm og Been,
Og sleeb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han slog om stærke Bov,
Greb saa i Haand sin Hammer,
Bød Følget fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa snelt de foer afsted.

Ei Bonden Foden rørte,
Saa taus han monne staae;
At de paa Luften kiørte,
Han med Forundring saae.
Den Ungersvend og Pige
Saae sig saa vidt omkring,
Da høit de monne stige
Hen ad den Regnbue-Ring.

Op ad den lyse Bue
Da kiørte Aukathor,
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet støde,
Da Kerren forbi ham gik,
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Mjølnirs Svinger
Alt til hin Lilievand:
Vel bedst, at jeg Dig bringer
Til Freias Sal paa Stand.
Thi endnu ingensinde,
Saalænge Verden stod,
For nogen Mø og Qvinde
Thrudvanger op sig lod.

Blaat Ædelſtenen dækker
Den ſkiønne Freias Sal,
Blandt høie Roſenhækker
Den ſtander i en Dal;
Saa ſneehvid Svanen ſeiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofaſt Veiler,
Dertil hver trofaſt Mø.

Folkvangurs bedſte Eie
Hun er den Drotning blid:
Midt paa et Blomſterleie
Hun blusſer rank og hvid.
Saa ſmekker ſom en Vidie,
Hun aander elſkovsvarm;
Hun er ſaa ſmal i Midie,
Hun er ſaa rund om Barm.

Hun har to ſkiære Hænder,
En Roſe vel i hver,
De tvende Roſer brænder
Med et livſaligt Skiær.
De lugter altid ſøde
I hendes klare Hiem;
Aften- og Morgenrøde
Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alſtens Vaande,
Saa huld i Siæl og Sind,
Fra Barmen hendes Aande
Blier Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Øie
Man ſeer i Taarer ſtaae,
De ſynke fra det Høie,
Som Dug paa Blomſter ſmaa.

Hun har to Døttre blide,
Siofna, dertil vel' Hnos,
Ad deres Skuldre hvide
Nedſtyrter Jæſens Fos.
Blandt Børn har ei ſin Lige
Ung Hnos, det klare Lys,
Siofna, den ſtjønne Pige,
Blev Søvnens milde Dys.

Der, meente Thor hin ſtærke,
Var Sted for Roſta bold,
Han kunde fuldvel mærke,
Hun bar ei gierne Skiold.
Han tog de Vaaben atter,
Og qvad fortrydelig:
Slip Sværdet, Bondedatter!
Det er for godt til Dig.

Til Freias Fruerſæde
Jeg nu Dig bringe vil,
Dog kan igien Dig glæde
Vel engang Helteſpil.
Der kan Du Elſkov dyrke!
Jeg har alt længſt erkiendt,
At med Din Helteſtyrke
Det var ei ret bevendt.

Derpaa til Freias Bolig
Med Roſta fort han gik;
Hun fulgte Guden trolig
Med blyſomt Jomfrublik.
Udi den vene Pige
Fandt Freia ſtort Behag;
Tidt kom til hendes Rige
Roſta fra denne Dag.

Til Valhal Thor mon ile
Med Tialf i Pandſerkiol:
Da mon imøde ſmile
Ham Odin fra ſin Stol.
Valkyrien hin blide
Bød dem en Velkomſtdrik.
Saa gik man ud at ſtride,
Der vanked Hug og Stik.

Thor beſøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Underſtærke,
Var tidt i Hu ſaa gram;
Han lod ſig intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam
At Jetter ham turde giække;
Thi vilde han ſig hævne,
Den frække Flok forſtrække,
Han følte vel ſin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treen, hvor Odin ſad;
Han hilſed mildt ſin Fader,
Om om hans Biſtand bad;
Til Fields i Jettefelden
Den blotte Kraft er blind;
Hærfader kogte Seiden,
Og vied Hamren ind.

Til Jothunheimas Fielde
Nu Aukthor atter kom;
Dog mon han intet melde
Til Aſalof derom.
Han vandred Veien ene,
Saa kraftig og ſaa tryg.
Han bred de Granegrene
Hen over Fieldets Ryg.

Da ned han kom mod Havet,
Hvor Fieldets Huſe ſtod —
(Hiſt Ormen laa begravet)
Da voxte Gudens Mod.
Han ſaae ſig lumſk bevæge
De ſtumle Bølgers Bly;
Han mærkte Ormens Lege,
Slog vredt ſit Blik i Sky.

Han tænkte: Du ſkal ikke
Dengang forblinde Thor;
Med Knuder ei omſtrikke
Den angſtbeſpændte Jord;
Ei gjøre Sømænd bange,
Nedſtyrte dem til Ran;
Nei, nei, du Ædderſlange
Mig vorder underdan!

Derpaa den Gud hugprude
Sig trylled om til Svend,
Hvor Hvirvelvinde tude
Han lagde Hielmen hen.
Den var ſaa ſtor at ſkue:
En Klippehal med Krat.
Skiønt Morgenrødens Lue
Saae paa den blanke Hat.

Sit tygge Skiæg han kaſted
Af Hagen ſamme Stund.
Hvo havde ſig formaſtet
Mod ſlig en Tiørnelund?
Til Ungerſvend forvandlet
Han gik i Vadmel blaa.
At det var driſtig handlet,
Heimdal paa Buen ſaae.

Hen imod Troldens Hule
Gik Thor med Roſenkind,
Med lange Lokker gule,
Som fløi for Morgenvind.
Det røde Styrkens Bælte
En Strimmel Uld var lig;
Den høie Gud for Helte
Betalte Svig med Svig.

Miølnir, ſin tunge Hammer,
Han ſom en Øre bar.
Han tænkte kun paa Jammer,
Hans Hævnelyſt var ſvar.
Han gik til Fieldekløften,
Ved Foſſens vide Strøm,
Hvor Hymir laa ved Grøften,
Og fik ſin Morgendrøm.

Med Skum og megen Ruſten
Flød søde Kildevand
Hvidt gjennem Rønnebuſken
Ud i den ſalte Strand.
Det maatte Vei ſig bore.
Paa Stene Jetten laa;
Ei Æbler er ſaa ſtore
Som Neglen paa han Taa.

Ligned hans brede Pande
Da, med Haarduſken lang,
En afſlidt Steen ved Strande,
Behængt med Aſſetang;
Som Egens Bul hans Lænder,
Hans Mund var liden ei,
Der ſad tre Rader Tænder,
Som paa den glubſke Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
En Eng huldſaligt laa,
Alt paa den grønne Motte
Stod røde Blomſter ſmaa.
Ved Hækken Lammet bræged
Og nipped Knup af Torn;
Der gik i Klover Qvæget
Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen
Og reiſte ſig fra Seng,
Da ſaae han Thor i Krogen,
Som en ſpærlemmet Dreng.
Han ſagde: Tør Du vove
Fra Beigden Dig ſaa langt
I mine ſorte Skove?
Nu aander Du vel trangt?

Da ſvarte Svenden liden:
Mit Hierte banker trygt.
Alt jevner ſig med Tiden,
Hvad vinder man ved Frygt?
Med Mod ſig Barmen hvælve!
Mig Ingen ſaae ſaa ræd,
Jeg turde jo dog ſkiælve. —
Du giør mig ei Fortræd.

Det ſømmer ſig, at Jette
Bør viſe Ædelmod.
Hvad kunde Dig vel mætte
Min ringe Draabe Blod?
Hvad kunde det vel nytte,
Hvis her jeg ſtod beklemt?
Thi har jeg i min Hytte
Min Driſtighed ei glemt.

At være bleg og bange,
Det klæder ſielden godt:
Vindſvinet er en Fange
Midt i ſit Pileſlot;
Det kiender ingen Hvile,
Det føler ei til Fryd,
Det reiſer ſine Pile
Forfærd ved mindſte Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
Langt mere ſvag og ſpæd;
Dog det kan ikke hindre!
Den er ei pandſerklæd,
Dog løber den i Sporet
Og frygter Hiulet ei;
Den har ſig ofte moret
Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuſe
Her i Dit ſkumle Skiul.
Jeg ſtaaer ved Dine Huſe
Som nævvis lille Fugl.
En Bid af Dine Diſſe,
Den ſnapper jeg fra Jord.
Og — derſom Du vil ſiſſe,
Saa gaaer jeg med ombord.

Da Jetten drog ſin Læbe
Høit til ſin Øreſlip;
Han ſagde: Jeg vil ei dræbe
Den, ſom mig beder: Slip!
Han loe enfoldigt atter,
Ved hvad der blev fortalt,
Op ſlog en Skoggerlatter,
Saa det i Klippen gialdt.

Han ſkreg: I aarle Morgen
Heel ſtreng er Kuld og Blæſt;
Her under Klippeborgen
Eſt Du kun Luunheds Giæſt;
Men naar Dig Havet favner
Paa Kiølens tynde Træ,
For ſilde viſt Du favner
Din Kiæked og Dit Læ.

Det giælde ſkal en Prøve,
Gav Aſathor til Svar;
Vi vil ei længer tøve;
Siig, om Du Madding har?
Den Madding, Du kan bruge,
Gienſvarte Jetten glad,
Kan Du i Haugen luge:
Kaalormen paa et Blad!

Men er ei Orm paa Blade,
Dog jeg et Middel veed:
Grav med min mindſte Spade
Ved Tørvemoſen ned.
Om Orme maa Du lede!
Sag ſaa Din Skiortenaal,
Og bid den til en Mede.
Nu ſnart jeg ſtanger Aal.

Ja Ormen ſkal jeg finde,
Gienſvared Thor i Harm;
Og Aalen ſig ſkal vinde
Saa ſmidig om min Arm.
Nu bør ei længer tøves,
Hvis mig tillades kan,
At tage hvad behøves?
Ja! ſvared Klippens Mand.

Da gik den Valdighøie
Paa Eng til Troldens Dyr,
Hvor med et ſtummelt Øie
Ham mødte værſte Tyr.
Den vendte Hornets Ender
Mod ham med opbragt Hu;
Han greb med begge Hænder,
Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
Med Tyrens Hovedknub
Nu ſaae man Thor at træde
Hen over Gierdets Stub.
Han bar det let paa Nakken,
Han vandred med ſtor Haſt;
Thi Hymir alt i Smakken
Opleſtede ſin Maſt.

Da Jetten Tyrens Hoved
Paa Svendens Skulder ſaae,
Han høit hans Kræfter loved,
Og ſtak i Bølgen blaae.
Han brugte vel ſin Aare,
Gud Thor vel brugte ſin,
Thi ilte Kiølen ſaare
Med Suſen og med Hvin.

Da tænkte Thor hin høie:
Hvis jeg kan Ormen naae,
Udi dens lumſke Øie
Til Næbbet Miølnir ſlaae,
Da vil jeg meer mig glæde
Paa denne ſtille Dag,
End om i Herreſæde
Jeg hørte Vaabenbrag.

Al Verdens Qval og Smerte
Kun kommer fra den Snog;
Den ſprænder Jordens Hierte
Lumſk i ſin dybe Krog;
Al Angſt og fæle Syger
Flød fra dens Huggetand;
Dens Peſt i ſtore Byger
Gaaer over Hav og Land.

Naar Manden ſavner Kræfter,
I hidſig Feberglød,
Og naar han tænker efter,
Og føler nær ſin Død,
Og naar hans Huſtru læſer
I bruſtne Blik: Farvel;
Da Midgardsormen hvæſer
Og ryſter ſine Skæl.

Naar Qvinden mat bedrøvet
Har Barnet ved ſit Bryſt:
Nys lignte det, i Løvet
Et Æble, rødt i Høſt;
Nu vil det meer ei die,
Dets Øie ſlukkes brat —
Da kan ei Ormen tie,
Den hvæſer i ſin Nat.

Da bugter den ſig gierne
Fra Norden og til Syd.
Er iiskold Mandens Hierne,
Da viſer den ſin Fryd.
Og naar en trofaſt Veiler
Paa Baalet ſeer ſin Mø,
Da Skummet aldrig feiler
Paa Midgardsormens Sø.

Alle de lumſke Snoge
Paa Jorden fiern og nær
Udklækkes af den Taage,
Som Ormen avler her.
Den ſtore Kæmpeſlange
Paa fierne Sydens Ø,
Som Oxen ei kan ſtange,
Kom af det ſamme Frø.

Den vinder ſig med Halen
Omkring det tykke Træ,
Saa ſtriber den i Dalen,
Og ſluger Markens Fæ.
De mindre, lige biſtre,
Med ſtiønne Farvers Plet,
Mens deres Øine gniſtre,
Fordærver Aſkurs Æt.

Som Blomſter er at ſkue
Hammen med Striber paa,
Beklædt med Roſens Lue
Og med Violens Blaae.
De under Hække ſtirre,
Med ſød, forgiftig Dunſt,
Og Fuglene forvirre
Med deres Hexekunſt.

Fenris er fæl tilvisſe,
Den ſule Nattens Ven;
Heel tidt fra Klippens Iſſe
Til Hæl han ſtyrter Mænd.
En Stimand er hans Hyrde,
Han er ſin Hyrdes Hund,
Naar Røveren vil myrde,
Han tuder i ſin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
Han avled Tigren ſtrax.
For Biørnen ſlikte Honning,
Uſkyldig bag ſin Tax;
Han avled, for at røve,
Hyæne, Los og Ræv; —
Da maatte Biørn og Løve
Vel gaae i Striden glæv!

Fenris ved Nattetider,
Saaſnart han Liget ſeer,
Strax i ſit Aadſel ſlider,
Dog ſkader Ormen meer.
Thi vil jeg den forøde,
Paa det ei Aſkurs Æt
Skal vorde Slangeføde,
Berøves Kraften ſlet.

Med Sundhed ſkal de gange
Til Freia, Sioſn og Hnos;
Og naar de blier for mange,
Saa ſkal de ærligt ſlaaes;
Som Kæmper vorde vrede,
Men hidſes ei af Had;
Er Sværdet af ſin Skede,
Blier Hiertet lige glad.

I Rækker ſkal de ſtorme
Da mod hverandre klæk,
Og ingens Havets Orme
Skal fylde dem med Skræk.
Som lyſtige, muntre Svende
De viſe deres Mod;
Kiækt mod hinanden rende,
For at udgyde Blod.

Og naar da Blodet flyder,
Skal jeg paa Skyen staae;
Mit Tordenskrald betyder,
At de til Valhal gaae.
Der skal dem Mjøden smage,
Der har de intet Savn,
Og Bragi skal gientage
Med Glæde deres Navn. —

Saa tænkte Thor, og hasted
Og roede kraftig fort,
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bølgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han Jorden vilde forløse;
Men Jetten, ræd paa Stand,
I Baaden greb sin Øse,
Han sad alt dybt i Vand.
Han raabte: Ro ei længer!
Hvad holder Du for Huus?
Vi sætte til med Stænger,
Med Mast, med Mand og Muus.

Thor sagde: Vi maae gjøre
Først end et lille Kast.
Slog Jetten paa sit Øre
Med den afbrukne Mast.
Nu, skreg den vilde Jette,
Isald Du længer roer,
Da vil Du snarlig sprætte,
Hvor Jormungarder boer.

Jeg frygter ingen Orme,
Sang Thor, den Skipper god,
Og Nordens værſte Storme
De kiele kun mit Blod.
De hilſe mig ſaa friſke;
Her ſtandſe vi paa Dyb,
Nu ſkal vi ſnarlig fiſke
Skælbugtet feige Kryb.

Med diſſe høie Tanker
Han løfted i ſin Hede
Det tunge Jettens Anker,
Han brugte det ſom Mede.
Han Tyrens Hoved ſatte
Paa ſtarpen Ankerkrog.
Ei Jetten kunde fatte
Dybſindige Gudeſprog.

Da tog han af ſit Bælte,
Han brugte det ſom Snor;
Den høie Gud for Helte
Slap Angelen fra Bord.
Af Bæltet ſig en Ende
Han bandt omkring ſit Liv;
Saa lod han Snoren rende
Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiſkeri.

Ormen laa paa ſalten Bund i Havet,
Strengt i Dybets Fængſel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over den flød fri og briſtig Hvalen,
Men i mørke Bølgedalen
Veed den ſlugen ſig i Halen.

Tæt beſat med Bruſk og Knokkelringe
Kan den dog ei Bugten tvinge,
Kan ei hæve ſtællet Bringe.

Lumſk den maa bag vaade Planter dukke,
Sovnig maa den Dine lukke,
Dybet tidt har hørt den ſukke.

Vandet dækker for den Himlens Buer.
Som en Biørn paa Labben ſuer,
Bider Stiærten den, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Satte sig i Bankers Kage
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop den knuger vaade Kyster:
Vandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Sterkner sig til Biergets Bælter.

Vandet slaaer i Ormens Mankelokker.
Som den ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnarokker;

Aabner Øiet den paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen den seer nedglide.

Tyrens Hoved den imøde svæver,
Dersk sin Hovedknub den hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Griber dumt den uden Tanker,
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Vælde
Panden, mosbegroet af Ælde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt den knuger ſig med faſte Bugter,
Ankeret med Gift befugter,
Men dens Kæmpen intet frugter.

Aſathor en Fiſker er med Kræfter,
Ormen med opladne Kæfter
Give maa for Rykket efter.

Hovedet ſig hæver over Vandet:
Gyſen giennemfarer Landet,
Bølgen blander ſig med Sandet.

Som naar Naſtrond aabner ſig og brænder,
Høit i Sky den Svælget vender,
Med de lange Huggetænder.

Høire ſtort og lidet venſtre Øie,
Ringene ſig farvet bøie,
Som paa ſmidig Pandſertrøie.

Kiæven gaber. Med den ſvulne Gane
Dragen, efter gammel Vane,
Galer ſom en Kæmpehane.

Luften vorder qvalm af Svælgets Tørke.
Da den Gud, ſom Helte dyrke,
Først iførte ſig ſin Styrke.

Spændte mere faſt om Lænd ſit Bælte;
Baaden truer med at vælte,
Herlig ſteg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky ſit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet ſtrømmer af dens Kiæver.

Vaaden briſter: med ſin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæſte funden,.
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Øiet blodigt flammer.
Aukathor, med løftet Hammer,
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten ſaae den ſtore Fare,
Tænkte han: Jeg maa bevare
Kryberen for Biergets Skare.

Er ei ſpaaet, at den ſtal dæmpe Kraften?
Aſathor den ſidſte Aften
Daane ſtal for Ødderſaften.

Da den lumſke Trold med Ulveryster,
Ræd, fordi alt Vaaden ſynker,
Og fordi den Fangne klynker;

Tog ſin Daggert frem, det hvaſſe Værge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dverge.

Gav ſig til paa Væltets Snor at file —
Da ſank Miølnir tyve Mile
Dybt i Slangen med ſin Kile.

Havet mørknes, Granefloven ryſter,
Kaſter Løv paa ſine Kyſter;
Aſaheimdal ſig forlyſter.

Grønt i ſorte Skyer brændte Buen.
Heimdal ſtod paa Farveluen,
Gladforbauſet ved ſin Skuen.

Regnen pidſked, Thor i Skyen lyned.
Solens Øie, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Aſathor ſin Hammer atter hæved.
Da den fule Jothun bæved,
Ormen lydt ſin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Bæltet tvinge;
Da, med Svømmefinners Vinge,
Bladſker han til Ormens Bringe;

Filer med ſin Kniv paa Jernet ſelve —
Heimdal maa paa Buen ſtiælve,
Himlen maa ſig kulſort hvælve.

Jernet briſter, Ormen ſynker atter!
Da ſang Aſalokes Datter
Høit ſin Seierſang med Latter.

Jetten flygter i ſit Bierg paa Landet.
Thor til Bæltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet;

Skummer, vader i de ſalte Bølger,
Ei Forbittrelſen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger;

Haaber, han har Slangen Døden givet,
Men den ſmutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet;

Hæver atter Kammens Bølgelokker,
Ligger paa ſin Steen og rokker,
Og forventer Ragnarokker.

Opbragt kaſter Thor ſin Hammer efter —
Nabbet ſig i Skællet hæfter.
Ha, de ſtønne ſpildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Miølnir under ſtiægget Hage
Skiuler ſig paa fælen Drage!

Loke fatter Elſkov til Sif.

I Valaſkialf ſad Loke længe,
Han kieded ſig, lod Hovdet hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham ſmage.

Man ſeer ham ſelv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer og ſpotter Guder.

Det ſtumle Blik ei godt bebuder,
Sit Buſkebryn han ofte ſænker,
Paa Aſathor han ſtedſe tænker.

„Du drog paa Eventyr, Du Stærke,
Men lod for Lok' Dig intet mærke!" —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler intetſteds ſig hiemme,
Og derfor lyſter ham at fare.

At følge Thor i Harniſk klare,
Det ſmigrer ham; det maa han lide.

At gaae med Kampens Gud ved Side,
For ham at bære ſtaalblank Vante;

Som Miſteltein, den Snylteplante,
I Egeſtammens Rift at trives,
Derved han ſtyrkes og oplives.

Thi ſkiøndt han mægtigt Guden hader,
Dog Glandſen af den Høies Blader
Beſtraaler ham, i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer ſit Lys fra Solen,
Han lader ſig af Thor beſtraale.

Ei Aſkurs Børn ſaa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder!

Nu ſidder han, hvor Hulen luder,
Og pønſer dybt og vil ſig hævne.
Til Ondſkab har han altid Evne. —

Aſynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumſk tillige;
Sligt elſker ingen Viv og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
Til Dammen, ſom af Løvet kranſes;
Der ſeer han, hvor paa Græsſet danſes.

Den ſkiønne Freia Siofn omſvinger;
Og Ydun, Eir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomſter hoppe.

De ſvinge de ſneehvide Kroppe,
Paa Græsſet Klædebondet falder.

Alt hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyſte kan, det Loke ſtuer:

De runde Barmes faſte Buer,
Og fyldig Lænd, og ſmekkre Midie.

Saa rank og ſmidig ſom en Vidie.
Hver vender ſig mod Guden ofte;

Og Ingen ſkiuler Bryſt og Hofte,
De veed ei, at den Lumſte titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
Den ſtille Dammens mørke Bølge,
Saa ſvømmer dette Pigefølge;

I Luften lig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hiſt et Sommerland at finde.

De Arm i Armen ofte vinde,
De dukke ned ſom vilde Ænder.

De bruge de ſneehvide Hænder,
Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Høit Bølgen ſtummer ved ſin Lykke,
Men ſortner ſtrax i ſtillen Flade,
Fordi de Skiønne den forlade.

Men den, ſom Loke meeſt betragter,
Hvem han idag for ſkiønneſt agter,
Er Sif, den Aukthors høie Frue.

Han blusser ved hin Viv at skue,
Saa mægtig og saa smuk tillige.

Thi ei behøver hun at vige
I Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freia, som den vise,
Den stærke Odin Livet skænkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freia kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
Fra Diets Blaa, som Hjertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde;
Og dog en ægte Dannequinde!

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride,
Som til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok' i Dine stikke.
Hun tænder med de raske Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Dienbrynets stolte Bue
Er sammenvoret under Panden.

Det vilde skiænmet hver en Anden,
Men Sif det gav en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt flere.
Den høie Siæl paa disse Bryne
Tidt vugger sig og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig;
Hun suer stolt og ligegyldig;
Og store Hænder har Gudinden;

Men hvide, som i Nattevinden
Nyfalden Snee paa Klippeaasen,
Som allerfineſt Duun paa Gaasen.
Og Negler som lombardske Nødder.

Fast staaer hun paa de skiønne Fødder,
Og langt og glandsfuldt falder Haaret,
Til Hælen i en Flætning baaret.

Asloke seer fra Bøgestubben
Thors Viv saa frisk som Rosenknuppen.

Da tænkte han: O hvis jeg kunde
Kun eengang trykkes af den runde,
Den Guddoms Arm bag Birkelunden!

O hvis jeg kunde klæbe Munden
Engang mod disse Læber røde,
Der aldrig knibe sig imøde,
Men aabnes kiækt, mens Øiet brænder,
Og vise tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske.

Og, medens Thor gik ud at fiske,
Ha kunde jeg ham dog tilsamme
Bag Løvet fiske med det samme!

Saa tænker han, og ſlu ſig ſtiuler,
Thi Siſ gaaer hen til ſine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa ſtærkt den Blege ſtiælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun ſig bedækker Bryſt og Hofte.

Hun ſætter Hielmens blanke Hule
Faſt, trindt omkring de Lokker gule;
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Foſſen med en fælſom Skralden
I Søvne ſtrax den Skiønne dysſer.

Men Vinden trækker ind og kysſer
De fugtige Lokker under Kyſe,
Den giør dem atter gyldenlyſe.

Hvad Sif og Loke taldes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
Træl af Elskov,
At han Dig atter
Aftsæl finder.
Vil Du ei vorde
Villiens Frister,
Bringe Du Brand i
Blodet aldrig.

Sif.

Dør opdirker
Dristig Tyven;
Er Hul i Hulen,
Hærjer Musen.
Snedig Sønnen
Svigter ei Loke:
Lumsk til Leiet
Loptur lister.

Loke.

Meden møder
Mund for Fisken,
Sax udsættes,
Snare for Ræven.
Fanges Fisken,
I Fælden Ræven?
Loke lokkes af
Qvindelokker!

Sif.

Hent i Hulen
Din Huſtru, Loke!
Signi Dig ſnøre
Med ſorte Lynghaar.
Beed Du Angerbod
Beile vorde!
Nidſt hun nægter ei
Næring Ønſket.

Loke.

Ædik-Æblet
Ædes i Hunger,
Yder ei Ydun
Yndig Frugten.
Vær ei vranten,
Væne Diſa!
Bellerens Bøn Dig
Barmen ſmelte.

Din Hosbond hiſt
Paa Havet fiſter;
I Jettens Jolle
Jager Hvalen;
Aſt han atter
Agter fage:
Leger med Laren,
Længes hiem ei.

Vandre lad ham
Veiene ſine,
Deilige Diis, Du
Dine ſøge!
Herligt Hulen
Hvælver med Løvet.
Leilighed er
Længslers Læge.

Sif.

Mindes Du Mimers
Maaltid Loke?
Isbægret bragte jeg
Dig paa Bænken.
Af Isens Bæger,
Skumle Boler,
Atter Dig Sif
Foragten ſkiænker.

Gak, Du Guders
Guſtne Fiende!
Tvinge Dig, Taabe,
Thor ſkal ſnarlig;
Stivt Dig ſpænde
For Storm i Natten,
Mellem de mørke
Mispens Graner.

Ovad ſaa Ovinden,
Kiække Diſa,
Vredt fra Boleren
Bort ſig vendte.
Roligt Ryggen
Rakte mod ham;
Sov ſaa ſødeligt
Sif paa Leiet.

Heed af Harme
Haaret tog han,
Fyldige Flætning
Flød fra Nakken.
Isſens Skove
Saren meied;
Pludſelig Pragt
Fra Panden rulled.

Let i Luft ſig
Løfted Loke;
Glad ved Ranets
Gyldne Gave;
Holdt i Haanden
Haar, det gyldne,
Vidt for Vinden
Vifted Svævet.

Boleren blusſed,
Som Bolt af Ild,
Dunſtomkrandſt paa
Dalens Himmel;
Naar i Natten
Nær den lyſer, da
Svævet ſynker
Straaleflammet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
Ar paa Ageren
Fanged Straaler.
Deraf danned ſig
Duun paa Aret.
Stivt det ſtørkned, ſom
Skiæg paa Kornet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
I Herthedalen,
I Guldbrandsdalen.
Finge deraf
Fagre Piger
Guldhaargaven,
I Bøndergaarde.

Blakket bare de
Veile vene
Før hver Flætning,
Finneqvinder.
Guldhaarfagre,
Som Gefion og Freia,
Vleve fra den Tid
Bønderdøttre!

Loke ſkaffer Aſer Klenodier hos Dværgene.

Han ſad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hævn ham glædte ſaa ſaare:
Naar Sif ſig nu ſpeiler i blanken Aa,
Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun flætter ei meer
De Lokker ſaa gule, ſaa lyſe;
Naar hun ſit Hoved i Floden ſeer,
Da vil hun ſnarlig gyſe.

Som ſaa han ſad under Granens Green,
Ved Hulen, liſtig ſom Ræven,
Da knaged i Nord den ſtærke Steen,
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidſte han vel, hvad det betød,
Han mærked, at Thor var kommen;
Brat ſom en Lar han ſig ſmidig ſtiød,
Og ſprætted med Angſt i Glommen.

Men Thor neddukked ſom Maage ſig,
Og fanged med Næbbet Laxen;
Han raabte: Røver, jeg kiender Dig,
Nu ſkal Du bløde for Saxen.

Jeg knuſer Dig hvert af Dine Been,
Som Møllen Meel under Hiulet;
Da var ei Loke ret længe ſeen,
Han kaſtede Trylleſtiulet.

Hvad vinder Du ved, hvis Du mig ſlaaer?
Sang han, heel liſtig i Sinde;
Det ſkaffer ei Sif et eneſte Haar,
Du favner en ſkaldet Qvinde.

Hvis Du tilgiver mig denne Spøg —
En Spøg jeg kalder det ene —
Da ſværger jeg Dig, ved Urt og ved Løg,
Ved Musſet paa Bautaſtene;

Ved Odins Øie, ved Mimers Vælb,
Og ved Dit mægtige Værge,
Jeg ſelv ſkal vandre til hule Field,
Til Frænderne, mine Dværge.

Og ſkaffe Din Sif igien et Haar
Af Guld, før Dagen er omme,
Saa hun ſkal ligne den unge Vaar,
Med Græsſets forgyldte Blomme.

Gienſvarede Thor: Du ſværger, Træl!
Ved Hammeren, ſom jeg favner;
Som vidſte Du det ei ſaare vel,
At Ran den i Havet favner.

Saa vil jeg ſkaffe Dig Hammer ny,
Sang Loke, herlig at føre;
For den ſkal alle de Trolde flye,
Som Du kun lyſter at røre.

Ha, raabte Guden, en herlig Seir;
Nei Dig nu vil jeg forøde;
Jeg kom herhid med min Stalbroder Freir;
Vi give Dig Ravne til Føde.

Han tager Dig ved Dit Skulderblad,
Jeg slaaer mit Tag i det andet;
Saa splitte vi Dig for Vinden ad,
Dine Lemmer skal bølge paa Vandet.

O skaan mig, Freir, Du venlige Drot!
Sang Loke, med Bøn og Klage;
Jeg skiænker en Ganger Dig paa Dit Slot,
Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører Dig rundt om Jordens Øe,
Saa smidig som Tigerkatten,
Den svømmer med Dig paa salten Sø,
Som Sild den lysner om Natten!

Ved slige Løvter, som han besvoer,
Lod Thor og Freir sig formilde.
Saa steg han ned i den sorte Jord,
Igiennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Aal,
Fra Kilden i Biergets Bue,
Hvor Dværgene stod og hamrede Staal,
Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa slittige vare de Dværge der,
Dybt i de hvælvede Haller.
Med Skiødskind for af det sorte Lær,
De gik og støbte Krystaller.

De ſmeltеd Sandet ved Ildens Ilød,
Og rørte med Roſengrenen;
Deraf de dannеd Rubinen rød,
Indkilet i Klippeſtenen.

De ſamled en Bunke Kiærminder ſmaa,
Dem plukkede Dværgekonen;
Dermed de farved de Stene blaae,
Som Hrolf ſiк ſiden i Kronen.

Af ſaftige Græs de kogte Sod,
Da grøntes den Ædelſteen ſaare.
De dryppede Perler, med roligt Mod,
Af Enkers og Smaaborns Taare.

Rundtom i Hulen man mærkеd vel,
At Kæmper tilforn havde leget;
Thi Steenlag hvilеd paa Muslingeſkæl,
Og Fiſken i Leret var præget.

Hiſt nøgen laa en Jettindebarm,
Rødbrun i Solen, forſteneт.
Her ſang Biergfoſſen med megen Larm
Sine Viſer om Kiævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Vand,
Udſtak det af Fieldekanten;
I Kiæverne var langt ſtærkere Tand,
End Tænder paa Elefanten.

Da Loke ſiк Æринde regted nu,
Strax Dværgene giorde ſig færdig.
De raabte: Loke, vor Drot eſt Du,
Og vel vore Gaver værdig.

Thi toge de frem et Vildſvineſtind,
Det bedſte de kunde vælge,
Paa Skorſteensilden de giorde Vind
Med puſtende Blæſebælge.

Og ſloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knittred.
Men Loke, fortæret af ſtumle Nag,
Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han ſelv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: De ſkal af Biergets Skiød
Dog ei fuldkomne dem have.

Brok traadte Bælgen, og Sindrig ſlog,
Saa Gniſten af Skindet ſpringer.
Da Loke Forvandlingen ſig paatog,
Og blev en Flue med Vinger.

Og ſatte ſig paa Bælgtræderens Haand,
Og gav ſig ſlemt til at ſtikke;
Men haard var Huden og haard hans Aand,
Bælgtræderen ændſed det ikke.

Da toge de frem af Lueh alt
De Vildſviins herlige Første:
Til Freier den livſalige Galt,
Den ſtraalende Gullinbørſte.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
Den Kornmoenglandſen paatager.
Han rider paa den i mørke Nat,
For ſelv at vogte ſin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
Det var kun et lidet Stykke;
Men da de toge det ud igien,
Det blev det deiligſte Smykke.

En jevnglat Ring af røden Guld,
To Hænder krysted hinanden,
En Blomſt af Ædelſteen underfuld
Var indlagt kunſtigt paa Randen.

Den Ring var ſtor og af ſielden Vægt,
Thi Odin ſkulde den bære;
Han Drotten var for Aſernes Slægt,
Ham ſkyldtes den høieſte Ære.

Selv eier han alt, ſtor er hans Magt,
Til Gavn kan man intet ham lave,
Thi ſmedded de ham en Ring til Pragt,
Og hylded ham med en Gave.

Man kiendte den lidet, ved engang at
Beſee den i Dværgenes Rige;
Den eier en Dyd, hver niende Nat
Den dryppet Otte, ſig lige.

Trolovede Par ved Baldur har
Tidt Odin med Ringene trøſtet.
Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
Laa Troſkabsringen paa Bryſtet.

Nu lagde Dværgene Jern paa Bolt,
De brugte dertil ei Lue;
De hamred det ud, ſaa fort, ſaa koldt,
For at det ret ſkulde due.

Da Loke ſaae, hvor Jernet fik Kraft,
Og hvor det varligt blev handlet,
(Det var en Hammer med ſtærken Skaft)
Da han ſig atter forvandled;

Og foer, ſom Bremſe, med ſmertelig Braad
Og flagred i Blæſevinden,
Stak Smeden i Panden med ſkarpen Odd,
Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dværgen med Haanden bort;
Ei Hamren blev ganſke færdig,
Thi Skaftet paa den var noget kort,
Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dværgeflok
Og gave det til Dværginden:
Hun ſatte, ſom Hør, det paa ſin Rok,
Hvis Hiul henſuſed for Vinden.

Og ſpandt og ſpandt, mens Guldtraaden randt,
Til Haar for den deilige Diſe;
Hun ſnurred og ſang, ved Kildernes Klang,
En underlig Spindeviſe!

Gudinden i Vaar ſkal bære ſit Haar
Heel frit for Vinden herefter;
Ei flætte det meer, at yndig ſig teer
Dets Glands med ſtraalende Kræfter.

Hver Svend, ſom det ſaae, fra Himmelens Blaa,
Hans Hierte ſkal Haarene fange.
Selv Lokker viſt ei paa veneſte Frei
Sig bølge ſaa bløde, ſaa lange.

Skiønbt Guldet er bødt, saasnart det har mødt
Gudindens Tinding den høie,
Det levende blier, og efter sig gier,
Og lader som Herren sig bøie.

Beholder sin Glands, i Vindenes Dands,
Og lader sig aldrig udtykke,
Som Middagens Skin, det svøber sig ind
Bag Hielmens ludende Skygge. —

Saa sang hun, og gik med ydmyge Blik
For Thor, og rakte ham Haaret;
Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae,
Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt
Og Thor, med Haaret og Hammer,
Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
I Lysets salige Flammer.

Da satte paa Sif, lig Tang paa et Rif,
Sig fast Guldhaaret paa stande,
Og monne sig slaae i Lokker saa smaae,
Trindt om den hvælvede Vande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring,
Man tilgav Loke sin Brøde.
Men snart dog igien Biergtroldenes Ven
Maa for sin Troløshed bøde.

Yduns Ran.

Asodin ud med Hænir drog,
Og med Loke, den Svend, i Ophav ſtærk;
De Menneſteſtikkelſer ſig paatog.
(Vil du kiende din Mand, prøv ſelv hans Værk.)
Af at ſidde paa Stol i Hlidſkialfs Slot
Var Odin træt, den opmærkſomme Drot;
Som Vandringsmand, i Skyggernes Løv
Han aander og føler ſelv ſig Støv.

De reiſte paa Field giennem Ørkners Dal,
Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
Hvor en Isbiørn, ſtor ſom en liden Hval,
Saa eenſomt ſtod i ſit hvide Skind.
De agted ham ei, gik ham forbi,
Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
Han følte den ſtiulte Guddom nær,
Og plumped ræd under Isens Skiær.

Saa ginge de frem til Sneen veeg
For det grønne Græs og for Blomſt og Korn.
Ei længer Fieldet nogent ſteg,
Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.
Ei hængte paa Taget fresne Tap,
Hvor i Regen ſlumred den ſtumpne Lap.
Af Bielker Huſene ſtærkt og trygt
I Dalene ſtege, med Skiønhed bygt.

I Slæder ei meer, med ſtærken Reen,
Dem mødte Finner med ſvarten Haar.
Jernhoven glindſed fra Heſtens Been,
Og vældigt kneiſte Jarlers Gaard.
Og paa Bolſtret laa bag Bielkers Muur
Den yndige Brud i ſit Jomfrubuur,
Mens Lærken fløited ſin aarle Sang
Og Uglen i Granen til Tausheb tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
Med Perler ſprængt var Blomſt og Straa.
Den liden Smaadreng drev Bondens Giæs,
Og Drerne drak af klaren Aa.
Nu tøired han dem i grønne Bæng,
Til Gaarden atter løb Bordens Dreng.
Men Guderne ſadde paa Græsſets Vold,
Som mødige Kæmper, med Sværd og Skiold.

Da ſmilte Selerfader og ſaae
Til Loke, ſom bleg ved Siden ſad.
Han ſagde: Saa vidt jeg kan forſtaae,
Dig lyſter at lange til Bondens Fad.
Jeg ſelv er hungrig, jeg nægter det ei,
Det trætter at vandre den lange Vei.
Fra Vardøe droge vi for en Stund
Til Guldbrandsdalens Birkelund.

Da meldte Loke: Saafremt Du vil,
Saa laver jeg ſnart et Maaltid her.
Vi har jo alt, hvad der hører til,
Thi Oren brøler paa Vangen der!
Jeg liſter mig ſnu, forvoven giæv,
Til Stegerſet hen ſom røden Ræv;
Og henter Smørret af Bondens Fad,
For vel at ſtege den lækkre Brad.

Imens maa Hænir Oren ſlaae,
Maa gyde dens Blod i Jordens Skiød,
Med Daggerten Huden varligt ſlaae;
Jeg henter i Ovnen varme Brød.
Maaſkee Du ſelver, o Lyſets Drot,
Nedlader Dig til, hvad kun er ſmaat:
Slaaer Funken ud af den liden Steen,
Og nærer Flammen med Riis og Green.

Da ſvared Odin bag ſin Gran:
Jeg mærker, jeg mig til Jord har ſkabt;
Thi Menneſket lever kun af Ran,
Naar En har vundet, har Andre tabt.
Velan, ſaa ſkynd Dig paa letten Hæl,
Og følg Din daglige Drift, og ſtiæl!
Hvis Bonden kiendte ſin Giæſt ſom Gud,
Jeg tænker, han ſlagted os ſelv ſin Stud.

Da Hænir ſlagted, og Loke løb
Til Fadeburet i Bondens Huus,
Igiennem Spræfken han ſmidig krøb,
Og fyldte med friſken Smør ſit Kruus;
Han Brødene tog i hviden Dug,
Vel ſigtet af den fineſte Rug;
Og da han paa Veien kom forbi,
Han hented Æg i en Hønſeſti.

Imidlertid var ei Hænir ſeen:
Den Ore ſlagtet i Snor han bandt,
Og tridſed den op i Træets Green.
Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
Og tvætted med Kilden Alt for Blod.
Han ſnitted med Daggerten pæne Skaar,
Og Talgen blomſtred ved fede Laar.

Men Seierfader med milde Smiil —
Han, ſom bevæger Solen ſtærk,
Som tænder Ild i dens Flammepiil,
Og lærer den øve ſit Kæmpeværk;
Han, ſom ſin Glands fra Solen ſlaaer,
At mildere den til Maanen gaaer,
Og ſpringer fra den i Gniſter ſmaa,
Naar Natmulm dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
At lokke de røde Gniſter frem,
At fange dem op i trøſket Splint,
Og med Riisqviſten at nære dem.
Og da nu Røgens hvide Qvalm
Udviklede ſig af Spaan og Halm,
Og blev en Flamme, der ſteg med Lyſt —
Da glædte ſig Seierfaders Bryſt.

Med Taaren herlig i Øiets Blaa
Han hæved ſit Blik med Guddomsſtiær,
Og raabte: Sælſom i det Smaa
Som i det Store — fiern ſom nær!
I Draaben Ægir ſom i ſin Sø,
I Solen Odin, i Gniſtens Frø!
Min Søn, naar drabeligt lyner Du,
Hvad giør Du da meer, end jeg giør nu?

Nu vendte Loke til mørken Skov
Tilbage med Smør, med Æg og Salt,
Og glædte ſig mere ved ſit Rov,
End om man havde forært ham Alt.
Og Ræven, Væſelen, Rotten kom
Af deres Huler og ſaae ſig om,
Og ſagde: Der gaaer vor Gud ſaa let,
Han lærer ſit Folk at ſtiæle ret.

Men Odin loe og tænkte: Jeg skal
Giengiælde vel, hvad Loke forbrød.
Paa Bondens Ager i tusindtal
Skal Kornet betale de tagne Brød!
Og Hiorden skal stønne med Øverne spændt,
Saa veed jeg Smørret er vel fortient;
Og for det Salt, vi her har søgt,
Jeg skiænker de Smaabørn Vid og Kløgt.

Nu hugged Hænir Bovene fra,
Men Loke skured skarpen Spær;
I Overdrevet han søgte da
Til Stegevenderen Kløftetræer;
I Muld han stak de Grene to,
For at han Spydet vel kunde snoe.
Han spæded Stegen, ved Ilden stod,
Og dreied og dryppeb den vel med Sod.

Men som han nu stod, den kløgtige Kok —
(Med Hænir Odin gik vidt omkring)
Og tænkte Stegen snart havde nok,
Og prikked deri med Daggertsting;
Da slød end Blodet af Kiødet ud,
Som om det var fra levende Stud,
Og skiøndt han næred sit Arnested,
Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løfted Hovedet op,
Og utaalmodig i Veiret saae, —
En stor, en gyselig Ørnefrop
Oxdaged han hist i Træets Vraa.
Den bredte sig hist i grønnen Ulm,
Med Vinger saa sorte som Nattens Mulm,
Og lod et Næb under Løvet see,
Saa krumt og blankt som en hvæsset Lee.

Dens Øine gniſtred ſom' Lygtemænd
I ſorten Moſe, ved Midnatstid.
Den ſtirred ſtedſe paa Braden hen;
Ved Synet Loke blev murehvid.
Den ryſted Vingen — og Grenen knak,
Og Bullen lige til Roden ſprak —
Den ſtirred paa Flammen med ſtærken Blik,
Saa Ilden ud af Forfærdelſe gik.

Hvi ſidder Du der — var Lokes Ord —
Og kogler og ſpilder Maden mig?
Gienſvared Trolden: Min Sult er ſtor,
Jeg Oren nyde vil med Dig.
Hvis Du mig ſtænker ſom Giæſt en Deel,
Skal Braden ſnart være ſødet heel, —
Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
Og ſatte paa Bovene ſig og beed.

Nu ſvulmed Galden i Loke brat,
Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
Men ſom man hugger i mørke Nat,
Saa ſank i Mulmet Værget her.
Med Næbbet Ørnen om Spæret kneb,
Faſt klæbed ſig Lokes Haand, ſom greb.
Da Trolden fløi, og Loke hang
Med Hænderne ved ſin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
Med Aſaloke Trolden fløi;
Snart ſank i Moſen dybt hans Been,
Snart ſtødte de ſig med Fieldets Høi.
Og Ørnen loe, og Frøerne loe.
Hvo ynker vel den Skadefro?
Med Dynd ham Moſen overſlog,
Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen flog tilblods hans Taa.
Han græd, men koldt var Klippens Smiil.
Og Stormen under Himlens Blaa
Traf Barmen med sin stumpe Piil.
Han sank i Havets dybe Nat,
Som Vindsviin, med Makrel besat.
Han steg — da hang i Solens Skin
En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
Forgiæves han efter Odin skreg,
Forgiæves kaldte han paa Thor,
I Fieldet med ham Trolden steg.
Med Lænker tykt om Arm og Been
Han smedded ham til en Kampesteen.
Nu sid, Forræder, paa denne Blok,
Og vent Din Frihed til Ragnarok.

Jeg fatter klart — qvad Loke smild —
At Du mig hader, Mørkets Drot!
Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
Forsængelig paa Luftens Slot;
Men hvis Du skiænker Frihed mig,
Som trofast Søn da lyder jeg Dig!
Tilfjier Guder al Fordærv,
Og tiener med Villien Dig og Hværv.

Velan — giensvared Trolden mørk —
End eengang prøver jeg Dit Bryst;
Jeg slipper Dig af Nattens Ørk,
Og sender Dig atter til Lysets Lyst;
Paa Vilkaar, at Du skaffer mig snart,
Hvad kosteligst er, af sielden Art,
Den bedste Gave, Guder fik,
Fra første Skabelsens Øieblik.

Hiſt ſidder i ſin Abildgaard
Idun, den unge, vene Viv;
En Knude binder det brune Haar,
Og rank hun er ſom Dammens Siv;
Og fyldig ſom ſin egen Frugt;
Thi over Midien ſvulmer ſmukt,
Bedækt med ærbargrønne Tøi,
Halvdulgte Længſlers Morgenhøi.

Hun holder i ſin Haand af Snee
Et ſieldent Kar af røden Guld;
Det bragte Odin, Vil' og Vee
Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
Dets Billed Ingen ſaa let forſtaaer:
Een høſter, mens en Anden ſaaer;
Og Solen ſtiger af mørken Dunſt.
Alt ved en Piges Tryllekunſt.

I dette Kar hun Æblet har,
Som Roſen rødt, ſom Voret gunlt.
En Guddomskraft heel dyrebar
Dybt holder ſig i Moſten ſkiult;
Thi hvo, ſom nyder af denne Frugt,
Med ham faaer Tiden aldrig Bugt,
Og hver Gudinde, ſom Æble faaer,
Blier atter en Mø paa ferten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
Den Fylde, denne kiække Kraft?
Ha hver Aſynie lignte Hel,
Hvis ei hun nød af denne Saft.
Som Vinden Sandets Furer ud,
Den ſletter Rynker af guſten Hud;
Som Sneen dækker Heiens Muld,
Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder trøfket Green.
Den ſtyrker matte Gubbes Blik.
Asodin var en Olding ſeen,
Hvis ei ham qvæged denne Drik.
Og Thor, med ſamt ſin Vogn og Buk,
Udſtødte mangt afmægtigt Suk,
Hvis Ydun ei ſin Moſt ſaa ſød
Hver Morgen ham krydſted i Suttungs Miød.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
Der høres aldrig Sidſtenſang,
Men Aſabragi, en Skiald ſaa ſtor,
Opliver Alt med Harpeklang.
Mod Øſten vender ſit Aaſyn han,
Og naar da Solen ſtaaer i Brand,
Udbreder ſin uhyre Viftes Guld,
Da ſlaaer han Strængen underfuld.

Da røres Jorden til hellig Lyſt,
Og Taaren Blomſten i Øiet ſtaaer;
Da qvidbre Fuglene Hiertet Trøſt,
Og dobbelt rødmer friſte Vaar,
Og dobbelt elſker den unge Mø,
Da vorder det Oldingen let at døe;
Udødelighedens Drosſel ſang,
Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi ſkaffer Du mig den yndige Viv,
Med ſamt hint Kar af røden Guld,
Da ſkiænker jeg Frihed Dig og Liv
Og ſender Dig atter af Biergets Muld.
Vel — raabte Loke — jeg ſværge vil! —
Ei ſpar Du kun Dit Abeſpil,
Gienſvared Tiaſſe: vel Du veed,
Man ſtoler ei paa Lokes Eed.

Alt længſt Du var en Mindremand,
En Bold for Guders, Troldes Kamp.
Steds var Dit Løvte Skum paa Vand,
En Sky, ſom løſes op i Damp.
Nei, vaklende Forræder, nei!
Vi vandre maae en bedre Vei.
Med Lænke binder man Bondens Hund,
Og Loke — ved ſin egen Mund.

Den giftige Snog har al ſin Gift
Forſamlet i den hule Tand,
Og ſkader kun, naar i Hudens Rift
Det blander med Blodet ſig ſom Vand;
Saaſnart man Tanden ud har brudt,
Er Slangen ſom en nyfødt Glut,
Et Legetøi, der ſnoer ſig ſmukt
Om Armen, i en yndig Bugt.

Som Orm Du ſkader med Dit Gab?
Velan, det gjælder et Forſøg!
Du ſlippe ſkal med Talens Tab;
Jeg lukker Spieldet for denne Røg.
Derpaa tog Tiaſſe Traad af Staal
Og ſyede med en Demantnaal
Faſt Lokes ſmalle Læber til.
Eia, det var et lyſtigt Spil!

Jeg faaer ei Luft, hør først et Ord!
Skreg Loke — bi, jeg qvæles jo! —
Aand Du kun med Dit Næſebor,
Gienſvared Trolden: Du har jo to!
Det vil erſtatte Din Munds Forliis.
En Næsviis bruger Næſen viis.
Storagtig var den altid ſpilt,
Og Læben har ei længe hvilt.

Saa fyede han med en dobbelt Traad
Og mumlede ſtærke Trolddomsord,
Og agted ikke Lokes Graad. —
Nu ſkynd Dig hen, hvor Ydun boer!
Saaſnart Du bringer mig mit Rov,
Ved Nordkap i Jernvidieſkov,
Da løſer jeg ſtrax Din Mund igien,
Og kalder Loke Biergets Ven.

Dermed han ſlap ham af Bierget ud,
Og høit loe Tiasſe ved ſit Spæg.
Slukøret fløi den ſtumme Gud,
Som Agerhøne for glubſken Høg,
Naar i et Ly den ſlipper ind,
Før Høgen reent har pluk dens Skind.
Med hængende Fiær, med Ak og O
Den blodig ſlap af Høgens Klo.

Men ſom han nu mod Asgard foer,
Da tænkte han: det er uhørt!
Hvordan faaer den, ſom mangler Ord,
Et Qvindehierte vel forført?
Udrettes kan det ei med Magt.
Med Liſt? hvor faaer jeg Liſten ſagt!
Den, ſom er baade ſvag og ſtum,
Maa plat foragtes liig en Dum.

Som ſaa han fløi over Buſken lav
Og ſig betænkte vel et Døgn,
Da faldt ham ind: Kan paa en Stav
Med Runer ikke man riſte Løgn?
Høit Ydun elſker Tidsfordriv,
Troer hvert et Sagn, ſom Bragis Viv;
Godhiertig er hun, røres let —
Og Loke forſtaaer ei Kunſten ſlet.

Med disse Tanker han drog sit Sværd
Og hug i Busken af en Stang,
Begyndte strax med Løgnens Færd,
Og lei saalangt, som hans Kiæp var lang.
I Staven risted han Runer smaa:
I Jothunskoven jeg Æbler saae,
De hænge bag Løvet, tre og tre,
Som Morgenrøde, som Nattens Snee.

I dem er større Mesterkraft,
End dem, Du giemmer i gyldne Skaal.
Hvis Aserne nød denne Saft,
Da brændte Jetter snart paa Baal;
Da Odin Fenrisulven slog,
Og Thor i Havet Ormen vog;
Men Jetterne frygte Lysets Skin
Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettems —
(Huld Elskov meer end det formaaer)
Asloke Vei til Glædens Øe,
Hvor Abildtræet herligt staaer.
Disværre belured os en Trold,
Bag Kobbermalmets haarde Vold,
Og for at holde Skatten skiult,
Behandled Loke grumt og suult.

Han syede mig mine Læber til
Med Staaltraad og med Demantnaal;
Han brugte mangt et Tryllespil,
Dog rakte til Kløgten ei hans Staal;
Den har jeg, Tak ske Mimer, fri,
Og den staaer mig i Nøden bi.
Thi rister jeg, at Du det veed,
I Staven hele min Hemmelighed.

Saafremt Du ſelv mig følge vil
Med Æblerne til Jetters Lund,
(Din Hiælp fornøden er dertil),
Da briſter Seglet fra min Mund.
Jeg bryder Æblet ei fra Vaand,
Men naar kun Du med Liliehaand
Berører Frugten: — ſtrax paa Stand
Den bøier ſig mod Skaalens Rand.

Saa ſtrev han, og med Staven ſløi
Fra Havet hen til Lundens Læ,
Hvor Idun ved en buſket Høi
Sad yndig bag ſit Æbletræ.
Hun ſtirred ſtivt paa Skovens Dyr
Og pøndſed paa ſit Eventyr;
Betragted Hiorten, brun og rank,
Som ſpeilte ſig i Floden blank.

En Kilde ſig ud bag Buſken giød,
Og langſomt i den klare Flod
En Svane trind paa Vandet ſlød,
Og ſtandſed ved Gudindens Fod.
Hun ſad med Karret i ſit Skiød,
Og kaſted hen til Svanen Brød.
Sin Hals den dybt i Floden drev,
Hvor lette Krumme Kredſen ſtrev.

Hiſt Bragi ſang Alfaders Priis
I ſkioldbedækte Valaſtialf,
Omringet af hver en Æs og Dis
Og af ſaa mangen lyſtig Alf;
Og Mimer havde nys forladt
Fru Idun med ſin Æbleſkat;
Hun ſad, et huldt uſkyldigt Barn,
Og let hun faldt i Liſtens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød;
Med Ynk betragted hun hans Mund,
Af Liſtens Dine Taarer ſlød,
Da ſvulmed Yduns Barm ſaa rund.
Hun rakte ham ſin hvide Haand,
Og i ſit Fiæderklædebond
Hun ſvang ſig, medens Mimer ſov,
Troſkyldig til Jernvidieſkov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
I Luften over grønnen Muld,
Saa ſtløn ſom Paradiſets Fugl,
Med lange lyſe Vingers Guld.
Da kom den ſorte Kæmpegrif
Med Bruſen fra ſit Klipperif,
Omfatted Ydun med ſin Klo —
Men alle Biergets Kløfter loe.

Da græd for ſilde Bragis Viv;
Men Vinden havde Taaren kiær,
Nedvifted den til Havets Siv
Og ſtørkned den til Perle der.
Og Gienlyd klaged høit fra Field,
Da Ydun ſukked ſit Farvel.
Og Lilien ſank i ſtrenge Luft,
Og Roſen miſted al ſin Duft.

En døſig Taage, tyk og kold,
Sig langſomt over Himlen giød,
Og Solen, ſom et blodigt Skiold,
I Taagen ſtod med Maaneglød.
Og koldt blev Heltens, Pigens Bryſt,
Og ſkudſelig blev Vaaren Høſt.
Sangfuglene fløi til Syden hiem,
Og alle Glæder fulgte dem.

Yduns Frelſe.

Den viſe Mimer ſtued Verdens Nød,
Og Baldur ſaae den i ſit ſtille Rige.
Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
Hvor Saft ei kunde meer i Frugten ſtige;
Og Baldur, blødbedrøvet ſom en Pige,
Beſegte Mimer i den kolde Hule,
I Maanſtin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomſtred længer ikke;
Thi, taus og vranten ved ſit Grubleri,
Til Jorden Mimer ſaae med mørke Blikke;
Og Baldur — ſom om Luft han vilde drikke —
Med Feberblusſen og med Graad i Øie
Kun talde vildt, og ſtirred i det Høie.

Saaledes nærmed de ſig Ygdraſil,
Det kongelige Træ, ſom ſtygger Jorden,
Som Guderne fra Bifroſt ride til;
Hvor — ſom en Hyrde vaager over Hiorden —
Asodin, mellem Guderne fra Norden,
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører, hvad hans Svend Hermodur melder.

I Aſken er en Ørn, ſom Alting ſeer,
For at berette Sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Ildblik var opmærkſomt meer,
Thi Taagen ſtod om Træet mange Favne,
Indſlørte Dal og Field og Skovens Havne;
Og Egernet, ſom ſad ved Ørnens Fødder
I Træet, knækked lutter hule Nødder.

Med Baldur Mimer Træet gik forbi,
Og ſtandſed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den ſnevre Sti
Til Fieldekløftens Væld i Natten ſilde.
Graaſteen, beklædt med Vedbendranker vilde,
Indklemte Dalen, Granſkov dækte Fieldet,
Og Bær og Blomſter ſkiulte Kildevældet.

Men visnet alt. Og ſee, ved Kildens Rand
Sad Nornen Skuld, med Læben mod ſin Finger.
Forfærdelige Qvinde! hvis Forſtand
Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer.
Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger,
Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
Og billedſmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebon, og Øiet ſnart
Mod Kilden vendt, og ſnart mod Fremtids Tid
Hos hende Syſtren Urd; med Blikket klart,
I ſorten Skrud hun vendte ſig tilbage.
Men ſmykt i broget Skæl, faſt ſom en Drag
Sad Varand, Tidens Mø. Dog alle Qvin'
Af Kæmpeſtorhed, mægtige Gudinder.

Og Søvnen breder ei sin Flige der,
Der sænkes aldrig Norners Øielaage.
I Middagsglands, i Stiernens Sølverskiær,
De sidde stivt som Støtter, men de vaage.
Een seer i Oldtids, een i Fremtids Taage;
Varanda paa sin gyldne Vægt tilveier
Alfaders Gaver: Døden eller Seier!

Som Jomfruløver i Ægyptens Sand
De stirre hen, de Ubevægelige;
Og Kilden suger i sit klare Vand
Det skiønne Billed af den høie Pige.
Valkyrier sig tidt om Lunden snige,
For Norners Bud fra Kilden at erfare,
Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talde Mimer til den store Skuld:
O Du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld,
Hvis Falkeblik igiennem Natten stirrer!
Om Duen furrer, eller Sværdet klirrer,
Du røres ei! — Saa løs den store Gaade!
Tael! Kan vel Ydun frelses af sin Vaade?

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
Hun saae paa Mimer, og han følte Trøst,
Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvinger,
Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.

Saa talt — indſvøbte Natten ſig i Mulm,
Og ſagte ryſted Jordens Overflade:
Høit Strømmen til ſin Bølge raabte: Svulm!
Og Blæſten hvidſled i de visne Blade.
Men Guderne hiemilte begge glade;
Thi de forſtod, hvad Nornen dem forkyndte,
De ſvævende ſig til Valhalla ſyndte.

„Naar Tapperhed til Troſtab Tiden tvang,
Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Vinger!"
Saa lød Gudindens underlige Sang,
Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
Hvo er vel uden Thor den Gud, ſom tvinger?
Kun han kan tue Loke, Tidens Giøgler;
Men Elſkovs Diſa giemmer Fængſlets Nøgler.

Knap hørte ſligt den ſtærke Aſathor,
Før rød ſom Blod han ſprang fra Klippeblokken,
Og greb — imens hans Vrede mangled Ord —
Den blege Loke frygteligt ved Lokken!
Og, ſnelt, ſom Hiulet dreier ſig i Rokken,
Han ſnurred ham omkring, ſaa ſnart med Daanen
Han Havet ſlog, og ſnart berørte Maanen.

Dit Væſen, ſammenſat af Ås og Hel,
Ovad Thor, vil jeg fra Valhal udelukke,
Du ryſtes maa, at alt kan blandes vel,
Som Eddiken med Olien i en Krukke.
Stig nu, før jeg Din ſidſte Gniſt ſkal ſlukke,
Om Du vil bedre Dig, og atter bringe
Aſynien paa Freias lette Vinge?

Og Loke — han er feig, som han er fuul,
Og al hans Handling mangler kraftig Villie —
Angst for igien at gjøre stigt et Hiul,
Forfærdet kasted sig for Thor paa Tilie,
Og raabte: Hvis den ranke Valhals Lilie,
Den evige Freia mig sin Ham vil række,
Da skal ei Bierg og Trolde mig forstrække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri;
Thi denne Oval mit Hierte dybt bevæger.
Mig Jetten tvang, min Villie var ei fri,
Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;
Men over Havets Bølge, Skovens Eger
I Freias Fiæderham, som Fugl, jeg iler,
Og snart igien en bedre Lykke smiler.

Da hented Disen strax sin Fiæderham,
(Meer for sin Skiønhed vel hun havde givet),
Og Loke; — thi nu følte han sin Skam,
Nu ængsted ham at øde Asalivet,
Fløi over Bierg og Dal og Busk og Sivet,
Til Jothunheim, hvor dybt i Fieldets Huler
De frygtelige Taager Ydun skiuler.

Men Loke bedst i Mørke finder Vei,
Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække;
Han stolte paa Din Fiæderham, o Frei'!
Hvis stærke Vinger intet Staal kan stække;
Han trængte giennem Biergets stumle Sprække;
Han fløi som Uglen og han krøb som Katten
Did, hvor de brune Klipper giemte Skatten.

Hun ſad — et Marmorbilleb paa en Grav
I Miklagarb — meb Hiertet ſtumt for Klage;
Det ſtirrer hen i Tidens øde Hav,
Hvis ſtiønne Bølge vender ei tilbage.
Da kom i broget Fiæderpragt, ſom Drage,
I Hulen Loke. Snart han Ydun troſted,
Og greb den ſmekkre Diis tæt under Bryſtet.

De henfløi over Klipperne. — Men ſee,
Stærkt et uhyre Baal i Norden brændte.
Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Ve
Forſamled ſig og Bud til Loke ſendte.
Han kom — og Længſelen og Smerten endte.
Knap var i Asgard Mimers huldе Datter,
Saa aabned Blomſten ſig for Duggen atter.

Og Lærken ſlog, og hver Gudindes Barm
Frem ſvulmed atter i ſin Ungdomsfylde.
Gud Odin følte Kraften i ſin Arm,
Og Thor ſin Hammer tog af ſtøvet Hylde;
Men Maanen lod af Solen ſig forgylde;
Sig Mimer længer ei med Rynker nærmed,
Og Baldur ikke meer i Natten ſværmed.

Men ſee, nu kom et ſvart og lyſtigt Syn:
Thi Griffen, ſom forfulgte ſnelt ſin Fange,
Blev blindet af de ſtærke Baalets Lyn,
Og ſprætted vildt meb ſorte Vinger lange.
Som Myggen, naar den er for Lyſet bange,
Saa ſtyrted den uhyre Jothunflue
Med Rædſel i den unge Morgenlue.

Og ſaadan ſtyrter ſig hver Morgen end
Det ſøle Spøgelſe, ſom Jorden ſtrækker.
Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
Og Duggen, ſom det unge Blad bedækker,
Da ſælder Glædesgraad paa Vaarens Hække;
Og Fuglen ſynger, ſom den glade Brage,
Da han i Lunden fik ſin Viv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det stienne Giniſtan;
Før de hid til Norden droge,
Mod den kolde Klippeblok,
Hvor de sloge
Jetters Hær og Dværges Flok;

Af de kundskaberige Vaner
Ofte blev de da besøgt;
Vaner med til Asgard bragte
Megen Ynde, megen Klogt;
Lærte dem at luge Tidsel
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Rytteren, den raske Nord.

I den stærke Lummerhede
Tørtes Flod og Skov og Dal:
Knap sad Nord paa letten Skimmel,
Saa var hele Luften sval.
Han forstod at sprede Dunster,
Og at farve Himlen blaa.
Stienne Kunster!
Hvor Naturen skal bestaae.

Niord var gift paa Vaners Maade:
Nære Slægtskab agted ei.
Ved sin Søster blev han Fader-
Først til Freir og saa til Frei.
Begge stionne — Mænd og Qvinder
Lændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Valhals Fyrster
Asalandets Dal forlod,
For at blande Sydens Lue
Med det nordiskfolde Blod;
Deres Ønsker ei de dulgte,
Niord de vandt ved deres Bøn;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Søn.

Odin qvad: Os vinker Norden
Med sit granbevorne Field;
Hist de stionne Sønens Lunde
Hvælve sig til Livets Held.
Did jeg bringer Gudeskaren,
Der jeg bygge vil mit Slot.
Thor i Faren,
Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerskokke
Føre vi til Field og Øe,
Der de stride skal paa Klippen
Og paa skumbedækte Sø.
Tænk, naar Østens muntre Flamme
Blander sig med Jernets Vægt —
Hvilken Stamme,
Hvilken herlig Kæmpeslægt!

Niord, paa frodig Heſt med Vinger,
Drog foran den hele Hær;
Tørte Moſer, ſplitted Taager,
Skilte Skovens tætte Træer;
Reiſens Længde Guden mindſker,
Viſer Vinden Skibets Vei.
Heſten vrindſker,
Svæver, ſvømmer, trættes ei!

O hvor herlig var at ſtue
Niord i Luften under Sky!
Yndigt ſvæved Gangrens Vinger,
Som en Drøm i Morgengry.
Hurtig Nærmen, hurtig Fiernen,
Svart beſøgt og ſnart forladt!
Morgenſtiernen
Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disſe huldе Vaner,
Hvad var Aſers Magt i Nord?
Hvad Din Viisdom, ſtærke Odin?
Hvad Din Styrke, bolde Thor?
Vei til Frugtbarheden finder
Freier mellem Steen og Tiørn;
Mænd og Qvinder
Skiænker Freia ſtiønne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
Odur kaldte man ham her;
Hiſt i Indien ved Ganges
Traf hun ham i Helteſærd.
Meer og Svende var hans Følge,
Lyſteligt de Bækner flog.
Field og Bølge
Deres Seierſang gientog.

Paa ſit raſſe Tog han kjørte,
Sad i høi og gylden Karm.
Gulen Løve, ſpraglet Tiger
Tæmte han med Heltearm.
Ydmygt nu de Vognen droge;
Piger gik foran og ſang,
Trommer ſloge;
Fløiter høit i Skoven klang.

Hiſt fra Skovens grønne Buſke
Kom de grimme Vildmænd frem,
Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
Grinte, dandſte, glædte dem.
Odur ved den klare Kilde
Standſed dem i dunkle Skov,
Greb de Vilde,
Tæmte dem med Fredens Lov.

Paa de ſolbeſtraalte Bierge,
Nær den friſke Bølge klar,
Planted han ſin grønne Ranke,
Som den ſøde Drue bar.
Snart at preſſe røden Drue
Dalens unge Søn forſtod.
Elſſovs Lue
Fandt ſin Næring i dens Blod.

Freia kom engang i Skoven,
Smagte Gudens ſøde Drik;
Druen hang ham i hans Lokker,
Sværmeriſt var drukne Blik;
Fyldig var han, ſom en Qvinde,
Dog en Mand i Kraftens Aar;
Lod ſig binde
Let af Diſens lyſe Haar.

Fuglene dem ſaae fra Oviſte,
Saae det elſkovsfulde Sind:
Hvor hun med de hvide Hænder
Klapped Gudens brune Kind;
Hvor, ſom Skum paa Flodens Bølge,
Svulmed knuppetnøgne Bryſt;
Blomſter dølge
Guders og Gudinders Lyſt!

Freia nu var Odurs Ovinde,
Sielden kun de ſkiltes ad;
Og da Guders ſtolte Skare
Reiſte fra den gamle Stad,
Odur ſig paa Vognen ſatte
Med ſin Huſtru i ſin Arm.
Tigerkatte
Traf dem i den gyldne Karm.

Vel ham ſmerted at forlade
Rankens varme Fædreland;
Men hvo foretrækker Druen
For en deilig Lilievand?
I ſit Kar af tynde Staver
Tog han Vinen med til Nord.
Odurs Gaver
Glæder Odin ved hans Bord.

Thi ſtiendt alle andre Guder
Drikke Miod og Øl og Moſt —
Odin qvæges kun ved Vinen
Og ved Iduns Æblekoſt.
Og da Odur Frei forlader,
Da fra Nord han ſtilles ad,
Guders Fader
Skiænker han koſtbare Fad.

Kunde trolds han forglemme
Diſen for ſaa-høi en Lyſt?
Gruſomt ſig, letſindigt rive
Fra det elſkovsfulde Bryſt?
Kiærligt før han Freia favned,
Kaldte hende ſtørſte Skat;
Aldrig favned
Ham den elſkovsrige Nat.

Men da Ydun fløi fra Valhal,
Da den hele Skiønhed ſvandt,
Da han i ſin unge Diſa
Kun en guſten Qvinde fandt;
Sprang fra Leiet han forfærdet,
Vred ſig af den Magres Arm;
Greb til Sværdet,
Høiſt forbittret i ſin Harm.

Ha, ſaa har Du mig bedraget,
Raabte han, Du lede Trold!
Lei, og kaldte Dig Gudinde,
For at fange mig i Vold?
Men nu ſeer jeg Larven ſynker,
Hvad Du var, det vorder Du!
Dine Rynker
Viſer Du mig uden Blu!

Freias Taarer intet virked;
Odur ſig med Afſky vandt
Af de krafteſløſe Arme,
Hvor han før ſin Glæde fandt.
Kerren med de ſtienne Katte
Samt ſit Vinkar lod han ſtaae.
Den Forladte
Stirred i det fierne Blaae!

Vort han drog til ſine Vaner,
Aſer ſaae ham aldrig meer.
Freia græder gyldne Taarer,
Naar hun i det Fierne ſeer.
Hendes Skiønhed kom tilbage,
Men den grumme Husbond ei.
Hendes Klage
Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Aſer Frugten
Nød af Livets ſtærke Træ,
Ynktes Odin ved at ſkue
Freia ſørge bag ſit Læ.
Høiſt forbittret did han ſendte
Hermod, med ſin Trylleſtang.
Hvad der hændte,
Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gik i Laurbærlunden,
Tænkte tidt endnu paa Frei;
Skovens Mænd, med Bukkefødder,
Muntred ham ved Fløiten ei;
Og forgiæves, vedbendkrandſet,
Dandſed vellyſtfulde Mø;
Kun han ſandſed
Tabte Frei paa Herthas Øe.

Som han nu med tunge Druer,
Vedbendlev i lokket Haar,
Sværmeriſt mod Himlen ſtuer,
Eenſomt i den unge Vaar,
Men hans Blik veemodigt ſvømmer,
Sødtberuſet er hans Aand;
Mens han drømmer,
Trykker Nakken med ſin Haand; —

Kommer Hermod giennem Buſken,
Rører ham med Tryllegreen —
Og til Marvens dybe Piber
Tylles han til Marmelſteen!
Saadan har ham Skialden funden,
Paa ſin fierne Vandring hiſt:
Steen i Lunden,
Dækkes han af Laurens Oviſt!

Men den ſkiønne Freia ſaare
Græmmed ſig ved Gudens Død;
Hendes gyldne, ſøde Taare
Sværmeriſt hver Aften ſlød;
Hendes Hiertes dybe Trængſel
Blander hun i Elſktes Bryſt:
Bittre Længſel!
Deraf kom din ſøde Lyſt.

Skades Giftermaal.

Mens Ydun var i Fængſel, ſtod Valhal ſom en
En frugtbar De var oprſlugt af bælmørken Hav,
I Borgens øde Haller hver Gud ſad i ſin Vraa,
Og ſom en Marmelſtøtte ſtivt hen for ſig ſaae.

Ud i Borgegaarden, til Hærfaders Priis,
Einheriar ei ſtyrted, ottehundredvis,
Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
For hiſt paa Fægterſandet at dele Baneſaar.

De ſloges ei med Sværdet, ei længer Blodet ſt
De ſprang ei op med Latter fra den lyſtige Død,
For hiſt at nyde Skiver af røgetharſke Galt,
Og tomme dybe Guldhorn med ſtærkbrygget Malt —

Freias Lund var øde; Veilerne man ſaae
Meer under Buegangen ei henrykte gaae.
Mens Nattergale ſloge, med glødende Kind
De ſadd' ei hiſt ved Kilden i blege Maaneſtin.

Hagbarth og Signelil ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elſkovsluen, løſte fra Jordens Oval,
Svang ſig fra Livets Jammer til Gladheimaſal.

Mens Valhal nu i Taager reent uden Glæder ſtod,
Fordi det Bæger mangled, ſom ſtiænkte Sundheds Blod,
Da glædtes vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Guder i Baand.

Hvo førſt ſig vilde hævne, med Hielm og Skioldeplade,
Det var hin Tiasſes Datter, den umilde Skade:
Hun ſtod for Valhals-Porten i blanken Kobber rød,
Hun aned ei ſin Faders baalvoldte Død.

Skiendt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frei,
Hun var dog ſtærk og dygtig, og hæslig var hun ei.
Naar hun paa Heſten henreed i hælmerke Nat,
Da funkled hendes Øine klart under ſorten Hat.

Hun herſked over Herer med tangblege Haar,
Men ſelv var hun en Skioldmø i Ungdommens Vaar;
Og hendes friſſe Kinder, dem Stormen Roſer gav;
De løſe ſorte Lokker, de bølged ſom et Hav.

Som to ſtumhvide Bølger ſig blotted hendes Barm,
Stærk var hun af Lænder, rund var hun af Arm.
Friſt var hun ſom Stormen, og vild var hun ſom den,
Det blæſte, hvor i Hallen hun ſin Mund vendte hen.

Men da hun var i Vingolf, da glemte hun ſin Vrede.
Hun ſaae de ſkiønne Guder; Elſtovens Hede
Betog det vilde Hierte; da Baldur hun ſaae,
Hun ſukked: Aldrig ſtinte to Øine ſaa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er kun fordi
Gudinden ei med Æbler ſtaaer Guden nu bi.
Hun raabte høit i Hallen: Jeg ſlutter Fred paa Stand,
Hvis Odin mig vil ſtiænke ſkiøn Baldur til Mand.

Da blev for Odine bundet hin driftige Mø.
Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde døe,
Det Odin saa bestemte: Den, som hun greb i Blik,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl forthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun suset som en Vind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paany,
De vidste ret ei, om de skulde Bruden undskye.

Thi var hun ei saa væn som Gudinderne her,
Kort førend Alle tabte det friske Blomsterskiær,
Hun var dog mere qvik nu, hun løb omkring saa fæ,
Som naar i Bølgen piler den sølvskalte Fisk.

Hun øined bag Klædet to velskabte Been,
Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod,
Oppusted Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun troede, det var Baldur — hun greb ham uden Ord,
Hun afrev sit Klæde — hun saae, det var Niord —
Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen skjalv,
Hun krysted ham til Barmen, som Linet skiulte halv.

Hun qvad: Vi to, vi passe, vi udgiør et Par!
Naar Ydun kommer atter tilbage med sit Kar,
Da kan igien Du blæse; jeg hæver Nattens Vind,
Saa stifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa Din Skinfax ved høilyse Dag;
Paa Hrymfax om Natten forfølger jeg mit Vrag.
Du viifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Fjeld;
Jeg, Skade, bringer Skade, Du fremmer Nordens Held.

Om Sommren, om Høsten, det er Din gode Tid,
Du fryder mine Taager, hidvifter Varmen blid;
Da løber jeg til Finmark, med Buen paa Sti,
Og bryder gjennem Sneefog min ufeete Sti.

Med Sidſken paa Din Skulder, med Nattergal i Hat,
Med Vegetvift i Haand og med Blomſter beſat,
Du ſvæver paa Din Ganger høit over Jordens Dale,
De lyſe Straaler ſvæve fra Manken og dens Hale.

Hrymfare kun er liden, er ſort med korte Haar,
Og ved dens Mund i Skiægget Riimfroſten ſtaaer;
Men frygteligt den vrindſter; og naar den ſparker bag,
Den ſtiller Skib ved Maſter og Huſene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæſeſte Skrig,
Havfruen op ſig løfter af Vandet ſom et Liig,
Sælhunden ud ſig vælter, ſaaſnart den mig ſeer,
Den tør ſig ikke ſole paa Strandbredden meer.

Hvi træder Du tilbage? Du troer mig ikke ret?
Har Ægir ei en Huſtru i Havet med et Næt?
Er Ran ei jettebaaren? Er Ægir ei en Gud?
Hvi frygter da, Du Feige, for Elſtovens Bud?

Hvor længe ſkal den vare, den daarliglange Strid
Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes, det er Tid
Engang at ende Kiven; og det kan ſnarlig ſkee,
Hvis ei man os Foragten for ſtrengt lader ſee.

Det Bittre maa ſig blande med hvad der er for ſødt,
Det levende maa bringe ſelv Livet i Dødt;
Med Nat maa Dagen verle, Glæderne med Qval:
Naar Sildeſtimen blinker, den ſluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirſebærrets Træ
Stod evig ſtilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
Og hvis ei Vinden ryſted de Blomſter ned, ſom Snee,
Da vilde ſnart man Stammen udhulet ſee.

Med ſlige Taler lokked hun raadvilde Gud.
Da holdtes Bryllupsfeſten paa Hærfaders Bud.
Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
Og alle Diſer ſørged, iſær den ſkiønne Frei.

Ei Bragi ſang ved Harpen, ei Hornet gik omkring;
For Freir var i Hiertet af en Kniv det et Sting.
Han ſtyned ei ſin Fader, men, med uroligt Mod,
Han ſteg i Høielofte, hvor Hlidſkialfen ſtod.

Den Stol ſtaaer høit i Taarnet af Valaſkialfens Slot;
Til alle Verdens Kanter derfra man ſkuer godt;
Men ingen uden Odin derhen ſig turde ſætte.
Det monne Aſafreier idag dog forgiette.

Han ſatte ſig i Tanker i Straaleſædets Krands;
Det ſunkled ei ſaa vældigt, tabt var den halve Glands.
Han ſtirred ud ſaa vide mod ſterne Bierge blaae.
Nu vil jeg Eder ſiunge, hvad Freiers Øine ſaae.

Freiers Elskov.

Dybt i Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
En deilig Mø han øined paa Bolstrene, klar;
I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Panden saa stødesløst hun laa.
Om hvide Fingre snoede sig sorte Lokker smaa.
Den spæde Haand begraved sig i de mørke Haar,
Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Fletning løb ned i Varmens Krog,
Som naar i Liliens Bæger sig skiuler en Snog.
Og Læbe lysted Læbe saa kiærligt som en Syster;
Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand;
De lignte dog hinanden som to Draaber Vand.
Snart Freir saae paa Læben, snart paa den skiønne Barm,
Han glemte Valaskialfen og Valhallas Harm.

Men som han ivrigt stirred, da saaes et Under sødt:
Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt:
Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Og Læben viste Tænder, som dreiet Elfenbeen.

Og ved den ſtærke Svulmen, fra Barmens hvide H
Livſtykket gled tilſide, ſprang Roſenknuppen ud;
Da vaagned hun og ſkiulte med Haandens bløde Bl
Hvad Fingrene forraadte, ſom ſkilte ſig ad.

Saa ſprang hun op fra Leiet ſaa let ſom en Hin
I Kamret flød en Kilde, der vaſked hun ſin Kind,
De ſtore Steenkuls Øine, de ſneehvide Arme:
Da følte Biergekilden en inderlig Varme.

Den ſyded gjennem Fieldet, for ei ſin Kraft at ſp
Til Aſſurs Vet i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den ſtod beſlængt med Krykker! naar Halte kom de
Paa raſke Been de løbe fra Stedet igien.

Og Blinde, ſom forgiæves opſpiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Vandet, det klareſte Syn.
Man undrede ſig ſaare, den ſieldne Brønd man dyr
Men det var Gerdas Ungdom, ſom Bølgerne ſtyrkel

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldet
Den ſorte tykke Flætning med hvide Fingre brød;
Hun redte ſine Lokker, de gniſtrede med Lyſt;
Hver Funke Freier følte, den ſmelted hans Bryſt.

Saa flætted hun om Isſen af Haaret en Krands,
Smykt med fiolblaae Stene, det gav en liflig Glan
Af ſølverhvide Steenbær en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne ſmaa.

Det fyrreglatte Melkefar da ſaae han hende toe;
Saa gik hun ud paa Vængen til ſin brogede Ko.
Den græsſed dybt i Klover med gyldenlange Horn,
Og midt paa Marken blomſtred den hvide Slaaenton

Dybt i det grønne Kløver hun ned sig havde sat,
Tog med de hvide Fingre det spændte Dyr fat.
Mens Melken strømmed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
Ha hvor Freier foragted den koldsindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jetinde;
Han sukked: Aldrig saae jeg en venere Qvinde.
Vel hørte han ei tale den huldе Lillevand,
Men Fromhed var i Øiet, paa Panden Forstand.

Ild blussed paa Kinden, men Læben smilte huld;
Af Trofasthed og Ømhed var Barmen vist fuld.
I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
Hvor hyggeligt hun heged de Sødstende smaa;

Og kieled for sin Fader; hun klapped hans Skiæg
Med sine glatte Hænder, og hængte paa Væg
Hans Kogger og hans Bue, da han kom hiem fra Lund,
Og star i Skiver Brødet i Melk til hans Hund.

Jerper og Ryper hisset paa Kiekkenbiælken hang;
Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droslens Sang!
Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
Hvis Lige sikkert Ingen i Biergene fandt;
Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
Da foer der af dens Kiærne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergmø med Forklæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaa,
Ei heller bruntes Kinden, ei svartned Barmens Snee.
At hun var jettebaaren, deraf han kunde see.

Mod Qvelden ſig forſamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tømme Sølverkruus;
Nogle med Horn i Panden, Endeel med Heſtebeen,
Med Bukkeſtiæg de Fleſte, dog Mangen uden Meen.

Det bør Enhver vel mindes: af Troldenes Hær
Der gives mangé Slægter af høiſt ulige Færd:
Som Ulve, Biørne Nogle; de bve i Skovens Grøft;
Utyſter, Kæmper og Drauger, i Fieldets dybe Kløft.

Men Nogle ligne Mandkiøn, ſom Guder i Valhal;
At de mod Aſer ſtrede, det voldte deres Fald;
De har ei Aſamagten, men Troldkom de forſtaae;
Som Bønder tidt i Dalen de vadmelklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hrymtusſer med Magt
Hendes Fader vilde giæſte; hun ſaae dem med Foragt.
De ſad ved lange Steenbord. At Gerda var ſaa ſmuk,
Det fandt den unge Heſtbeen, det fandt den gamle Buk.

De ſtrakte deres Hænder mod hendes ſmekkre Liv;
Da rødmed høit af Vrede den unge Jetteviv.
Hun trued: hvis ei høviſt I gode Sæder viſe,
Da bort jeg mig forſeier, ſaa kan I ene ſpiſe.

Saa mægtig er Skienhed, med Yndighed foreent:
De ſkammed ſig og ſvor paa, det var ei ilde meent.
Da ſtænkte hun dem Mioden; ind Fugleſtegen bar:
Men da de atter klamredes, hun kyſſed ſin Fa'er;

Og ilte paa ſit Kammer. Alene der hun ſtod,
Hun ſtirred ud fra Bierget med et uroligt Mod;
Hun ſukked af en Længſel, hun følte ſig ſaa varm,
Og løſte langſomt Sleifen for ſvulmende Barm.

Saa venligt ſtinte Maanen; hun ſtivt i Maanen ſaae,
Den ſendte klar ſin Lysning i Fieldkløftens Vraa.
Hun meente, det var Maanen, den blide Nattens Sol —
Men det var Aſafreier paa Hlidſkialfens Stol!

Han ſaae, hvor hun ſig ſtiulte bag Bolſtrene brat,
Da ønſte han den Skiønne vel tuſinde Godnat!
Fra Taarnet, ſom en Drømmer, han ſteg i ſtille Stund,
Og vandred hen i Maaneſtin til Freias Vøgelund.

Der ſad den Hiertegrebne nu dybt i Freias Skov,
Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
I ſtore gule Duſte hang Løv paa ſorten Green;
Sølvbækken ſøgte Blomſter, men fandt kun Flinteſteen.

En Suſen gik i Skoven; ved den ſtærke Vind
Ryſted de gule Blade Taarer af deres Kind.
Saa ſær er Elſtovs Tanke: da Freier det fornam,
Ham tyktes, Træets Blade forelſkte græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne, det mærkte han med Lyſt,
Han ſyntes, at de lignte Sukket i hans Bryſt.
Han ſaae ei Skade blæſe bag Skoven paa ſin Sky,
Den hele vide Verden ham forekom ſom ny.

Han ſtued alt forandret. Heimskringla var vel død,
Fordi nu Bierget giemte Demanten i ſit Skiød;
Men det ei meer var Ydun, ſom Freier ønſte ſig,
Huldſalige Jomfru Gerda! Jetinde, det var dig!

Som ſaa han ſad i Tanker, hans Søſter Freia hiſt,
Svøbt i blege Lokker, kom frem fra Skovens Oviſt;
Som en afblomſtret Frue blyſom i Linet ſtaaer,
Og ſeer med Savn tilbage paa den forſvundne Vaar.

Hun hørte hendes Broder: Usalige, hun sang,
Hvad vilde Du paa Hlidskialf? Forheret var Din Gang!
Isald jeg var en Disa som før, i al min Pragt,
Til Jothunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skiænke Freir
En Jettemø til Hustru? Har han Dig ikke Eir
Til Brud udkaaret længe, som skiænker Sundheds Blod,
Naar Ydun er i Valhal, med Saft af Skovens Rod?

Mig Odin ei kan tvinge, giensvarte Freier vred,
Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
Den Ild, som i mit Hierte blusser for Biergets Mø.

Saa sad de gode Sødskinde, de deelte Længslens Qval.
Den huldе Freia sukked bedrøvet i sin Sal;
Hun sagde: Kiære Broder, Fremtiden er for Dig,
Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi den, som intet eier, har dog det Haab at naae,
Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
Men Den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
Den skuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer!

Ha, sukked Freier modløs, jeg er ei længer Van!
Ja var jeg skiøn at skue, som førend Yduns Ran,
Men svunden er mit Tække, jeg er mig selv ei liig,
Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
Lysblaae var Himlen atter, det var ei længer koldt,
Det visne Løv sig hvirvled af Lunden i en Bolt.

Træet ſtod fuldt af Knupper, de ſvulmed, ſprang ud.
Da følte Frei for Hiertet en Trykken bag ſin Hud;
Hun nedſlog ſine Øine, hun vilde dem ei troe:
I Lunden var udſprungne de fagreſte Knupper to.

Freier ſaae paa Bækken, ſom nys bag Stene krøb,
Nu ſnelt den i Fioler bag Lærketørven løb.
En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Duft,
Skiød Øiet over Axel, og ſaae en Roſenbuſt.

Han ſtirred paa ſin Søſter, hun paa ſin Broder ſaae:
Det var den veneſte Qvinde vel under Himlen blaa;
Hun ſaae en Mand ſaa deilig med Roſer i ſit Haar,
At, havde hun ei elſtet, ſaa var det ſkeet i Aar.

I Luften høit en Klappren de hørte, ſaae ſig om,
Og mærkte, det var Storken, ſom med ſin Mage kom.
Den drog fra Blaamændslandet, dens Reiſe var vel ſtor;
Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord?

Den ſøgte til ſin Rede, hiſt i det høie Træ;
I Engen atter brølte derude Markens Fæ.
Og fra ſin ſorte Larve ved Solens Atterkomſt,
Fløi Sommerfugl til Blomſten, ſelv en bevinget Blomſt.

En Duft opfyldte Luften, en Vrimmel blev med eet.
Freir og Freia ſukked, de følte, det var hedt.
De undrede ſig ſaare — de lytted — og en Klang
Fra Valaſtialſen tonte; det var en Gladesſang.

Glæden i Valhal.

Da ilte dem imøde Freirs gode Skosvend,
Vel Skirner man ham nævner. Nu er hun her igien!
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see:
Nu Ydun er i Valhal! Endt er Asernes Vee.

Da sprang de To fra Græsset ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skiønne Æbleæger paa Dist for hende stod.
Nu, blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga den Moder smilte; thi fra forløste Jord
Var hende sendt en Bladkrands til Pragt for hendes Bord.
Hun foresar Særimner i lange store Skaar,
Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla, Friggas Æsteme, omkring da Flesket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, isklænkte liflig Mjød.
De Vægre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blik.

Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
Var ledig Plads for Freia, samt for den Asa Freir.
Hos Thor sad Sif, hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
Med hendes Skulder holdte sin mægtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
Han Løben trak tilside, viste Landens Guld.
Han hører Græsset vore, han hører Ulden groe,
Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To. —

Gefion, den friske Skioldmø, ved Heimdals Side sad;
Det hialp ham ei han lesked, og rakte hende Mad;
Frisk var hun, som naar Knuppen af Fylde briste vil,
Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Spil.

Alle de væne Piger, som Elskov fryder ei,
Som, før dem Freia signer, maa vandre Dødeys Vei,
Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Bolt,
Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

De plante der og vande; dem glæde Blomsters Hær,
Men ingen Krandse bindes, ei brydes Rosen der.
De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de flotte stundum til Freias Lund,
Og sukke dybt og lønligt, naar Maanen straaler rund;
Men Ingen tør det vide; thi Gefion er saa streng,
Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng.

Skraas over for den Jomfru en yndig Disas Magt
Aistak til Gefions Kulde, som Blidhed til Foragt:
Det var den stille Slofn, saa kiælen og saa øm,
Som fylder Ungdomshiertet med første kiære Drøm.

Glæden i Valhal.

Da ilte dem imøde Freirs gode Skosvend,
Vel Skirner man ham nævner. Nu er hun her igien!
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see:
Nu Ydun er i Valhal! Endt er Asernes Vee.

Da sprang de To fra Græsset ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skiønne Æbleblæger paa Dist for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga den Moder smilte; thi fra forløste Jord
Var hende sendt en Bladkrands til Pragt for hendes Bord.
Hun foresar Særimner i lange store Skaar,
Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla, Friggas Æstems, omkring da Flesket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, iskiænkte liflig Mjød.
De Vægre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blik.

Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
Var ledig Plads for Freia, samt for den Asa Freir.
Hos Thor sad Sif, hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
Mod hendes Skulder holdte sin mægtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
Han Løben trak tilside, viste Tandens Guld.
Han hører Græsset vore, han hører Ulden groe,
Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To. —

Gefion, den friste Skioldmø, ved Heimdals Side sad;
Det hialp ham ei han lefled, og rakte hende Mad;
Frist var hun, som naar Knuppen af Fylde briste vil,
Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Spil.

Alle de væne Piger, som Elskov fryder ei,
Som, før dem Freia signer, maa vandre Dødeys Vei,
Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Bolt,
Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

De plante der og vande; dem glæde Blomsters Hær,
Men ingen Krandse bindes, ei brydes Rosen der.
De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de flotte stundum til Freias Lund,
Og sukke dybt og lønligt, naar Maanen straaler rund;
Men Ingen tør det vide; thi Gefion er saa streng,
Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng.

Skraas over for den Jomfru en yndig Disas Magt
Aistak til Gefions Kulde, som Blidhed til Foragt:
Det var den stille Siofn, saa kiælen og saa øm,
Som fylder Ungdomshiertet med første kiære Drøm.

I muſkelſtællet Brynie, ſom over Barmen ſprak,
Sad Ægir, Havets Herſker, af Sneglehorn han drak.
Ved ham ſad Ran, hans Huſtru, med Haar af grønne Siv,
De bange Diſer ſkottede til Ægirs fule Viv.

Thi lumſkt var hendes Aaſyn og gruſomt hendes Blik,
Og aldrig meer hun glædtes, end naar et Skib forgik;
Paa Havets Bund hun boede, kom ſielden til Valhal.
Ugierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderlig hun afſtak til den, ſom nær hun ſad,
Det paaſed ſom et Billed paa Kiærlighed og Had;
Thi det var Aſa-Baldur, der atter var ſaa ſkøn,
At alle Diſerne ſtirred, Gud Odin, paa din Søn!

De lysgule Lokker man ſtilt i Panden ſaae.
Hans Bryne var ſom Blomſtret, der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beſkrive den Godhed i hans Blik.
Hvorhen hans Øine ſkued, det dybt til Hiertet gik.

Han lignte Den, ſom giemmer en Hemmelighed ſtor,
Hvortil ei Støvet har Ore, ſaa lidt ſom Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte ſelv Thor ſlaae Øine ned.

Slig ſælſom ydmyg Styrke har ingen Aſa havt.
Forborgen i hans Blidhed der var en Herſterkraft.
Selv Ran han monne bevæge; hun talde med ham gierne;
Hun ſmilte ſom en Bølge ved Skinnet af en Stierne.

Af Steen en høired Plante, et blaahvidt Perlemor
Udtog hun af ſin Taſke, lagde det hen paa Bord.
Hun gav det Baldurs Nanna, til Hiælp i ſtørſte Nød,
For dem hun vilde frelſe fra Havets ſalte Død.

Ved Nannas anden Side ſad blomſterſmykket Lofn.
Naar unge Hierter glædes af Dine Drømme, Siofn!
Da, naar hun ſtærkt anraabes, hun tryller Sielen fro;
Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Og ſkeer det ei paa Jorden i Trængslers dybe Dal,
Da hæver hun paa ſin Vinge dem op til Freias Sal.
Hun ſkiænkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
Og ſvang fra Eegen Hagbarth til Freias glade Vang.

Hos hende famled Hødur, han var kun lidet fro;
Han hviſked ſagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
Hødur er Nattens Konning, han er ſaa blind ſom ſtærk,
Han ſad med Sølverſtierner i kulſort Vandſerſærk.

Hemmelighedens Vogter er Vidar allenſtund,
Blandt veltalende Guder han aabner ei ſin Mund.
Men bred han er af Herder og ſtærkeſt efter Thor,
Og ſtærk er den, der tæmmer, lig Vidar, ſit Ord.

To Aſer, ſom forenede man ſielden finde ſkal,
Sad her dog kiærligt ſammen i Aſa Odins Hal:
Den førſte kaldtes Loder, Hænir den anden Mand.
Hiin Guden er for Skiønhed, og denne gier Forſtand.

Hos Hænir ſaaes Gudinden, den frygtelige Diis,
Den ſtrenge Var, ſom binder Samvittighedens Riis.
Hun hører alle Eeder, og den, ſom Eeden brød,
Forviſer hun til Naſtrond, til evig Angſt og Nød.

Ved hende fandtes ledige ſkeer Hynder. Hendes Ven
Forſete, den Retfærdige, kom ei ſaaſnart igien.
Han var til Jorden ſteget, da endt var Yduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommerſteen.

Saga, med Skiold og Griffel, var med Forſete fulgt,
At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
Man ventet hende tilbage, nysgierrig mangelund,
Thi hun for Guderne læſte vel mangen Aftenſtund.

Niord, ſom nys ægted Skade, ſit Bryllup alt fortrød;
I Brudeſeng paa Dofre hun kiærligt ham indbød;
Da vpſtod der en Hvirvelvind i hver en Fieldets Krog;
Vandhoſe, Skades Broder, trak paa de hvide Brog.

Med Armene han ſig hængte ved Tordenſky og lee;
Dybt Venene nedbingled. Da var kun lidet fro
Den ængſtlige Skipper; Vandhoſe blev til Vand,
Og ſtylte ned fra Skyen, ſom fra bundløſe Spand.

Da reiſte ſig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
Og greb ſin lange Landſe, da vanked Baneſaar.
Op, hiælp mig kiære Brudgom! til Niordur hun ſkreg.
Da blev af Harme Guden ſom Sneen ſaa bleg.

Til Lykke kom juſt Ydun den Morgenſtund tilbage;
Da følte Niordur ſaare ſin Vælde tiltage;
Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
Da flygted Skade til Finmark, til Fieldkløften trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt ſin kolde Lunge
Med Iſens fine Splinter, ſom ſmelter ei paa Tunge.
Med dem hun vilde kiøle det hele Nordens Luft;
Da ſeired Niord og viſted igien i Blomſterduft.

Nu blev en Fred der ſluttet: I ſkionne Dage ni
Skulde Niord kun herſke, Norden være fri;
Derefter, trende Dage, kom Skade fra ſit Field.
Saaledes verler Uheld evindelig med Held!

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
Nu herſker Taagen længer, nu blæſer Østenvind,
Og intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men ſlumrer hun i Hulen, da virker Aſa Niord
Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
Og mere deilig findes vel ingen Skov og Vang,
End Dannerſkov, ſom dufter til Nattergaleſang.

Af Vrede Niordur græder, naar Skade ſlaaer hans Egn.
Da Niorduns høie Taare forvandler ſig til Regn:
Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæſtens Vinge;
Saadan paa alle Maader han ſøger den at twinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Miøden man ombød,
Thi mens Forſete dømte, han renſed Luftens Skiød.
Da aanded frit hver Bonde, hvor han ſig vendte hen;
Ei længer dræbte Syger og ei Ildgiernings mænd.

Snotra, med huldе Læber, ei långt fra Baldur ſad,
Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
Huldſalig hun ſig blander i Handling, Tale, Gang,
Hun lærer Skialden finde ſit Udtryk for ſin Sang.

Hos Hlyn, ſom Frigga ſender at vogte Mænd for Fare,
Naar Surtur i ſit Mørke dem lægger Dødens Snare,
Sad Uller, goden Skytte, med Buen ved ſin Lænd.
Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa ſadde de rige Guder i Valaſkialfen klar,
Hvis ſtærke Grundvold Himlen paa ſine Buer bar.
Høit hvælved ſig de Haller med lyſe Farveſtiær,
Hvis Piller vare ſaa ranke, ſom Skovens bedſte Træer.

Rundtom hang gyldne Skiolde, Sværd med Sølverhialte.
Da Bragi rørte Harpen, og i en Sang fortalte
Den Nød, der nys var hændet, som havde truet Nord.
Imens gik Yduns Guldkar med Æbler om Bord.

Og Sangen steg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
Og tabte sig mod Hlidskialf fiernt i den sorte Luft,
Forfærdeligt at skue var Taarnet, bygt af Steen,
Det var mod Ervins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freia, til dem hentraadte Tyr,
Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare styer;
End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
Og varted op som Smaadreng i korten Vandserkiol.

Men Freia sorgfuld stirred og saare lidet nød,
Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden flød.
Hun tænkte: Hvad er Skiønhed? Hvi kommer den igien,
Hvis ei den bringer tilbage til Hiertet Hiertets Ven?

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
Odin, den Vældigheie. Da gik og kom igien
Hermod, den altid Snelle, saa flink som Fieldets Fos,
Og bragte Freias Datter i Hal, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel kiæmte langt over Skuldre smaa,
Den spæde Mø paa Lilie mon for sin Moder staae.
Da græd hun ydermere, trykte sit Barn i Arm,
Da faldt de gyldne Taarer i Freias skiønne Barm.

Nu reiste sig fra Bordet Odin, den heie Gud,
Med Harm i Øiet hvisted til Hermod han sit Bud.
Da saae man Hermod ile med Trylleskang i Haand,
Som naar man Falken slipper i Luften af sit Baand.

Ak havde dog Valfauder ei seet skiøn Freias Graad!
Saa sønderriver Vreden tidt Hiælpens sidste Traad!
Hvis Odur kun sin Hustru end eengang havde seet,
Han elskte sikkert atter, forrrød hvad der var skeet.

Men trykket til en Støtte, hvad kan han føle meer?
Han staaer med aabent Øie, men Øiet intet seer;
Besiæles ei af Druen, som svulmer i hans Haar,
Han staaer paa skiønne Fødder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, kun tolke, hvad hun leed.
Fra den Tid blandes Elskov med sød Veemodigheed.
Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig som smuk;
Hun bringer Elskov Glæde, men Freia Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaſtialf gik Odin ud i den næſte Hal;
Der ventet ham Einhériar, de ſtod i tuſindtal.
Syn, den gode Vogterſſe, vidt aabned Portens Fløi,
Da traadte mellem Kæmper Odin, den Herre ſaa høi.

Han hilſte mildt dem alle, han kiendte hver iſær.
Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
De ſtode med Hul i Bryſtet, ſaa blege med Blod beſprø
De ſtirred ſom i Drømme! Hvo havde ſligt vel tænkt?

Da fremtreen Eir, ſom fulgte Odin den Herre god,
Det røde Saar hun rørte med Saften af ſin Rod,
Da vorte det ſammen atter. og blev et hæderligt Arr.
Da vaagned de gode Kæmper, og ſaae først, hvor de va

En mægtig ſkægget Gubbe ſtod bleg ved Kampens Fæ
Thi klovet var hans Isse med Eggen af et Sværd.
Han knælte for Gudinden, hun lagde ſin Haand med Væ
Paa Gubbens blodige Pande, ſaa var den atter lægt.

Harfader ſpurgte: Kæmpe, hvad heed Du i Din Flok?
Han ſvarede: Starkodder; mit Navn Du kiender nok.
Paa Jorden mange Fiender jeg Ravnen gav til Føde,
Nu ſeer jeg dem, ſom Venner, her atter blandt de Døde.

[redacted]

Hærfader mælte: Stærkodd, Du var jo Niding først,
Til en skiændig Udaad Dig bragte Guldets Tørst!
Han svared: Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgiort Brøden daglig i fiirsindstyve Aar.

Jeg veed, at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.
Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.
Han i sin Favn ham trykte og raabte høit med Graad:
Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor Din Trøst.
Lyksalig Den, som tvinger en Svartalf i sit Bryst!
Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød,
Indstormed, da han hørte, Stærkodder alt var død.

Han trykte ham til Hiertet, høit græd den stærke Gud;
Roska, den Tærne, bragte saa skiøn en Lossehud.
Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skioldebulder,
Mens Thor selv Kaaben hængte paa Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kølle han gav ham i hans Haand.
Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand,
Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
Men som ved Balduns Kilder aftvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav,
Den Fare, som paa Jorden knap Modet overvandt,
Den var kun her at skue som Børneleeg og Tant.

Da giordes Svinefylket, man fældte blanke Spyd,
Af utallige Sværde blev hørt en Hvislelyd;
Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
Og Klingen traf som Lynet, der dræber, før det sees.

Forundret ſtod Stærkodder med dybtbevæget Sind,
Betragtende de Haller, ſom ſlutted Gaarden ind;
I Midten Valaſtialfen, Vingolf og Gladheim der,
Og Friggas lyſe Fænſal oplyſtede ſig her.

Men over Valaſtialfen det frygtelige Taarn,
Hvis Lige Jordens Die viſt aldrig ſaae tilforn.
Det var ſom Midgardsormen, i Skællets ſtærke Glands,
Hvis lodret den ſig løfted i Luften med ſin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder ſaae,
En Geed mon over Hallen, en Hiort paa Porten ſtaae.
Fra Gedens Yvre ſtrømmed en brunlig Drik, ſom flød
I Karret ned i Vingolf og blev til liflig Mjød.

Men høit fra Hiortens Takker Vandet med Blink og Skum
Sprang ned med lyſtig Rislen; den Lyd blev aldrig ſtum;
Naar ned da Straalen pladſed, den Sølverbæknet fandt,
Derfra gik Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hiſt, bag det ſkionne Volværk, Aſynierne ſad
Og ſkued Kampens Lege; det var en deilig Rad!
Med deres hvide Hænder ſnelt Egekrandſe bandt,
Og kaſted dem i Gaarden til Heltene, ſom vandt.

Stærkodder ſteg paa Taget, for alting at beſkue,
Ham Hermod viſte Veien i Aftenrødens Lue.
Han ſaae, hvor Heidrun nipped af Aſketræets Top,
Der ſtrakte ſig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, ſom Heimdal vogted tro,
Stærkodder ſkued Bifroſt, den underſkionne Bro.
Med røde, gule Striber, violne, grønne, blaae,
Den ſlog ſin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Vraa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
At holde Dom i Skoven ved Aſken Ygdraſil.
Den Bro er ſlem at fare, den er ſaa ſteil ſom puur;
Men Guderne ſig holde, lig Bier, paa en Muur.

En Skov ſtod grøn mod Syden; man der paa Bakken ſaa
Lyſthuſet, let og fagert, med Piller i det Blaae.
De lyſegrønne-Bøge indſlutted Blomſters Dal;
Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freias Sal.

En Skov ſtod fort mod Norden; paa ſteile Granekant
Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Foſſen randt;
Lakt Borgen var med Kobber, og den var vældig ſtor.
Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; Maanen klar og rund
Saae ned paa Valaſtialfen, Thors Skov og Freias Lund.
Da mellem Skyer ſined Stærkodder fiernt et Skiær:
Hvad? raabte han til Hermod, har I to Maaner her?

Den Lysning, ſvared Guden, ſom Du en Maane troer,
Er Breidablik det blege, beklædt med Perlemor.
Der herſker Aſabaldur i Skyens Sølverhang.
Vor, hvor med Alfer hvide han holder Aftenſang!

Da mærkte man fra Skyen en huld, livſalig Lyd,
En kæved, ſom i Hiertet Uſkyldighedens Fryd.
En nedenfor i Hallen der blev ſtor Larm og Spøg,
veeg de fromme Toner, lig Duen for en Høg.

u ſteg de ned i Vingolf, der var ſaa vild en Fryd.
drak paa Bænk med Odin ved Skioldenes Lyd.
ng de gode Skialde, ſom havde glædet Nord,
dd' ſom bolde Brødre ved Odins Egebord.

Og qvad et Drapa ſammen! eenſtemmig herlig klang
Den ſtærke Kæmpeviſe, det var en ſielden Sang:
Det var ſom ædle Druer, hver født paa Ranken ſin,
Men plukket nu og presſet til een livſalig Viin.

Her bruſed aldrig Avind, her lured intet Nag;
Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
Og glædte ſig ſom Barnet, der ſkiønne Blomſter ſaae,
Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viſte Hermod Stærkodd ſit Sæde nærmeſt Thor.
En Glands der blev i Hallen, uſigelig og ſtor,
Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad;
Stærkt Sølverfanget lyſte, ſamt Staalets blanke Blad.

Da Miøden var uddrukket og Skialdeſangen endt,
Frem Aſaloke traadte, hans Væſen er bekiendt!
Snart blusſed han af Hovmod, ſnart ſtilte han ſig blot,
Med uanſtændig Giøglen, for Aſernes Spot.

Dog var han klogtig, vittig, og kunde Guder more;
Skiøndt hadet af de mindre, foragtet af de Store,
Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod Liſt hans Kløg
Og ſteds han var paa Færde, hvor der blev leet og ſpøgt.

Hans Spøg var ei uſkyldig, hans Tunge ſkar ſom Kniven
Snart Venner og ſnart Fiender, men han var overgiven;
Det kom tilpas ved Gilder; mens Miøden man ombar,
Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv ſaa ſmidig guul,
Som han med Heren avled i Hulens dybe Skiul;
Men ei den Leeg behaged, hans Lyter ei ham hialp;
Thi Aſerne frygted Ulven, endſkiøndt det var en Hvalp.

Saa falſk dens Øine gloede, hver Dag den vorte meer.
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin ſeer.
Han ſig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han ſaae,
Han hviſked ham i Øre, da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte, kun Fenris var forhadt,
Da ſlap han atter Ulven i den bælmørke Nat.
Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned;
Hialp Røveren at myrde, glubſk den i Liget beed.

I Stald ſig Loke ſtyndte, da Thor ham det tillod,
Og hented en af Bukkene, ſom ſpændt for Kerren ſtod.
Den ſkiægged Tandgnioſter udſtødte dybe Suk;
Hvor tungt at være Giøgler for en ærværdig Buk!

Da bandt ham Loke Skiægget med Fullas Hoſebaand,
Og ſnoede det i Brynien, ſaa ſmidig med ſin Haand;
Han Ryggen mod ham vendte, han ſlog ham med en Torn;
Da ſtanged ham Tandgnioſter med ſine krumme Horn.

De drog til begge Sider, ſaa faldt de begge To.
Da høit i Valaſkialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Lokes Hierte, han følte lidt ſin Skam,
Han troede, de loe af Bukken, endſkiøndt det var af ham.

Sligt Giøglerie kan more, men kun en liden Stund.
Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund,
Tidt maa den ſpændte Lunge ſin Latter overdrive,
Fordi ei Sindet og Hiertet vil ſig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi, thi Geſion rynkte Bryn,
Den ſtrenge Mø forarged det taabelige Syn,
Hun vilde ſig bort begive; da hvidſked Aſathor:
Siung noget, ſom fornøier det vene Pigenoer!

Da ſtemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
Han ſagde: Jeg vil ſiunge den ſkiønne Geſions Sa
Da ſatte ſig Diſen atter: En Mø er ei ſaa ſær,
At naar man hende roſer, hun har jo Sangen kiær.

Bragis Sang om Geſion.

Da Aſaflokke
I tætte Flokke
Fra Øſten rede,
Med Sværd af Skede,
Giennem tykke Skove,
Over ſølvblaae Vove,
Over ſteile Bierge;
Da blanken Værge
Veien dem baned,
Og da de raned
Jetterne Livet; —
Da rank ſom Sivet
Gik Geſion ſilde
Ved Sveakilde,
Hvor Jettehuſet
Ved Flodegruſet
Af Bialker ſig hæved;
Hvor Gylfe kræved
Skatten af Landet,
Saavidt ſom Vandet
Biergſletterne fugter
I Tvillingbugter.

Med Guldenkrone
Ved Harpens Tone,

Drotten for Helte
Lytted til Sangen,
Med Skiæg til Belte.
Men Harpeklangen
Indlokte Diſen,
At høre Viſen.

Høit Gylfes Sønner
Paa Skiønhed ſkiønner.
De ſaae Gudinden
Saa let ſom Hinden
I Sal at træde;
De ſprang fra Sæde,
Velkommen bøde
Den Roſenrøde,
Den Liliehvide,
Men lidet Blide.

De ſaae den Høie
Med deiligt Øie
Saa ſtolt at ſtirre.
Det maa forvirre
Dem Sind og Sandſer;
Og under Pandſer
Slog Hiertet ſmeltet,
Som før kun rørte
Vreden, der førte
Dem Sværd fra Beltet.

Da endt var Sangen
Og Harpeklangen,
Sig Gefion reiſte.
Men Halſen kneiſte
Med ſtolten Vane,
Som naar en Svane

Sit Hoved hæver,
Mens Vandet bæver
Af Vellyſtglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der ligegyldig
Paa Voven flyder.
Saa Geſions Dyder
Nu Gylfes Sønner
Med Ild beundre.
Skioldene dundre
Til hendes Ære.
Men ſtolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

„Farvel, I Jetter!
Misbhornet ſætter
Jeg her for Munden
Til Afſkedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomſter at plukke,
Og høre klukke
Fra Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar ſig atter
Fuldmaanen viſer,
Er Oſtens Datter
Hos ſine Diſer."

Geſion, Du Ranke!
Bliv her at ſanke
Blomſter hver Sommer,
Naar Droslen kommer.

Ei Du forlade
Svea-Stade.
Hvis bort Du iler,
Ei længer Glæder
Til Biergekiæder
I Svithiod smiler.

„Ja — vil I Skoven
I Sølvervoven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Vandet
Den maa kneise;
Hvis ikke reise
Jeg skal imorgen
Fra Jetteborgen."

Hvis ei Du vil ile,
Men lidt kun smile
Til Jettesønner,
Da Elskov lønner
Med hvad Dig lyster,
O Freias Søster!
Vælg selv den bedste
Plet kun af Landet!
Og ud i Vandet,
Som Ægirs Heste,
Den vi drage,
Dig at behage.

Saa tog hun Ploven
Med Ædilstene;
Hun pløied Skoven
Med Træer og Grene,

Med Bakkerne bratte.
Hun Klinten satte
Mod Syd, at bryde
De Bølger, som syde;
Men efter i Vandet
Flyvesandet
Som Slædet fulgte.

Ei Gefion dulgte
Sin Fryd i Havet.
En Vig hun graved
Til Held for Norden,
Og kaldte Vigen
Isefiorden.

De Kæmper blide,
Som Ørne hvide,
Med Gefionsaaget
Karbunkelbroget,
Uddroge Øen
Fra Field i Søen.
Det bedste Stykke,
Ha hvilken Lykke!
Af Fastlandskoven
Staaer nu i Voven.
Og seneste Alder
Det Sjølund kalder.
Thi Sø med Lunden
Er stiønt forbunden.
En Pragt for Jorden!
Et Syd i Norden.

Men Svælget fyldtes
Med Vand, som forgyldtes
Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Bølgen ſig ſpeiler.
Nu Baaden ſeiler
Hvor Karmen kiørte;
Og hvor man hørte
Bladene hviſke,
Der ſvømme Fiſke.
Sort Venneren ſyder,
Og Tangen ſig ſkyder
Med Muld i Søen,
Lig Bugt i Øen.

Hil Geſion Diſe!
Dig lød min Viſe.
Din Skiønhed lønnes,
Din Magt har vundet:
Thi Siølund grønnes
Ved Øreſundet!

Skirnirs Samtale med Freier.

da Maane bag Field var flygtet, hæftig forfulgt af
garm, den bevingede Trold, som stedse den ængster,
usynlig for Menneskers Blik, dog stundom i Regnsky
som Ulv, naar i Dunsterne brun han viser sit Hoved; —
g Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freia,
hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skjønhed
t koldsindige Gry, mens paa Oviss end Fuglene slumre.

nir, den lystige Rytter, paa modige Ganger med Taften
paa sin Ryg; (ham skjænkte selv Odun Æbler, og Fulla
ham Flasken med Suttungs Mjød) nu red han i Daggry
Grind at røgte; thi Hermod, Faderens Skosvend,
i Valhal i Nat; han fløi med Staven til Grækland,
hævne Din Sorg, o Frei, paa den troløse Brudgom.

tig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til Dofre,
Smaadværgene boe, de kunstigklotrende Smedde,
forstaae at berede med Kløgt det nyttige Værktøi.
bad dem Kæden idag at smedde til Fenris:
og smidig, men seig, som holdt, og ved koglende Kunster
usliselig. — Jern, samt Kobberets raslende Lænker
led ham ei, thi han brød dem itu, som Kæmpen et Halm-
straa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost red, da tænkte den Volde:
Mon ei Freier min Drot et Ærind mig giver? Jeg bør dog
Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os Alle,
Men en Svend er sin Husbond nærmest, og skylder et Ord ham
Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Veien, hvor ofte
Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin Herre.
Drømmende sad med Haand under Kind ved Kilden i Vaaren
Gierne Freir, naar Sæden var saaet og naar Høst var i Vente,
Men da Skirnir ham fandt saa forgrædt, saa bleg og bedrøvet,
Undred han høit sig derved og udbrød: Hvad Drotten i Veemod!
Nu da Skabningen trindt, rødsmykt, med frodige Svulmen
Yttrer et Haab, som alene Din Magt kan trylle til Vished.
Thi kun Du est Frugtbarheds Gud. Det hiælper en Sædmand
Lidt, at han saaer, hvis ei Du først lod usynlig en Alfsværm
For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med sprættende Vinger,
Spurven til Angst, og som dræbte med smaa befiærede Pile
Regnormskarer og Larver, der vente paa Sæden i Furen.
Men end mere Din Vældes Magt i Høsten sig viser,
Naar med Dit hellige Blik Du forgylder den bølgende Kornmark,
Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning, til Ære!
Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets Hierte
Meer, end naar Sværdene slaae paa Skiold for Kæmperen Aufthor.

Freier qvad: Hvad nytter mig Styrken, naar ikke den rækker
Dybere ned, end som Arene groe, samt sugende Bøgrod?
Hvad er vel Skionhed, naar ikke Du elskes? — Da svared ham Skirnir:
Elskes Du ei? Tilbeder en Jord ei, Freier, Din Guddom?
Est Du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et Hierte
Bag en Asynias Barm, som ikke Din Deilighed henrev?

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa Hlidskialf
Tristig han steg igaar, hvad i Bierget han saae i en Fieldkløft;
Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,

yldte ham Siælen med Savn og fortærte ham Hiertet med Længsel.
Skirnir svared: Nu mærker jeg Elskovs Virkning; thi Freia
Veemod vækker og Tvivl om Held; og den Elskende sidder
Hierne forsagt med Hænder i Skiød, og vover ei dristig,
Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Handlingen fulgte.
Hvi fortvivler Du plat? Kan ei Gerda, tænker Du, røres?
Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsvaaren et Blomster?
Troer Du Troldmanden vandt det Skiønhed følende Hierte?
Ija ved Frigg, jeg tænker, at hverken den skiæggede Graabuk,
Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad Du savner i Valhal.
Da gienskikkede Freir: Om jeg vandt Din Kiærlighed, Gerda,
Gav dog ei Asernes Fader sit Ja; jeg frygter for Odin.
Men den smilende Svend ung Skirnir svared sin Husbond:
Frygter Du, Odin nægter sit Ja? Og lod han ei Ægir
Love den hæslige Ran, som saa lumsk paa bølgende Saltbund,
Fanger de drukned Mænd i sit Nat? Bifaldt han ei Skades
Bryllup med Niord? Hvi da Dit ei nu med den deiligste Biergmø?
Ikke saa streng og saa rolig er Odin bestandig, som naar han
Skiægget som Gubbe sig viser paa Bænk mellem Kæmper i Valhal.
Fuldt vel kiender han Elskovs Lyst. Den spørgende Freia
Lidt forstyrred hans Ro; da forhadt selv blev ham Særimner,
Kiedelig hist Einherja-Kamp, og han smutted forklædt som
Pilegrim ofte til Jord, hvor ham lykkelig Kiærlighed vinkte.
Mindes Du da som Roster, den Smed, han giæsted Fyrstinden?
Rinda, hin Konningedatter i Garderik? tænkte ved Kløgten
Først at vinde den Yndiges Hu, ved utallige Gaver,
Smeddet af Jern, af Sølv og af blødt lystbetieligt Guldmalm?
Men hun foragted det Alt, og slog ham i sværtede Vande
Hidsig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet for det ei:
Kom som Høvding igien, hielmsmykt med vaiende Fiærbusk.
Men hun foragted paany, og hun slog den brunlige Kind ham
Atter med silkeblød Haand til Straf; dog kildred ham Tugten
Meer end smerted; thi Slag af en Mø bestiæmmer ei Helten.
Vreden kun Olie gød i hans Ild: sagtmodig som Tærne
Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, folgte sin Frihed;

Tiente ſin Frue med agtſom Flid, og vaſked hver Aften
Med det affvalede Vand Fyrſtindens deilige Fødder.
Da blev hun pludſelig rørt; — (ſaa ſært er Qvindernes Hj
Hvad hovmodig hun nægted den ſindrige Kunſtner og Helte
Gav frivillig hun Trællen tilſidſt. Saa ſeirer ſom oftеſt
Villien, der ſtunder til Maalet med Kraft, og taber ei Mo

Meer vel veed man af Odins Bedrift, ſkjøndt Saga, den Sa
Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk utydelig Rune.
Aſer og Vaner foreentes i Fred, paa den øſtlige Biergaas;
Da klang Natten af Lyſt, lokflagrende, blotted' til Beltet,
Vanapigerne dandſed, med Vedbendſtav og med Bækner;
Viindruluernes Kraft havde farvet dem Kinden med Purpur
Yndigt fra ſvulmende Læber iſtemte de ſmeltende Sange,
Som naar en Nattergal ſlaaer bag ſit Løv, for at lokke ſin M
Aſerne fulgte dem kiærligt i kieligtvinkende Myrter;
Heimdal og Vidar ſavntes, den tauſeſte Kæmpe, ſom aldrig
Praler af Seir og Bedrift; man Hermod ſavned og paaſtol
Odin ſelver forſvandt. — Velan! den lyſtige Nat blev
Kvaſers Fader; hans Moder en guldhaarfager og velſkabt
Sangerſke, ferten Aar, af Vanaſlægten, ſom gav ham
Livet i Myrternes Skygger og Drengen ſkiænkte til Valhal.
Hurtig han voxte, blev ſtærk og klog; han efter ſin Moder
Herlige Viſer at ſiunge forſtod; fleer Evner forbandt han.
Rundt han Verden omdrog, thi han elſked Menneſkeſlægten,
Og udbredte blandt den ſin Erfarenhed tidt og ſin Viisdom
Men Ondſkaben ei ſlumrer, den vaager i Natten og lurer:
Engang giæſtede Kvaſer i Field to ſkulende Dverge,
Diøſe den Slumrende vog; men de giød hans Blod i Odr
Son og Bodn, (ſaa kaldtes de kunſtigtſmeddede Malmkar);
Blandte ſaa Blodet med Honning, og brygged en Drik, ſom
ſtæled
Menneſkets Bryſt til Sang, at han henrykt øvede Skialdſka
Ja de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til Valhal:
Kvaſer var druknet diſvær i ſin egen, ſin bundløſe Viisdom

Suttung betalte dem dog! Den Dræbtes Broder aftvang dem
Mioden igien; til en gold Fieldſteen de ſtulende Dværge
Smedded han biſter, til Klinten i Bølgerne nøgen og landſtern.
Her han Livet til Straf dem ſtiænkte; men hisſet paa Klippen
Vngſter den Myrdedes Aand og dem plager evindelig Hunger.

Freier ſukked; da ſmiled og vedblev Skirnir ſin Tale:
Suttung giemte nu Mioden i Field; ei rugende Drager
Vogted det gyldene Kar, men hans Datter, den blomſtrende Gunlød.
Da ſik Odin Lyſt til at ſmage den koſtbare Væde;
Sleipner ſin Heſt han beſteg, reed hen ſaa til Ledet paa Marken,
Hvor ni Troldkarle gik og meied med blinkende Krumjern
Bondernes Korn ved Nordlysblus; thi Bauge, ſom Husbond,
Havde ſit Huus i et rummeligt Field, der grændſed til Marken.
Men ſligt Ran Hærfader fortrød! Den ſtiælende Troldmand
Agter ei Ret eller Skiæl: han røver paa Jorden og trodſer
Gudernes Magt i den himmelſte Borg; han høſter ſædvanlig
Der, hvor Bonden har ploiet, og Nattens Dunkelhed ſkiuler
Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Æt, hendes Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en Aas; og Dælling i Tusmørk
Avled med hende den ærlige Dag. Saa føder det Skumle
Stundom hvad ſkiønt er og godt. Men Nat, ſom rider om Jorden
Paa Hrymfaxe ſit Øg (hvilket tidt hun laaner til Skade)
Hælder med Jetternes Folk, hvis Bedrift hun ſkiuler i Mørket.
Maane, det deilige Barn, med et guldguult Haar om ſin Tinding,
Har dog et Mod, ſom knap ſkulde tiltroes blegnende Piger:
Thi hun røber dem tidt; fra Skyen hun ſtrækker ſit Hoved
Ned den livſalige Glands, da flyer Troldkarlen til Fieldmulm.
Dog ſnart atter han herjer og Korn indſlæber i Bierget.
Naar Husbonden da kommer paa Mark i Dagningen, ſeer han
Falleden tom og formoder, at Natfroſtblæſten har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme forgiæves! —

Freier ſtirred og ſukked, da vedblev Skirnir ſin Tale;
Thi han haabed med Skiæmt og med Sagn at trøſte ſin Husbond.

Biergtroldhoben ei blot, men de liſtigpønbſende Dværge
Stiæle ved Somrens Tid ſig i Marken og æder af Aret,
Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
Men da Odin Tyvene ſaae, da ynktes han mægtigt
Over den uſelig Bonde; thi tog han Stenen af Taſſen,
Ingen bedre paa Jord til Staal at ſlibe man finder;
Raabte: Hvo ønſker en Hein til ſin Lee? og kaſted i Luften
Men de begiærlige Trolde, ſom ſloges med Leer om Heinen,
Dræbte ſig ſelv indbyrdes. Da vandred Odin i Bierget;
Tieneſte tog han hos Jetten og tiente med ni Mænds Styr
For Høſtkarlene ni. Men Vilkaar ſattes: at Trolden
Skulde forſkaffe ham Vei gjennem Kampeſtenen til Gunlød,
Drikkens Vogterſke. — Da hin Troldmand bored i Bierget
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han Bøl
Blæſte det Støv af Arret, ſom Nageren gnaved, da ſløi de
Ham i Dine, fordi ei et Hul gik tværs gjennem Klippen.
Andengang da Bauge ſit Fritbor dreied i Stenen.
Odin blæſte: da ſløi alt Sandet til modſatte Side.
Hurtig han da, ſom Orm, gjennem Aabningen ſmutted i Fje
Lidet det hialp kun Trolden, han ſtak: den ſmidige Slange
Spotted det mordforfølgende Staal. Men Odin i Fjeldet
Snart blev atter til Gud. Da ſtued paa Leiet han Gunlø
Slumre med Purpurkind paa den fyldigtſvulmende Hvidarm
Lampen udbredte ſit Dæmringslys ved Leiet; med guldgrønt
Skiær Malmbunkerne ſtode, med Laag, med Hanker og Blade
Gunlød ſprætted og vaagned; med hvideſte Fingre begned h
Dielaaget; da viſte ſig Odin ei barſk ſom en Vildmand,
Men ſom en Veiler ſnild, der veltalende tolker ſin Længſel:
Og han blev tre Nætter hos Gunlød; venligt hun aabned
Ham Mioddunkerne tidt; han draf af Mioden i Langdrag,
Følte ſig qvæget derved, og begav ſig atter til Valhal. —

Skirnir taug og med liſtige Smiil betragted ſin Husbond.
Da qvad Freir: Saa elſker en Aas! Den ſtormende Krigsbe
Eier et letbevægeligt Blod; ei Bores og Burs Ætt

ienber den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun Vellyst.
ar jeg saa lykkelig, Skirnir, som Odin at sidde paa Hlidskialf,
unde jeg blot hver Morgen min Elskede skue, da var jeg
obbelt betalt for mit Suk, for min natligrindende Taare;
len mig stiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
g saa vorder nu alt hvad jeg giemmer i trofaste Hierte
endes Billed, som Tid og som Afstand aldrig forbunkler.
a, hvad høiere Lyst end at see den Elskede, Skirnir!
ives i Verden der vel? Ikkun een: den atter at mødes
ed et usigeligt Blik: da sig Elskov speiler i Elskov.
uldere vel end Nattergal-Sang i Beilerens Øre
linger den Yndiges Røst og sødt er Ordet: Jeg elsker!
a men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei halv saa
mt og bestedent sin Fryd, som Øiet, der svømmer og tier.
rag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris
oglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener,
kke jeg tvivler, Du faaer dem; thi meget udretter jo stundom
Dvergenes Vid og Klogt. Men Koglen aldrig, min Skosvend,
ntet Baand kan binde Din Husbonds Hierte til Valhal!
vig tilhører det Biergets Mø; med mægtige Vinger
lyver det kiekt over Ginnungagap, og svæver om Gerda.
træffer Du hende, saa sig hvad Du saae, hvad Freier fortalte!
Sagtens hun hader mig alt, thi en Gud er hadet af Jetter;
Sikkert i mig kun hun skuer sin fødte naturlige Fiende.
Altfor stiøn desuden, for huld, for høvisk i Sæder
Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden
Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier, naar Gerda
Foretrækker sin Ven? — Farvel! Røgt Ærind for Odin!
Tie om Din Husbonds Oval. Maaskee den Foragtendes Fader
Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun!
Ikke jeg beiler til Faderens Ja, men til Datterens Elskov.
Saae Du mig sørgende her, da maaskee dog sig aabned Dit Hierte,
Gerda, for Kiærligheds Suk, som naar Fieldtindtoppen, med Snee dækt,
I Solstraalerne tøer, og udklækker et Blomster, som dufter
Ved langt stærkere krydret Kraft, end Violen i Dalen.

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis Bel
Elsterens Graad modtog og det skiønhedstraalende Billed.
Men ung Skirnir — (han gik saa tidt til Dværgene Budstal
Lærte forstiællige Kunster af dem) da Freier bevæget
Drømmende sværmed og græd, og nedstirred i rolige Damsp
Skummed hin, (ei Guden det saae — han tænkte paa Gerd
Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Flade;
Hældte saa uformærkt i et Horn de farvede Bølger,
Proppede vel med Kork, bandt atter det stinnende Guldhorn
Fast ved sin Lænd og besteg den heftigtvrindskende Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
Fordi ei Freia signer Dit Bryst,
Fordi Du ei kan bøie stolte Pigesind,
Fordi Dig Vaaren nægter sin Lyst;
Klag ei over Frei, hun deler Din Oval,
Selv hun sørger i Lunden saare,
Selv hun fælder den gyldne Taare,
Eensom forladt i Løvets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
Tre Dage Slud omsværer vor Jord.
For een lille Fugl, som sjunger i Dal,
Findes der ti, som hæsligt pibe.
Rundtom qviddre Spurv og Vibe,
Sielden sløiter en Nattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
Men har Du endelig funden Een;
Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
Frugt bærer ei hver Blomstergreen:
Men har hun Skiønhed, og er hun bold,
End ei Din Glæde Du forkynder,
Maaskee hun alt en Anden ynder,
Og vender Din Elskov Ryggen kold.

Hvormeget ſig i Verden dog forene maa,
For Elſſoven ret at tylle frem!
Først: et Par Hierter, ſom hinanden vel forſtaae,
Saa Ynde, der ledſager dem;
Saa Maanen med ſin Straale ned
I Vaaren, giennem Bøgens Grene;
Saa, at de træffes kan alene, —
Saa Kys — og ſaa Uſkyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu ilte Skirnir, hvad han kunde,
Ned ad den skionne Regnbu-Rand,
Hen over Jordens dunkle Lunde,
Da kom han til Troldkæmpeland.
Det var som Vinden; Veien over;
Den ingen Bom kan byde Stop;
Det var som Blæst paa Havets Vover,
Der kruser Bølgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: Mørkt er ude,
Her vorder Veien mere trang.
Mod Hestebringen Storme tude,
Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang,
Dog vil mig neppe Jetten tage,
Endskiøndt jeg vorder snart hans Giæst
Til Valhal rider kiæk tilbage
Vel Skirnir paa sin slinke Hest.

Han valgte Vei til Elivage;
Ved Fiorden Færgekarlen stod,
Og støtted sig til stærken Stage,
Men Brynet viste stumle Mod.
Hvo est Du, Træl, ved Flodens Vover?
Da raabte Skirnir, kiæk og snild:
Hvis Du mig hurtig sætter over,
Da faaer Du Havrebrød og Sild.

Seer Du vel Brogen paa min Skulder?
Der gjemmer jeg min Forraad god.
Da svared Jetten ham med Vulder:
Du Rytter med den nøgne Fod!
Du est ei skabt til Byer at eie,
En Linnedkittel er Din Skat;
Og dog vil Du Troldkæmper pleie
Paa Heberne ved Midienat?

Skirnir.

Styr Egesnekken hid, Du Sene!
Sig mig Din Herkomst og Dit Navn.
Hvi staaer Du der saa tvær alene?
Og spilder Natten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornegter;
Men var jeg feig som Flodens Skum,
Jeg dulgte Dig ei mine Slægter,
Du gjør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
For Dig at lære Ædelmod;
Maaskee Du har en yndig Syster,
Som gjør sin Broders Grovhed god.
Knarvurren Trold har dellig Kone.
Før mig til Flodens anden Rand!
Maaskee Din Hustru vil forsone
Da Skirnir med sin Ægtemand.

Harbard.

Ja deilig er vor Ovindeffare,
Det nægter felv ei Odin jo.
Alting var godt, ifald de bare
Var mere ſtille, mere troe.
Ifald Du efter Skiønhed ſtræber,
Da blier ei vanſkeligt Dit Maal;
Men kyſſer Du de bløde Læber,
Da kyſſer Dig det ſkarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
Maaſkee de ligne Fieldets Mand:
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad ſelv dem ikke glæde kan.
I elſker ei; dog I forlange
Gien-Elſkov! Affind fordrer Taal!
I er ei troe; dog er I bange,
At maales med det ſamme Maal!

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.
Nu hviil Dig, ſpiis og ſluk Din Tørſt:
Men hvis jeg Dig ſkal over ſætte,
Da maa Din Kundſkab prøves førſt.
Jeg taer ei Penge for at fare,
Dig forelægger Spørgsmaal kun,
Og kan Du ikke dem beſvare,
Da ſynker Du til Flodens Bund.

Nu ſpurgte Trolden Skirnir længe,
Om Himmels, Sols og Maanes Navn?
Om Skyer, ſom i Luften hænge,
Om Jorden midt i Havets Favn?

Om Ild og Vand, hvortil de gavne?
Men hvad han fordred ſtrengt ſær,
Det var de udtryksfulde Navne,
Som man forſtælligt ſtænkte hver.

Vel kunde Skirnir Alt beſvare,
For intet Spørgsmaal Guden ſtialf:
Jord kaldtes Dal af Aſaſtare,
Men Vei af Vaner, Grøn af Alf;
Malmkiælder af de bitte Dværge,
Frugtſkiød af Fieldets Kæmpemand.
Da Harbard ſynke lod ſit Værge,
Beundred Ryttrens Forſtand.

Om Himlen kunde Skirnir ſige:
Hos Aſer hed den Hvælving blaa,
Vindaaben, fiernt i Vaners Rige,
Men Fagerloft, hos Alfer ſmaa;
Drypſal hos Dværg, Opheim hos Jetter.
Da Færgekarlen ret blev fro;
Han ſtg tilbords hos Skirnir ſætter,
Og ſpiſte Havrebrød og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
Den kaldte Dværge Skinneguul;
Men Guder: Drømmerſken i Dale,
Hel udi Dybet: Himmelhiul;
Aartæller, Alfer; Ubeſtandig
Udſtiældte Jetter den i Løn.
Da raabte Harbard ſtærk og mandig:
Jeg ſeer Du veed Beſked, min Søn!

Sol, vidſte Skirner, kaldtes Straaler
I Valaſtialf af hver en Gud;
Men Dværgen, ſom ei Lyſet taaler,
Synblinder, ſtiælder Solen ud;

Natkuer kaldes den blandt Thusser,
Af Alfer: Krands i deilig Glød.
Harbard ved al den Viisdom studser,
Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
Og svæver over hver en Egn:
Han qvad: Thorsvogn den kalde Guder,
Og Vaners Flokke: Skylleregn,
Og Skygger Alfer, Jetter: Flygter,
Fordi den viger feig, som Skiælm;
Men Dværgene, som Solen frygter,
Den kalde glade: Svalehielm.

Selv Vinden havde mange Navne,
Paa Himmel, Jord, i Luft og Bierg,
Thi Guder kalde den Vidtfavne,
Men Brager kaldes den af Dværg,
Af Alfer Hviner, Jetter: Aaben,
Men Hvirvel nævnes den af Hel,
Fordi den tidt, med rædsom Raaben,
Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig klodig vælter
Og strax fortærer, hvad den seer,
Den kaldes: Røgfiørt, Malmets Smelter,
Gnist, Lue, Fræk og meget meer.
Det grønne Træ, som kiøligt luder
Med Bladtag over ranke Stang,
Markfare kaldes det af Guder,
Og Fagergreen og Høiens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
Desbedre svared Skirnir tryg.
Paa Dag og Nat han Navne sagde,
Ja han benævned Øl og Byg.

Da raabte Harbard: Kom i Baaden!
Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
Dog haaber jeg, at Gesturgaaden
Vil gaae langt over Din Forstand.

Nu foer afsted paa sorten Færge
Den skionne Freiers gode Svend;
Han stolte paa sit stærke Værge,
Han frygted ikke Biergets Mænd.
Skiøndt hæsligt Færgekarlen stirred
Og gloede paa ham som et Liig,
Det ei den bolde Svend forvirred,
Og han foragted Troldens Svig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
Thi let gik Baaden af sig selv;
Den skyndte sig mod Klippen saare,
Den stille sorte Rædselselv;
Aldeles ulig andre Floder,
Som sig med Skynding ud begav,
Fra Bierget, deres fælleds Moder,
Til Havet, deres fælleds Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
Hvor Vinden støder Klippens Fod,
Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
Fordi den finder ingen Rod.
Der var ei Træer, der var ei Fugle,
Naturen var et gustent Liig;
Kun hornet en huuløiet Ugle
Forfulgte ham med Varselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
Faldt Sneen over Baad og Strand,
Driviſen stod i skarpe Klynger
Omkring den stumle Færgemand.

Ham Skiægget frøs, og Riimkrystallen
Var sælsom i hans Haar at see.
Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag: sig Floden slyngte
Hen giennem en uhyre Ørk;
De bede Dunster Luften tyngte,
Bag brune Sky stod Solen mørk;
En tørstig Bøffel stødte Snuden
I Tidsler efter Lødskesaft; —
Men, svalt i Lummerheden, Guden
Sad liflig i sin Asakraft.

Qvad Harbard: Du kan Alting taale,
Det maa man sige Dig til Priis:
Den matte Blaamands Sommerstraale,
Grønlænderpiltens Vinteriis.
Qvad Skirnir: Den, som reise lyster,
Maa frygte Kuld og Heden ei;
Hvis jeg var en forkiælet Krysker,
Troer Du, jeg drog saa lang en Vei?

Nu skyndte sig med dobbelt Ilen
Den sorte Baad mod Biergets Vraa,
Som vilde den mod Klippekilen
Sin lette Planke sønderslaae.
Men Skirnir ændsed ikke Synet,
Saae rolig paa den glatte Væg;
Da rynked Færgekarlen Brynet
Og mumled gnaven i sit Skiæg:

Nu er vi der! Seer Du paa Stranden
Den blinde, sølvgraae Gubbe hist?
Hvis ret Du bruger nu Forstanden,
Da aabner han Dig Fieldet vist.

Ifald Du løſe kan hans Gaader,
Du ſkuer Biergets Helligdom;
Men tvivler Du, da jeg Dig raader
At vandre bid, hvorfra Du kom.

Thi Geſtur taaler ingenlunde,
At nogen Mand indlades før.
Seer Du de fire galne Hunde
Med Kobberlænker ved hans Dør?
Ifald Du ikke Gaaden giætter,
Han løſer dem af Lænken ſtrax.
Da Du for ſilde blodig ſprætter,
Som Raven i ſin Ræveſax.

Jeg lydig er i alle Maader,
Ovad Skirnir, retter ud hans Bud;
Og vil han, jeg ſkal løſe Gaader,
Saa løſer jeg dem ſom en Gud.
Det kunde være dog, Du praler,
Skreg Trolden, med Dit eget Held.
Men det er Tid, min Husbond taler.
Da raabte Gubben fra ſit Field:

Hvad ſamler Folk i Venneſale,
Og hvad giør Ven mod Vennen grum?
Hvad bringer Tungen til at tale,
Og hvad giør atter Tungen ſtum?

Skirnir.

Let er Din første Gaade ſaare,
Det maa jeg ſige Dig til Priis!
Med Miøden ſvæfker ſig en Daare,
Med Miøden ſtyrker ſig en Viis.

Geſtur.

Jeg gik paa Vei, hvor Veie ſandtes;
Tregange krydſed Veien Vei,
Men dog ei disſe Veie blandtes.
Tro mig, Du løſer Gaaden ei!

Skirnir.

Vei ſandtes under, Veien oven?
Paa Iſens Bro gik Du til By,
Mens Fiſken ſvam dybt under Boven,
Og Fuglen fløi høit under Sky.

Geſtur.

Jeg drak igaar, det var ei Vandet,
Ei Øl, ei Miød, ei Viin, ei Frugt,
Og ingen Mad med Vædſke blandet,
Og dog min værſte Tørſt blev ſlukt.

Skirnir.

Du hvilled under Skovens Grene,
Hvor Duggen falder aarle førſt,
Da ſlikte Du de kolde Stene,
Dermed Du ſtillede Din Tørſt.

Geſtur.

Tvenæſet ſig en Brudgom ſvinger,
Som kyſſer ſaa forelſkt ſin Brud,
At lagde Du derhen Din Finger,
Da knuſte Næſen Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for ſligt Kys ei grue?
Den Elſkovskraft Alt overgaaer.
Da brænder Attraas rette Lue,
Naar Hammeren ſin Amboldt ſlaaer.

Geſtur.

To Lungeløſe ſaae jeg blæſe
Saa ſtærkt, at Jern ſom Vandet flød,
Og Slanger kogte de, ſom hvæſe,
Som bider efter deres Død.

Skirnir.

Ved Smedens Bælg maa Jernet ſmelte;
Der koges Staal til Kampens Færd;
Og hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke beed de ſkarpe Sværd?

Geſtur.

Saaes vel et ſaadant Under tiere?
En Væver ſad og ſpandt ſin Dug,
Med otte Been, med Øine fire,
Med Knæet mere høit end Bug.

Skirnir.

Skiøndt ikke juſt ſaa ſmuk af Kroppen,
Den Væver dog er Odins Lyſt;
Thi flittigt ſpinder Ædderkoppen,
Og Alting af ſit eget Bryſt.

Geſtur.

Jeg ſaae Den: ſort ſom Ravn at ſlue,
Skarp ſom et Spyd og blank ſom Skiold;
Nys brændte den i Vellyſtlue,
Nu isned den, ſom Graven kold.

Skirnir.

Du Lava ſaae i Solen ſpringe,
Med ſpraglet Lag, ved Heklas Fod;
Og ſtørknet under Sneens Vinge
Var nu til Steen den ſlukte Flod.

Geſtur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
Jeg hende Kugler danne ſaae,
Men dog har Qvinden ingen Hænder.
Hvordan kan Du vel det forſtaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalſte Svane,
Som ude boer ved ſalten Strand,
At danne ſine Æg har Vane;
Hun lærte Kunſten af ſin Mand.

Geſtur.

Liig ſad paa Liig; blind reed en Anden;
Skiendt Heſten ſelv var uden Liv,
Den ſyndte ſig dog hen til Stranden,
Og ſtandſed i de vaade Siv.

Skirnir.

Død Heſten laa paa Iſens Drive,
Paa Heſten Ørnen, frosſen død;
Og — ſkjøndt den ikke var i Live —
Dog Iſen hen mod Stranden flød.

Geſtur.

Hvad Møer uden Vaaben ſtride,
Paa Sletten, for hver Bakke fri:
Tidt fældes Helten af de Hvide,
De Sorte ſtaae ham trolig bi.

Skirnir.

Et Bretſpil maa jeg her formode!
Til Forſvar iler Sort mod Hvidt.
Tidt findes Grimhed hos den Gode,
Men Grumhed hos den Skjønne tidt.

Geſtur.

Hvo ſlumrer ſom en Træl i Aſken,
Saa faderløs, for Frænder blot?
Men ſtaaer han op og kaſter Maſken,
Da herſker vældigt han ſom Drot.

Skirnir.

En liden Gniſt i Aſkegruen
Af Alle let forglemmes kan;
Men flammer den, og herjer Luen,
Da ødelægges Stad og Land.

Geſtur.

Hvo er den Trold i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
Og ſom fordunkler Solen ſelv?

Skirnir.

Let er Din Gaade, Geſtur Blinde!
For Taagen ſelve Solen flyer:
Men kommer Niord med ſine Vinde,
Da ſplitter han de mørke Skyer.

Geſtur.

Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
Men hurtigt ſom den flinke Mand;
Som Kæmpen midt i Slaget ſigner,
Fordi det trodſer Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langſomt, varligt,
Med Skallen paa ſin Ryg til Trøſt;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Og det bedækker Heltens Bryſt.

Geſtur.

Hvad er vel det for ſmekkre Qvinder?
Om Somren brune klædt ſom Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Lig Sneen paa den frosne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa Du mene;
I Julen hvide, høit til Fields,
I Vaaren, brunt som Træets Grene,
De ſtifte Fiær, ſom Biørnen Pels.

Geſtur.

Hvad Møer er det, ſom Roſer ſmukke,
Men hidſed af ſaa heftig Tørſt,
At intet Bæger den kan ſlukke;
Med eget Blod de lædſtes førſt?

Skirnir.

Hvad Mø er deilig, ſom en Lue?
Men hidſes den og blier for fri,
Da Regnen ſelv fra Himlens Bue
Huſvaler ei dens Raſeri.

Geſtur.

Hvad Møer er det, ſom aldrig matte
Henile, ſom ugifte døer,
Paa mørke Lokker hvide Hatte,
Hen over Ryggen lange Slør?

Skirnir.

Din lette Gaade ſig ei bølger,
Den løſer mig ſelv Fiedens Brum:
Du mener Havets unge Bølger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.

Geſtur.

Mon Du den ſtærke Kæmpe kiender,
Som naar han bider med ſin Tand,
Og Hovedet med Helved vender,
Kan frelſe mangen driſtig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa ſtore Tanker,
Et Billed ſtaaer for Siælen ſtiønt:
Høitideligt er Frelſens Anker,
Som vikler ſig i Haabets Grønt.

Geſtur.

Hvad Giæſter, uden ſig at rømme,
Udtømme Karret, tauſe hver?
Men Karret, ſom de tauſe tømme,
Giør ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Griſe deres Moder die,
De tie, ſtiult af hendes Liv;
Men Soen ſelv kan ſielden tie,
Hun grynter til ſin Tidsfordriv.

Geſtur.

Endſkiendt Du knækker haarde Nødder,
Du dog for eet Uhyre flyer:
Ti Tunger, fyrgetyve Fødder
Og tyve Øine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude;
Det giver mig ei Banesaar:
Lad Soen slagte først derude,
Som staaer ved Truget i Din Gaard.

Da blev den slagtet, for at vise,
Om Skirnir kunde sig befrie,
Da talte man de spæde Grise,
Men fandt med Skræk — at der var Ni!

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham lidet til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Støtte,
Der sidder han den Dag idag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bistert før.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den store Fieldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortrøden,
Han regted tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv, at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroge
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Sølverlaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerdas Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte sølverne Laage,
Hvor med kulsort Glands ham en Vroes glatdannede Steenkul
Veien viste; da gik han derind; og brat han befandt sig
Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige Stierner.
Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden han Slanger
Fandt istedetfor Høns, og istedet for Ællinger Ogler;
Hunsligt krøb de omkring, og de drak imellem af Truget.
Pigen med Forklædet fuldt af Æde sig viste paa Tærsklen
Af Dørhvælvingen; raabte paa „Tippe, Tippe!" da rasled
Det i Krogene; Slangerne løb og de langsomme Padder
Vralled, Giæssene lig, naar paa vaklende Svømfod klodset
Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig Skridtgang.
Men da Tærnen fik Skirnir at see, da løb hun i Kiskuet
Til Jomfruen og skreg; men det Sprog ei Skirnir forstod ret,
Thi det var sinsk, og det tonte som Vinden, der suser i Vraget.
Da kom Tærnerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir befaae dem
Runter i Mag; de var smaa, forthaarede, blege med Rynker;
Glat Langhaarene laae dem om Kindbeen; Pandernes Hvælving
Spcred man knap; stumpnæsede Folk med Øine saa smaa som
Hasselnødder og Fingre saa skrumpne som tørrede Gulrod.
Sergeligt stirred et sovnigt Blik og den matte Forundring
Viste, hvorlidt han besad af en stærk og livelig Flamme.
End man finder det Kuld i Finmarksdalen og Grønland.

Skirnir ſukked og qvad: Hiælp Thor! hvad fattes min Husbond?
Elſter den deilige Mand nu en Her? Vel Elſtov er blind tidt,
Men ſaa blind dog kun Vanvid er, at en Yngling, ſom Vaaren,
Skulde forgabe ſig ſlet i en grov uſikkelig Trælqvind.

Som han tænkte paa ſligt ved ſig ſelv, da ſaae han i Døren
Gerda ſtande bag Tærnernes Flok. Saa ſtudſer en Bonde,
Naar i en muddret Grund med ſin Skovl han graver i Dyndet,
Op at kline den ſtraalige Grøvt, og finder et Guldhorn.
Nu begreb han ſin Husbonds Qval; thi deilig var Gerda:
Ikke ſom Frei guldhvid; hun var forthaarfager, og Lokken
Vandt ſig ſom Ibenholt om en hvidhvalt Pande ſom Filsbeen.
Ikke ſom Himlen var Øinene blaae, de var mørke Granater;
Klart var det giennemſigtige Dyb, ſom Søen i Havblik;
Men i den bruneſte Grund ſtod Siæl og ſmilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knuppernes Huulning
Blomſtred gniſtrende Lokken: det eneſte Jertegn Gerda
Fik paa ſin Jettenatur; men det ſtiæmmede Barmen ſaa lidt, ſom
Negliken Purpurets Blet, og ſom Mosſet beſtiæmmer en Roſe.

Men da Skirnir ſik Mælet igien og ſit Ærinde røgted,
See da ſvared ham ſtolt og med Haan den driſtige Biergmø:
Hils Din Husbond, ſig ham, at længe med ſmægtende Længſel
Freier kan ſukke for mig; han aldrig ſkal eie mit Hierte,
Mindre trykke mig kiælent i Arm; jeg hader ham evigt.
Ei har den Spee vi forglemt, ſom ve Guderne viſte; med Lænker
Utgardkonningen dybt i Mørkhedskiælderen ruger.
Men ei Lænken er ſtakket! En ſtiønnere Verden ſig viſer
Her i vort Fields Grundvold, end paa Fladerne. Lege kan Odin
Længenok hiſt med den flygtige Sol, ſom Ægir med Havſtum,
Frigga med viſnende Græs, ſom med Luftpuſt Alfernes Skare!
Vi har dog Ild, Steenkiærnen og Jord, og de flammende Bierge
Lyſtre vort Vink; vi ryſte, ſom Heſten ſin ſvulmende Manke,
Nakken, da ſtyrter omkuld, ſom et Bretſpil, Byer og Borge.
Skoven nedſynker ſom Skummet paa Vandblaat. Odin i Valhal

Kver sig af indbildt Magt; men dog ældst er Loke, som eier
Jorden ved Fødselsret, ham Odin raned hans Ætlod;
Dog snart svinder den gisglende Tid; snart kommer tilbage
Magten og Æren, som svandt, da Valhal synker i Avner.
Glædes, da kun ved ert latterlig Drøm! I vaagne dog tidsnok.

Men den betragtende Svend ung Skirnir meldte til Gerda:
Hvo har lært Dig det Ovad, mit fortryllende Barn? Og forstaaer Du
Ret hvad Du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg vædder, den Visdom
Ei undfanget sig har i Dit eget ustyldige Hierte.
Thi Du kiender ei Utgardelok, Du skued ham aldrig
Sort, med de stikkende Haar, som Horn, nedgravet i Biergmulm.
Men Din Fader har lært Dig det Alt, og datterlig deler
Du hans Tanker, som billigt; thi Dattren bør agte sin Fader.
Men betænk, at Du langt — kun langtud stammer fra Loke;
Deler ei noget med Jetten: Du skiøn, han hæslig at skue;
Du lig Knuppen ustyldig i Duft, han skuler med Arglist,
Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,
Lidt det Forskiællige mødes og blandes af ulige Kilder,
Sider ei selv det muddrede Væld giennem Sandet saa lang Tid,
Til det er klart som Demant, og et Speil for Pigen i Dalen?
Blomsten af Mulm udvorer, men hæver i Lyset sit Bæger.
Lad da Kiærligheds Rose forbinde Dig Himlen med Dybet!

Men den formildede Mø skiøn Gerda meldte til Skirnir:
Hvisk taler Du Svend; jeg tilstaaer Dig, trofast Dit Ærind
Rogter Du efter Din Husbonds Bud; Du viser Din Kløgt mig.
Gak da tilbage, naar først Du har qvæget Dig her med en Nadver;
Thi Din Tale bevæger mig ei, den bøier mit Sind ei,
Vierget har herlige Kæmper, som vel kan lignes ved Guder.
Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fieldenes Malmkløft
Finder mig vakker, og vinder hans Kiærlighed atter mit Hierte,
See da vorder hans Viv med Fryd den blomstrende Jomfru;

Lykkeligt lever jeg her i min Dal, ved mit Field og min Kilde,
Kneiser kiækt i Jetindernes Flok, blandt Biergenes Første.
Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
Gerda til Asers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
Oversees med et taabeligt Blik i Asyniers Skare,
Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Ære.

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til Giensvar:
Falske Tanker Du har om Asynier! Taabelig Hovmod
Findes i Menneskers Kreds, hos Valhals Guder er Eenfold.
Hvad der er stærkt og skiønt, hvad der virker i Klogt og i Viisdom,
Der Guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfauders Bud til et Liv af Intet, som Miden.

Men den livsalige Mø skiøn Gerda meldte til Skirnir:
Hvad man ei kiender, det elsker man ei; vel kiender mit Field jeg,
Ei Valhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og som aldrig
Mig saae; næsten jeg troer, at forrykt er vorden hans Hierne.

Da fortalte med Omsvøb Skirnir sin Herres Bedrifter:
At han paa Hlidskialf steg, hvad han skued i Kamret hos Gerda,
Og om den Ild, der var tændt i hans Bryst af den blottede Skiønhed.

Gerda rødmed som Morgenens Gry; med synkende Blik hun
Stirred i svulmende Barm; men da Skirnir om Maanen fortalte,
Paatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen, og raabte
Høit med Latter: Min Tro, hvis Din Freir hist ligner en Maane,
Maa han ei beile til blomstrende Møer; thi Maaner er gustne,
Men for det Gustne kun føler man lidt; dets Elskov er lunken.

Krysted Dig Freir i sin Arm, giensvared den blussende Skirnir,
Vilde Du mærke, hvor lunken han er. Jeg taler ei længer.
Viis mig mit Herberge nu, og tillad mig, skue det Kammer,
Mø, hvor Du sover i Ovæld! thi en Skat Asfreier mig medgav,
Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der. Da viste med Latter

Pigen ham Kamret, men gik, for at lave den qvægende Nadver;
Thi hun var god af Natur, og hun ynded den driftige Skofvend.

Men da Skirnir var ene, da ſtued han yndigt, ved Leiet
Stod af hvidt Alabaſter et Kar paa kunſtige Fødder,
Fyldt med et biergklart Vand, hvori hun toede ſit Anſigt,
Hænder og Bryſt, før hun ſlumred, den ſundhedsblomſtrende Jomfru.
See, da greb han i Haſt ſit Guldhorn, hældte dets Bølger
Snelt i det ventende Vand, og forlod hint hvælvede Kammer.
Men Jetinden (da Guden var vederqvæget og henbragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig ſig ſkyndte,
For at erfare, hvad Gaven var, ſom bragtes fra Valhal:
Trak med ſin Læbe paa Pigernes Viis med ſpottende Stolthed,
Lee med Foragt og udbrød: Hvad er det? Skiønne Demanter,
Sølv, Guldkam og Rubin, har jeg meer end jeg bruger; det findes
Hyppigt i Fieldſteenskløften, kun ſieldent hos Guder i Luften.
Men da intet hun ſined, da ſmiled hun atter fortørnet
Dybt i ſin Siæl, og qvad: Det tænkte jeg nok! I at giækkes
Overgaae viſt Guderne Jetter; det nægter ei Sandhed!
Skyndte ſig med Afklædningen brat, og løſte ſit Belte;
Flængte det ſneehvide Lin over Skuldrene; blottet til Midien,
Stod hun ved Skin af den klare Demant, ſom lyſte ved Karret;
Og med de hulede Hænder hun greb mod Bølgernes Flade,
Purpurkinden at kiøle. Da ſtued forfærdet hun Freiers
Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage; men korsviis
Armene faſt over Barmen knugt, og indhyllet ſig ſkamrød
I de nedhængende Lin, med en Skræk, ſom ſvandt i Forundring.
Thi ſnart Sagen hun ganſke begreb, og nærmed ſig langſomt
Hvllet til Halſen i Maar, for igien hint Billed at ſkue.

Men da Gerda betragted den elſkovſmilende Guddom,
Følte hun ſtærkt livſalige Glød, ſom trængte til Marven
I Beenpibernes Dyb, og ſaa ſødt hendrev til Beundring.
Thi han var herlig og ſkiøn: med den hvælvede Pande, ſom yndigt
Eieg Slagfiyggen mod Ninenes Ild, han ſtirred med ſværmerſk

Taare, med Veemodsblik, med et Suk, som gjældte kun he
Rige som Guldløv flagred om Halsen de mægtige Lokker;
Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende b
Hiertet, der elskende slog bag sin Kæmpehvælving for Gerda

Længe fordybed hun stued, og mærked ei selv, at en Ta
Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rørtes af Læ
Og en forunderlig Ild fra Vandet optrængte til Hiertet.
Omt hun smiled og sukked! „O Freir!“ hun bøied sit Ho
Dybt henover den sælsomme Skaal; saae først i en Omkre
Om hun var vidnesbyrd? og da sikkert hun troede sig ene,
Bukked hun hurtigt sig ned, for at kysse det deilige Billed
Da forsvandt han i Bølgernes Kreds, hvis iiskolde Bæde
Fugted Din Purpurmund, skiønt ei den Læberne kiølte!
Ængstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for bestand
Men da Vandet var klart, og da Freir stod atter paa Fla
Da fordybed hun sig i Betragtninger; sielden den Vise
Grandsker med saa stor Flid, hvad klogt hans Hierne begru
Som Elskerindens Blik den heftigtelskende Beiler;
Hver en Skiønhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendommeligtkiære.
Gerda forgieves dog her hos Freir om Manglerne søgte,
Thi han var fuldkommen skiøn, var Gud, blandt Æser en ß
Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa eengang
Tam som et Lam og saa from som en inderligtkurrende Du
Da gled haarede Pelsværk ned fra den glatteste Nakke,
Thi det var hedt; da fatted hun Mod og hvisked med Blu
Billedet her kan ei see, det er Vand, det viser et Gienskiær
Ikke tilsengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg først har
Badet mig Hænder og Barmen. Da lod hun Linene synke
Skiælvende stod hun nu der, som Embla, sprungen af Stam
End halvnøgen i Barken stak, og betragted sin Aastur.
Og med de sneehvide Hænder hun Bølgerne tog, og begied
Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
Men ei Badet i Aften, som ellers, hufvaled; hun fandt sig

Hedere mere kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
Vendte sig tidt, stod op, og gik hen, for Freier at flue.

Men den venlige Siofn (usect i Følge med Skirnir,
Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Vidne til alt var)
Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliefingre,
Hvsted sin Valmukrands over lokkede Tinding, og glædte
Med den livsaligste Drøm skiøn Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender ſit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næſte Gry
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Da ſtod med Venlighed ved hans Ly
Biergtrolden i Pandſerplader.

Som Guldbrandsdølen ſaa ſtærk og lang,
(De Fugle qviddre paa Grene)
I Haanden bar han en fortbrændt Stang,
Dog ſtod han der ei alene.

Ham fulgte trolig den Datter huld;
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Som Ranken omſlynger den runkne Bul,
Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar;
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Den Gamle ſagde: Med ſkielligt Svar
Vel helſt Du Bierget forlader?

Ung Freier elſker min Datter bold;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
Han elſker ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil,
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Er alt kun Tant! Det give ſig vil;
Og derfor er hid jeg kommen.

Dog Noget for Noget; min Ven, Du veed;
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Mellem Jetter og Guder er Enighed,
Den Dyd, ſom de fælleds hader.

Jeg tænker min Mø er ſaameget værd,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Beilerens gode, bedſte Sværd;
Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elſker foruden Svig,
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Da tænker Beileren ei paa Krig,
Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freir mig ſkiænker ſin Klinge blank,
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Da ſkal han favne den Lilie rank,
Og aldrig hun ham forlader.

Men nægter han mig den Gave ſmuk,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Da møder forgieves hans ømme Suk
Granſkieldets haardeſte Stene.

Med denne Beſked drog Skirnir bort;
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Og Veien fandt han langt mere kort,
End den, ſom han først var kommen.

Nu reed han igiæn paa grønnen Vang;
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Da tænkte den Svend, ved Sværdets Klang,
Paa Odin, Aſernes Fader.

Da huſked han paa den Kiæde ſeig,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Fenris bandt, og ſom ſvigted ei;
Vandt Heſten og gik alene.

Med langſomme Skridt til Elverhøi
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Han nærmed ſig uden mindſte Støi.
To Dværge der bid var kommen.

De ſad og nøde den friſte Luft;
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
De qvæge ſig tidt i Græsſets Duft,
Men Solens Lue de hader.

Der dandſe de ofte ſaa veltilfreds,
(Mens Fugle qviddre paa Grene)
I Duggen ſtrive den mørke Kreds,
Og plette mosgroede Stene.

Da Skirnir ſaae dem i Dandſeførd —
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Formeente han dennem med draget Sværd
Den Vei, ſom de bid var kommen.

Og ſtaffer I ikke den Lænke god,
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Som Odin kræver, da Eders Blod
Jeg offrer Gudernes Fader.

Forbaufede ſtode de bitte Mænd;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Med ſorte Tunger de lalled igien,
Da ſtiælved dem hver en Sene.

De blinkte med Øinene, peeb ſom Muus:
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Ak ſpær os dog ikke det mørke Huus!
Vi har jo alt Lænken i Lommen!

Vi vidſte hvad Odin bød fra Sky!
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Vor bedſte Lænke da ville vi ſlye
Til Lyſets vældige Fader.

Den Snor, vi knytted — o Skirnir, lyt!
(De Fugle qviddre paa Grene)
Af Fuglenes Aande, Fiſkenes Spyt,
Af Biørnens ſeigeſte Sene.

Af Qvindernes Skiæg vi den danned god,
(Dugdraaben glindſer paa Blommen)
Af Katfodens Smæk, af Klippens Rod;
Og valked med Finger og Tommen.

Da tog Gud Skirnir den ſmidige Snor;
(Solſtraalen i Skyen ſig bader)
Men Dværgene ſmutted i ſorten Jord.
Han nærmed ſig Midgards Gader.

Hiſt lued den ſtribede Himmelbro;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Den ſtinte ſaa liflig og farvefro,
Som Guld og ſom Ædelſtene.

Da iled Skirnir som Fuglen i Vaar;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
For atter at flue Valhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gik han for Odin og Freir igien,
Han monne sit Bud frembære.
Tak være den bolde, ysse Svend!
Han røgted sit Ærind med Ære.

Med Lov og Pris blev han overøst.
Nu havde man Trøsten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Og Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Valhals Gaard;
I fine Vadmel, bløde Maar,
Den skiønne Biergets Pige foer
Fra Fieldet og fra grønnen Jord.
Ad Bifrost drog den unge Brud,
I Luften lig et Stierneskud.
Alle Gudinderne monne staae
Ved Kanten af det Himmelblaae,
Modtoge Freiers Hiertenskiær,
Og da de skued hende nær,
Det sidste Glimt af Harme svandt,
De Alle Gerda deilig fandt.
De sorte Haar stak yndigt af
Til dette store gule Hav,
Som ned ad Disaskuldre flød.
De hende hver velkommen bød;
De bragte hende til Freias Lund,
Og kysted hendes Rosenmund.
Og hver en Ås, med henrykt Aand,
Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive Freiers store Fryd,
Dertil har Harpen ingen Lyd.
Du, som har beilet, kiender Sligt;
Det læres ei af Skialdedigt.

Men Du, som elsker ei endnu,
Skynd Dig jo før jo heller Du!
Og naar Du favnes af Din Mø,
Og troer af Glæde fast at dø,
Saa veed Du hvad Gud Freir fornam,
Da kiærligt Gerda kysted ham.

Nu ender kiælen Elskovsang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Visen, som en liden Fugl,
I Vaarens grønne Bøgestiul,
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen som en Hval
Snelt giennem Nordens Vinteriis,
Da suser det paa Jetteviis;
Da skynder sig hver drevet Ord,
Lig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.
I Glædens allerbedste Frø
Tidt findes Spiren til at dø!
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gik omkring og beed;
Snart napped den i Asaskiæg,
Snart i Gudinders tynde Læg.
Da Odin nu af sligt blev kied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa
Fenris med den at bundet faae.
Han Kiæden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand:
Næst Loke, naar der her blev sprgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Klogt;

Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
Den blomſtred ſom en Blomſt i Mai;
Men hørtes Aſalokes Røſt,
Da ſtak det ſom en Torn i Høſt.

Heimdal med Lænken i ſin Haand,
(Den var et ſmidigt Senebaand)
Sig nærmed Ulven med et Smiil,
Og raabte: Nu har Sorgen Jil.
Fordømt til Helheim alt Fordærv!
Til Glæden give Hver ſin Skiærv!
Hver ſtræbe maa ſom han kan bedſt,
At hædre Freiers Bryllupsfeſt.
Og Du, min Ulv! ſom taus gaaer om,
Hvad om Du frem i Kredſen kom,
Og mored Guderne med Styrke?
Det er dog Den, vi Alle dyrke.

Ja, grinte Ulven, uden Kraft
Blier Hamren kun et Hammerſkaft.
Hvad vil Du, Gud med Guld i Mund?
Vil Du mig binde ſom en Hund?

Den, ſvared Heimdal, bindes ſlet,
Som raader ſelv ſin Frihed ret.
Træl bindes; men i Styrkens Haand,
Blier Baandet ſtrax et Hædersbaand.
Tillad, Du, ſom paa Helteviis
Kan knække Jern ſom ſtiore Riis,
Til Lyſt for Odin, Freir og Thor,
At binde Dig med denne Snor!

Spidsſnudet Ulv hen i hver Vraa
Efter ſin ſnilde Fader ſaae;

Men Loke var paa Eventyr.
Da ſtuledø det lumſke Dyr,
Lod Halen ſynke, viſte Tand,
Skiød Tungen over Kiævens Rand,
Og gispede: Heimdal gaae Din Vei!
I Aften vil jeg bindes ei.
Det veed desuden Freir og Thor,
At Den kan bryde Seneſnor,
Som tykke Kobberlænker brak;
Det ſtaffer mig kun liden Tak.
Er denne Snor naturlig giort,
Da vil den ikke ſige ſtort;
Men er den lavet til med Svig,
Hvi vil Du da forraade mig?

Heimdal blev rød; men Aſatyr
Den Ungerſvend, ſom inket ſtyer,
Og Heimdal ſtamfuld rødme ſaae,
Fik Læben faſt af Harme blaae;
Det ærgred ham, at ſlig en Gud,
At Heimdal ſaae forlegen ud,
Og ſtiulte ſig bag Tausheds Læ,
Til Ære for et lumpent Fæ.

Ydmyge vilde han den Klods,
Opveie Skamfuldhed med Trods,
Og raabte høit: Kom Ulv! min Haand
Skal være Borgen for Dit Baand!
Jeg lægger Haanden Dig i Munden,
Imens Du vorder lænkebunden,
Og mærker Du da Svigen her,
Saa har Du jo en Gidſel der.

Forundret alle Guder ſaae
Paa Tyr, ſom monne roligt ſtaae;

Selv Asathor gik til ham hen,
Og hvisked: Hør, min unge Ven,
Det skulde Du dog ikke vove!
Jeg maa Dit bolde Forsæt love,
Men Helten trænger til sin Haand.

Da svared Tyr med opbragt Aand:
Du Kloge der, lad mig i Ro!
Vel muligt Du behøver To,
Men Asatyr er mindre seen,
Og han kan nøies blot med Een.

Derpaa han stak med Blus paa Kind,
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gabed som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Og prøved med afmægtigt Spræt
At sønderslide Dværges Lænke —
Da, paa de blede Hyndebænke,
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver lo — undtagen Asatyr;
Thi han betalte Ulvens Baand
Med Tabet af sin høire Haand!

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Og strakte Armen høit i Vær,
Og raabte: Ved mit gode Sværd,
Nu føler jeg først ret mit Mod.
Stærk Prøven var, men den var god.
Jeg gaaer til Vaulunds Esse fiern,
Og han skal smedde mig af Jern
En Handskehaand, som klemme kan
Det lange Slagsværd med Forstand.

Naar Haand og Sværd ſlaae ligegodt,
Da frygter man først Kampens Drot.

Dermed han ud af Salen gik,
Fulgt af Gudinders milde Blik.
De tænkte: Hvilken Helt, hvor ſtor!
Han vil forduukle Aſathor.
Kun Gerda paa ſin Freier ſaae.
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens føde Lyſt
Han nød ved ſin Gudindes Bryſt.

Asodin ſaae paa Aſathor,
Der fæſted Blikket dybt til Jord,
Og mæled: Det har ingen Art,
Nu vorder Aſer Jetter ſnart.
I Vildſtab, ubeſindigt Mod,
Kun ſpilder ſig det frækne Blod.
Du kaſted bort, min Søn, Din Hammer!
Ei længer Freiers Glavind flammer,
Som, naar den droges, raabte: Skiælv!
Og dræbte Kæmper af ſig ſelv.
I Morgengave han den gav,
Nu giemmes den i Biergets Grav!
Vel Fenris faſt er lagt i Baand,
Men Tyr har tabt ſin høire Haand:
Ran herſter alt i Ægirs Fiord,
Og Skade deler Magt med Niord.

Saa talt, ſtod Odin langſomt op,
Med Brynien om ſin Heltekrop,
Og gik fra Vingolf, mørk i Sind.
Da ſad med Haanden under Kind
Og ſaae paa Ulven Aſathor,
Og begge mæled ei et Ord.

De Tærner slukte Fakler ud;
I Mørke sad den vrede Gud,
Og stirred hen paa Ulven hist,
Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
Hvorved fast skiælved Hlidskialfs Top,
Foer ud af Sal, slog Døren i,
Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
Tog frem sin Karm af lune Stald
Og agede med Tordenskrald.
Den hele Nat med Lyn han skiød,
Det slog paa Jorden Mangen død.
Da brændte hist en herlig By;
Egeskoven flammed høit i Sky.
Da græd de Mødre, spæde Børn,
Mens Thor kun stummed som en Bjørn.
Han var af Harm som Graven stum,
Det kildred ham, at han var grum.
Først da det gryede graat ad Dag,
Han kiørte mod Thrudvangers Tag.
Der trykte Sif i stærken Arm
Sin Thor og mildned Gudens Harm.
Hun frygted ei hans Raseri,
Hun vidste, det var snart forbi.
Da smilte Jorden mildt; men græd
Sin klare Dug, lig Drengen spæd,
Naar Faderen var altfor streng,
Og slog for haardt sin lille Dreng.

Da rørtes Thor, det ham fortrød,
Af Kæmpens Øine Taarer flød;
Thi rolig var han god af Sind.
Da sendte han paa Morgenvind

Tialfe med Roſka ned, den Mø,
Til faſte Land og Geſions Øe,
At ſtiænke Guld og Sølverkruus,
Til dem, ſom miſted deres Huus.
De Døde bragtes til Valhal;
De ſpæde Børn i Flokketal,
Som indebrændte denne Nat,
Dem kaared Freÿ til Alfer brat.
Da glemte Smerten de for Glæde,
Fra Skuldre vorte Vinger ſpæde.
De fløi omkring i Freias Skov.
Forældrene fik daglig Lov
De kiære Glutter der at møde.
Da glemte de, at de var døde!

Ægirs Giæstebud.

I Havet ſtander Øen.
Nu Hleſey kun er liden,
Thi Bølgerne med Tiden,
Har pløiet den i Søen;
Men ſtor i Oldtids Dage
Den kneiſed høi og brat,
Og trodſed Nordens Drage,
Det ſorte Kattegat.

Der hvor ſig Tanget ſnoede,
Der ſtod af Muslingſkaller
De hvælvethøie Haller,
Og der Hler Ægir boede.
Mens Ran paa Dybet hvæſte,
Han ſad ved Perlekruus;
Snart drak han, og ſnart blæſte
Han paa ſit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
Den ſkumle Ran, ſom ſpættet
Udſrænder Druknenættet,
Som Ligenes Gudinde.
Som Fladen Ægir ſmilte;
Kiæk var han, uden Harm,
Og tidt han trøſtet hvilte
Ved deilig Havfru-Barm.

Naar Ran paa Dybet lured,
Han blev i Sol tilbage;
Med demantkroget Stage
Han Sølverſpellet fured.
Og ei han kunde bølge
Med Skum ſin ſøde Lyſt,
Hvergang han trykte Bølge
Bag Sivet til ſit Bryſt.

Til Freir og Gerda ſmilte
Han ofte dybtbevæget;
Thi ſaligvederqvæget
Nu Arm i Arm de hvilte.
Høit Ægir elſkte Guder,
Og han var Guder kiær.
Mod Søen Himlen luder
I ſammenſmeltet Skiær.

Nu bød han dem til Feſten;
Thi, var ei Ran tilſtede,
Han følte Venneglæde,
Han tidt beſpiſte Giæſten.
Han brygged Øl i Kummer
Af Flinteſteen og Is;
Og Fiſk og Krebs og Hummer
Blev kogt i tuſindviis.

Til ingen Hiælp han trænger;
Thi hvergang han bar Giæſter,
Er Gudens Kiøgemeſter
Den raſke Finnafænger.
Han bruger lidt kun Ilden,
Ham hylder hver en Elv:
Alt ſødet blier ved Kilden,
Som koger af ſig ſelv.

Hvor Maleſtrømmens Kragter
Nedhvirvler i en Hule
Med Skum de Bølger gule,
Med rædſomtfæle Fagter,
Der knuſer Eldirs Kølle,
Hvad Havet blev til Deel;
Der knager Ægirs Mølle,
Der maler han ſit Meel.

Nu vi vel Alle vide:
Da Freir til Gerdas Fader
Gav den af Sværdeplader,
Som bedſt var til at ſtride;
Han mildned Troldens Avind,
For ei af Sorg at døe,
Gav bort ſin ſtærke Glavind
Og fik en deilig Mø.

Men Gerda loved Freier;
Dem intet meer adſkilled,
Han overgik ſit Billed,
Han vandt den bedſte Seier;
Og Biergets ſkiønne Pige
Gav ham til Vederlag
Et Skib, ſom ei ſin Lige
Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn roſe,
Den gode Balburs Snekke:
Ei Klippen kan den knække,
Den gaaer i Hav og Moſe;
Der ſidde kan, ved Siden
Af Gud, Gudinde trygt;
Men ikke dog til Striden
Er Balburs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid, til Stabel
Den glider let fra Havnen,
Med rige Fragt i Stavnen
Og hæver høit sin Snabel,
Af sorte Horn med Ringe,
Saa glindsende, saa krum;
Og mod den brede Bringe
Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
Malmpladerne bevare,
Det kaldes Nagelfare,
Thi det er bygt af Negle.
Det Skib tilhører Jetter,
Det stil i Sumpen staaer;
Bygmesteren dog sætter
Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo klipper ei af Døde
Den lange Negl paa Haanden,
Han steds forøger Vaanden,
Han Guder vil forøde;
En Fordeel Jetten gives,
Som han at nytte veed:
Ulykken stille trives,
Ved Uforsigtighed!

Men Snekken, som Jetinden
Nu gav i Morgengave,
Gier hver en Storm til Slave,
Den seiler stik mod Vinden.
I Harnisk Guder alle
Paa Dækket kunde staae,
Bortseile fra Valhalle
Til Ægir i det Blaae.

Og naar ei meer til Gammen
Det foer paa Hav og Stræde,
Da vikled som et Klæde
Skiøn Gerda Skibet sammen,
Paa Bryſtet hun det bølger,
Der vugges det — o Frei!
Igien paa tvende Bølger,
Som Havet eier ei.

Tænk nu, hvor ſtolt at ſtue
Var denne Fart mod Øen,
Til Ægir over Seen,
I Morgenrødens Lue!
Ved Roer Odin den Viſe,
Ved Stavnen Vidar var;
Og hver en deilig Diſe
Som Blomſter i et Kar.

Da løb det ſom i Aaen,
Da trængtes ei til Kaſten;
Og Bragi ſang ved Maſten,
Og Heimdal ſang i Raaen.
Niord flagred høit i Flaget,
Fint ſtænkte Vandets Støv;
Men Frigga hvælved Taget
Med ſine Egeløv.

Da ſlyngtes Løv om Panden
Og da forøgtes Spøgen,
Thi afklædt, ſplitternøgen,
Stod Tyr paa Snekkeranden;
Sit Sværd, det korte, brede,
I venſtre Haand han holdt
At ſtyre Hayens Vrede,
Som vilde ſpille Bolt.

Da maatte Diſer bæve,
Thi Hayen fægted tapper,
Den efter Guden ſnapper
Med frygtelige Kiæve.
Dog hørtes Heltens Latter,
Ei Bølgen tvang hans Mod.
Han ſprang i Skibet atter,
Men Hayen flød i Blod.

Det vil jeg ikke bølge:
Den fæle Ran paa Dybet,
Som glæder ſig blandt Krybet,
Jog Hayen fra ſit Følge,
At gjøre dem forfærdet,
Som giæſted Ægirs Sal.
Nu, da den ſank for Sværdet,
Udſendte hun en Hval.

Som Øe med Klipperevner,
Den kom, med barſke Væſen;
Vandſtraalen ſtod af Næſen,
Den foulmed ſom en Hævner.
Da Heimdal foer ſom Lynet
I Springets Straalevand,
Og deilig ſtod for Synet
En ſyvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar ſtirred
Med rædſomt Gniſterøie;
Det monne Hvalen bøie,
Den følte ſig forvirret.
Mens Odin læſte Runer,
Tilbunds den atter gik,
Thi ſtærkt, ſom med Harpuner,
Traf Vidar med ſit Blik.

Saa kom da uden Fare
Til Ægirs Øe den milde,
I Aftenrøden ſilde,
Hin høie Gudeſkare.
Og ſom en Sky ſig ſkyder
Fra Luft i Bølgens Favn,
Saa let Skyhladner ſlyder,
Og har fortient ſit Navn.

Da Anker nu var kaſtet,
I Solens Aftenrøde,
Da ſvømmed dem imøde
Havfruerne, ſom haſted;
Med Haar ſaa grønt ſom Sivet
Man ſaae dem, tre og tre,
Med Arm i Arm om Livet,
Saa hvide ſom en Snee.

Med Sølverſlør ad Nakken,
Paa Isſen hvide Hatte,
De tumled, aldrig matte,
Bød Alferne paa Bakken.
Det lyſe Alfefølge
Da ſteg fra Skibets Rand,
Og fulgte dem fra Bølge,
Ned ſatte ſig paa Sand.

De ſad paa Klippedyssen.
Hver Alf var deilig Kriger,
Havfruerne var Piger;
Da gik det med en Kyssen,
En Kryſten og en Hviſten,
Bag Fieldeklæftens Skiul;
Som naar hos Sølverſiſten
Der pladſer ſig en Fugl.

Hler Ægir ſad med Elmen,
Sin Stang med Demanthage;
Og dannet ſom en Drage
Med Kam, var Sølverhielmen,
Skiøndt Hielmen ſmykte Guden,
Den ryſted' Siæl og Sind:
Der hørte man med Tuden
En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giæſteſtuen:
Thi Nat det nu var vorden,
En Klump af Guld paa Jorden
Høit lysnede ſom Luen.
Da Ægir dem beſpiſte
Med hvad han havde bedſt,
Og alle Guder viſte
Sig glade ved hans Feſt.

Men fiernt i Finnedalen,
Mens Sneen feg i Taage,
Med ſvuldne Dienlaage
Fløi Aſaloke galen.
Som Snee var bleg ham Kinden;
Den ſorte Hovedlok
Udbredte ſig for Vinden,
Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgred hanr i Siælen,
At Fenris nu man tvinger.
Med Flaggermuſens Vinger
Han vredt ombandt ſig Hælen.
Paa Skuldren ſig af Uglen
Han ſatte Vingen ſtubs;
Dermed Ulykkesfuglen
Streg Klippen, ſom en Struds.

Mig har man ikke buden
Til Hlesey med de Andre.
Nu kan jeg ene vandre!
Nu man foragter Guden.
Men Thor i Østerleden
Drog bort, er end ei Giæst; —
Jeg kaster Klint i Hveden,
Forstyrrer denne Fest!

Hvis ikke jeg kan nyde,
Skal Andre heller ikke;
Med glædedrukne Blikke
Skal ingen Gud sig fryde.
Snart vil de Alle sande,
At Rosen har sin Torn;
Og Malurt skal jeg blande
Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
Dog ogsaa Svag kan saare!
Nu staaer til Disars Taare
Min Higen og min Tragten.
De lære skal at frygte
Gud Loke som en Mand:
Jeg spilder deres Rygte
Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
Med Falskhed vel kan trives?
Een Sandhed kun der gives,
Men hundredtusind Løgne.
Man Mængden let forfører,
Naar fræk man ikkun vil:
Snart troer den, hvad den hører,
Og Loke vinder Spil.

Som saa han monne stunge,
Henfoer han over Bierge,
Han stolte paa sit Værge,
Sin frygtelige Tunge.
Han gik til Kystens Odde,
Og lod af Dværge smaa
Med skarpe Slangebraadde
Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
I hvert et Tindinghierne
Der strutte stive Tiørne,
Med sorteblaae Skarntyder.
Til Hlesey han sig trænger;
Der gav han Dig Din Død,
Du bolde Finnafænger!
Som Veien ham forbød.

Besprængt med Trælleblodet
Ved Døren han sig satte;
Han monne vel sig fatte,
Han tabte ikke Modet.
Den blege Blodbesprængte,
Ved Dørens gyldne Pæl,
Paa Trædskhed ene tænkte,
Han stirred paa sin Hæl.

Hil være Diser alle!
Hil være Valhals Guder!
Derude Blæsten tuder,
Men luun er Ægirs Halle.
Her efter Glæden tragtes,
Her vorder Ollet smagt.
Ubuden Giæst foragtes,
Men leer ad Jer Foragt.

Hvi tier I saa stille
Og stirre ned i Skjødet?
Jeg Ægirs Træl har dødet,
Det største Kogesnille.
Han vilde mig forbyde
Min Fart til Ægirs Øe.
Træl maa sin Herre lyde,
Men næsviis Træl maa døe.

Odin.

Med Asers gode Minde
Du meer indbydes neppe,
Du Ugle bag en Skræppe!
Du Broder til Helblinde!
Viig bort, Du Lystforøder,
Som bryder Fredens Eed.
Hvor jeg Dig atter møder,
Dig Gugner stykker ned.

Loke.

Meer venlig i Din Tale
Var Du, da Du som Tærne
Fortrylled Rindas Hierne
I Garderikes Sale.
Du gik i Trællekapper,
Og glemte Fansals Diis;
Gud! mere viis end tapper,
Forsigtig meer end viis.

Bragi.

Saaledes tør Du stunge
Til Valhals høie Fyrste?
Med Haar i trodsig Børste,
Med giftigslebne Tunge?

Ha, flv Valhallas Straale,
Styrt i Dit Mulm og fnys!
Og kan Du ikke taale,
Saa fly det rene Lys.

Loke.

Jeg kiender Dine Dyder!
I Ro Du sanker Talgen,
Med rustne Sværd i Valgen,
Du, Bragi Bænkepryder!
Du flyer, hvor der er farligst,
Du pyntelige Gud!
Til Drabet est Du varligst,
Og taabeligst i Skud.

Ydun.

Saadan tør Du forhaane
Den Gud, som glæder Jorden?
Hvis høie Ovad i Norden
Husvaler som en Maane?
Som Nidingsværket dræber,
Som danner God af Grum;
Som aabner Elskovs Læber.
Gier han ei Ondskab stum?

Loke.

Husk da Du Dig forlysted,
Og svagt mod Tiasse værged!
Da Trolden hist i Bierget
Dig Barmens Æbler krysted.
Taalmodig smukt at være,
Dig lærte Fieldets Skræk.
Dengang af Bragis Ære
Du tog Dig ei saa kiæk.

Gefion.

Meer hellig og ustyldig,
End Ydun, ingen findes.
Tid, at Din Tunge bindes?
Dog jeg er ligegyldig.
Din Usselhed Dig gotter?
O en elendig Høst!
Lyv kun, Du Gudsbespotter!
Her agtes ei Din Røst.

Loke.

Du hader Mænd, Du Grumme!
Ved høilys Dag i Sale;
Men Natten kan ei tale,
Thi Skovens Træer er stumme.
Bag Buskens lave Toppe
Du bader Dig i Flod,
Den hvideste blandt Kroppe,
Der hidser Nøkkens Blod.

Odin.

Saavidt Du Dig formaster?
Til Øgle gior Du Hinden?
Har Torne da Klærminden?
Paa Sneen Kul Du kaster?
Ha, fly til Fielde sorte!
Forstyr ei Festens Stund,
Og gise ved Ægirs Porte
Ei meer som Lænkehund.

Loke.

Tie Odin! Kun iblinde
Du deler Seir blandt Kæmper.
Din Trolddom Modet dæmper,
Du koger Seid som Qvinde.

Du helſt den Feige ſlaaner,
Bag tykke Skiolderand.
Du Mimers Hoved laaner,
Men ſielden hans Forſtand.

Frigga.

Ha Loke, Du eſt galen,
Som alle Guder hader;
Mod Aſernes Alfader
Formaſter Dig i Salen!
Han vil ei Freden bryde
Ved Ægirs Giæſtebord;
Men ſnart vil Dig fortryde
Dit fræfke Skryderord.

Loke.

Tie Frigga, Jordens Dronning!
Paa Kloen følger Svien.
Du ligner Dronningbien,
Har Mænd; men ingen Konning.
Dit Blomſterſkiød i Vaaren
Sig aabner for hver Lyſt.
Da viſer Længſelstaaren
Os Tanken i Dit Bryſt.

Freia.

O Loke, kan ei Vreden
Din bittre Tunge tæmme,
Saa hør en bønlig Stemme,
Fat Dig og vær beſkeden!
See Freias gyldne Taare,
Den ſmelte lad Din Harm.
Hvor nænner Du at ſaare
De ſtore Guders Barm?

Loke.

Hvad ſvækker Freias Kræfter?
Hvad volder hendes Trængſel?
Hvi græder hun? Af Længſel!
Af Længſel! Og hvorefter?
Den ſkienne Brudgom fattes?
O der er Fleer, min Tro!
Slig Mangel kan erſtattes
Før Maanen gaaer til Ro.

Hvi mon vel Odur vige?
Hvi brød han ſine Kiæder?
Blev diſſe Yndigheder
Tilſidſt ham vammelige?
Blev de ham altfor blotte?
Veeg han i Valaſkialf
En Fryd, ſom deles maatte
Med hver en Aas og Alf?

Freir.

Tie Snog, ſom arrigt hvidſler,
Og ſtikker feigt med Blikke.
Hvi vil Du Roſen ſtikke?
Vind Dig om Dine Tidſler!
Hvi haaner Du den Gode?
Utyſter er der nok;
Gak til Din Angerbode,
Med ſiltet Marelok.

Loke.

Dit Vellyſtøie brænder,
Du har Valhalla ſveget;
Thi med Dit Sværd er veget
Kraften fra Dine Lænder.

Som Igle Gerda nyder
Dit søde varme Blod;
Hvergang Dig Freia fryder,
Da smiler Angerbod.

Heimdal.

Hos Trold af Vandestallen
Du brak i Klippehuset,
Nu kommer Du beruset
Og yppер Kiv i Hallen.
Kun Ullets stærke Dunster
Har lært Dig tale frit;
Vi kiende Dine Kunster,
Din gamle Vid er slidt.

Loke.

Ha Taabe, faer til Helved!
Hvad? Du tør Loke true?
Er ei af Regn Din Bue?
Af lutter Dunster hvælvet?
Hvad er Din skiønne Farve?
Kun Kornmoen over Korn!
Hvad est Du bag Din Larve?
Kun Vægter med et Horn.

Baldur.

Jeg sporer bag Din Skryden
En Hierne snild og klogtig,
Men som blier aldrig bygtig,
Fordi den mangler Dyden.
Som Lygtemand Du spaser
I Mosens Taageslud,
Vil blusse vildt mod Aser,
Men slukkes og gaaer ud.

Loke.

Naar Lammet venligt bræger,
Og lader feigt ſig ſlagte,
Mon derfor jeg ſkal agte,
Hvad Taaben kun bevæger?
At være from og lydig,
Hvad er det i en Sum?
Kun, Baldur, Den er dydig,
Som ſøvnig er og dum.

Da Vidar taug, men ſtirred
Saa ſtrengt i Lokes Øie,
Saa Trolden for den Høie
Blev bleg og Læben dirred.
Det var ſom Skyens Pumpe,
Naar den med ſagte Brum,
Med tykke Sko paa Stumpe,
Adſplitter Havets Skum.

Da ſortned Himlens Bue;
Det dybt i Mulmet lyſte,
Mens Aſaloke gyſte;
Med blaaligkantet Lue
Gik Skraldet over Jorden,
Det over Havet foer;
Da mærktes paa den Torden,
At nær var Aſathor.

Da maatte Loke ſukke,
Dog tvang han end ei Harmen,
Han ſaae i Skyen Karmen,
De ſtiæggethvide Bukke;

Han ſtued Thor hin høie,
I Malm, med ſorte Skiæg;
Dog gniſtred Lokes Øie,
Han blegned ſom en Væg.

Thor.

Tie ſtille, Gudsbeſpotter,
Som Aſers Glands fordunkler;
Jeg ſeer Dit Øie funkler,
Dit Nidingsværk Dig gotter.
Kom kun, Din Skiæbne haſter,
Jeg ende vil Din Svig!
Til Utgard jeg Dig kaſter,
Til Hel, paa Dine Liig.

Loke.

Jeg tør dog ſige dette:
Din Hammer ei forſtrækker!
Thi Midgardsormen dækker
Med ſine Skiæl den rette.
Tidt, ſpottet ſom en Fiante,
Du blusſed mindre kiæk;
Huſk da Du ſad i Vante
Hos Skrymner, ſom en Giæk.

Thor.

Tie ſtille, Gudsforagter!
Som haaner Lyſets Flammer;
Jeg bruger ingen Hammer
At ſtandſe Dine Fagter.
Seer Granen Du paa Stenen?
Den ſtumbeſtænkte Blok?
Jeg hænger Dig paa Grenen
Der, ved Din egen Lok.

Loke.

Det ei Umagen lønner,
At Loke længer raſer.
Jeg ſang for høie Aſer,
Jeg ſang for Aſers Sønner;
Kun Thor min Tunge kuer,
Han kan ei Spøg forſtaae,
Han hugger, før han truer;
Thi er det bedſt at gaae.

Saa ſtiød han ſig, ſom Aalen,
Med Sliim igiennem Bølgen.
Heel ivrig i Forfølgen,
Da ſaae man Lynildſtraalen.
Dog ſtiærmed Klippens Volde,
Samt Lokes egen Jil;
Han ſlap til Dybets Trolde,
Han undgik Skyens Piil.

Men — ſom naar Sluden ſvinder,
Meer blaa ſig Luften viſer —
Saa ſmile Valhals Diſer
Nu froe med røde Kinder;
Huldt Bølgerne bevæge
Med Rislen ſig paa Kyſt,
Og Ægirs Strængelege
Forkynde Guders Lyſt.

Lokes Svig.

Hen Loke flød i Havet, som Slange, slimet blaae,
Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Iil.
Paa Kysten fulgte Bonden med Øiet ham en Miil.
De smidige Knuder, de fremstak af Bølgerne;
Loke foer som Vinden, han frygted Forfølgerne.
Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
Saa blev han atter Asa; sad høit paa Klippeblok,
Som Hyrden, naar han vogter Fieldgeders Flok.

Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud!
Hvad est du nu, min Loke? Jothun eller Gud?
Skal dybt jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
Hvor er da Livets Glæde? Hvor min Tidsfordriv?
De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
Saa sovnige som Drager de ruge taust paa Skat.
Dem varmer intet Solstin, fryder ingen Vaar;
Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
Der kiendes ei til Elskov, høres aldrig Sang,
Al deres Vellyst er Biergfossens Klang.
De slumre dybt som Biørnen i haarede Veld.
Hvad gavner Heltekraften, naar Tossen er Helt?
Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
Det mored dog at spotte hans Harpe, naar den klang.
Skal aldrig meer i Fænsal jeg skiønne Diser see?
Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?

Skal ikke meer jeg haane Asodin med Færdighed?
Det kildred dog at bringe lidt Vaklen i hans Værdighed.
Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
Til Blus Din høie Lue, Du Tordner, Asathor?
Ha, ved min Fader Forbaut, Asthor er dog en Mand!
Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham ret godt;
Taalmodig længe taalte han Asalokes Spot.
Jeg sad i Karmen hos ham; og larmede dens Hiul,
Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul;
Jeg deelte Hlorridas Hæder; hvergang Jorden skialv,
Jeg tyktes mig en Aukthor; — ei ganske, men dog halv.
Diserne, de vene, mit Øie forlysted;
Med Blussen Fulla skiælved, naar jeg hende krysted;
Jeg veed, hun er forelsket i Loke, skakkels Barn.
Med Tiden fleer Gudinder vist fik jeg i mit Garn.
Man rødmer vel entidlang, naar Frækheden man seer;
Naar Rødmen blier til Vane, saa rødmer man ei meer.
Godt smagte mig Særimner, og Valaskialfens Drik.
Einheriarne leged med Skiold, Sværdestik.
Det var dog altid lystigt, Adspredelse for Øiet;
Saadan gik Tiden hurtigt, og Loke var fornøiet.
Jeg kunde fuldtop nyde, jeg kunde høre, see,
Dertil var jeg den Klogtigste, for Alt at belee.
Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
Som Kat, naar den spaser paa Gulv med en Muus:
Først gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
Griner taust i Skiægget, loggrer med sin Svands;
Men er den først tilfulde reent af de Løier kied,
Da bleder skakkels Taabe, den føler Katten beed.
Nu sidder Puds paa Taget, selv der han er ei sikker,
Han slikker sig om Skiægget, han sig om Poten slikker;
Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, vaer,
Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer!
Snart vil sig Odin undre, hvorfor der ingen leer?
Nu kan de helligt kiedes, nu kan de gabe fromt,
Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
Lad Aserne kun prøve vanmægtige Forsøg!
Snart vil de see, hvor Alvor blier dum uden Sprog.
Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel, sød,
Naar Loke bringer Suurdeig ei meer til deres Brød.
Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
Ha, hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
Straal kun, I høie Glæder! glinds kun, stolte Lys!
Hvor er din skiønne Skygge? Hvor Salighed dit Gys?
Ha, sidder kun sambrægtigt, med Hænder fromt i Skiød!
Bevægelsen er ophørt, Jer Stilhed er Død!

I disse sære Tanker urolig han sad,
Og dirred stundom heftigt som Espetræets Blad.
Han tænkte: Hvis blot vinde jeg kunde Thor igien,
Hver Asa let i Walhal blev atter min Ven.
Urolig sværmed Loke blandt Fieldets Granestammer.
Nu, tænkte han, jeg har det! Jeg skaffer ham hans Hammer.
Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif.
Thor, raabte han for Hamren gav gierne sin Sif.

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal,
Til Jernvidieskoven, ved Fieldkløftens Sal.
Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
Han snoede sine Pile med Baand af klaren Guld;
Han fletted Hestens Manke med røde Lidser ind,
Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
Han stirred hen i Marken, da der han Loke saae,
Han raabte: Ha velkommen, Du Odins mindste Taa!
Nedlader Du saa dybt Dig? Herre Loke, store Mand!
Hvad vil en Gud, en Asa i Troldkæmpeland?

ır Du lidt næsviis været? Jog Guder Dig paa Port?
, det var utilbørligt, uforſkammet giort.
ad ſnuſer Du ved Bierget? Udſendtes Du ſom Falk,
ſkaffe Guderne Bytte, Du drabelige Skalk?

Sagtmodig ſatte Loke ſig hos Jetten paa Blok:
ın qvad: De lækkre Smuler jeg dyrt fortiener nok;
ş var det ei for Eder at være kun til Gavn,
g holdt ei ud i Asgard, i Valhallafavn.
trænge til en Speider, en Viismand, ſom veed
m Guders Idrætter fuldkommen god Beſked;
kan mig ei undvære: ſaa fandt jeg mig deri!
liskiendt jeg ſtedſe vorder, ſtaaer dog Eder bi.
g maa da nu mig trøſte, for alt, hvad jeg leed,
en Løn, jeg har i Hiertet og min Samvittighed.

Da ſloggred Thrymurs Latter, ſaa Fyrrebullen ſprak;
ad, raabte han, betyder den taabelige Snak?
roer Du at fange Jetter, med Dine, ſvøbt i Blaar,
om røde Bær en Kramsfugl bag ſorte Heſtehaar?
u græder? Ja, ſom Dragen i Moſens ſule Vand,
aar den er ædelyſten og myrde vil en Mand.
ad vil Du Vendekaabe? tael ud af Dit Skiæg!
is ei jeg gaaer i Fieldet, lukker Biergets Væg.

Af, Du har Ret at trodſe, ſvared Loke ſlu,
elv Aufthor i Valhal har Kraft ei ſom Du.
u fundet har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
u fryder Dig ved Ranet og deri giør Du vel.
i ſtiendt Du ei at bruge ſelv Hamren forſtaaer,
en ſtaffer Dig dog Fordeel beſtemt, hvor det gaaer
g ſtore Løſepenge Du indkræve kan,
ald Du bare nytter Din Fordeel med Forſtand.

Hvad Penge? raabte Jetten, drabelig og svar,
Mon Guld, Sølv og Kobber, Thor som Thrymur har?
Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
Men meget har man talt mig om Odins Datter Frei!
Man siger, hun er yndig, har Haar som guult Metal,
Krop som Elfenbenet, Læber som Koral;
Dertil liflige Stemme; en Arm, saa rund og blød;
En Mund, der veed at kysse, som Honningen sød.
Slig Qvinde just jeg lider. Den sortbrune Hud
Lokker ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
De brune Biergets Piger, af dem jeg længst er lied!
Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
Kan Thor i Morgengave vel Mjølnir atter faae;
Thi er først alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
Tog Freier ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
I Vederlag at kaare til Brud hans smukke Søster.
Der hørte Du mit Forsæt! meld det til Asers Flok.
Mig tykkes, vi har hadet hverandre længe nok.
Et stadigt Venskab slutte bør kiærlig Elskovs Pagt.
Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt,
Og aldrig meer sin Mjølnir han seer i dette Liv,
Hvis Odin mig ei sender skiøn Freia til Viv.

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadreng kom hans Dvarg
Og fulgte med sin Husbond, da lukte sig hans Bierg;
Tæt Kampestenen slutted, og Loke stod forladt
Af Guder og af Jetter i fort Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
Ran dukked op fra Dybet, at see hvad det var?
Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Ar
Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Vover treen
Høit over deres Bredder, over Klippens Steen;

Paa Bolſtret hver Niding, med ond Samvittighed,
Omvælted ſig, og Vanden ſtod i den kolde Sved;
Og Fenrisulven gispede hæft i ſin Driveſky,
Saa hele Jorden hørte den Latter og det Gny.

Jeg hader Guder, Jetter! ſang Loke, Fiende ſkiælv!
Thi frygtelig er Magten, ſom elſker kun ſig ſelv.
O kunde jeg dem ſpilde, ſønderſlaae det Alt,
Saa dybt i Afgrundsſvælget igien hver Skabning faldt.
Vee Jer! I mig forſtøde, mig lukke hvert Læ:
Men rives mod hinanden I ſkal, ſom Træ paa Træ,
Til Glød fortærer begge, til begge flamme vildt.
Da er ei meer min Møie, min Kraft er ei ſpildt.
Da ſkal I — men forſilde — beundre min Forſtand!
Da ſiſter Aſalok i Verdens rørte Vand.

Ved plumpe Kræfter virker kun biergblinde Drot;
Af Dyd og Viisdom roſe ſig Aſerne paa Slot.
Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
Naar Liſten pletter Kraften, jeg vundet har min Sag!
Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunſt
Nedlader ſig til Herer i Midnattens Dunſt,
Da Ygdraſil vil ſkiælve, da mørknes Urdurs Væld,
Da glindſer Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
Da blæſer Heimdal i Luren til Verdens ſidſte Strid.

Til Valhal Loke voved efter den ſidſte Feide
Ei atter op at ſtige, forinden ſikkert Leide:
Han ſneg ſig hen en Aften i Sioluns Bøgeſkov,
Da Bonden hiem fra Marken kiørte tunge Plov.
Der var et Sted i Skoven, hvor Kilderne med Lyſt
Sprang fra hvide Sandbund, fra Herthas Moderbryſt;
Der hvor man bygte Leire, hvor ſiden Kong Hro
Af Tegl og ſtærke Biælker opførte Kongebo.

Der legeb Alfer gierne, ved Morgen-, Aftenſtund:
De ſtænkte Freias Taarer ſom Dug i Bøgelund;
Og naar hun ſtak ſin Finger med Naal, i Hu ſaa mod,
Da tog de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
Beſprængte grønne Værter: ved Solens Atterkomſt
Dufted da ſødt i Lunden ſaa mangen Purpurblomſt.
De toge gulgraae Spurve, ſom ſaaes paa Jorden gaae,
Kysſed dem paa Næbbet og lærte dem at ſlaae,
Saa blev det Nattergale, der ſang om Elſkov ſødt,
Og ſmelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
De ſalved Freias Lokker hver Morgen med en Duft,
Som herligt ſig udbredte vidt i den klare Luft.
Engang lidt Olie ſtial de fra Diſen i en Skaal,
Og gjød det paa Urten: det blev en Naiſiol.
Men altfor ſtærk var Kraften, hvad end man lugte kan.
Lidt Olie blev tilbage, den ſpædte de med Vand
Og gjød det i en Grønning. Da yndeligt man ſaae
De ſmaa Fioler vore, blaae bag grønne Straae.

Saa legeb tidt Smaa-Alfer i Skovens dunkle Sale.
De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
For Tiden ham at ſige, naar han, til Huſets Tarv,
Fra Volſtret ile maatte til Ploven og til Harv.
De viſte mangen Veiler, ſom gik i Aftenrøde,
Den Vei han ſkulde vandre, ſin Hiertenskiær at møde;
Naar da han mødte Pigen, og trykte hendes Haand,
Vandt Alfen ſammen Hænderne, med faſte Blomſterbaand,
Saa ei hun kunde ſlippe. Da blev hun øm i Hu,
Og nænte ei at rive det Blomſterbaand itu.

Nu dandſed de paa Græsſet ved Kildernes Klingkling,
Arm i Arm indſlynget, en lyſtigbroget Ring.
Da fremtreen Aſaloke fra hulen Aſkeſtamme:
Han ligned Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,

Han bar en Brombærkrone, han fælt i Skiægget loe,
Og under Kaaben flæbte han Svandſen ſom en Ko.
Først Alferne blev bange, de meente, det var Tid
Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
Men da de kiendte Loke, da loe de lyſtigt høit,
Sprang omkring i Græsſet, og hver var fornøi't.
De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas;
De kiendte lidt hans Ondſtab, de vidſte han var Aas.

Hvad giør Du her i Skoben? Sprang Du fra Træets Qviſt,
For let med os at dandſe? — Ja, kiære Børn, ja viſt!
Hvad giør ei Aſaloke, det nok I alle veed,
For at forlyſte Gluttet i mild Uſkyldighed.

Saa dandſed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
Og dybt i Græsſet hvisled ſom Slange Lokes Svands:
Da ſtandſed Kildens Rislen, bortſvandt Bækkens Skiær,
Frøer og Tudſer qvækked i ſorte Boblekiær,
Og Faarekyllingſværmen paa Marken ſkreg om Lig!
Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa ſidder tidt i Græsſet Hyrden med ſin Mø,
Mens Feberluftens Viften forkynder: Een ſkal døe.
De mærker ei til Giften, med Blomſterkrands i Haand,
Da ſpøger dybt i Buſken den ſule Lokes Aand;
Og Maanen, ſom ſaa venlig dem hilſer med ſit Skin,
Som ei formaaer at kiøle de ſtærke Blus paa Kind,
Seer tidt om nogle Uger, — Frugten af Lokes Svig —
Paa Baar med hvide Blomſter det bratafſlæfte Lig.

I venlige Smaa-Alfer, ſang Loke ſaa from,
Veed I, hvorfor i Skoven jeg hid til Eder kom?
Valhallas Børn I nævnes, Jer Aſer har kiær,
Som ſalige Forældre, derfor kom jeg her.

I lægge ſtal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind!
Med Bønner mig formilde de vrede Guders Sind.
Jeg har uhøviſt været, har uvorent talt;
Jeg nægter Eder ikke, jeg giorde det for galt.
Men det var Ægirs Mundgodt! Han bruger dybe Kruus.
Hvo er ſin Tunges Herre, naar først man har en Kruus?
Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilſtaaer!
Men ſkænker Odin Adgang mig atter i ſin Gaard,
Kan Aukathor forglemme, hvad Aſaloke ſang,
Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
Da lover jeg til Giengield, og Sandhed er mit Ord,
At ſkaffe Thor ſin Miølnir af kulſorten Jord,
Saa Fienden han kan træffe, tilbørlig i Kraft,
Og Magten ikke ſtækkes af korten Hammerſtaft.

Alferne loved venlig at tale Lokes Sag.
De ſløi ſom hvide Duer til Valhallatag,
Folded deres Hænder, gik i en broget Rad
For Guderne paa Tilie, for Aſaloke bad.
Da rørtes hvert et Hierte, da ſmilte Freir og Frei,
Naar hulde Glutter bede, hvo kan vel ſige Nei?
De bragte Loke frem fra det fierne, ſtiulte Læ,
Han ſmigred, græd, hykled, han faldt paa ſine Knæ,
Han vilde kyſſe Fligen af Thors Kiortel rød;
Da blusſed Thor i Harme, han gav hans Mund et Stød,
Saa Loke faldt tilbage brat mod en Skiolderand,
Og ſlog ſig løs i Munden den venſte Hundetand.
Vær ei ſaa nederdrægtig! raabte Thrudvangs Drot,
Din Anger tirrer meer mig til Vreden end Din Spot,

Den Tand ſtal Du betale! da tænkte Loke biſter;
Man ſpænder Bueſtrængen ſaa ſtærkt, at den briſter.
Men tving dig, Loke, tving dig! her gielder det med Flid
At ſpare Hævnens Kildren til beleilige Tid.

Saa ſprang han op fra Gulvet og raabte: Leve Fred!
Jeg bringer gode Budſkab, bringer Enighed.
Ei Guder meer og Jetter bør kæmpe hadefuldt.
Den Barm, ſom Vreden ilned, nu banker ømt og huldt.
Thrymur Drotten ſvare, Biergkæmpen ganſke ſmuk —
Paa Jettevis at ſige; — maa ſukke dybe Suk.
Han raſer ikke længer bag Klippens ſterne Blok,
Hver Nat paa Mark han ſidder, ſeer paa Freias Rok!
Naar yndig da den funkler med gule Tot og Teen,
Giennem Birkebuſken, giennem Fyrrens Green,
Da tænker Jettekongen ſagtmodig bag ſin Fyrr:
Den Viv maa være huslig, ſom ſpinder al den Hør.
Hun var vel værd at eie! De Fingre, ſom forſtaae
Saa ſiint at trække Traaden, maae være langligſmaa,
Maae være ſilkebløde. Vel har jeg al min Tid
Hørt ſige: Diſen Freia var alabaſterhvid,
Hvirød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Kyſt,
Blegrød paa Fingerender og paa det trinde Bryſt;
Forreſten hvid ſom Skummet, og med et guldgult Haar,
Hvis tykke treleds Flætning hun om ſin Tinding ſlaaer,
Man ſiger, at hun ſørger — hun miſtet har ſin Mand;
Det vidned (meente Jetten) juſt ei om ſtor Forſtand;
Men Troſtab, ſiger Thrymur, beviſer det dog ſtor.
Og Troſtab forudſætter, at man paa Troſtab troer;
Thi hvis man ſtedſe tvivlte, hvad var da Dydens Løn?
Iſær for Fru Freia, ſom er ſaa ſaare ſkiøn.
Ei Sommerfuglen leſter paa Tidſlens Urtebed,
Men Roſens Kalk for Bien kan aldrig ſtaae i Fred.

Nu nok om Troſtab, Loke! gienſvared Frei og loe:
Dit eget ſmukke Hierte ſig ſtedſe bliver tro.
Regt hurtigt kun Dit Ærind! fortæl hvad Thrymur ſang,
Og ſlig os Dine Tanker om Dyd en andengang.

Det er ei mine, Frue, sukked Loke from;
Som Bud kun her fra Trolden til Valhal jeg kom.
Han elsker Freia Dise med Manddommens Ild;
Hans Kiærlighed til hende gior hele Skaren mild.
Utgardelok, hans Fader, forgabet i sin Søn,
Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
Og hvis til Odin Svoger snart vorder Utgards Drot,
Da blier der ingen Forskiel paa Ondt meer og paa Godt.
Alt smelter kiærligt sammen: med Solskin Biergets Lue,
Naar fort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
Da vore mugne Svampe paa Valhals glatte Væg,
Glathaget vorder Manden, Qvinden saaer et Skiæg;
Tusmørket hersker; Dagen og Natten gaaer af Brug:
Da vore blaae Fioler paa Ligets gule Bug!
Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
Ved Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Viv.
O hvilket deiligt Røre! — Dog Eet ei glemmes maa:
Vor Jettedrot er nidkiær, kan Spøg ei forstaae;
Er Freia først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
I favnedyben Kiælder, i Mulmet indelukt.
Da favner Jorden Elskov! Men sig mig ogsaa: hvad
Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
Modsætningen forsvinder. Ei rød og guul og blaae
Sig strimer Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraae,
I broderlig Forening af alle Farvers Skiær.
Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kiær!

Da snyfed Freia Dise, saa Valaskialfen rysted,
Af Harme mere fyldigt svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Diekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: Ifald jeg reiste med Dig til Troldes Land,
Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand.

Da samled høie Guder, som Solen just stod op,
aa Thing sig under Træet, under Askens Top.
i Loke med de toge, for ei at fristes der.
len Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skiær;
an hvisked ham i Øret, han gav ham falske Raad,
g lod, som han af Iver kun virked denne Daad.
an sagde: Mægtige Guder til mig har fattet Nag,
len vigtig, som Du indseer, er dog den hele Sag.
u est jo selv forstandig, min Mening overvei!
enyt den, om Dig tykkes; bifalder Du den ei,
rkast den, kiære Broder! kun lad det gaae med Fart!
g hvad I end bestemme, bestemmer Eder snart!

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Høi,
g sikkert vidste, Loptur for dennegang ei løi,
faldt det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
aa stikker Ormen listigt en velindsluttet Kiærne!

Meldte da høit paa Thinge Heimdal den Asa hvid:
ende Jetters Hovmod mig tykkes det er Tid.
m høve selv til Guder, det har vi ofte giort,
t spilder ikke Styrken, svækker os ei stort.
ord mildner Skades Rasen, hun snyser ei saa gram,
aa Dybet Ægirs Vælde gior Ran mere tam;
g Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
kyblader gav hun Aser, hun er af bedre Kuld.
a hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild
teds brænder mere kraftig, skiøndt mindre kiælenmild.
elv Loke kan jo tvinges, fra den Tid han blev Gud;
vo veed hvad ellers værre bag Bierg han ruged ud?
t høve Nat til Dagen, gior Maanen mangen Nat;
Ren har først Lysets Straale-Blaahvælvingen forladt,
g styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
a lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.

Vi skulde Freia savne? Nei, store Guder, nei:
Hvad var selv hele Valhal, hvis der var ingen Frei?
Vel Idun skjænker Rødmen ved Æblets Atterkomst;
Men Freia skjænker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
Vi elske hende alle! — Hun aabner sin Favn —
Det kildrer Gudens Hierte, da har han intet Savn!
Og denne kjære Disa bort evig skulde gaae?
Skud stedse skulde skiule Folkvangurs Himmelblaae?
Det glatte Bryst nu knuges til laadne Jettekrop?
Før raadne dybt i Nastrond, Ask Ygdrasil, Din Top!
Hvordan? De søde Læber, som smiled yndigt nys,
Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
Og Nine, som kun Veemod og Salighed har straalt,
Fortvivled' skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
Før briste Du og synke som Dug i Verdens Hav!
Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freia seer,
Men kommer blomsterstrøet hver Morgen hun og leer
Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund;
Og blæser søde Toner, som fylde Støvets Bryst
Med høie, stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaae,
Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freia saae!

Froe hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gik,
Og Freias Nine lønte ham med saa sødt et Blik,
At han livsalig blussed som Morgenrødens Skin,
Og klare Taarer funkled i Øiet og paa Kind.

Da foreslog han Aser, hvad Loke havde tænkt:
Han sagde: Thor, Din Mjølnir ei vorder atter skjænkt,
Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud
Meer lystig af Farve, meer lys af Haar og Hud.

ian er ei vant i Dybet til ſtørſte Skiønheds Glands,
vor let for os at giække da Troldens plumpe Sands.
vis Thor ſig kan bequemme, den brabelige Gud,
il Dyndebragt at bære, da vorder han en Brud,
ſom bedſt kan Jetten kryſte. Thor klædes bør ſom Frei.
g veed, hun ſine Smykker til Feſten nægter ei.
aar Odin koger Seiden, da ſkiænkes Thor et Vand,
vormed han alle Skrammer af Huden vaſſe kan.
an blier ſaa hvid ſom Melet, rød i Kind ſom Blod,
ker ſtakket Skiægget, men derfor ei ſit Mod!
er maa han ſtedſe kneiſe; vil han til Jetten gaae,
a bør en Brud han vorde, ſom noget kan forſlaae.
t ſkiønne Brydſings Halsbaand maa ſlynges om hans Hals,
a blier den ſtærke Skioldmø for Miølnir tilfals.
) runde Stene ſnøre vi faſt paa Brydſtets Arr,
t Barmen høit kan hvulme med ſamt ſit Tvillingpar.
er Trolden denne Fylde bag rødt Skarlagenſkind,
a ſom i Solen Rimfroſt vil ſmelte viſt hans Sind.
a Hovedet en Hue maa ſpids med Sløret ſtaae,
anke Nøglefnippe ved Skiørtet klinge maa.
Utgard Aſaloke kan følge med ſom Tærne!
n nægter os det ikke, jeg veed, han giør det gierne.
ar Thor paa Bænk da ſidder i ſule Jetters Hiem,
ar de ſorte Drenge hans Hammer ſlæbe frem,
ar Thrymur elſkovsdrukken har lagt den i hans Skiød —
høver jeg at ſige, hvad Viisdom Guden bød?
maſteligt af Heimdal det var, hvis med et Ord
a Miølnir ret at bruge han vilde lære Thor.

Da klapped alle Diſer i hvide Hænder ſmaa,
loved ſelv at klæde Gud Thor ſom Bruden paa.
loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
us herligt Aſken vifted mod Valhallatag.

Ei Baldur, ei Forſete, ei Mimer var paa Thing;
(Fraværelſen benyttet Asloke) Drupners Ring
Paa Odins Finger, dryppet i Græs vel andre ni,
Og ſtod med Troſſabsvarſlet ſin Eier troligt bi;
Men ſtiønne Diſers Latter jog Odins Tvivl i Røg,
Ei Daaden forekom ham ſom Alvor, men Spøg.
Thor raabte vel til Diſer: Hvad, Aukathor en Qvinde?
I Evighed jeg aldrig i Sligt vil mig finde.
Da ſmilte Freia deilig, ſaa Hul i Kinden blev,
Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
Og ſagde: Mænd maae vogte ſig vel i Støvets Vraa,
For hver en Daad at øve, ſom man kan misforſtaae;
Mistanken ſtedſe vaager, den parrer ſig med Had,
Og let af Panden viftes da letten Egeblad;
Men Thor er Gud i Thrudvang, og han forbliver As;
Han giør ſig kun elſtværdig ved ſlig en lyſtig Spas.

Da kom alt Jomfru Fulla med Freias Klædebond;
Men Odin maatte vide det mægtigt ud med Haand.
De ſnørte Thor i Kiortlen, han var om Livet ſtærk,
Og ei han vilde miſte ſin gode Vandſerſærk.
Da Hermod ſatte Stene paa Barmen, runde to;
Valkyrierne rødmed, de vendte ſig og loe.
Da fik han Bryſings Halsbaand, en Bragt i Guldet ſtin;
Paa Bryſtet ſortbehaaret der funkled Rubin.
Da rørte Odin Guden paa Bryſt og Kinden brat;
Saa ſvandt ham Haar og Skiægget, og han blev hvid og g
Der fandtes ingen Hue, ſom paasſed Aſathor;
Da tog de Kobberhielmen, ſyede den i Flor,
Med lange Slør ad Nakken. Sin Handſke fik han paa,
Samt Beltet Meigingarder, at ret han kunde ſlaae,
Naar Hamren laa i Skiødet. De ſtødte røde Tegl,
Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;

Og da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
Med hviden Blomſt i Bryſtet. Saa hopped de ſom Børn,
De unge, ſkienne Diſer, og raabte: Thrymur, ha!
Blier Du ei nu forelſket, naar bliver Du det da?

Da monne Tialfe nagle Guldſkoe til haarden Hov,
Selen fra lette Skagle han ſlog om ſtærke Bov.
Thor længtes efter Hamren, og han tog Loke med;
Der gniſtred ingen Flammer, de ſagte foer afſted.
Ned ad den hvalte Bue ſom Freia kiørte Thor,
Der ſtod en Roſenlue langs ad de brede Spor.
Heimdal i Hornet ſtødte, da Kerren forbi ham gik.
De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
Da ſaae man dybt fra Jorden et ſaare liſligt Syn:
Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
Guldkerren ſom en Svane kun ſtilte Skyen ad,
Den høie Jothunbane med Tialf og Loke ſad.

Hammeren hentes.

Nu Aſathor
Med Loke foer
Paa Gyldenkarm
Til Fieldets Steen;
Og Loke ſad
I Hiertet glad
Ved Gudens Harm,
Til Jetters Meen.

Saa reiſte de frem, medens Klippen ſkialv,
Med en gabende Kløft Steenbierget ſprak,
Og den Hule ſaa fort kun aabned ſig halv,
Og en Lue med Gniſt giennem Mulmet trak.

Da Trolden ſtod
Saa fort ſom Sod,
Men ſmykt med Ild,
Saa ſtærk og prud;
Med Kongekrands
I takket Glands,
Og hilſte huld
Sin ſkiønne Brud.

Som Drabanter i Dør Malmdrotterne ſtod:
Det blomſtrende Sølv, Jernglandſen var ny;
Og det prægtige Guld, rødt Kobber ſom Blod,
Og det hvideſte Tin og det forteſte Bly.

Da Thor ſteg ud,
Den høie Gud
Man ham modtog
I Biergets Slot.
De vandred frem
I mørken Hiem,
Og Hiertet ſlog
I Fieldets Drot.

Som en Jomfru da, ſaa ſkiær og ſaa ſlin,
er Ædelſteen ſmilte med Straale paa Kant:
n muntre Smaragd, den forelſkte Rubin,
n milde Saphir og den ſtolte Demant.

I fugtig Nat,
Af Sol forladt,
Thor ſteg i Bierg,
Men ſkiælved ei;
Med Fakkelſpaan
I ſtrumpne Haand
Gik liden Dværg
Og viſte Vei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
ioldvagterne ventede i ſkumleſte Vraa:
| Rottekrudt bleg, ſuurgrøn Vitriol,
| det Koboldbarn med Slibkiole paa.

Som liden Glut
Men bleg og but,
Man Kobold ſaae
Paa Gulvets Steen:
Hun ſtirred ſtivt
Og aanded Gift,
Med Faldhat paa,
Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
Om de laadne Varme var Brynier spændt,
Og med Hielmene kneiste de Rad ved Rad.

Og qvad en Sang,
Der hæsligt klang,
Som Glam det lød
Af Hunden vred,
Naar, høit med Hvin
Det vilde Svin
Til blodig Død
Den søndersled.

Og fra Hel var der sendt, for at hylde den Brud,
To fornemme Mænd af en Byrd saa høi:
Den arbeidsomme Vest, fortplettet af Hud,
Og den langsomme Sot, i det prægtigste Tøi.

Utgardelok
I Jetters Flok
Kun ei man saae
Den Bryllupsnat;
Han aned Svig,
Han lugted Liig;
I dyben Vraa
Var Sengen sat.

Og til Utgardelok gik Gubberne hen
Med de Børnebørn smaa, og begav sig til Ro.
Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig ſatte Thor
I Silke-Flor,
Med heftigt Blik
Paa Brudebænk.
Steenrunde Barm
Fik Jetten varm;
Da kom med Drik
Hans gode Skiænk.

Og fyldte den Skaal med liflige Miød;
Da trængte ſig Jetter i Hallen ind,
Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
Og beſpyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde ſee
Hvad ſkulde ſkee;
Thi Bruden ſtærk
Var i ſin Drik.
Hvert Bæger ud
Stak Valhals Gud;
Det var et Værk
For Troldes Blik!

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes ſtrax,
Skiøndt bredfulde Maal til funklende Rand;
En Ore hun aad, ſamt otte Lax,
Tre Tønder af Miøden drak Siſtas Mand.

Da Thrymur qvad:
Saamegen Mad?
Saameget Korn?
Saameget Øl?
Det var dog ſært!
Alt nu fortært?
Hun tømmer Horn
Som Fingerbøl.

Men da meldte Loke, den Tærne, saa viist,
Ærbødig hun stod bag Bænkens Rand:
Ei otte Nætter har Bruden spiist,
Saa længtes hun efter sin Fæstemand.

Nu Thrymur fro
I Skiægget loe,
Sig bøied kiæk
Mod Asathor;
Da Ild der gik
Fra Gudens Blik,
Saa hin med Skræk
Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
Som Tærne han stod, og qvad med Hast:
I otte Nætter ei Freia sov,
Thi brænder nu Diet en Kiende hvast.

Da treen en Qvind
I Hallen ind,
En kulsort Een,
Med Haar som Ulv;
Men ung og glat,
Med Guldblikshat,
Og Ædelsteen
Paa Barmen fuld:

Min Søster nu kom! det er Tid at gaae
Med Din Brudgom tilsengs paa det bløde Siv.
Jeg giemmer Dig alle de Smykker smaa,
Imorgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.

Da Thrymur bød:
I Freias Skiød
Læg Hamren brat!
Den er ei fiern.
Forelfte To
Maae fværge Tro
Ved Midienat
Paa Miølnirs Jern!

Knap Ordet var fagt, før en Dværgeflok
ſlæbte Miølnir, paa Skuldre den bar;
øndt mange de var, var der dog ei nok,
puſted og ſtønned med Byrden ſvar.

Da Miølnir laa
Nu blank og blaae
Med ſtærke Skin,
I Gudens Skiød,
Da ſaae han op
Til Fieldets Top,
Da blev hans Kind
Ham mærkerød.

ſra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
i hans Mund ſtod Skiæg, paa hans Barm ſtod Arr,
:ffuldret reiſte ſig Aſathor,
mærkte de førſt, hvo Bruden var.

Og høit i Harm
Han ſvang ſin Arm.
Da blev hans Mød
Berſærkegang.
Ved Miølnirs Fald
Mod Jettens Skal
Rødt Straaleblod
Fra Panden ſprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Vold;
Men da hamred som Vaulundur Asathor,
Naar Knapper han slaaer i et Kobberskiold.

Frem Hrugner treen,
En Mand af Steen,
Og kold som Flint,
Med Trods og Bram;
I Brystet stod,
Dødt uden Blod,
Trekantet Klint
Som Hierte ham.

Og af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
En forfærdelig Mand og levendegiort;
Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
Med Mjølnir foer.
Da traf han vred
Hans Kølle graa.
Den sprang itu
Med Larm og Gru,
Og regned ned
I Stykker smaa.

Men Manden af Leer heed Mokkurkalf,
Han stirred og tirred og slog paa Skiold.
Da traf med Sværdet ham Asatialf,
Saa vrindskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
Blandt tuſind Lig,
Thi Thor var ſtærk,
Med opbragt Stæl;
Han ſeired alt,
Hans Hammer faldt,
Som Stampeværk
Med tunge Pæl.

Men Loke, den Niding, af Blodet rød,
rang mellem de Slagne med Spotteſang;
fandt han en Jette, ſom ralled i Død,
a loe han og ſtak ham endnu engang.

Nu blev der tyſt,
Som paa en Kyſt,
Hvor Storm og Hav
Sank hen til Ro;
Thor ſtrired mørk,
Som i en Ørk,
Og alt var dødt
I ſtumle Bo.

Der laae de nu Alle, de ſvømmed i Blod,
mægtige Riſer, ſom knækkede Siv.
rſvundet af Bierget var ældgamle Mod,
rſvundet af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
Dens Harm forgaaer,
Den ſeer ei grum
Paa Ligets Blod;
Sagtmodig, fri
For Raſeri,
Den ſørger ſtum,
Med Ædelmod:

Saa ſtirred nu Thor, han fatted ſig ſørſt,
Tungſindig han ſtod og grubled en Stund.
Men Loke, ſom Losſen, med gruſomme Tørſt
Sig ſlikked med Grin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu ſtille ſad, og endt var Kampen,
Da ſteg en langſom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløftede ſig Dampen.

Da ſtiælved Loke brat og tabte Modet,
Thi midt i ſtærke, pludſelige Taage
Der ſteg en Skikkelſe, med Slør om Hoʼdet.

Halvt lukte ſig de hvalte Øielaage;
Hun høi i Hallen ſtod og bleg ſom Døden.
Da blaaned Blus i alle Fieldets Kroge.

I Klippekløften ſtiælved Morgenrøden,
Som der alt ſmilte med ſin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede ſig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den ſtille Thor; og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dækte Bue.

Alvorligt hendes Anſigt var, og Freden
Omſvæved alle Træk; en ſælſom Ynde
Forbandt med Strenghed ſig og mildned Vreden.

Jeg maa Dig tunge Tidender forkynde!
Til Thor hun ſang: Du ſmittet har Din Ære,
Den lumſke Loke lærte Dig at ſynde.

Kun ſtakket ſkal Du end Din Mjølnir bære!
Det drøver mig, thi Du eſt god og bold,
Og evigkiært vil mig Dit Minde være.

Men denne Ruſt, ſom pletter nu Dit Skiold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvaſke.
Saa hør da Thor Din Skiæbne, rolig kold!

Thi brænder end Alſtabningen til Aſke,
Hvad Evigt er, 'kan Luen ei forbrænde;
Du virker atter i to Sønner raſke.

Jeg ſynger Dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
Den falſke Glands vil Eders Øine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
Forgiæves dog han varſler, — høres ikke;
En himmelſk Frigga blier en jordiſk Herthe.

Kun Vellyſt brænde vil i Freias Blikke,
Grum vorder Thor og Aſaodin ſvag,
Da knytter Loke paa ſin Fangeſtrikke.

Da lakker det mod Verdens ſidſte Dag:
Letſindighed med Lumſkhed ſig forbinder,
Da briſter, Breidablik, Dit Perletag!

Det grumme Spyd i Mørke Loke finder:
Ved Brodermordet kiøles Kiærligheden,
Og Alfers Flok fra Valaſkialfen ſvinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden;
Sværdtid og Skiægtid raſer: Aſkurs Stamme
Fordærves daglig meer; da brydes Eden!

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Menneſker ſom Fæ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder der Ufyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forſvunden.
Dog, Loke! kort kun faaer Du Glæden ſmagt,
Af egen Svig Du ſeer Dig overvunden.

Thi har Du Grumhed først i Valhal bragt,
Vil ogſaa Grumhed ſtraffe Dig, ſom raſer.
Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

Der ſtrække Dig til Steen fortørnet Aſer:
Een Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Hin Lænder, men den tredie Dine Haſer.

Da vil ſig Ingen over Dig forbarme.
Som Ulve Dine Børn hinanden rive,
Da bindes Du med egne Sønners Tarme.

Dog ſtal Din Huſtru tro tilbageblive.
De giftige Slanger hænge Par og Par,
Og dryppe Dig med Gift, kun halv i Live.

Da ſtaaer Din Sigyn kiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen; hun fra Giftens Vælde
Vil redde Den, ſom engang elſket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det hælde;
Imedens dryppер Gift paa Dine Læber,
Du ſkiælver — og da ryſte Jordens Fielde!

Da kaſter Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for ſig paa Mord at mætte;
Til Fredens hvide Liin ſelv Blodet klæber.

Hvor finder da ſit Hvileſted den Trætte?
Da kommer ſom Gudinde frem Guldveige,
Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker ſeige;
De ſlette Mænd forſtaaer hun bedſt at hyre,
Hun ſtiænker ſine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
Thi Mimer længſt har Guders Lund forladt,
Han boer paa Brøndens Dyb ſom et Uhyre.

I Pant har Odin ham ſit Øie ſat,
For Lyſet end i bælne Mulmt at ſkue;
Det hiælper ei, hans Syn blier mere mat.

Liigkyſten viſer aaben Fieldets Bue:
Der gaber Naſtrond rød med ſorte Slanger,
Der drypper Gift, der blusſer Svovellue.

Dib ſtyrte Mænd, ſom aldrig føled Anger;
Og fælt omkring den Laſtefuldes Krop
Sig ſpraglet Ormen vikler, før den ſtanger.

Som Ore ſtor, med frygtelige Hop,
Der kniber Hierterne med ſine Tænger
Samvittighedens Kæmpeædderkop.

Nidhugger med ſin Tand i Kiødet flænger.
De ſtærke Luer dybt i Grunden brage,
Da høres Bragis Harpeſpil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruſer Elivage.
Da plat paa hver en Kyſt maa Livet daane,
De gamle Gran- og Egeſkove knage.

Nu ſluger Maanegarm den blege Maane;
Da mørknes Solen ſom en udbrændt Glød,
Med Latter Jetter Aſerne forhaane.

Utgardeloke dybt i Biergets Skiød
Til ſine Børnebørn ſtal ivrig tale,
Han minder dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypahule,
Da aabner Hel med Raslen ſine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
Valkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiæbnen ſkiule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Øxetid!
Med Grumhed Broderen ſin Broder rammer,
Og Ingen ſkaaner meer den Anden blid.

Da ſkiælver Ygdraſil og ſtaaer i Flammer.
Kun Rædſel man i Aſers Øine læſer,
Og Fieldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæſer
Paa Buen, til den frygteligſte Kamp,
Mens Midgardsormen løfter ſig og hvæſer.

Den ſtiønne Regnbu hyller ſig i Damp.
Ned ride Guderne — da Broen briſter,
Og Skyen ſuger Dunſten ſom en Svamp.

Sin bedſte Prydelſe da Himlen miſter,
Mens ud af Sumpens mørke Moſevand,
Af Jetter fuld, ſig Nagelfare liſter.

Utgardeloke ſtaaer for Snekkens Rand,
Det ſorte Flag ſig ned i Bølgen ſænker,
Da feiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven ſine Lænker,
Og gøer ſaa høit, og hilſer Jettevrimlen,
At Fraaden hele Havet overſtænker.

Af Skræk nedfalde Stiernerne fra Himlen,
I Havet ſlukkes de med Hvidſlelyd,
Og død paa Fladen flyder Fiſkevrimlen.

Da nærmer langſomt Mulmet ſig fra Syd:
Dybt i den ſorte Støtte Flammen brænder
Med blaalig Ild, til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, ſom Afgrundsſvælget fender,
Den frygteligſte Mulmets Kæmpe ſtor,
Med ſtaalblaae Sværd i begge ſorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampe
Med Luden trindt ſig om hans Tinding ſnoer.

Mod Surtur iler Freier kiækt i Kampen;
Men blegner — thi han miſtet har ſit Sværd! —
Da høres der en vældig Heſtetrampen.

Asodin rider op til Kampens Færd,
Geirsoddens Mærker ham i Panden blede,
Hans Heſt er hvid, hans Hielm har gyldne Ski

Med Gugner ſtyrter Ulven han imøde;
Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
Da lyſer der en ſlukket Morgenrøde!

Thi morgenrødt er Aſaodins Blod.
Nu ſeer man Frigga vride ſine Hænder
I Skyen bleg, det tirrer Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunſt ſin Søn hun ſender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer gyſeligt, mens Diet brænder.

Ham Fenrisulven frækt imøde griner,
Da kuer Vidar Ulven ſom en Hund,
Nedſtøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer ſig en ſtor og vigtig Stund:
Ved Ildens Kraft bortdunſter ganſke Vandet,
Og Havet viſer frem ſin hvide Bund.

Der krymper Midgardsormen ſig paa Sandet,
Den vaander ſig i Krigens hede Flammer,
Den ei forſtaaer at bugte ſig paa Landet.

Da kommer Aſathor med løftet Hammer!
Saa ſkiøn en Strid tilforn man aldrig ſaae,
Skiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med Liſt vil Slangen Halen om ham ſlaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle,
Imellem ſine Ringe mørkeblaae.

De ſtride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Aſathor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den ſig om hans Fødder ſnoer,
Den overſprøiter ham med Gift og ſukker;
Blod farver Vanden rød, hvor Mosſet groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
Sig Helten ſnart; ni Skridt derfra han gik,
Saa ſynker han og bruſtent Øie lukker.

Saa ſmeltende var, Thor! Dit ſidſte Blik,
At alle Diſer døer af Sorg og Smerte;
Din Hedenfart blev dem et Daggerſtik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte;
Fra Krogen ſpringer Loke vild, ſom Katten,
Og ſtrider med en Naſtronds Svovelkierte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal ſtyrter ham til Naſtronds Lukke,
Saa ſvinder Heimdal ſelv, ſom Farv' i Natten.

Nu høres Dværge dybt i Fieldet ſukke,
De døe af Skræk; end lyner Aukthors Kerre,
Saa ruſter den, ſaa døe de hvide Bukke.

Nys glimted ſvage Lys, nu glimte færre.
Alſkabningen nedſank i Regn og Død.
Saa er igien Alfader ene Herre.

Jeg ſang om Guders og om Verdens Nød,
Nu tolker jeg det Haab, den Trøſt, ſom følger:
En nyſkabt Jord ſtaaer frem af Havets Skiød.

Ungt ſpeiler Græsſet ſig i friſke Bølger,
Biergfoſſens Skum ſkal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen ſvæver og hvor Ørnen følger.

Da samles Aserne paa Idaslette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Vei,
Langt mere skiøn end hin, den alle skatter.

Da Mennesker igien skal Livet eie:
Liv og Lifthraser vækkes af en Slummer,
Og Morgenduggen skal dem kiærligt pleie.

Som fælsom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen sig skynder Asers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomster summer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare,
Sit Runeskiold han dem fra Skyen skikket,
Hvis høie Viisdom vogte skal for Fare.

I Græsset, hvor Kiærminden venligt nikker,
De finde, tegnet med en sindrig Skrift,
Et gyldent Brætspil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift!
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Usaaete Ar fremskyde sig af Jorden,
Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
Ved Blomsterskyggen; alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyst:
Det helligstedsurokkelige Gimle.

Der finder Balburs fromme Hierte Trøst,
Der favner atter han ſin Broder Høder,
Der trykker Ydun Bragi til ſit Bryſt.

Sin Husbond Odur ogſaa Freia møder,
Mod, Magne — Thor! ſee Dine Sønner to.
Det paa Dit Savn i Efterverden bøder.

Men Mjølnir bringes ei til Gimleboe:
Alfader ſkiænker dem et Sværd, hvis Hialte
Staaer ſom et Kors, hvori ſig Lilier ſnoe.

Nu — raabte Vola — jeg Dig alt fortalte,
Hvad Tiden ſkiuler. Vaer nu paa mit Ord!
Jeg ſynke maa for den, ſom mig fremkaldte.

Som ſaa hun qvad, hun ſank i ſorten Jord.
En rødſom Suſen hylte gjennem Bierget,
Og ene fandt i Field ſig Aſathor.

I Skiødet Hamren laa, han kiendte Værget.
Dybt ved hans Side ſlumred rolig Tialf,
Liighoben vidned om, han havde hærget,

Da foer han atter op til Valaſkialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug; — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

Indhold.

	Side.
ger paa Eventyr med Loke	1.
aa Heden	16.
heim	33.
er til Utgard	41.
i Utgard	51.
pdages	70.
	79.
r Jetten Hymir	88.
rri	100.
Elſtov til Sif	106.
g Loke taldes ved	112.
Aſer Klenodier hos Dværgene	117.
	125.
ſe	139.
	146.
ſtermaal	154.
ſov	159.
alhal	166.
	174.
ng om Geſion	181.
amtale med Freier	187.
ng ved Kilden	195.
eiſe	197.
ſov	213.

Skirnir fuldender sit Ærinde . . . . . 220.
Om Fenrisulven og Tyr . . . . . 225.
Ægirs Giæstebud . . . . . 233.
Lokes Svig . . . . . 252.
Hammeren hentes . . . . . 268.
Volas Spaadom . . . . . 277.

ehlenſchlägers Digterværker

og

Proſaiſke Skrifter.

Andet Bind.

[redacted]

Oehlenſchlägers

) i g t e r v æ r k e r

og

Proſaiſke Skrifter.

Andet Bind.

Kiøbenhavn.

)aa Univerſitetsboghandler Andr. Fred. Høſts Forlag

trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1851.

[redacted]

Indhold.

elge . . . . . Pag. 1.
rfa . . . . . — 85.
rsars Saga . . . . . — 137.

Helge,

et Digt.

Frodes Drapa.

Frode paa Vifils Øe.

Kong Frode ſtaaer paa Leiregaard,
Han gav ſin Broder Ulvsſaar,
Det var ſtor Ynk og Smerte:
Ung Halfdan ligger krum paa Skiold,
Med Staalet i ſit Hierte.

Nu er jeg Drot i Danmarks Land!
Og Den, ſom ſnart mig bringe kan
De unge Broderſønner,
Med Ringen af hin røden Guld
Den Kæmpe jeg belønner.

Der ſøges Dag, der ſøges Nat,
I Mark, paa Sø, i Skov og Krat,
Man kan dem ikke finde,
De ſidder i det Jordehuus,
I Mulden dybeſt inde.

Dankonning lader Bud udgaae
Til Heren hiſt i Hyttens Vraa,
Hvis Væg for Stormen luner.
Hun ſkriver i det hvide Sand
Og læſer ſine Runer:

Hvis Broderſønnerne ſtal døe,
Du ſøge maa paa Viſils Øe,
Med Flid og ufortrøden;
Han var Kong Halfdans gode Mand,
Han ſvor ham Tro i Døden.

Dankonning drog fra Leirelund;
Han ſeiler ud en Morgenſtund
Fra Isſefiordens Kyſter.
Havfruen ſvømmer ved hans Skib
Med fulde hvide Bryſter.

Den gamle Viſil ſtaaer paa Toft,
Med breden Hat, i hviden Koft,
Med Haanden over Brynet;
Han bliver Kongeſnekken vaer,
Og gyſer over Synet.

Nu iler, Pilte! ſom en Vind,
I Buſken ind, i Skoven ind.
Lad Jorden Eder dække!
Jeg ſluer hiſt med ſpændte Seil
Den beegbeſtrøgne Snekke.

Den løber ſom en Drage ſtyg,
Med høie Vinger paa ſin Ryg,
Fra Siølunds dybe Fiorder;
Den tørſter efter Kongeblod,
Den bringer Eders Morder.

Ung Helge river gram og vred
En ſmekker Green fra Pilen ned:
O kunde jeg ham ſtandſe!
O var jeg Mand, ſom jeg er Gut,
Og var min Kiøp en Landſe!

Da gamle Vifil Bonde leer:
At Du eft Halfdans Søn jeg feer;
Du vilft ei længe blunde!
Snart vorer op den liden Ulv,
Med hvaſſen Tand i Munde.

I ſkal ei denneſinde døe!
Og naar jeg raaber Hop og Hø —
I kiende mine Hunde;
Saa iler til det Jordehuus!
I her forraades kunde.

Kong Frode ſtiger ud paa Strand;
Da lægger ſig om Dens Rand
En tyk og fælſom Taage.
For blomſtrende Skioldungeblod
De gode Alfer vaage.

De muntre Drenge lege hiſt
I Skoven med den Blomſterqviſt;
De vil dem ikke ſtiule.
Stærkt vifter Morgenluftens Puſt
I deres Lokker gule.

Og hør Du Vifil Bonde nu!
Jeg mener, Du eft falſk i Hu,
At Piltene Du giemmer? —
Hei — raabte Vifil — Hop og Hø!
(Han hørte deres Stemmer).

Da ſmutte begge Drenge bort,
Lig Skovens kongelige Hiort,
For Pilen, ſom vil døde. —
Der kommer vel engang den Tid,
At vi kan Faren møde!

Hvad raabte Du paa Hø og Hop?
Paa Steilen flætter jeg Din Krop!
Vilst Du dem Faren dæmpe? —
Da svared Visil diærvt og stolt;
Thi Visil var en Kæmpe:

Hr. Konning! Øen er ei stor;
Lad søge, hvis Du mig ei troer,
Bag Dysser, Træer og Stubbe.
Men hør dog nu et Alvorsord
Af en bedaget Gubbe:

Din Broder lumskelig Du slog;
Men — hvis Du med hans Sønner vog —
Ved Odin i Valhalle,
Du mistede to Fiender smaa,
Og fik til Fiender — Alle!

Kong Frode smiler stolt med Spot:
Din sølvgraa Tinding klæder godt,
Jeg vil Dig Livet skiænke.
Du veedst, at Børn og gamle Folk
Kan sige, hvad de tænke.

Og kan jeg sige, hvad jeg vil,
Vel Konning! hør opmærksom til:
Jeg svær ved Halfdans Fane:
Her synger Dig Din Svanesang
Den sølverhvide Svane!

De Sendebud for Kongen staae:
Vi monne rundt om Øen gaae,
Men fandt kun Ravn og Heire!
Da steg Kong Frode paa sit Skib
Og drog igien til Leire.

Hroar og Helge i Jordhuſet.

Hroar.

Tys! hørte Du dem træde
Paa Græsſets Tørve?
Hvis Frode Døren-finder,
Vort Blod maa flyde.

Helge.

Mit lidet Sværd, min Skimring
Skal tappert ſtride.
Vor Banemand ſkal bløde,
Før Helge blegner.

Hroar.

Ak, ſaaeſt du, Moder kiære,
De Sønners Ovide,
I Gravens Giemme blandte
Sig Graad med Aſken.

Helge.

Tænk, da den tappre Fader
Faldt uden Taarer,
Og reed til Odins Rige
Paa røden Sleipner.

Hroar.

Her ſidde vi ſaa ſtille,
To Kongeſønner,
Ved lidet Bord, hvor Lampen
I Hulen lyſer.

Helge.

Den Tid vil ogſaa times,
Da vi ſkal tielde
De hvalte Kongeſale
Med lyſen Silke.

Hroar.

Da ſkal vi enigt ſtyre
Det ſtolte Rige;
Og ei, ſom Frode, ſkide
Mod egne Frænder.

Helge.

Jeg ſeiler da med Snekker
Paa Søens Vover;
Og hævder Danmarks Hæder
Paa alle Have.

Hroar.

Jeg, kaaret da til Kronen
Ved Leirekilder,
Vil holde Ret i Riget
Og reiſe Staden.

9

Helge.

Nu Faren er forſvunden
Og borte Frode.
Jeg hørte Viſil Hornet
Med Haan at blæſe.

Hroar.

Han aabner Lugen. Lyſet
Fra Luften blaaner.
Nu Græsſet os og Grenen
Fra Graven vinker.

Sævar Jarl og Fru Signelil.

Jarl Sævar ſidder paa Siælland:
Han var ſaa giæv en Helt,
Med ſine Snekker han befoer
Det ſtor' og lille Belt.

De maatte vel ham ſkatte
Paa Skibets vaade Vei.
De flyede ham, ſom Silden flyer
Den frygtelige Hai.

Hans Slot ſtod hiſt paa Bakken;
Der var ſtor Tidsfordriv.
Den bedſte Skat i Borgen var
Ung Signelil, hans Viv.

Hun blusſed ſom ſkiøn Freia,
Med lange gule Haar,
Saa ſmekker, ſtor og yndig,
Og end kun atten Aar.

Men Hro's og Helges Søſter
Græd tidt, naar Sævar ſov:
Min Fader er uhævnet dræbt,
De Brødre Dødens Rov!

Den gamle Viſil Bonde
Fremkalder Helg' og Ro:
Her er ei Fred for Eder meer,
I unge Konger to!

Til Sævar Jarl I drage,
Han er en mægtig Maag.
Han bedre Jer optugte kan,
End Bonden i ſin Krog.

En Aften ſidder ung Signe
Med ſorrigfulde Sind,
Forgiæves klapper Sævar
Den runde Roſenkind.

Forgiæves lægger Sævar
Sit Hoved i Signes Skiød;
Hun tænker paa ſin Faders,
Paa ſine Brødres Død.

Da banker det paa Døren,
Og tvende Gutter ſmaa
Ind i Tusmørket træde
Med lodne Koſter paa.

Hvem er I, Drenge? — Hyrder! —
Hvad kan I vogte? — Faar!
Men ogſaa Ulven dræbe
Hver af os godt forſtaaer. —

Man kan ei Eders Aaſyn ſee
For Hætter og for Skind! —
Vi ere Kulſvierdrenge,
Vi bære Sod paa Kind.

Gaaer ned da til mit Vorgeled,
Der er et Faarehuus;
Der ſkal I æde Skoften
Og drikke Vand af Kruus.

Naar Tieneſten er liden,
Er ikke Lønnen ſtor;
Giv os lidt Suul til Brødet,
Du ædle Jarl i Nord!

En Kiænde Suul til Brødet,
Det faaer I, om I maae!
Gaaer nu til Faareſtien ned,
At hvile Jer paa Straa.

De Pilte ginge til Faareſti,
Der ſov de uden Harm.
Jarl Sævar gaaer til Silkeſeng,
Han laa i Signes Arm.

Hroar og Helge ved Faareſtien.

Hroar.

Helge! jeg græder, Du ſpotter og leer,
Signe, vor Søſter, jeg dagligen ſeer;
Tør ikke tale, for Signelil ſtaae,
Men kun ſom Hyrde paa Grønningen gaae.

Vidſte Du, Signe! ſom har os ſaa kiær,
Vidſte Du, Hroar og Helge var nær,
Ikke ſaa tidt da med ſvulmende Barm
Sad Du og ſtøtted Dit Hoved til Arm.

Ofte, naar Sævar indbyder til Feſt,
Rider til Borgen den hielmede Giæſt,
Stolt paa ſin Ganger, ſaa mægtig og fri,
Klædt i ſit Harniſk, vor Hytte forbi;

Medens ſom Trælle vi ſkamfulde ſtaae,
Med vore Hætter af Gedeſkind paa,
Aabne ham Leddet og lukke det til,
Høre kun langtfra det klingende Spil; —

Helge! da ønſter jeg tidt mig til Hel.
Heller dog død, end en ynkelig Træl!
Heller i Graven, end levende død,
Haanes og trælle for Vand og for Brød.

Helge.

Hroar, min Broder! Du ſkiælder Din Dragt?
Elſter ſom Qvinden Du flitter og Pragt?
Skindet er ſtivt, af umageligt Maal?
Vel Dig! det vænner til Kobber og Staal?

Hroar! Du vrager vellyſtig Din Mad?
Ønſter, ſom Trællen, det ſpækkede Fad?
Skamme Dig maatte Du; gior mig ei rød!
Knoklerne ſtyrkes af Vand og af Brød.

Snart ſkal vi hævne paa Frode vor Spot.
Nøden opdrager en Skioldunge godt.
Drengene vogte ſpagfærdige Faar;
Drotten at ave de Kæmper forſtaaer.

Sævar maa prøves. End kan vi et Aar
Dræbe ham Ulven og vogte hans Faar.
Senerne hærdes, og Solen gior brun,
Snart er vor Hage bedækket med Duun.

Signe vor Søſter vi dagligen ſee:
Armen er trind, ſom af kryſtede Snee;
Barmen er ſvulmende, Kinden er rød,
Skiøndt hun begræder vor tidlige Død.

Signelil trives uagtet ſin Sorg,
Har, hvad hun ønſter: en Mand og en Borg.-
Det tør jeg ſværge: Naar intet hun veed —
Ei hun forraader vor Hemmelighed!

Julereiſen.

Kong Frode ſidder ved Juletid,
Af Snee var Skoven ſaa glimrehvid.

Juletid,
Af Snee var Skoven ſaa glimrehvid.
Han ſender Bud til de Jarler ſnilde,
De ſkulle drage til Julegilde.

Jarler ſnilde,
De ſkulle drage til Julegilde.
Han lader paa Bænk de Bolſtre lægge,
Og ſtoppe med Mus de Bielkevægge.

Bolſtre lægge,
Og ſtoppe med Mus de Bielkevægge.
Paa Gulvet ſættes med Øl en Tønde,
Nu monne Ruſen vel ſnart begynde!

Øl en Tønde!
Nu monne Ruſen vel ſnart begynde.
Jarl Sævar og hans ſtolte Frue
De ſkulle drage til Juleſtue.

Stolten Frue;
De ſkulle drage til Juleſtue.
Hun var vel ſvøbt udi Skarlagenklæde;
Med Biørneſkindet var dækt den Slæde.

Skarlagenklæde!
Med Biørneſkindet var dækt den Slæde.
De Gutter ſtande ved Ledet og fryſe
Alt i den paltuge Bondekyſe.

Ved Ledet og fryſe
Alt i den paltuge Bondekyſe.
Og maatte vi ride med paa Føllet.
Vi ſmagte vel lidt af Juleøllet.

Med paa Føllet,
Vi ſmagte vel lidt af Juleøllet.
De lebte fra Stalden den unge Fole:
Heel daarlig kun er vor Høitidskiole!

Unge Fole!
Heel daarlig kun er vor Høitidskiole.
De ſprunge paa Folen ubehænde;
De monne hinanden Ryggen vende.

Ubehænde
De monne hinanden Ryggen vende.
Saa rede de med til Kongeſalen;
Een holdt i Manken og Een i Halen.

Til Kongeſalen;
Een holdt i Manken og Een i Halen.
De ſang paa Veien, for ei at fryſe.
Ung Hroar tabte ſin Gedekyſe.

For ei at fryſe;
Ung Hroar tabte ſin Gedekyſe.
Fru Signelil ſtuer de Lokker gule,
Hun kunde ſaalidet Graaden ſtiule.

Lokker gule!
Hun kunde ſaalidet Graaden ſtiule.
Hun kiendte Hroar! Saa langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne ſtaaret!

Langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne ſtaaret.
Min Huſtru! hvi Dine Øine rinde? —
Jeg kan ei taale de Østenvinde!

Øine rinde,
Jeg kan ei taale de Østenvinde.
Men vender I Drenge nu tilbage,
Og mindes vel Eders unge Dage!

Gaaer tilbage,
Mindes vel Eders unge Dage! —
Og frygt kun ikke, vor ædelig Frue,
Vi bære Blus i den Juleſtue.

Ædelig Frue,
Vi bære Blus i den Juleſtue.
De Blus ſkal lyſe saa høit i Landet,
Vel tyve Miil de ſkal ſees fra Vandet.

Høit i Landet!
Vel tyve Miil de ſkal ſees fra Vandet.
Vi ſtylde Kong Frode Bøddelpenge,
Fordi han lod os vor Fader hænge! —

Julegildet.

Kong Frode ſidder i Gyldenkiol,
Han lod indbære den Trylleſtol.
Den gamle Her, i Skoven var,
Til Julegildet paa Baar man bar.
Der aldrig feiredes nogen Feſt,
Hvor ei Alrune var Kongens Giæſt.

Troldkonen ſidder med ſølvgraat Haar,
Som hende lige til Jorden naaer.
Kong Frode drikker med Jarler i Ring,
Han lod Guldhornene gaae omkring.
Og ſlig os nu, Du Qvinde ſaa graa,
Hvad Skiæbne monne Du Helten ſpaae?

Alrune drikker af ſorten Horn,
Deri hun blander et Ædderkorn.
Da ryſter hun ſtærkt paa hvert et Lem,
Af Panden ſvede Draaberne frem,
Hun giſper og ſtønner bleg og hvid,
Da galer Hanen ved Midnatstid.

Og hør, Herr Konge, jeg ſiger forſand:
Det Smaa det Store fælde kan!
Jeg ſad igaar paa Egerod:
Da ſteg en rødhaaret Mand af Flod,
Med Stang i Haand, med ſegrønt Skiæg,
Og Kinden hvid, ſom en kalfet Væg.

Han tog mig ud paa Marken. Jeg saae
En styrtet Hest som Aadsel laa!
Ei Blod af Gangerens Indvold flød,
Den fandt for Fluernes Braad sin Død.
Han sang: Tidt vælter Tuen et Læs,
Tidt strander Skibet paa mindste Næs!

Den Tid, Du fældte Kong Halfdan, Drot!
Da dræbte Du ikke Din Fiende godt.
Hvo Ukrud luger, min Herre god,
Maa luge det op med Trevl og Rod,
Hvis ei, da breder fra Gierdets Rand
Sig snart den saftige Løvetand.

Og vorer saa vildt med skarpen Saft
Og blomstrer gyldent i første Kraft,
Og truer Dig med sine Duun, saa rund;
Thi jager den bort Din blæsende Mund,
Betyder det, Konning, at Du skal døe. —
Det sværger Alrune, — ved Hop og ved Hø!

Kong Frode grunder saa mørk i Sind,
Da nærmer sig Signe med Rosenkind,
Og seer paa Qvinden saa bønlig blid,
Og stryger en Ring af Fingeren hvid.
Den glider ned i Alrunes Skiød,
Og glimter med en Karfunkel rød.

Saasnart Alrune Karfunklen seer,
Hun anderledes tilsinds sig veer;
Og siger: Frode, min Konning, ak,
Hvad vil I agte paa Kiærlingesnak?
I stole paa Eders Glavind trygt,
Og ængstes ei af Nidingefrygt.

Da blussér Frode med stummelt Mod:
Her! Dine Lemmer skal svede Blod.
Paa Pinebænken jeg strækker Dig,
Jeg seer det vel, Du forraader mig —
Nei, raabte Heren, Herr Konning, o
Forvar Dig! vogt Dig for Helg' og Hro!

Hvor er de? — Strenge Herr Konning, her,
I Trælleflokken ved Skiænken der!
De rede herhid paa det unge Føl,
De kom at skiænke Dit Graversøl. —
Ha griber dem! griber dem! Kongen skreg.
Da blev liden Signe Kinden bleg.

Men ud af Døren, som høit til Hest
De sløi, som Løvetands Duun for Blæst.
De løbe til Skoven, hvor tykkest den var.
To Spader paa Skuldrene med de bar';
Dem reve de Trællene kiækt af Haand.
Hver svang sin Spade som lette Vaand.

Kom, raabte Helge, kom Hro, kom her!
Kom, hiælp at grave ved dette Kiær.
Her giemte vor Fader Kronen rød,
Fordi han frygted den lumske Død.
Os har han sagt, hvor Kronerne laae,
Kun Du og jeg kan dem atter faae.

Da grove de Drenge med megen Flid
Alt i den stiernede Midnatstid.
Ung Helge finder den største Ring,
Han giør af Glæde saa høit et Spring.
Ung Hroar finder den Krone klar,
Som Dronning Sigrid, hans Moder, bar.

Kom nu, min Broder, og vær ei seen,
Lad os bestige den Kongesteen.
Til gamle Thing de Vilte hengaae,
Der sætte de begge Kronerne paa.
I Gedeskinds Kofter, med guldguult Haar,
Med Kroner af Guld de Vilte staaer.

Konning Frode drager ad Skoven frem
Med brændende Blus, — da skuer man dem:
Paa Kongesteenen, og Arm i Arm,
Foragte de Morderens vilde Harm.
De Fakler lue med røden Glands,
Og funkle paa Kongernes gyldne Krands.

Og Folket kiender bag Bøg og Tjørn
De Kroner paa Skioldungens ægte Børn.
De kiende Faderens, Moderens Træk,
Og vende sig mod den Morder fræk.
Da flygter Frode til skumle Slot;
Men Helge kaares med Hro til Drot.

Nu lad ham flygte med krænket Hu!
Tak Odin for Eders Redning nu!
Den usle Rest af Livet ham levn! —
Men Helge raaber: Kun Hævn! kun Hævn!
Og Skialden slunger i hvælvede Sal
Om Hævnens Følger — og Hævnens Oval.

Frodes Død.

Kong Frode flygter.
Med Blus og Lygter
I dunkle Skov
Man ham forfølger.
Ei Løvet dølger
Det visse Rov.
Man seer hans Kaabe
Bag Grenen rød;
Og Alle raabe
Paa Frodes Død.

Ham Knæet vakler.
Med lyse Fakler
Gaaer Helge først.
Paa Mord han skriger,
Som vilden Tiger
Med blodig Tørst:
I Leiregader
Skal Gildet staae.
Vor dræbte Fader
Sin Hævn skal faae.

Men Hroar ſtandſer:
Nei, Lykken kranſer
Min Tinding grøn;
Saa bør jeg bære
Mit Guld med Ære,
Som Halfdans Søn,
Kan Helge frygte
For Frodes Flok?
O lad ham flygte
Til Ragnarok!

Men Helge raaber:
Forgiæves haaber
Din Blodhed ſvag
Ham Liv at ſtænke.
Hans Blod ſkal ſtænke
Den Dag idag.
Min Faders Dræber!
Jeg vil Dig vel;
Snart Dine Læber
Skal kyſſe Hel.

Din Aand ſig ſvinger
Paa ſvovlblaae Vinger
Til Dødes Hal.
Den røde Drage
Skal herligt brage
Med høie Knald.
Paa Skyer ſorte
Den hid ſig ſvang;
Alt Naſtronds Porte
Gaaer op med Klang.

Saa raaber Helge:
Nu kan I vælge
Blandt Vikaar to:
Ham Livet levne
Til nye Hævne,
Saa fromt som Hro;
Hvad heller Buen
At spare Krog,
Og skænke Luen
Et Nidingsdrog.

Og Alle følge
Som Havets Bølge
Den stærke Storm.
De Kæmper gode
Høit kalde Frode
En Midgardsorm.
Sig Helge fryder
Med krandset Skaft,
Og Mængden lyder
Den nye Kraft.

Men dybt i Lunden
Har Frode funden
Sin Gudegaard;
Af Bjælker bygget,
Og vel bestygget!
Thi Asken staaer
Ved Offerstenen,
Ved Guders Sal,
Og strækker Grenen
Saa bei og sval.

Der han tilbeder
Og ſværger Eeder
En Havets Qvinde;
Den ſkiønne Huldre,
Med runde Skuldre,
Med Roſenkind,
Som hiſt i Sivet
Blandt Blomſter boer,
Og Underlivet
Som Slange ſnoer.

Den Jetters Datter
Kong Frode ſlatter
Med Ulfhylds Blod.
Bag dunkle Bove
I grønne Skove
Hun gav ham Mod.
Hun gav ham Kronen
Og Lyſt og Bram;
Og Huldrekonen
Beherſker ham.

Men Odin ſluer
Ved Hildſkialfs Luer
Til Krat og Tiørn;
Snart han opdager,
At man bedrager
Skioldungens Børn.
Han Flodens Dronning
Med Rædſel ſlaaer,
Og Helge Konning
For Taarnet ſtaaer.

Og kaster Flammen
I Askestammen,
Og Alt er Blus.
Høit Bjælken knager
Og Tjæren brager
I tørre Mus.
Kong Frode viger
Til Taarnets Rand;
Men Ilden stiger
Saa høit som han.

Han raaber Naade!
De Hænder baade
Mod Himlen slaaer.
Men Helge svarer:
Nu Du erfarer,
Hvad Hævn formaaer.
Høit Halsdan svæver
I Skyen rød;
Hans Skygge kræver
Sin Morders Død.

Da Kalken svinder
Af Frodes Kinder,
Han blusser vild;
Han stiger, synker,
Og Ingen ynker
Ham i hans Ild.
Da stiger Luen
I Guders Gaard, —
Og høit Havfruen
Paa Flammen staaer.

I Baalets Bølger
Hun halv fordølger
Sin Snogekrop;
Men Arm og Bryſter,
Som huldt forlyſter,
Hun ſtrækker op.
Hun rødſomt ſmiler
I Nattens Lund,
Og Fingren hviler
Paa hendes Mund.

Et fælſomt Under!
Man ſeer, hun grunder
Paa blodig Liſt.
Alt Taarnet vakler,
Og Ildens Fakler
Bli'er Green og Oviſt.
Kong Helge viger
I kolde Nat.
Da Flammen ſtiger —
Og ſlukkes brat.

Men dybt i Fiorden
En dæmpet Torden
Sig høre lod;
En Gyſen farer
I Helteſkarer,
I Kongens Blod.
Paa alle Kyſter
Slaaer Bølgen op;
Og Sivet ryſter
Sin Blomſtertop.

Helges Eventyr.

Roeskilde bygges.

Naar Tordnen renset har med sine Styer
Den qvalme Luft, da blier den atter blaa;
De unge Blomsters Skiønhed sig fornyer,
Med dobbelt Rødme paa bedugte Straa;
Sol klækker Skoven ud, og Freden Byer;
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaae,
Maae brænde Tegl og hugge Bielker lige,
Hvis Borgen af sit Gruus igien skal stige.

Kong Hroar, blid og rolig af Naturen,
Skiøndt ung af Aar, er gammel paa Forstand;
Med Smerte seer han hissет Leiremuren
Tilintetgiort ved Isefiordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Fædrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker, hvor det gielder,
Som bygger atter op, hvad Kampen fælder.

Og medens Helges raske Hierte brænder
I Stavnen af den luegyldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Vaaben seirende forstrække,
Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
Og sætte Steen og Bielker snildt i Række;
De mure Bygninger i lige Rader,
Med breden Torv og rummelige Gader.

32.

Den gamle Mimer, Hroars bolde Ven,
Har vilst ham Stedet, hvor han skulde bygge;
Thi ofte gik den unge Konning hen
At spørge den guddommelige Skygge.
Der var en Brønd — den springer vist igien, —
Den sprang i Leireskovens dunkle Hygge;
Der sad den vise Gud ved Midnatstide
Og lærte Hver, som gierne vilde vide.

Men Faa kun steg derned; den stolte Thor
For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
De meente, Kraft nødvendig var for Nord,
Og frygted, her den skulde Skade tage;
Skiøndt Odin selv fra Valhals Giæstebord
Hver Aften kom, for kiøle Drik at smage,
De spotted stolt dog Siælens Herredømme;
Og Styrken blev — en Ganger uden Tømme.

Hvor var det smukt at see den vise Gud
Med iisgraat Skiæg og klædt i Vadmelskaaben,
I Skoven, medens hist fra Skyens Brud
Den lyse Maane viste Himlen aaben;
At see den unge Drot, i grønne Skrud,
Besøge Mimer, uden Skiold og Vaaben;
At see dem glade sig ved Hulen møde,
Og skilles ad mod aarle Morgenrøde.

Søn, sagde Mimer, her ved disse Væld
Du reise skal Din By til Danmarks Ære.
Det flade Siælland eier intet Field,
Som Helteborgen kan i Skyen bære;
Men Kilder, Skov og Fiord kan giøre Skiæl
For hvad Naturen ellers maa undvære,
Byg her Din Stad! Og vild, i Tiden silde
Den gienme skal Dit Navn, som Hroarskilde.

Og naar alt længe Leirefjovens Træer
Er vegne bort for Plovens Agerfure,
Naar Fiorden halv er ſlunken til et Kiær,
Og intet ſees af Dine gamle Mure;
Naar længſt en anden By har reiſt ſig, nær
Din ſiunkne Kongsgaard, Dine Jomfrubure,
Skal dog med Taarn og Hal Din Fiord begaves,
Og danſke Kongers Liig ſkal der begraves.

Kong Helge ſeiler driſtig midlertid
Og breder ud ſit Navn i Nordens Riger.
Som Ørnen høit i Luft han fører Strid,
Til Storm han kaſter ſine lette Stiger;
Da entres, medens Bølgen høi og hvid
Opſtummer, med de grumme Havets Piger,
Som fanger i et Net, til Dødens Hvile,
De Liig, der ſtyrte ned for Heltens Pile.

Og medens Helge glæder Aſathor,
Saa ſtynder Jer, I Tømmermænd, at lave
Et Badehuus ham ved den kiøle Fiord;
Jeg ſelv har plantet ham en Abildhave.
Did ſkal han vandre hen fra Giæſtebord,
Og fryde ſig ved Yduns modne Gave;
Der ſkal han nyde Livet, glemme Leire,
Og ſtyrke Kræfterne til nye Seire.

Ung Helge drager hiem en Sommernat;
Mod Stranden langſomt Snekken Boven kløver.
Nu lad os komme bag paa Hroar brat,
Og faae ham til at troe, det er en Røver!
Han ſidder i ſin Hytte faſt forladt,
Og Agersmanden Kæmpens Hiælp behører.
Nu lad os ængſte ham med vore Feider!
Saa taler hin, og ſender først en Speider.

Forundret kommer Speideren tilbage:
Herr Konge! vi maae være draget feil.
Jeg ingen Leirehytter kan opdage,
Slet intet Gruus ved Isefiordens Speil.
En Vold jeg saae sig rundt om Byen drage;
En By! Kom lad os heise vore Seil!
En Trold har os forført i Midnatsstunden;
Vi løbet er i Bretlands Thems for Lunden.*)

Umuligt! raaber Helge; Herthedal
Er her; jeg skuer Isefiordens Vove.
I Skumringen jeg seer den store Sal
Af Fædrelandets hvalte Bøgeskove.
Og skulde nu den vidtberømte Hval
Sig ei fra Havet ind i Bugten vove?
Afsted! at undersøge Byens Volde.
Jeg gyser ei, og allermindst for Trolde.

Hvor stor var hans Forundring, da han stod
I Roskilds sikkre, rummelige Gader.
Da saae han, Freden kræver ogsaa Mod,
Og at der kæmpes kan foruden Blader.
Fra Isse han betragted ned til Fod
Den sjeldne Broder, der var Kampens Hader.
Men som formaaede, mens han tappert sægted,
At virke det, der var hans Glavind nægted.

Med Thor stod Asa-Mimer paa en Sky;
Hin Kraftens Hammer holdt, han Viisdoms Bæger.
Da — raabte Mimer — vil først Loke flye,
Naar disses Kraft eet Kongebryst bevæger.

*) London.

ɔr meget! raabte Aukathor med Gny,
er ſplintre ſkal mit Lyn de danſke Eger,
un Odin Kraften blev med Viisdom givet.
ei — ſmilte Mimer — dertil ſtræber Livet.

Havfruen beſøger Konning Helge.

Dagen er lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aftenen følger;
Konning Helge gaaer til ſit Badehuus ned,
At qvæges i Havets Bølger.

Af Bielker bygt i rindende Vand,
Det ſtaaer ved Pæle betrygget;
Det vender mod Nord til klaren Strand,
Af Almetræer beſkygget.

Et Sovekammer er Badet nær,
En Løibænk bredes derinde.
Det dunkle Kammer har grønligt Skiær;
Thi Løvet vogter for Vinde.

Konning Helge ſpringer i Badet ud.
Han ſig i Vandet forlyſted;
Han ligner Ægir, den ſtærke Gud,
Naar Bølgen ham ſkvulper om Bryſtet.

Her er for ſnevert, her er for trangt!
Han aabner den Brædeluge.
Derude Badet er mere langt,
Der ſkal mig Bølgerne ſluge.

Han tumler ſig ſom den muntre Fiſk,
Af Strømmen vugget og baaret;
Han er ſaa deilig, ſaa ung og friſk,
Og Sivet ſig vikler i Haaret.

Hiſt Hyrdepigen bag Træet ſtaaer
Og ud fra Buſkene titter;
Stærkt hende Hiertet i Livet ſlaaer,
Bag Løvets ſtiulende Gitter.

De Træller vente med Dugen hvid,
Deri ſig Konningen hyller.
Det er ſaa kiølt i den Aftentid,
Og Bølgen mod Pælene ſkyller.

Forlader mig nu, I Træller to!
Jeg vil paa Bænken mig ſtrække.
Der finder han ſnart en qvægſom Ro
Paa Sivets ſlættede Dække.

Han ſlumrer ind ved Bølgernes Larm,
Saa ſagte ſig ſnige de Strømme.
Han ſtøtter ſit Hoved til ſin Arm,
Og ſmiler i Heltedrømme.

Ham ſynes at ſee Valkyrier tre,
Der ned fra Regnbuen ſtige;
Som kryſtet af den hvideſte Snee,
Hver roſenfarvede Pige.

Den Ene med Sværd, den Anden med Stang,
Den Tredie med ſiærede Pile.
De ſiunge Kongen en Helteſang,
Imens de kyſſende ſmile.

Han ſtrækker ſin Arm ſaa kiærligem,
At gribe Møen om Livet;
Da vaagner han af ſin ſkiønne Drøm —
Og ligger ene paa Sivet.

Men underligt i det nære Bad
Han hører Noget at klynke.
Han lytter — grunder — han veed ei hvad —
Og maa dog Klageren ynke.

Snart tykkes det ham, ſom var det Vind,
Der foer fra Havet i Røret;
Snart ſælſomt det bevæger hans Sind,
Og klinger ſaa lyſtigt i Øret.

Han aabner Døren af Granefiæl,
Hvor Røſten ſynes at ſtige;
Da ſtuer han paa den nedhamrede Pæl
En fryſende Tiggerpige.

Hun ſidder ved den aabnede Dør,
Med Lokker drivende, gule;
I Bølgen, bag de ſtummende Rør,
De ſpæde Fødder ſig ſkiule.

Om Livet en Kofte knapt ſig ſlaaer:
Af Kuld han ſeer hende grue.
Hun er kun lidt over ſiorten Aar,
Og faſt ſom Barnet at ſtue.

Ak Herre! min Moder har mig forladt
I Badet, og mod min Villie;
Tillad mig at ſove en eneſte Nat
I Kammeret paa Din Tillie.

Ung Helge feler en ſælſom Lyſt,
De Blik i Hiertet ſig bore;
Bag Kiften knupper et Lilliebryſt,
Og Oinene tindre ſaa ſtore.

Og kom Du kun, mit vene Barn!
Det blæſer ſaa koldt derude. —
Om Haaret har hun et Fiſſergarn,
Det ruller hun til en Pude.

Hun ſtrækker ſig paa det haarde Træ;
Det Konning Helge bedrøver.
Hvad gavner hende det lune Læ,
Naar jeg hende Leiet berøver?

Du hvile Dig ved min Side her!
Du kiender mit Helterygte;
Jeg lægger imellem os mit Sværd,
Saa har Du Intet at frygte.

Nu ſmiler hun ſødt i rolige Blund,
Mens Barmen ſynker og hæves;
Ung Helge prøver at ſove, ſom hun,
Men prøver det kun forgiæves.

Han Oiet tidt over Axel ſtiød,
Stærkt funkled Helten i Lue;
Og koſted det end min viſſe Død,
Jeg maa dog Soverſten ſlue.

Da vender han ſig, og bliver vaer,
Med Arme ſvulmende hvide,
Den ſterſte Skionhed, Jorden har,
At ſlumre ved hans Side.

Den ſorte Kofte ſig meer ei ſnoer
Og Pigens Yndighed giemmer,
Et tyndt og flagrende Sølvermor
Indhyller de deiligſte Lemmer.

Tre Timer virked ſom hele Aar:
Som Barn hun klynked paa Tillie;
Hun faldt i Søvn ſom en Knup i Vaar,
Og vaagnede ſom en Lilie.

De Øine blaae ſom Kiærminder ſeer
Med ſmægtende Blik og Taarer.
Da kiender Helge ſig ſelv ei meer —
Og Heren Helten bedaarer!

Farvel, min allerkiæreſte Ven!
Saa ſpotter hun ham, med Latter;
Idag et Aar jeg kommer igien,
Og bringer Dig her Din Datter!

Saa ſynger hun vildt og reiſer ſig op,
Til Skæl forvandles de Klæder;
Og fælt hun bugter ſin Slangekrop
Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
Sit Sværd og hugger til Krybet;
Da ſaarer han kun den lette Vind, —
Og Havfruen dandſer paa Dybet!

Havfruens Sang paa Dybet.

Vælter, I Kattegats ſtummende Bølger!
Havfruen bølger
ſkke ſin Glæde.
Skum, o du Skibenes farlige Stræde!
Rør dig fra Grunden!
Hævnen er funden.

Lyd nu, o Sang, ſom ſtal Skioldungen haane,
Høit imod Skaane,
Høit imod Skagen.
Lindesnæs viſe med Bølgernes Bragen,
At det fornemmer
Havfruens Stemmer.

Maane! ſom hiſt giennem Drivſkyen ſtuer,
Lad dine Luer
Sælſomt med Glandſen
Lysne mig Bryſtet og lysne mig Svandſen.
Havfruen taler
Høit mellem Hvaler.

Stands nu din Flugt, giennem dæmrende Taage,
Svævende Maage!
Sælhund paa Sandet,
Vælt dig fra Brændingen atter i Vandet!
Skynd dig at priſe
Havfruens Viſe.

Frode! som offred til vældige Jetter,
Trolden forgiætter
Ikke sin Dyrker;
Dragen, som ruger paa Hævnen, sig styrker.
Trøst Dig, min Beiler!
Hævnen ei feiler.

Helge skal falde for rugende Drage!
Intet tilbage
Vorder af Ætten.
Listig skal Vellysten, blodig skal Trætten
Hævne Dig gode,
Jetternes Frode!

Aldrig i Niffelheim Loke foragter
Den, som ham slagter
Menneskesønner,
Herligt med Hævn han i Helvede lønner
Den, som for Fryden
Offred ham Dyden.

Helge skal spredes som Avner for Vinden.
Listigt har Qvinden
Saaret hans Hierte;
Lysten, som hun ham i Armene lærte,
Vældig skal bruse,
Varmen ham knuse.

Hører nu, Klipper, min frækkeste Latter:
Snart skal hans Datter
Hævne sin Moder.
Skulde skal myrde sin eneste Broder,
Ei skal I savne
Blod, mine Ravne!

Svulm nu mod Asernes hvælvede Himmel,
Bølgernes Brimmel!
Tonende røde
Flammende Nordlys Stiernerne møde.
Datteren fødes,
Broderen dødes!

Nu har jeg sjunget Forbandelsen over
Skummende Vover,
Vellystens Bæger.
Hisset jeg sluer den lurende Ægir;
Nu vil jeg skiule
Mig i min Hule.

Ægir i Morgenrøden.

I Bølger smaa!
Nu stille blaae
I kruse kun min Flade.
Let svæver Niord
Kun paa min Fiord;
Nu veeg hans Hustru Skade,
Til Heklas Bierg,
Med Trold og Dværg
Og fæle Hvirvelvinde.
Der sværmer nu i Nætter ni
Den frygtelige Qvinde;
Imedens svæver Snekken fri,
Som Fugl om Biergets Tinde.

Ei Døden grum
Bag falske Skum
Det kiække Hierte saarer,
Og spotter vaad
Med kolde Graad
De hede Kummerstaarer.
Hver Kiøl med Iil,
Som Luftens Piil,
Nu giennem Boven render;
Mens Solen rød bag Bølgen staaer,
Og kiølt i Vandet brænder;
Og Freia fra de gyldne Haar
Sin Dug til Jorden sender.

Ni Dage nu
Skal uden Gru
Kun flue Fredens Snekke;
Og ingen Krig
Og intet Liig
Min blanke Flade dække.
Nu Korn og Malt
Og Skind og Salt
Skal Kiøbmandsskibet føre;
Nødtørftighedens Bøn paa Land
Skal Guderne bønhøre,
Og Ladningen til sikkre Strand
Trygt over Bølgen kiøre.

Hist staaer Dit Slot,
Min unge Drot!
Du sværmer vildt, o Helge!
Du offred Ran
Heel mangen Dan;
Du vil ei Ægir vælge.
Du stolt af Sind
Med Blus paa Kind
Den milde Gud foragter;
Naar Stormen vælter Strømmen stærk,
Du helst i Kampen slagter;
Men vogt Dig dog for Lokes Værk
Og for de onde Magter!

Din Broder Hro
Giør mig saa fro,
Ham mangler ikke Modet;
Han kraftig staaer
For Leiregaard,
Men helst han sparer Blodet.

Han er min Søn!
Hans Morgenbøn
Jeg faderligt maa love;
Han ſiunger: Norge Rugen ſaaer
Fra Isfeſiordens Vove;
Skaan Jernet, ſom tilbagegaaer,
For mine danſke Pkove!

Stolt risler jeg
Ad Bølgens Vei,
Høitridende paa Hvalen:
Med Perlekrands
I Morgenglands
Og ſluer over Dalen,
Nu Siællands Kyſt,
Som er min Lyſt,
Jeg faderligt vil pleie.
Jeg jager Sild fra Grunden op
Til hvert et Fiſterleie;
Thi Siælland med ſin Bøgetop
Er dog mit Yndlings-Eie!

De tre Mænd paa Sneen.

Det var en ſildig Juleqvel,
Det var ſaa koldt ſom paa Filefield.

De Giæſter forlade Kongens Gaard,
Saa tankefuld ung Helge ſtaaer:

Halvandet Aar nu vel henrandt,
Fra den Tid, Hexen i Badet ſvandt;

Hun lovede mig det ſpæde Noer!
Jeg haaber, hun holder ei ſit Ord.

Dankonning ſtuer af Vinduet ud,
Da blandes Froſten med Regn og Slud.

Det fyger ſaa hvidt med ſtore Fog,
Og Maanen dæmrer i Skyen dog.

Konning Helge ſtuer i Natten hen —
Han ſeer paa Sneen tre ſtore Mænd.

Tregange reed de hans Huus forbi,
Alt over den ſnevre Gangerſti.

De vare blege, beſtænkte med Blod,
Og Vinden i deres Kaaber ſtod.

En Helheſt rede de paa for ſande;
Af blege Bene var Heſtens Vande.

De hilſte Kongen i mørke Nat,
Og toge til deres brede Hat.

De vikled op det hvideſte Liin,
Og toge deraf det ſorte Skrin.

De rakte ham Skrinet i Fiſtergarn:
Fru Tangkiær ſender Dig her Dit Barn!

Konning Helge vilde de Ryttere ſvare, —
Da mærked han førſt, de borte vare.

Han hørte Heſten ved Fiorden i Skoven,
At ſparke Iſen med Heſtehoven.

Han hørte dem plumpe ned i Fiord —
Han ſatte Skrinet ſaa bleg paa Bord.

Dankonning griber ſin ſtarpe Kniv:
Det lidet Utyſte ſkal miſte ſit Liv!

Han aabner Laaget med vreden Sind —
Da ſmilte Noret med Roſenkind.

I Haarene var Sivblomſter ſmaa,
En Sølvmors Kiortel har Barnet paa.

Han kiendte ſig ſelv i Datterens Træk,
Han Daggerten falde lod af Skræk.

Den Glut kan tale, den ſpørger huld:
Hvi vredes Du paa Din lille Skuld?

Min Moder boer i den Kongsgaard blaae,
Hun ſender mig Guld og Perler ſmaa.

Men nu vil jeg boe i min Faders Slot,
Jeg veed det vel, Du eſt Danmarks Drot.

Konning Helge hører den ſpæde Lyd —
Hans Øine vædes med Faderfryd.

Han trykker Barnet til ſit Bryſt:
Nu kiender jeg først den bedſte Lyſt.'

Da ſmilte Glutten ſaa ondſkabsfuld:
Saa kiendes Du dog ved Din Datter Skuld?

Vi meente, Du var ſaa fornem nu,
At Fiſkerpigerne glemte Du.

Hvor vil det ei min Moder fornøie,
Naar Taarer hun ſeer i min Faders Øie.

Ved Fiorden ſtod en forfalden Muur,
Der byggeb Kongen et Jomfrubuur.

En Amme gav han ſin Datter ſpæd,
Hver Morgen hun ſtreg, hver Aften hun græd.

Hun agted ei Riis, hun agted ei Hug,
Men hver Dag Glutten blev mere ſmuk.

Kun naar man den ſtivt i Øinene ſaae,
Da ſpilled ſaa lumſk det falſke Graae.

Med Siv hun pynted sit sorte Haar,
Og leged stelden i Abildgaard.

Men hver en Aften, med Glæde stor,
Hun baded sig hist i Isefiord.

En Fugl ſiunger for Kongen.

Nu Somren er atter tilbagevendt;
I Skoven tændt
Har Freia de knuppede Roſer.
Konning Helge ſidder i Skyggen bold,
Paa Væggen i Badet hænger hans Skiold,
Hans Hielm, hans Bryniehoſer.

Han ſtøtter til Haanden de lokkede Haar,
Hans Hierte ſlaaer.
Og Blodet ham blusſer paa Kinden;
Han mindes Natten ved Tangkiærs Barm:
Hun knuged mig heftigt, ſødt i ſin Arm,
Og ſvandt ſom Bladet for Vinden.

Hvi ſvegſt Du, deilige Lillevand,
En Drot i Dan?
Kun kort var min Glæde paa Jorden!
Nu ſukker jeg hen mit unge Liv;
Min hele Fryd var et Blomſterſiv,
Som ſmiled — og ſank i Fiorden.

O vendte Du atter tilbage nu,
Viſt uden Gru
Imøde jeg ſtulde Dig gange.
Naar kun for mig Du eſt Qvinde ſkiøn,
Hvad ſiger det ſiden Halfdans Søn,
Om Du i Havet er Slange?

Hvi lærte Du mig den korte Lyst
Ved Elskovs Bryst?
See, Skoven sig atter bekrandser!
Nu føler jeg kun den unge Vaar;
Mit Syvd bestøvet i Hallen staaer,
Og rustent hænger mit Pandser.

Da suser det i en Lindegreen,
Fra musgroet Steen
Ung Helge skiælvende springer.
Da smutter af Træets grønne Skiul
En toppet søblaaglindsende Fugl,
Med purpurfiærede Vinger.

Den sætter sig ved Kong Helges Fod
Med dristigt Mod,
Og sjunger ved Kilden paa Randen:
I Skoven de myldrende Blomster staae,
I Verden utallige Piger gaae,
Een mere smuk end en Anden.

Hvi sukker Du for en Mø, som svandt,
Naar nok iblandt
Der er at vælge for Kloge?
Omfavn dem smilende paa Din Vei,
Deel Deres Elskov og græm Dig ei,
Naar bort de smutte som Snoge.

I Angelsaxen, der stander en Gaard;
I Ungdomsvaar
En Dronning hersker derinde.
Det maatte hver Ungersvend tilstaae,
At aldrig han end i Verden saae
Slig elskovvækkende Qvinde.

De ſtore Lokker, den gyldne Pragt,
Om Halſen lagt,
Ei Svanebryſtet bedækker;
Den fulde Læbe med Vellyſt leer;
Men naar man i hendes Øine ſeer,
Da Stolthedsblikket forſtrækker.

Herr Konge! det var en Viv for Dig.
Og tro Du mig,
At Olufs Hierte kan flamme.
Hun vil omfavne Dig ſødt i Løn,
Naar hun erfarer, Du eſt en Søn
Af Odins hellige Stamme.

Og agt Du ei hendes høie Mod.
Af Emblas Blod
Er hun ſaavel ſom en Anden;
Den vildeſte Qvinde med Stang og med Sværd
Erkiender tilſidſt i den kiærlige Færd,
At hun bør adlyde Manden.

Saa ſynger den liden Fugl paa Qviſt
Med megen Liſt;
Den unge Konge maa ſtudſe.
Den hopper langs med ſtinlende Træer,
Og ſpringer ud i det ſlvede Kiær
Som ædderſvulmende Tudſe.

Men Kongen grunder paa hvad den ſang,
Ei hen engang
Til Kiæret hans Øie den følger.
Han tænker paa Fruen i Sarenland;
Og næſte Morgen beſtiger han
Et Skib paa de glidende Bølger.

Helge reiſer til Dronning Oluf.

Den velforgyldte Drage løb i de Bølger blaae
Til Sarenland mod Borgen. Da ſtued Helge ſtaae
I Vinduet deroppe heel mangen deilig Maard.
Deilig ſpeiltes i Vandet den ſtolte Kongegaard.

Da ſpurgte Helge Konning Reigin, ſin gode Mand:
Kiender Du de Piger, ſom ſtaae paa Borgens Rand?
I herlige Klæder de viſe driſtigt Mod,
Og tælle vore Kæmper paa den ſpeilklare Flod.

Da ſvared Reigin Kæmpe: Nu ſkal Du ſige mig,
Ædle Herre Konning, og hvilken lyſter Dig
Af diſſe tydſke Qvinder i de ſneehvide Liin?
Da ſvared Helge: Seer Du hin ædle Jomfru ſiin?

Med ſtore Øienlaage hun ſtuer driſtigt ned,
Og herligt ſvulmer Dugen over Svanebarmen bred.
Hun er ſaa ſmal i Midie, hun er til Maade lang,
Jeg vædder, det var hende, ſom Fuglen mig beſang.

Da ſvared Reigin Kæmpe: Der giættede Du ſandt!
Som Maanen mellem Stierner hun ſtraaler iblandt
De gyldenlokkede Piger; thi Dronningen Du ſeer.
Da tænkte Konning Helge paa Tangkiær ei meer.

Nu bød den ædle Dronning de unge Piger gaae
Fra Vindvet og ei saa nysgierrige staae;
Ei give paa de Giæster i Kongskibet Agt.
Hvad Dronningen da talde, det blev dem siden sagt.

Den luegyldne Snekke da løb paa hviden Sand.
Helge den heel Driftige da førte paa Land
Sin kulsorte Ganger, som reist var over Sø.
Det saae fra hendes Vindve den kongelige Mø.

Hans Sadel var stenet og Sadelbuen smal,
Op rede da de Kæmper til Dronningens Hal.
I Sadlen hang Bielder af klaren Guld saa rød,
Hans Lokker ham fra Hielmen over Skuldrene flød.

Med Spyd, som vare blanke, med velslebne Sværd
Da nærmed sig til Borgen Skioldungens Hær;
Med stærke Jernsporer, med Skarlagenskind;
Det flued Dronning Oluf saa tankefuld i Sind.

De Snekken lod i Fiorden med en Vogter staae,
Kongeborgens Taarne saa vældige de saae.
Den Kongsgaard var bygget ved Floden paa Næs,
Af ædle Marmelstene saa grønne som Græs.

Da aabned sig de Porte, da Kongen kom derhen.
Dem imøde løbe de staalklædte Mænd;
Modtoge deres Giæster, alt som de kunde bedst:
Nu flyer os Eders Vaaben, Eders Skiold, Eders Hest!

Da sagde Reigin Kæmpe: Dem vogte vi vel selv!
Sværdet kan man bruge paa Land saavel som Elv.
Gienfvarte Ridder Alrik: Det er en gammel Skik,
At aldrig Nogen væbnet i Kongeborgen gik.

Da spændte Konning Helge sin Glavind fra Belte;
Ugierne giorde ligesaa de andre Dannerhelte.
De mumled: Uden Vaaben og Skiold er fremmed Mand,
Hvad Biørn er uden Klo, hvad Ulv uden Tand.

I Dronningens Hal der stod den Kæmperad;
Oluf med Ædilstene paa Kongestolen sad.
Rubin om smekkre Midie, og over Barmen fuld
Silken den hin-grønne med Blader af Guld.

Paa hendes lokte Hoved en takket Krone stod;
Kinden var som Roser, Læben var som Blod.
De Øine ligned Himlen, som Skyen dækker halv.
Hvor den Jomfru stued, der Heltene stialv.

Da bedes Konning Helge til Velkomst en Drik.
Udi Fægtergaarden da Kæmperne gik.
Den granvorne Skioldmø bandt Rem om hviden Arm,
Da stod igien de Piger i Vindvernes Karm.

Hun raabte: Konning Helge, fra Danmarkis Øe,
Og vilst Du prøve Dysten med den vaabenklædte Mø?
Ifald Du Spillet vinder, da vorder jeg Din Viv:
Men, dersom Oluf seirer, det koster Helges Liv.

Helge Leirekonning til Oluf svarde Ja.
Ind i Fægterkredsen bragte man da
I guldslagne Skeder to drabelige Sværd.
Gja! da begyndte den lystige Færd.

Hun greb om Sværdefæstet med snehviden Haand,
I Øinene da funkled Valkyriens Aand.
Men Dannerkongen bøded for Hugget med sit Skiold;
Han agted ei at dræbe den Jomfru saa bold.

De ſtærke Hug paa Hielmen i Borggaarden lød.
Funken fløi fra Staalet, men intet Blod der flød.
Ha, raabte Dronning Oluf, jeg ſeirer viſt, giv Tid!
Ja, ſvared' Helge leende, men ei i denne Strid!

Hun hæved ſin Glavind, den blinked nyd Harm;
Da greb Skioldungen kraftigt om Skioldmøens Arm,
Afvriſted hende Sværdet, i Luften hen det foer —
Da kaſted han med Lethed ſtiøn Jomfru paa Jord.

En dobbelt Purpurrødme nu hendes Kinder ſik.
Vildt ſtuled under Laaget de ſtolte Jomfrublik.
Men ſnart med Smiil paa Læben fra Græsſet op hun ſteg!
Nu ſtynder Eder, Piger! Binder Krandſen af Eeg.

Men ferſt dog, Herre Konge, vi Dyſten prøve maae,
Hvo af os kan Stenen længſt i Luften ſlaae.
Hun hented den med Liſte, hun hen i Græsſet ſprang,
De blanke Vaabenklæder ved Steenkaſtet klang.

Helge den heel Driſtige den ſtørſte Steen da tog,
Han lagde ſig tilbage, mod Himlen han ſlog.
Man ſaae den aldrig mere; den hvisled med en Lyd —
Den fløi, ſom ſeent i Høſten, en Trækfugl til Syd.

Da meldte med ſtor Liſte den unge Dronning ſaa:
Du har mig overvundet, det bør jeg tilſtaae;
Men hvis Du mig vil løſe, Herr Konge, fra mit Ord,
Jeg ſkiænker Dig med Stene den koſteligſte Giord.

En Krone med Rubiner den ſkal Du ogſaa faae,
En Skioldmø kan ſaalidet ſom Ægteviv beſtaae.
Naar Sommerfuglen parres, da maa den ſnarlig døe,
Kun Knuppen eier Styrke, men Blomſten gaaer i Frø.

Jeg ønsker at forblive hvad nitten Aar jeg var;
Thi lad os drikke Vinen af de guldslagne Kar.
Jeg gjæster Dig som Dronning, men ikke som Din Viv!
Nei, svared Helge, derfor jeg voved ei mit Liv.

Jeg kiender Dine Tanker: først Hinden er saa sky,
Den spræller og vil huttig fra Jægeren flye;
Men snart han den dog tømmer, den rolig gaaer i Baand
Og æder sine Krummer af Jægerens Haand.

Da Oluf nu vel mærkte, hvor stor hans Elskov var,
Da rødmed hun med Taushed og skiænked i de Kar.
Et Vildsvinehoved paa Bordet kom paa Stund,
Med Egeløv i Øret, med Blommer i sin Mund.

Da spilled de Jægere, som Brugen var paa Jagt,
Ad Døren ind de treen i den sommergrønne Dragt.
Da skar den ædle Marskalk med Kniven i det Svin,
Eja! da sprudled i Bægeret den Vin.

Heel svarligt blev da drukket, saa Sved af Panden sprak,
Af Elskov var alt Helge beruset før han drak.
Han saae i hendes Øie, han lued som et Blod,
Han trykte hendes Haand, hendes Knæ, hendes Fod.

Nu sank den unge Veiler i Jomfruens Arm,
Dybt Munden han begraved i den sneehvide Barm;
Der kiølte han sin Læbe, der hvilte han sin Kind,
Der vugged ham de Bolstre saa listeligt ind.

Og hør Du nu, min Tærne! og bring i Hallen strax
Fra Buret mig min bedste, min blinkende Sax.
Saa klipped hun hans Lokker, hans lange Hovedhaar.
Ud bares da de Kæmper fra Dronningens Gaard.

Man bragte dem paa Skibet, alt paa det kolde Dæk;
Men Helge Konning snørte man i en Læderſæk.
Hans Isse de beſtrøge med kulſorten Beeg,
Da næſte Dag han vaagned, da blev han rød og bleg.

Han ſtirred uden Mæle, han taled ei et Ord;
Han ſpeilte ſit Hoved i den ſpeilklare Fiord;
Da nikked han ſaa langſomt, da blev ham Panden rød.
Og Taaren ham, ſaa bitter, over Læberne flød,

Afſted nu mine Kæmper! Afſted mine Mænd!
Jeg haaber næſte Sommer vi gjæſtes her igien
Med hundrede Skibe, med tituſind Sværd.
Jeg mærker, Oluf elſker den drabelige Færd.

Hun vugged mig i Søvne, med Hævnens glade Harm,
Forræderſken, den Kloge, paa ſin ſneehvide Barm;
Jeg ſiger Eder Kæmper, at ſnart til Helges Lyſt
Skal Skibet hende vugge paa Bølgernes Bryſt.

Saa heiſed han ſit Anker og løb til Øreſund.
Den ſtiældækte Havfru ſig hæved fra Grund;
Hun ſtrakte høit ſin Nakke, hun efter Skibet ſaae,
Da ſvulmed og da fortnede de Bølger ſaa blaae.

Hun loe en Skoggerlatter; det over Havet gialdt,
Saa Maagerne forfærdet paa Bugene nedfaldt.
Da ſtyrted mangen Sømand fortumlet overbord,
Men kraftig ſtyred Helge det knagende Roer.

Han ſad ſom Hler Ægir i luegyldne Stavn;
Han undgik hvert Skiær og løb hurtig i Havn.
Han kunde tæmme Havet og Klipper og Vind,
Kun ikke ſit eget hævngierrige Sind.

Skulde dandſer for ſin Fader i Roeskilde.

Konning Helge lander i Isefiord,
Ung Skulde dandſer paa Tillie,
Han kaſter ſin Glavind bleg paa Bord.
Til Hævn kun ſtunder hans Villie.

Han ſidder paa Bænk med Jarler ti,
De Trælle Miøden ombære;
Thor give den Feſt var ſnart forbi!
Hvad er en Feſt uden Wre?

Konning Helge vandrer i Maaneſtin;
Ung Skulde dandſer paa Tilie.
Han drager ſit Sværd af det brune Skind,
Og halshugger Roſe med Lilie.

Ham ſynes at ſtue kun Spot og Had
I Blomſtens ſvulmende Bæger.
Han harmes over det Roſenblad,
Som leſter i Vinden og leger.

Kong Helge grubler ved Nat og ved Dag;
Ung Skulde dandſer paa Tilie.
O hvor dog Manden er mat og ſvag,
Som tvinges af Qvindernes Villie!

I hente mig Skuld, min Datterlil,
Fra Jomfruburet i Skoven.
Hun ſvæver ſaa let ved det Strængeſpil,
Som Bladet ſvæver paa Voven.

Ung Skulde kommer. Saa liſtig grum
Hun ſmiler, mens Øiet brænder;
Saa hvide ſom Havets hvideſte Skum
Er Armene, Bryſtet og Hænder.

Hun har ſaa liden, ſaa dellig en Fod,
Som noget Øie vil ſkue.
For ſælſomtſmidige Ledemod
Maa næſten Konningen grue.

Ved Sækkepibens og Trommens Lyd
Ung Skulde dandſer paa Tilie;
Men liden kun er Faderens Fryd,
Skiønndt Datteren lyder hans Villie.

Ung Skulde knæler ved Faderens Fod,
For ſig med Miøden at lædſke.
Han ſtiænker hende den Drik ſaa god;
Hun rækker af Guld ham en Æſke.

Dronning Olufs Billed paa Laaget ſtaaer,
Han aabner Æſken bevæget —
En Lok han ſeer af ſit eget Haar
Tæt ſammenflinet med Beget.

Da drager han ud ſit Sværd i Harm,
Og hugger efter ſin Datter;
Men Skulde griber om Konningens Arm
Og ſynger yndigt med Latter:

Min Fader, Sværdet i Balgen ſlut!
Hvi harmes I over den Hulde?
Hvad Oluf i Saren har forbrudt,
Hvi ſkal det hævnes paa Skulde?

En Helt kan være ſaa ſtor, ſaa ſtor,
Dog trænger Lyſet til Skyggen;
Han elſkes af Odin, af Aſathor;
Men Freia vender ham Ryggen.

Han hugger Vandfret itu med Lyſt,
Naar han ſin Fiende forfølger;
Men ſaares ſelv af et Liliebryſt,
Som altfor nøgent ham bølger.

Saa ſlunger den Glut med ſpodſke Ord,
Alt mens hun dandſer paa Lilie.
Konning Helge ſtirrer ſtivt til Jord,
Og blegner, hvid ſom en Lilie.

Nu veb den evige Thor i Sky,
Snart ſkal, min Datter, Du finde,
At Den, ſom Heltene tvang at flye,
Ei viger feig for en Qvinde.

Jeg mindes Fuglen paa Lindeqviſt,
Jeg mindes de herlige Sange!
Med Magten ei, med ſnedige Liſt
Man Nattergalen maa fange.

Helges og Hroars Afſked.

Helge.

Stedſe ſidder her Du rolig
Under Bøgetræets Skygge.
Broder! vil Du evig bygge?
Graven blier dog ſidſte Bolig!
Du eſt ung endnu og vakker;
Rid da driſtig under De,
Faſt Du Dig ſaa væn en Mø,
Mens paa Havet Helge ſlakker.

Hroar.

Helge ſlakker kun paa Hav!
Vil ung Helge evig ſlakke
Paa den luegyldne Smakke?
Bølgen blier Din ſidſte Grav!
Daarligt Du bebreider mig;
Hvorfor har Du ſelv ei Dronning?
Du eſt Danmarks ældſte Konning,
Ætten ſtamme bør fra Dig.

Helge.

Det er ikke ſkeet ſom ſagt.
Ofte har alt Freias Kierte
Tændt i Flammer dette Hierte;
Helge kiender Freias Magt.

Men i hendes Frugt jeg fandt
Fæle Naſtronds Orme nage;
Bitterheden blev tilbage,
Da den korte Sødme ſvandt.

Hroar.

Ilden ſunkler i Dit Øie,
Bleghed hviler paa Din Kind!

Helge.

Snart det kan igien ſig føie,
Helge blusſer fro i Sind.
Han er ſyg — maa læges førſt.

Hroar.

Hvilken Sygdom kan det være?

Helge.

Saaret brænder i hans Ære,
Hævnen er hans Febertørſt.

Hroar.

Oluf trodſer paa ſit Slot?

Helge.

Stille Broder! Stille, ſtille!

Hroar.

Stolte Dronning!

Helge.

Skiønne Frille!
Alt endnu kan vorde godt.

Hroar.

Siig, hvad ſvulmer i Din Barm?
Sælſomt Du paa Jorden ſtirrer;
Øiet funkler, Læben dirrer —

Helge.

Hører Du den muntre Larm?

Hroar.

Dine Helte gaae ombord;
Hundred ſkiønne ſtolte Snekker
Med de hvide Seil bedækker
Fladen af min Jöſefiord.

Helge.

Det var Fugle, ſom Du ſaae;
Fugle, ſom paa hvide Vinger
Sommeren til Saxen bringer
Over alle Bølger blaae.
Reden venter hiſt paa Væg! —

Hroar.

Kommer Du da ſnart tilbage?

Helge.

Ja! naar førſt min vrede Drage
Ud har ruget Hævnens Æg.

Helge ſeiler atter til Sarland.

Saa ilte han fra Broderſavn,
Da Roret ret var ſtillet.
Han ſtod i den forgyldte Stavn,
Som det udſkaarne Billed.

Han mæled ei, han aad og drak
Kun ſom den ſyge Qvinde.
Han ſkiændte paa den ſene Smak,
Og paa de ſvage Vinde.

Hvor kommer det, at Snekken gaaer
Saa langſomt nu og dovner,
Da Vinden dog fra Norden ſtaaer,
Og Silkeſeilet bovner?

De Kæmper ſtilled Skiold ved Skiold
Ved Rælingen ſaa blanke.
Smukt lued den forgyldte Vold,
Med Buler og med Hanke.

Da Vinden hørte næſten op,
Med Aarerne man leged;
Som frygtelige Vidderkop
Roer-Snekken ſig bevæged.

Da liſteligt Fru Tangkiær lo,
Hun fulgte med fra Havnen.
Som Muslinger paa Kiølen groe,
Hun klyngte ſig til Stavnen.

Hun giorde Veien tung og lang,
For Kongen at forhaane;
Men høit paa Dækket Helte ſang
Ved Nattens klare Maane:

Kæmperne.

Ungerne vide,
Hvad Biørnen maa lide;
Kløerne vore, dem lyſter at ſtride.
Munter, Herr Konge! munter, fat Mod!
Snart er Forbittrelſen kiølet i Blod.

Helge.

Liſtigt vi komme, ſom Freia til Jetten.
Ikke forglemme vi Stioldungaætten.
Stene paa Barmen,
Hamren i Armen —
Ha hvilken Feſt!

Kæmperne.

Odin ſkal ſadle ſin Ottefods-Heſt!

Helge.

Ingen vi dræbe,
Svagt kun vi ſaare.
Kyſſe kun vil jeg forbittrede Læbe.
Blod ſkal ei flyde; men brændende Taare!

Kæmperne.

Taarer kun flyde?
Lidet da vist har Din Havn at betyde,
Danemarks Drot!

Helge.

Huft, vore Fiender
Ere kun Qvinder!
Mindes, at Spotten bør hævnes med Spot!

Kæmperne.

Ha hvilken Fest!

Helge.

Men Ørnen kun truer
Høgen, og ei de uskyldige Duer!
Hellig os være
Pigernes Ære,
Hende kun henter den luende Drage.

Kæmperne.

Nu har vi lidet af Veien tilbage;
Hissset vi see
Taarnene tre.
Spirene blinke.

Helge.

Heimdals Haner fra Spirene vinke.
Skoven skal skiule
Snekkerne gule.
Rask nu paa Land!
Skyder de vuggende Skuder i Sand!

Helges Liſt.

Da nu de Kæmper ſtode
Bag Skovens dunkle Green,
Hvor hvide Bølger toede
Den nøgne Klippeſteen,
Hvor Birken nærved Bøgen
Med ſine Grene hang,
Og hvor de hørte Gjøgen,
Mens Nattergalen ſang;

Da ſagde Konning Helge:
Af tvende haarde Kaar
Det blideſte vi vælge,
Som Helten vel anſtaaer.
Jeg ſeiled over Vandet
Med Kæmper og med Mod;
Men jeg vil ſkaane Landet,
Og jeg vil ſpare Blod.

Vi vil ei overfalde
De Sarer her med Liſt,
Men Dronningen udkalde
Til Fugleſang paa Oviſt.
Lumſt i det ſidſte Stevne
Forraaded hun ſin Ven —
Og ene vil jeg hævne
Mig koſteligt igien!

Ifald det ſkulde gjælde,
Og lykkes det ei her,
Da kommer I med Vælde,
Med Fakler og med Sværd.
Men nødigt denne Slange
I Buret maatte bee;
Min Hu ſtaaer til at fange
Heel levende den Mø.

Derfor, I Kæmper, ſkiuler
Jer denne korte Friſt
I diſſe dybe Huler.
Vor Flaade dækkes hiſt;
Den ſkiules af de Grene,
Saa langt fra Borg og Byer.
Nu vil jeg gaae alene
Paa mine Eventyr.

Derpaa med beget Koſte,
Med lange hvide Brog,
Som end man ſeer ſaa ofte
En Sømand paa ſit Tog,
Kun med et gyldent Belte,
Kun med ſit blanke Sværd,
Den høie Drot for Helte
Var ruſtet til ſin Færd.

Paa Skulderen han lagde
Med Guld og Sølv en Sæk.
Derpaa Farvel han ſagde,
Og ſvandt bag Skovens Hæk.
Blot nogle raſke Skytter
I Smug han følge lod.
To lave Fiſkerhytter
Ved Muslingſtranden ſtod.

Den gamle Fiſker ſtikked
Sig til en Morgendræt;
Han ſpiled ud, han ſtikked
Med Kork og Bly ſit Næt.
Hans Qvinde ſtod ved Vandet
Og angled alt en Stund;
Og Baaden laa paa Sandet
Mod Himlen med ſin Bund.

Den danſke Konge vidſte:
Hvor Folk ved Havet boe,
Er Fiſkeren den Sidſte,
Som ei er Kongen troe.
Han elſker Fædrelandet,
Saa tarvelig ſom arm,
Han hærder ſig paa Vandet,
Og Faren gier ham varm.

Den unge Danmarks Konning
Grov Sækken ned i Muld;
Han vidſte, Sarers Dronning
Heel giærrig var paa Guld;
Han vidſte, det var Loven,
Saa her ſom overalt,
At hvad man fandt i Skoven,
Til Kongeſkatten faldt.

Han lod, ſom ei han mærked,
At Fiſkeren ham ſaae;
Han lagde Haand paa Værket,
Og grov i dunkle Vraa.
Han ſagde til den Ene,
Der fulgte ham ſom Ven:
Reigin! Bag diſſe Stene
Den ſtiæles ei igien.

Hvad ſkader det, at Havet
Inat med Storm og Skræk
Mit Fartøi har begravet?
Jeg reddede dog min Sæk.
Vel femten Pund af Guldet,
Og vel af Sølvet ti.
Det gjemmes under Muldet,
Og Faren er forbi!

Ei længer her jeg tøver,
Til Danemark jeg gaaer,
En tapper Havets Røver
Sit Sømandſkab forſtaaer.
Ei Skib jeg ruſter atter
Og gaaer i Ledingsfærd;
Og Tydſkeren mig ſkatter
Af Angſt for mine Sværd.

Derpaa han bort ſig vender,
Og Vei mod Skoven tog.
Forbauſt i ſine Hænder
Den gamle Fiſker ſlog.
Han ſagde: Hør, min Qvinde,
Saae Du den Rover hiſt,
Der dybt i Skoven inde?
Ja, ſvared hun, forviſt!

Der gaaer han med ſin Spade!
Men ſaae han, her vi ſtod,
Vort Liv vi maatte lade;
Han ſaared os til Blod.
Hvad? raabte Gubben, ſaare?
(I det han ſtap ſit Næt,
Og greb ſin Fiſkeraare)
Man ſaares ei ſaa let.

Men nu jeg ufortsvet
Gaaer til min Dronning hen;
Thi Skatten under Løvet
Hun hæve skal igien.
Jeg hører, at hun jager
Alt hist bag Krat og Torn;
Thi høit fra Skoven brager
Det raske Jægerhorn.

Jagten.

Fiſſeren den gamle da ſtyndte ſig op,
Hvor Hornets Toner mægtige lød ud fra Skovens Top,
Hvor Dronning Oluf jaged, alt ſom hun kunde bedſt,
I grønne Jægertrøie paa den ſneehvide Heſt.

Hun havde først ſig badet i koligſalte Sø.
Stolt ſpeilte ſig i Vandet den herlige Mø,
Saae, hvor de trinde Lemmer ſom Olie Draaben flød,
Mens Vandet over Skuldrene fra Haaret nedfled.

Da hørte hun i Sivet, en gammel Svane ſang;
Hun kiendte vel dens Stemme, det lød ſaa mangen Gang:
Nu ſtynd Dig, unge Dronning! i friſte Skiønheds Glands,
At fælde Hiorten brune bag Skovenes Krands.

Jeg lover Dig en Glæde, ſom aldrig Du har ſmagt,
Jeg lover Dig den bedſte, den ønſkeligſte Jagt.
Da ſtyndte ſig Fru Oluf, ſit Haar hun flætte lod,
I Dugen tørte Pigerne den ſneehvide Fod.

Paa hendes trinde Lænder blev Silkebrogen ført,
De Kloverblads Støvler over Anklerne ſnørt;
Derover ſvulmed Benet ſaa deiligt og ſaa rundt;
Da blusſed hende Kinderne med Blodet ſaa ſundt.

Et tunget Skiørt til Knæet de lette Folder slog,
n Hat af Fleil hin sorte hun paa sit Hoved tog.
e tre violblaae Fiære høit gynged paa den Hat;
taalbuler over Bryſtet med Stene beſat.

Et Kaſteſpyd hun hæved saa blinkende, saa langt;
t lidet Sværd ved Siden, saa bredt og saa blankt;
un sad som en Valkyrie med Blikket høit og stolt,
g Bryſtet under Bulerne for Elſſov saa koldt.

Nu blæste grønne Jæger i gyldenblanke Luur;
a ilte Jægerſkaren fra Dronningens Buur.
et hørte Hiorten brune, han løb i Skoven ind,
an snøfted med sin Næse, han stilte sig for Vind.

Saa raadvild ubi Skoven han springer om og flakker;
aa Ryggen tilbage han lagde sine Takker,
or ei i Krattets Grene at hænge viklet faſt;
a standsed Sækkepiben Hiorten i sin Haſt.

Han lytted, han bvæled, han elſked denne Lyd.
luf paa sin Ganger fremſtyrted med sit Spyd.
a sprang han med en Letbed over Grøften bred;
ans Takker giennem Buſkene sig raslende sled.

Da gio'de Hundekoblet, da lød hvert Jægerhorn,
iorten man forfulgte giennem Krat, giennem Torn.
ed Spydet strakt i Luften var Oluf forud,
a frygted Skovens Konge det dræbende Skud.

Han smutted giennem Buſken, hun fulgte ham saa snart,
un endsed saa lidet den heel vovelige Fart.
a ganſte sig forvilded den kongelige Mø,
un stod ved Fiſkerhytten — og Hiorten sprang i Sø.

Fiskeren den gamle da nærmed sig paa Strand.
Dybt hilste sin Dronning den ærlige Mand.
Hun sagde: Gamle Fisker! hvad standser Du mig? Saa!
Derude svømmer Hiorten i Bølgerne blaae!

Den gamle Fisker neied for Oluf dybt sig ned,
Han sagde: Mange Hiorte Du vist i Skoven veed;
Men Sølvet hin hvide, med klaren Guld saa rød,
Deraf kun giemmer Jorden saa lidet i sit Skiød.

Da steg den stolte Dronning af Gangeren brat;
Hende lysted at fange den herlige Skat.
Hun vandred hen til Brinken med den ældgamle Mand.
Da traadte Konning Helge fra Busken paa Stand.

Med sine raske Skytter han Kreds om hende slog,
Ved Liliehaanden listelig skiøn Jomfru han tog.
Han sagde: Dronning Oluf! her giemte jeg min Skat,
Og Jomfruen skal blive hos Helten inat.

Da Oluf Helge skued, da blev hun rød og hvid;
Da skiælved hende Læberne, hun talde bønlig blid:
Velkommen Herre Konge! mit Spøg Du mig tilgiv!
I Aften paa min Kongsgaard jeg vorde vil Din Viv.

I Aften paa Din Kongsgaard min Viv Du vorder ei.
Jeg fører Dig paa Skibet, paa Bølgernes Vei.
Hvad ei Du vilde give, det tager jeg mig der.
Og frygt Du kun intet, skiøn Jomfru saa skiær!

Jeg rager ei Dit Hoved, afklipper ei Dit Haar,
Jeg hylde vil Din Skiønhed, Din blomstrende Vaar.
Saa lod han hende føre paa Skibet ud i Hast,
De Ungersvende smilte med den herlige Last.

Tre Uger beholdt han paa Dragen der den Mø,
Saa agted han ſig atter til Dannemarks Øe.
Jollen, hin lille, paa Stranden mellem Siv,
De efterlod den unge, fortvivlede Viv.

Oluf paa Strandbredden.

Min Ære svandt, min Skiændsel blev tilbage.
Mat er min Klage!
Jeg fandt det Skam at være Ægtemage,
Nu er jeg mindre;
Og bittert Harmen raser i mit Indre.

Hvin, fæle Nat! Skiul Sky paa Himlens Bue
Din Maanes Lue!
Jeg blues ved mit usle Selv at skue.
Sval — sval med Vinden
O Nord! det Blod, som brænder mig paa Kinden.

En Valmuekrands her skiælvende jeg flætter,
Paa Haaret sætter,
At jeg min Sorg, min Skam, mit Liv forgiætter,
At Dødens Slummer
Maa løse den Fortvivlede fra Kummer.

Slug, Storm, hans Skib! Kast Bølgerne paa Dække,
Nedstyrt hans Snekke!
Lad Havets Orm den ned i Dybet trække,
Lad et Uhyre
Sin Hunger paa hans lumske Hjerte styre!

O Jordens Liv! bedragelige Gieglen!
Men her er Nøglen
Til Dødens Port, som redder mig fra Øglen,
Der Hjertet suger.
Min blanke Daggert sidstegang jeg bruger.

Nys blomstred jeg med Jomfru-Kongekrone
Paa Sarens Throne;
Nu hvirvler Haaret om den blege Kone,
Om Helges Frille,
Stærkt stormer hendes Bryst i Nattens Stille.

Farvel, I Kæmper, som saa gierne løde,
Hvad Eder bøde
De stolte Blik, som nu med Feber glødе.
Farvel, I Haller!
Nu bygges skal mit Slot af Muslingskaller.

Farvel, I Piger! som saa huldt hver Morgen
Paa Taarneborgen
Udsmykte mig; nu smykker blegt mig Sorgen.
Mig Mørket skiuler,
Og Hel nedraaber mig til sine Huler.

Men Olufs Liig skal Solen aldrig finde.
Den knuste Qvinde
Skal ud med Flodens stærke Bølger rinde,
Hvor evigt ene
Veenraden vikles i Steenplantens Grene.

Oluf kommer til Havfruen.

Saa hæved hun sit blanke Staal,
Den blege Nattens Qvinde:
Nu har min Smerte naaet sit Maal,
Og nu skal Blodet rinde.
Det røde Blod i dunkle Vand!
Jeg styrter fra den bratte Strand.
En dobbelt Død forsøder:
Jeg drukner og jeg bløder.

Saa hæved hun sin Arm i Hast —
Da holdt en usect Finger
Det skarpe Jern i Luften fast,
Stærkt sused Nattens Vinger.
Da slap hun det, med Smiil paa Kind,
Og sprang i blege Maanestin,
Saa flagrende med Sværen,
I Bølgen uden Bæven.

Nu lukker Jer, I Øine, til!
Nu Død du dig forbarme!
Saa endtes Livets korte Spil,
Og al min bittre Harme! —
Da sank hun ned — og sank — og sank.
Hver Favn blev Bølgen mere blank;
De sorte Nattens Bover
Som Himlen ovenover.

Og synkende, som gjennem Luft
Paa Skyen en Gudinde,
Hun mærkte snart en Blomsterduft,
Som bragtes af de Vinde.
Og Sivet var ei længer vaadt;
Og deiligt af Krystal et Slot
Stod høit med sine Haller,
Bedækt med Perlestaller.

Et andet Liv, en anden Aand
Hernede hersked; Muren
Var ikke bygt af Kunstens Haand,
Men dannet af Naturen.
To Hvaler holdt ved Porten Vagt;
Men Dagens Lys var mere svagt.
Mørkt saae hun Himlen blaane,
Og Solen var en Maane.

De Blomsters Duft var ei saa sød,
Som hist, ved Sommertide.
Ei Rosen her var nær saa rød,
Men Lilier mere hvide.
De strakte sig i Maanestiær
Med Bægerne, som Palmetræer.
Da løb ved deres Rødder
Et Vildt, men uden Fødder.

Hun saae en Havfru paa en Hai
At jage Skovens Fisse.
I Vandets Luft de toge Vei,
Saa svævende, saa friske.
Men ilende, med lette Slør,
Hun traf dem med et Spyd af Rør;
Da blev med Skum hun kronet,
Og Sneglehornet toned.

Velkommen, Oluf, i min Lund!
Velkommen i min Stue.
Saa smilte med en venlig Mund
Den stolte Havets Frue.
Tolv Maaneder bliv her hos mig,
Saa skal jeg atter sende Dig
Til Dine Sarer stærke;
Vor List skal Ingen mærke.

Imidlertid jeg vil paa Land
For Dig Dit Folk velsigne;
Og ganske, som to Draaber Vand,
Vi skal hinanden ligne.
Du hersker dybt paa Havets Bund,
Jeg hersker høit i Vogelund.
Du skal Dit Foster føde,
Men ei for Staalet bløde.

Man troer, Du Dig forvildet har
Bag Skovens Egestammer.
Du est de Sarer dyrebar,
Og Heltens Hierte flammer.
Jeg saaer Din Skikkelse, Dit Navn,
Og Ingen mærker Olufs Savn. —
Naar født Du har Din Datter,
Da est Du Dronning atter.

Hvad der er skeet, det veed kun vi,
Derom skal Ingen brumme.
Din Sørgetid er snart forbi,
Og mine Fisk er stumme.
Jeg fordrer for min Hiælp saa god
Kun, at Du hader Helges Blod,
Og at Du efter Evne
Dig frygteligt vil hævne.

Det svor hun høit; og Tangkiær foer
Til Søens Overflade.
Men Oluf blev, hvor Sivet groer
Med sine lange Blade.
Hun blegned som den hvide Væg;
Thi fæle Mænd, med grønne Skiæg
Og nedentil som Fisken,
Opvartede ved Disken.

De bragte hende Mad med Svig,
Som hentet var fra Landet;
Men selv de aad de Dødes Liig,
Som drukned' var i Vandet.
En Midienat, da Stormen lød,
En Datter laa i hendes Skiød;
Den blev i Bølgen badet,
Og af sin Moder hadet.

Af Havmænd hun den døbe lod,
I Muslingfongesalen.
De døbte den med lunkent Blod,
Som tappet var af Hvalen.
De vugged den ved lodne Favn
Og raabte: Siig os Barnets Navn?
Hun streg med knyttet Næve;
„Yrsa! saa heed min Tæve!"

Tolv Maaneder forginge snart,
Saa kom den Havfru atter.
Til Stranden bragte hun med Fart
Fru Oluf, hendes Datter.
Den gamle Fisker vidste kun,
Hvad hændet var i mørke Lund.
Han maatte Eeden sige,
Og tog den lille Pige.

I Skoven han opdrog det Barn,
Som om det var hans eget.
Med Angel og med Fiskergarn
Saa lysteligt hun leged;
Hun planted i sin Urtegaard,
Og blomstred, som en Knup i Vaar,
Saa mangen deilig Sommer.
Men — Hævnens Time kommer!

Yrſa.

Tragoedie.

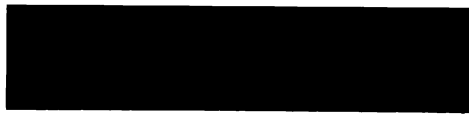

Perſonerne.

Helge.
Oluf.
Yrſa.
Folkvar.
Reigin.
Tangfiær.
Kæmper og Følge.
Havfruers Chor.
Freia.

Skuepladſen er Strandbredden, omvoxen af Træer; i Baggrunden C
Borg, ved Havet en Hule.

Oluf (kommer).

Med Skræk idag jeg nærmer mig, med ſagte Trin,
Den Hule, ſom i femten Aar mit Blik ei ſaae;
Hvor Havets Frue bragte den Fortvivlede
Til Lyſet atter; hvor hun tog Vantrevningen
Af Olufs Arm og rakte den til Fiſkeren.
Den Skam, ſom holdes hemmelig, er evig Skam,
Og farver Kinden med ſit dunkle Valmublod,
Hvergang den mindes. — Her jeg Tangkiær Eden ſvor,
At hade Helge, hade Helges Slegfredbarn;
At ſtænke hende Hævnen. — Femten Somre ſvandt
Frydløſe, blomſtred ei for mig; ſtiøndt atter klædt
I Silkekiortel, med det blanke Staal paa Bryſt,
Og Tindingen kranbſet med den gyldne Kongering. -
Som Ørnen, før, der følet i Naturen ſig
Dens Herrefugl, forlader let ſin Rede hiſt
Paa Klippen, flagrer over Skov, langs Kyſterne
Paa Jagt, let baaret af ſit ſtrakte Vingepar,
Saa ſtormed Oluf før til Dyſt; — nu daler hun!
Og tungt iſær idag det bange Hierte ſlaaer.
En Havmand banked paa mit Buur ved Middenat,
Jeg aabned det; da ſtod han med ſit grønne Skiæg
Halvreiſt i Vandet, gav mig en Blodmuslingſkal,
Og qvad: „Fru Tangkiær venter Dig ved Hvælvingen
Før Sol gaaer ned i Morgen.“ — Rædſomt huler ſig

Den mørke Hal som Helheim. Intet Godt den spaaer.
Det blinker svovlblaat giennem Hulen; Torden lød.
Hun kommer — ha, jeg frygter hendes Diekast.
Kom hun dog som en Ovinde skiøn, som før hun kom!
Jeg frygter hendes Slangekrop. Der er hun alt!
En deilig Viv; men Falskhed under Hiertet slaaer;
Og fine grønne Lokker dækker snildt hun med
Guldvirkte Næt, bekrandst af Sivets Purpurblomst.

Tangkiær (kommer).

Velkommen Oluf, ved min kiele Sommerhal!
Hvi est Du bleg? Har Aftenluften rystet Dig?

Oluf.

Jordfarven blegner let i stærke Straalers Skin.

Tangkiær.

De kolde Bølgers Dronning straaler ei med Glands.
Med Høflighed undskylder Du Din Skræk for mig.

Oluf.

Naturlig er min Ængstelse. Tilgiv mig den!

Tangkiær.

Du skialved ei, da Dolken af Din Haand jeg rev,
Og bar Dig giennem Vandet til min Perleborg.

Oluf.

Tvivl ei om min Taknemlighed! Jeg føler dybt,
O Frue, hvad Du virket har til Held for mig.

Tangkiær.

I femten Somre jeg forstyrred ei Din Ro;
I femten Somre nød Du Frugten af mit Værk,
Nu stunder Tiden, Oluf, til Betalingen.

Oluf.

Jeg er Din Skyldner.

Tangkiær.

Mindes Du den Eed, Du svor?

Oluf.

Jeg mindes den.

Tangkiær.

Jeg aabned Dig en Aare paa
Bryst; da farved Du med Pegefingeren
Dielaag, og svor, at atter Gravens Nat
Diet skulde dække med sit Ragnemørk,
ei min Villie følelig Du efterkom.

Oluf.

vor at hævne Dig og mig paa Halfdans Søn.

Tangkiær.

vor at hade Dit og Helges Slegfredbarn.

Oluf.

Eed var overflødig. Det var hadet alt.

Tangkiær.

viste Du ved Daad det ei. End var Dit Had
ædekorn, men uden Frugt. Vel, Oluf, vel!
eed, at Sædekornet mægter mangt et Aar
ige dødt som Stenen paa sit Giemmested,
ugtigheden kommer til, da spirer det.
r jeg! Regnen falder paa det tørre Frø;
ıd det skyde feirende med friste Skud.

Oluf.

fordrer Du?

Tangkiær.

Først, at Du skal Din Datter see.

Oluf.

ıan mig!

Tangkiær.

Nei. Hun er lykkalig hisset hos
Pleiefader, munter i Naturens Skied.

Oluf.

Bondedatter.

Tangkiær.

Lykken agter ingen Rang.
lee henrykkes meer hun af sin Muslingstrand,

End Du af Kronens ægte Perler. Hør mit Bud!
Du kalde skal Din Datter til Din Kongegaard.

Oluf.

Jeg aabenbare skal —

Tangkiær.

Frygt ei! Som Tærne bid
Du kalder hende til Din Borg; det staaer Dig frit
At vise hende dyb Foragt; men vogt Dig for
At skade hendes Skiønhed.

Oluf.

Er hun da saa skiøn?

Tangkiær.

Som Helge var, da Ynglingen forraadte Dig.

Oluf.

Forhadte Billed!

Tangkiær.

Vogt Dig for at skade den;
Thi hvis min Ravn har sagt mig sandt, da vil selv den
Os hævne meet, end selv maaskee vi mægtede.

Oluf.

Dit Ord er mørkt som Natten.

Tangkiær.

Dagen kommer snart.
Da faaer Du Lys.

Oluf.

Jeg sende vil min Kammersvend.

Tangkiær.

Bliv her! Jeg har igaar alt Budet sendt for Dig.
Du finder Yrsa med den sølvgraae Fisker her
I Lunden ved Din Kongsgaard. Lad ham sige nu
Sit Barn Farvel, og vandre til sin Skov igien.
Hun bliver hos Dig.

Oluf.

Vel! Og saa?

Tangkiær.

Hvad Skiæbnen vil.
t Din Eed! Forraad Dig ei, i hvad der skeer.

Oluf.

mit Liv!

Tangkiær.

Jeg saae inat ved Maanens Skin
elges Drage suse hen ad Bølgerne,
lfeil, Guldmaster. Hvis han giæster Dig;
de Miner; hvad han beder venligt om —
ham intet!

Oluf.

Ubegribelige Mø!

Tangkiær.

ei dræbe Fuglen i sin høie Flugt;
lden kan vi stille snildt. Indløber han,
an vor.

Oluf.

O hævn mig, Du Sivkrandsede!

Tangkiær.

derom! Hav selv kun Mod i Hævnens Stund.

Oluf.

!

Tangkiær.

See — Du har Villie, som hvert Jordens Barn.
ter intet over den; giør hvad Du vil;
hvad Du skylder Tangkiærs Kraft, kan atter hun
Dig. Du takker mig for Liv og Magt
t Rygte. Sviger Du Din Eed? Velan —
mer atter Du i Bølgens falske Favn,
v Du nedsprang. Neppe findes da mit Slot;

Den blege Død vil drage Dig til Helas Sal.
Da lyder og Din Skiændsel vidt paa hver en Kyst;
Foragtet er Dit Minde; Ørnen hugge vil
Dit ubegravne blege Lig paa Sarens Strand.

Oluf.

O skaan mig!

Tangkiær.

Jeg vil skaane nu. Brød Du Din Eed —
Da skaaner inter. Odin kan ei redde Dig!

Oluf.

Der er min Haand!

Tangkiær.

Der er min igien!

Oluf.

Hvor kold Du est!

Tangkiær.

Ja — kold som Du, da Helge Du forhaanede.

(Hun gaaer ind i sin Hule. Oluf til Borgen.)

Folkvar kommer fra Skoven med **Yrsa**.

Yrsa.

O skiønne Borg! hist kneiser den med sine Spir.

Folkvar.

Fornøier Dig at see det store Kongeslot?

Yrsa.

Ja! Solen blinker i de røde Haners Guld.

Folkvar.

Har Reisen ei, min gode Datter, trættet Dig?

Yrsa.

Hvor kunde den? Jeg sad som i et Jomfrubuur
I Kurven, flættet af den grønne Vidiegreen,
Og sov paa Bolstret, medens langsomt Ørnene
Mig droge paa de lette Hiul. Men at ei Du

t, min Fader, ſom inat gik Fod for Fod,
igeb dem med Kiæppens Odd, det undrer mig.

Folkvar.

ſligt Roer at ſtyre. Lune Bøgeſkov
en Storm og Bølgeſlag. Gid aldrig meer
mig havde koſtet Slid, for hiem at faae
iad i Vigen.

Yrſa.

Jeg er ung og taaler ei,
u med Snee paa Tindingen kan ſmile ved.

Folkvar.

:de Blomſt misunde Jernet ei ſin Kraft.
en Mø! Din Skienhed glædte Faderen;
idt Du kun eſt Hyrdepige, ſøgte jeg
ie Dig dog Farverne, for Dag og Nat.
n er hvid, og hvid Din Haand, ſom Dronningens.

Yrſa.

ider, ſig! hvad har bevæget Oluf vel
: Bud? Hvi kalder hun til Borgen os?

Folkvar.

) det ei; men frygter, mit høitelſkte Barn,
e Dag adſtiller fra Din Fader Dig.

Yrſa.

lken Kraft formaaer at ſtille Kiærlighed?

Folkvar.

Hierters Følelſer; de ſtilles ei.

Yrſa.

rumhed bringer Oluf til ſaa ſtrengt et Bud?

Folkvar.

nhed, Yrſa! Godhed var vel Skyld deri.

Yrſa,

dhed rive Datteren fra Faderſavn?

Folkvar.

Hun har Din Skiønheds Rygte hørt; nu kaarer hun
Dig ſikkert her, og fæſter til ſin Jomfru Dig.

Yrſa.

Og gierne vil jeg vorde det, naar ogſaa Dig
Kun ſtiænkes med et Opholdsſted i Borgens Gaard.

Folkvar.

O Yrſa! glemmer Du ſaaſnart Din Hyrdeſtand?

Yrſa.

Tidt ſtod for mig i Drømme, Fader, denne Borg;
En deilig Qvinde ſmykte mig med Hermelin.

Folkvar.

Og Dine Krandſe? Dine Lam i Dalens Skiød?
Din lille Baad, Din Angel og Dit Fiſkernæt?
Saa hurtigt lokker Pragten Dig fra Din Natur?

Yrſa.

Naturen blomſtrer ogſaa her. Den ſtionne Pragt
Er ſelv Natur, og ſtraaler ſom dens Yppерſte.

Folkvar (afſides).

Ha, Ørneungen feler ſnart ſin Vinges Kraft,
Blev Ægget end paa Stranden dybt i Sandet ſtiult.

Yrſa.

Hvo er den ſtionne Frue, ſom hiſt nærmer ſig?

Dronning Oluf kommer med Følge.

Folkvar.

Boi ydmygt Dig, min Datter, for den Kronede.

Yrſa.

Nei, knæle, Fader, er ei ſmukt; jeg hilſe vil.
Men hun er ſtolt; hun hilſer os ei blidt igien.

Oluf (med et ſtivt Blik paa Yrſa).

Er det Din Datter, Fiſker?

Folkvar.

Det er Yrſa, — ſom
i forbret har at ſee, min Dronning, paa Din Borg.

Oluf (afſides).

, Helges Billed! Voldſomt efter femten Aar
ſkoger i mit Hierte dybt Forbittrelſen.

Folkvar.

æl, Yrſa! ſee hun mærker Din Hovmodighed.

Yrſa.

i! Trællen knæler; ei Thuiskons frie Blod.

Oluf (til Yrſa).

vor gammel eſt Du?

Yrſa.

Femten Aar.

Oluf (afſides).

Saa længe laa
lin Hævn i Dvale, ſkamløſt, før den vaagnede.
(høit)
et Barn er ſmukt, ret ſmukt; men ei et Bondebarn.
un kneiſer altfor driſtig, med ſin Fiſkerhat
ia gule Flætning. Skam Dig, dovne Pige, Du!
det en Hud for Bønderbørn paa Hænderne?

Yrſa.

g var ei doven, ædle Dronning!

Oluf.

Og hvori
ſtod Din Flid?

Yrſa.

Jeg Hørren ſpandt i Vinterqveld;
n Somren planted Urter jeg og ſiſtede,
ens Fuglen ſang hver Morgen og hver Aftenſtund.

Oluf.

Trælledont Du øved da.

Yrſa.

Min Fader er
En ærlig Sømand, fri ſom Østerhavets Vind,
Forbunden Dig ved Troſtabseed; men ei Din Træl.

Oluf.

Hvo lærte Din uvorne Mund ſlig Driſtighed?

Yrſa.

Jeg taler Sandhed, ei kan den fornærme Dig.

Oluf.

Og om nu Folkvar — Folkvar er en Vikingsmand,
Hans Stand er fri ſom Havets; men om Folkvar nu —
Jeg ſætter — ei Din Fader var; hvad var da Du?

Yrſa.

Hvi ſætter Du Umulighed?

Oluf.

Jeg vil et Svar!
Ifald Din Moder tidlig havde Dig forladt
I — Trælleſtand! hvad var da Du?

Yrſa.

Ragnhild var fri.
Ak, tidlig har, ved Døden, hun ſit Barn forladt,
Men ei af Valg.

Oluf.

Og hvis af Valg? Af Egenſind?

Yrſa.

Hvordan? En Moder grumt forlade Foſteret
I fremmed Vold? Ei følge Driften, ſom Natur
Har plantet ſelv i Biørnens, ſelv i Ulvens Blod?
Umuligt! — Losſen, med ſit røde Skiæleblik,
Saa lyſten, ſom hun venter Rov, forlader dog
Ei Ungerne; hun ſlikker dem, hun bringer dem
Smaavildtet ned til Hulen. Skulde Ovinden da
Forlade Noret? Aldrig! — O, min Dronning, nei!

u kiender ei Naturen ret, blandt Mænd og Krig.
k! saae Du Fuglen lære fromt paa Redens Rand
maavingen flyve! Saae Du Gaas og Giæslingen;
a Myren selv, naar Tuen man forstyrrer, hvor
un ængstlig slæber ned igien de hvide Æg —
)u tvivled ei om trosast Moderkiærlighed.

Oluf.

Ken tænk dog slig forunderlig Undtagelse,
At tidlig alt Din Moder havde svigtet Dig;
Sig! elskede Du derfor barnligt ligefuldt?

Yrsa.

Jeg elske Den, hvis Hierte var Ukiærlighed?

Oluf.

Du babed hende selv maaskee?

Yrsa.

Jeg veed det ei;
Ken gyselig er Tanken mig; og Rædsel blot
Ved Forestillingen reiser mig mit Hovedhaar.

Oluf.

Befaler ei Naturens Love Barnets Bryst
At finde sig i Villien af Forældrene?

Yrsa.

i Den var Moder, som mig under Hiertet bar,
Ken Den, som fostred kiærligt mig ved Dag, ved Nat,
)g skiænkte mig sin Glædes og sin Kummers Graad.

Oluf (afsides).

)a Slangeægget svulmer alt, og giærer med
)en Gift, som ei endnu har Braad. Hvor stolt hun staaer
)g maaler mig med Blikket, som da Helge stod
Saa Dragens Dække for den Dybtnedknusede.
(til Yrsa)
Kit Spørgsmaal, Yrsa, viid det, var ei hensigtsløst.
)u elsker Folkvar, elsker Plejefaderen
Saa høit som Fader, meer end Moder, naar hun ei

Tilbørlig Dig opfoſtret har ved Ammebryſt.
Dit Sind er kiækt, Du ſtiælner ei; det raſſe Blod
Paa Kinden ei tillader Dig den Tanke førſt,
Om Nød mgaſtee var meer end Hadet Skyld deri.
Velan, ſaa vil jeg tilſtaae Dig, at Døden har
Adſtilt Dig fra Din Moder ſpæd. Du eſt min Træl!
Trælqvinden har for femten Aar til Verden bragt
Dig i min Kongsgaard, kiøbte med ſin Død Dit Liv.
Jeg ynktes over Dine Dages aarle Oval,
Og gav Dig hen til Fiſkeren. Tro derfor ei,
At Du eſt fri! Livegen eſt Du evig mig. —
Idag tilbagekalder jeg min Eiendom!

Yrſa.

O alle Guder! Har jeg hørt — hvad talde Du?

Folkvar.

O ædle Dronning! ſtaan den Yndigtblomſtrende.

Oluf.

Livegen er hun evig mig. Saa har jeg talt.
Jeg overgav det ſpæde Noer Dig i Din Vold
For femten Somre ſiden, i Sivkurvens Skrin.
Nægt, hvis Du vover! — Skiælv, ifald Du taler meer,
End Eden og Din Dronnings Bud tilſteder Dig.

Yrſa.

Nægt, elſkte Fader!

Folkvar.

Ak, mit Barn, jeg kan det ei!

Yrſa.

Saa har hun Ret?

Folkvar.

Livegen eſt Du Dronningen.

Yrſa.

Født af en Træl?

Folkvar.

Din Plejefader evig kiær.

Yrſa.

n Træl min Fader?

Folkvar.

Ædel er Din Siæl og fri.

Yrſa.

) ſlug mig, fæle Mørke, med en evig Nat!

Folkvar.

at Mod, min Datter! Ædle Dronning, ſtaan mit Barn!
u eſt mit Barn. Jeg vidſte, hvad Du nu først veed,
g ligefuldt Din gamle Fader elſkte Dig.

Yrſa.

a grumme Folkvar!

Folkvar.

Folkvar grum?

Yrſa.

Hvi bandt Du op
il Ranke, hvad af Skiæbnen var beſtemt ſom Trævl
t ſlynge ſig paa Jorden mellem Tidſlerne?

Oluf.

in Stolthed, Yrſa, ſaares ved hin Tidende,
rreſten intet. — Frygt ei! Du tilhører mig;
g Oluf vil behandle vel ſin Eiendom.
om Tærne hos Din Dronning har Du bedre Kaar,
ıd fri bag Tangets lave Tag hos Fiſkeren.

Yrſa.

laae jeg fri paa Havets Bund i Bølgerne!

Oluf.

:r laae Du, hvis ei Oluf havde reddet Dig.

Yrſa.

rhadte Liv!

Oluf.

Saa lønner Du Velgiernigen?

Yrſa.

Hvormed belønner Den, ſom ſelv ſlet intet har?

Oluf.

Betænker Du Dig længer paa, hvem mellem os
Du følge ſkal? Om Oluf eller Fiſſeren?

Yrſa.

Har jeg et Valg? Jeg er Din Træl! Vel Dronning, tag
Din Eiendom. For mig er ingen Glæde meer.
Om her, om jeg i Fiſſerhytten ſørger hen
Mit usle Liv — hvad Forſkiæl? Meer Naturen har
Ei Lyſt for mig. — Saae jeg den muntre Fiſk i Vand,
I Skoven Hiorten, Fuglen under Himlens Blaa —
De mindte mig kun ſmerteligt om mine Baand.
Saa lad mig viſne bleg da, ſom den hvide Knup
Paa Tornebuſken! Snart vil en veldædig Blæſt
Afrive Bladet; ſkiænke mig i Dødens Nat
En evig Frihed; — flagrende til Breidablik.

Folkvar.

Ha grumme Dronning!

Oluf.

Tie, forvovne gamle Mand!

Folkvar.

Dig ſmerter ei at knuſe ſlig en Ædelſteen?

Oluf.

Dens Haardhed og dens dunkle Glød erindrer mig
Kun altfor ſtærkt om Den, der knuſte dette Bryſt!

Yrſa (betragter ſine Haar).

I lyſegule Flætninger! ſom rigt og tungt
Nedbølge mig fra Skuldrene, faa ſkal jeg da
Nu Eder miſte? Trællen bær ei lange Haar.
Hvor ofte har jeg tvættet Jer i Kildens Vælд,
Og ordnet med den hvide Sølvkam Eders Lag.
Hvor øvet var de vante Fingre! Uden Speil

lf Floden og af blanken Skiold, jeg daglig bandt
)e røde Lidser yndigt i Guldflætningen.
lu skal I meer ei følge mig med stolten Vægt!
Lit Hoved bøier sig for Olufs Herskersværd;
)g nær, til Nakkegruben, som Forbryderens,
:er venter Bøddelslaget — meier Saxen i
t Øieblik de femten Somres rige Flor.

(Hun knæler).

Oluf (afsides).

)a! disse Lokker kiender jeg. Alt engang har
Lin Finger famlet mellem slige Flætninger,
)a den Forvovnes Hoved laae i Olufs Skiød —
Lin blanke Sax afmeied dem til Nidingsharm;
lu steer det atter.

(Idet hun vil afklippe Irsas Haar, lyner det og Havet bevæger sig.)

Oluf

(tilbagetræder forskrækket, men fatter sig strax og siger):

Gaa! Behold Dit Hovedhaar!
)isk nærmer sig min Tærneflok; den siger Dig
)in Pligt, Din Dont paa Borgen, Din Bestemmelse.

(afsides).

:ilgiv mig, Tangkiær! Iver for at tiene Dig
)ar havde bragt mig til at glemme Løverne.

(Hun gaaer; Alle følge, uden)

Folkvar.

eg dvæle vil i Borgens tykke Bøgeskov
)g vente der Udfaldet — angst — ei uden Haab.
eg tænker, at en skakket Vrede spænder kun
:et altfor haarde Moderbryst; men steer det ei,
:g stormer Oluf grusomt mod Naturens Pligt —
Saameget veed en Gubbe til sit Hiertes Trøst:
Skyldigheden finder Hiælp hos Guderne;
Den Lasten vender Sværdet mod sin egen Barm!

Kong **Helge** lander, stiger op paa Stranden med sine Kæmper og nærm
Forgrunden med **Reigin Jarl.**

Helge.

En sælsom Følelse, Reigin, dybt beslæler mig
Nu, da jeg seer de samme Grenes Flætninger
I Kæmperegen; samme Borg, med sine tre
Forgyldte smekkre Spir; og Sivet, Bølgerne.
Hvor meget har i femten Aar forandret sig!
Naturen ei: den skyder kun sin Vinterham,
Og Lokken krølles atter ung paa Qvistene,
Naar Solen varmer. — Menneskets kun ældes, som
Døgndyret. Morgen seer hans Larve; Middagen
Udfolder Elskovsvingerne; mod Aften alt
Er Gubbesluen stivnet, mat, og gisper — døer.
End føler jeg mig mægtig i min Manddomskraft, —
Men Ungdomsrosenstøvet har alt Skiæbnens Haand
Blumpt vistet mig af Sommerfuglevingerne.
Forsvunden, som en Drøm, er brat et daadfuldt Liv —
Og dybt i Kæmperbarmen blev, for ældre Mand,
Kun mørk Erindring, Længsel og Veemodighed.
Hvis atter jeg skal finde Ro — da er det her!
Thi Olufs Qvide trykte mig paa Barmen tung
Hver Aften, naar fra Kongesalen Giæsterne
Til Hvile gik, og naar min Smaadreng lyste mig
Med Kiærten til mit Leiested. Da vaagned jeg
Af korten Blund — og skued snart den bugtede,
Skældøkte Jomfru, — snart med lange hvide Liin,
Og Kinden endnu mere hvid end Linene,
Og Diet dødt, den skiændte Viv paa Sarens Strand.
Ei Roskilds Juleglæder, intet Vikingstog
I grønnen Sommer sletted ud hint Billede
Paa Nattens Baggrund, malt af min Samvittighed.
Og derfor, bolde Reigin, staae vi atter her,
At vide Skiæbnen, hvilken Oluf fristede:

)m hun fortvivlet kortet har ſit unge Liv?
)m Fieldets Kløft fra Solen ſtilte Moderen?
)m Barn blev født? Om Barnet lever? Datter? Søn?
)m dødt i ſpæden Alder? Om ſelv Oluf død?
lt dette ſikkert at erfare ſlaaer mit Bryſt.
)g aabent Helges Hierte ſtaaer for Olufs Oval.
hi Kummer ſtiænker Ædlingen Medlidenhed;
ken ſtolten Hovmod ægger Drottens Heltebarm.

Reigin.

iſt nærmer ſig en ædel Qvinde, ſilkeklædt.
un, udentvivl af Kongeborgens Jomfruflok,
il bedſt om Dronning Oluf, Drot, forkynde Dig.

Tangkiær (kommer).

elkommen Helge, Halfdans Søn, paa Saxens Kyſt!

Helge.

a, denne Stemme kiender jeg, og dette Blik.

Tangkiær.

er ſytten Aar Du ſtued mig paa Borgens Rand.

Helge.

vis da Du blomſtred, ſtionne Roſe, var Du Knup.

Tangkiær.

i ſunde Skiønhed falmer i ſaa kort en Tid.

Helge.

dig tykkes før, at jeg Dig ſaae i Skumringen,
aa Badekammertillerne ved Leirekyſt!

Tangkiær.

i venligt for min Elſkov da Du lønte mig.
ivſkyen verler ei ſaa ſnelt ſom Mandens Hu.

Helge.

vad taler Du om Vægelſind, om Verlinger,
om Slange blev, og bugted Dig fra Volſtrene?

Tangkiær.

Ei' Kiærlegn da Dit blanke Sværd tiltænkte mig;
At end jeg lever, skylder jeg min Smidighed.

Helge.

Du spotter end, Du Falske? Skum paa Havet liig!

Tangkiær.

Jeg spotter ei, men glæder ved min Redning mig.

Helge.

Forlad mig! at jeg fristes ei endnu engang.

Tangkiær.

Tæm, Helge, Din Ilsindethed! Den kunde let
Engang i Tiden smerteligt forraade Dig.

Helge.

Uhyre! bugt Dig atter hen med Sølverskæl!
Min blanke Glavind truer Dig af Bølgen alt.

Tangkiær.

O Helge! lær dog eengang vilst at tæmme Dig.
Den Hidsighed, som halv tilgives Yuglingen,
Er styg, og skiæmmer Synet af den ældre Mand.

Helge.

Forlad mig, eller, ved Gud Thor, jeg klover Dig!

Tangkiær.

Du Svage! var Du selve Thor, jeg trodsed Dig.
Hør mig opmærksom, rolig! Er jeg Emblas Barn?
Som Du af letforgiængelige Kiød og Blod?
I mine Aarer flyde Havets evige
Udødelige Bølger. Agt min Guddomsmagt!
Du daarlig troer, at Tangkiærs Hierte hader Dig,
Fordi hun vendte sig fra Dine Favnetag!
Og hader da Din Tunge Himbærfrugterne,
Fordi Du koldt gaaer Purpurgrenens Vægt forbi,
Naar Du har nydt, er læsset? Vid: Letsindighed,
Som Skum paa Vand, er engang nu min Siæls Natur.

g kan ei dvæle; hvis Du ønsker Stadighed —
eg den hos Stenens Jetter! Ei Havfruerne
an skiænke den. Hvi harmes Du? Du nød hos mig,
vad Frode nød; uagtet først i Baalets Ild
'g svor ham Hævn; men — glemte den. Og Helge blev,
vad Frode var, og meer: Jeg gav en Datter Dig.
aa harmes ei, fordi Dig Tangkiær koldt forlod.
rnk Dig i mit Sted! Viid: paa hver en grønlig Kyst
Skyggen Ungersvende gaae, som elske mig.
g dog jeg skulde dvæle hos den Eneste?
g glemte Dig dog ikke; da Din Længsel steg,
a sang for Dig den sølverdunte søblaae Fugl,
g Oluf Dig erstattede min Favns Forliis.
u est Du her! Samvittigheden driver Dig;
u frygter atter, at Din Ubesindighed
ar voldt den Arme Døden, Jamren, Skiændselen:
ig takker Du, at Solen skinner klart paany!
g reddet har i Bølgen den fortvivlte Viv,
a ned hun sprang fra Klipperne; jeg Dolken greb,
om trued blank og sleben hendes Liliebryst.
an eier Riget atter, Skiønhedsroserne;
g mægtig sidder Oluf høit paa Kongestol.
rsvunden, som en Drøm, er længst hiin Rædselstund,
g uden Følger. — Hvis den Skiønne hader Dig —
n end til Hævn hun aarlig holder høit, som Fest,
en Dag, da Du, beruset i hendes Favnetag,
rrøvet Lokkerne, bragtes ud paa Skibets Dæk —
et bør høimodig Du tilgive Qvindens Bryst.
ei ingen Harm er stor som den, naar Stoltheden
ig dybt fornærmet føler, uden kraftig Hævn,
g ufortient. Thi alt for vildt da raste Du!

Helge.

an haaner mig endnu med aarlig Skiændselsfest?

Tangkiær.

a, mindes Dig den Stiændsel, som hun fandt hos Dig!

Helge.

Og Ingen veed, hvor dybt ydmyget Oluf blev?

Tangkiær.

For denne Godhed takker Du kun Tangkiærs Magt.

Helge.

Og Folket aner intet om sin Dronnings Skam?

Tangkiær.

End hædres overalt den skiønne Kongeme.

Helge.

Har ingen Frugt hin Sommernat sig efterladt?

Tangkiær.

Den svandt i Mulm; og ingen, Drot, var Følgerne.

Helge.

Saa løste sig min Hævn i Skum elendigt op!

Tangkiær.

Du finder hende stolt som før. Men Ynglingen
Har intet tabt ved brune Manddom. Ogsaa jeg
Kan skumme med min mørke Sø; Havmændene
Da ride vrede Marsvin i Skumbølgerne
Og støde vildt i Sneglehornet; da forgaaer
Vel mangt et Skib, og Ran paa Dybet fryder sig;
Men Havblik løser atter af min stærke Storm:
Og mere sikker selv end Skovens Landevei
Er da min strakte Sølverflades slebne Speil.
Lad dette Speil Dig tiene til en Lignelse!
Og, da det i Din Magt ei staaer at hævne Dig,
Saa byd den stærke Dronning andengang Forlig.
Maaskee afslaaer hun grusomt ei sin Liliehaand!
Og hvis det skeer, da vil Erindring sige Dig,
At Olufs Viin og hendes Sar — er frygtelig.
Læg det paa Hiertet, Helge! Tæm Din Vredesharm!
Thi daarlig er den Mand, og meer den Drot, som svag
Forsøger, hvad ham nægtet blev af Nornerne.

(Hun gaaer.)

Reigin.

a falſke Vennetale, ſom med Klogſkabs Raad
il ſindrigt lede; ſkiøndt kun Hiertets Nag attraaer
t nedſlaae Sindet og forvirre Kræfterne.

Helge.

vor anderledes føler jeg mig nu tilſinds,
ad da jeg kom: det gamle Had er friſket op;
g Harm er nu, hvad nys var blid Medlidenhed.

Reigin.

m ydeb uforſætlig os ſin Tieneſte.
eb lettet Hierte kan Du heiſe Ankeret.

Helge.

g drage bort, og uden Hævn? Tilſtæde feig
i Feſt, ſom aarlig bringer mig Forſmædelſe?

Reigin.

b Qvinden ſvagforſængelig indbilde ſig
m ſtolte Seir; Du bedre veed, hvo Seier vandt.

Helge.

i, Reigin, hele Verdens Kreds maa vide det.

Reigin.

a lad Herolder kraftigt true Dronningen!

Helge.

ſkulde nu Skiolbungen feig bortliſte ſig?

Reigin.

b var det, hvis vort Liv engang ſik Fredens Ro.

Helge.

nægter ei, at oſte mig jo forekom
t Liv en Ørk, med Tidsler, uden Blomſt og Lyſt.
t naar jeg ſtod i Stavnen, medens rislende
n ſmalle Kiøl igiennemſkar Skumvovens Top,
Strandens Lunde ilte mig ſaa ſnelt forbi
b Løv og Skygger, — ha, da følte bydt mit Bryſt
Savn, ſom ſelv ei Ærens Krands erſtattede.

Mig lærte Tangkiær Vellyst; raſken Ungersvend
Kun ſtued da i Qvindens Skiønhed Maalet for
Sin Attraa, der bruſte kort, og høved ham
Stolt over hende. Men de vilde Glæders Ruus
Bortdunſter brat, og efterlader Siælen ſløv.
Tidt naar paa mine Vikingstog jeg giæſted, ſnart
En fremmed Konge, ſnart en Jarl, og ſaae hans Viv
Med ſædelige Liin, og ædle Jomfruer,
Som rakte Hornet mig til Velkomſt, medens huldt
Blyfærdigheden farved deres Liliekind; —
Da følte jeg, at qvindlig Adel, gode Jarl,
Fortiente meer, langt meer, end Tangkiærs Yppighed
Og Olufs Blusſen. Langſomt er jeg modnet først;
Mit ſtolte Hierte blødnedes; da lærte jeg
At Freia, Frigga, Siofna, Valhals Yndigſte,
Ei komme ſelv, men viſe ſig i Qvinderne.
Og helligt blev mig meer og meer det huldе Kiøn,
Og Lyſt jeg følte meer og meer til frit at gaae
I Lænken, ſom en Qvindes Blik paalagde mig.
Dog fandt jeg aldrig end, hvad Hiertet ønſkte ſig:
Og Tangkiær — Oluf — ſtod ſom vrede Spøgelſer,
Og vinkte mig fra Yndighedens ſkiønne Lund
Til ſkumle Skygger, tunge Pligtopfyldelſer.

Reigin.

Paa hvad Du yttrer ſmukt og faſt med Skialdekunſt,
Min høie Konge, ſvarer jeg enfoldigt ſaa:
Den Mand, ſom eier ingen Viv, kun lever halvt;
Han ſpilder ſig ſin Fremtids Haab; og er han Drot,
Da ſkader han ei ſig blot, men ſit Fædreland.

Helge.

En Hyrdepige nærmer ſig, med hviden Spand
Paa Hovedkrandſens lyſegule Flætninger.
Hun ſkal huſvale først mig med en kiølig Drik
Paa Bænken under Bøgeſkyggen. Midlertid

re klart ombord med vore Takkeltoug,
kerſnorens Ringe paa det flade Dæk
me ſmukt, at hurtigt nu med førſte Vind
ype Jernkrog ſlippe kan Sandbankerne.

(Kæmper gaae at adlyde Kongens Bud).

Helge.

u, min bolde Reigin Jarl, kald Pigen hid,
isſet bly bag Hasſelbuſken ſkiuler ſig.

Reigin.

ke Pige: Stands Din lette Flugt en Stund.
der en vanſmægtig Mand, ſom lædſtes vil.

Yrſa.

l han ſtrar. Et Bæger hænger lænket faſt
d min Giord, og hisſet er et Kildevæld.

Helge (nærmer ſig).

ger af Din Mælk vil bedre ſtyrke viſt.

Yrſa (forlegen).

) mig ei om, hvad jeg maatte nægte Dig.

Helge.

r ei Din Fader, Jomfru, Gederne?

Yrſa.

rre! Ingen Fader meer tilhører mig.

Helge.

oder?

Yrſa.

Hviler længſt i Gravens kolde Skiød.

Helge.

?

Yrſa.

Er Tærne, trælleſødt hos Dronningen.
lker hendes Geder, bringer Melken hiem.

Men vist hun dog tilgiver mig, hvor streng hun er,
At lidt jeg dvæler, for at lædske fremmed Mand.
(Hun gaaer til Kilden.)

Helge.

Hun Tærne! Reigin, saae Du før i Kongesal
Saa hvidt Mø? Saa sædelig en Lillevand?

Reigin.

I Sandhed, hun er saare skion; og Hud og Haar
Kun vidne slet om ynkelige Trælledont.

Helge.

Og hvor hun smukt bevæger sig til Kilden hist!
Hun skyller Vægret! Op til Straalens Sølverspring
Hun hæver Armen; mere hvid end Vandets Skum;
Og Klippens grønne Vedbendhang forskiønner den.

Reigin.

Og med de hvide Fingre plukker hurtigt hun
Hvirøde Himbær, samlende blandt Rankerne.

Helge.

Og rødmer blidt uskyldigt; halvt undseelig,
Bedrøvet halvt, ved tarvelige Giæstfrihed.

Reigin.

See, hvor hun strækker let sig op paa smæden Fod;
Skiøndt rank og høi, dog ei saa høi som Rankerne.

Helge.

Hvor meget har et Øieblik opdaget mig:
Siælsadel, Skiønhed, Troskab og Elskværdighed.

Yrsa (kommer med Vægret).

Gid denne Drik maa styrke Dig, Du Ædleste!

Helge.

Du kiender mig?

Yrsa.

Ja vist, Du Drot af Dannemark!

Helge (griber om Bægret og hendes Haand).

:u ſkiænker mig da, hvad jeg her omfatter, Barn?

Yrſa.

Kin Haand og Bægret, ædle Drot, er Dronningens;
Ren Kilden ſpringer frit for alle Skabninger,
Af den kan ſelve Trællen giæſte Konningen.

Helge.

Saa huldt, Natur, forener Du det Fierneſte!
Og disſe Bær?

Yrſa.

De nippes bort af Skovens Bi,
Saa tør min Haand vel plukke dem. Forſmaa dem ei!

Helge.

O, heller nød jeg Karret her, end Frugterne.
)vor hvid den er, Din trinde Haand.

Yrſa.

Nei, rød ſom Blod,
en modne Frugt har overplettet Fingrene.

Helge (til Reigin).

eigin! er hun et Jordens Barn? Jeg troer det ei.
ig tykkes, hun er Freia ſelv, Folkvangurs Mø.

Reigin.

ei, ingen Kunſt paatager ſig ſlig Skikkelſe.

Helge.

, Du har Ret! Thi Uſkyld og Oprigtighed
lyſe klart af Øiets Blaa.

Reigin.

Hun ligner Dig!

Helge.

. har han Ret?

Yrſa.

Hvad ſiger han, min ædle Drot?

Helge.

Han ſiger, at Du ligner mig.

Yrſa (rødmende).

O tro ham ei!

Helge.

Jo! Frændſkab er i vore Slæges lyſe Blik!
Og meer har mig den korte Stund at kiende lært
Dig, yndige, end mangt et Aar en anden Viv.

Yrſa.

Din Røſt indgyder mig en ſær Fortrolighed.
Men Du eſt Drot, jeg Tærne! Hvilket Afgrundsvælg.

Helge.

Siig mig Dit Navn.

Yrſa.

Jeg hedder Yrſa.

Helge.

Havde Du
Vel Lyſt at drage med mit Skib til Dannemark?

Yrſa.

Din Træl? Nei, nei, ſaa heller dog en Ovindes Træl.

Helge.

Og om nu Helge venlig gav den Kiøbte fri?

Yrſa.

Da følger jeg Dig fri med tro Taknemlighed.

Helge.

O Yrſa, følg mig! Freia ſkal berede Dig
En yndig Bolig under ſine Hvælvinger.

Yrſa.

Hvad har jeg ſagt! Nei ſtiænk mig ingen Frihed, Drot.
Saa heller ærlig Tærne dog — end — aliſor fri.

Helge.

Frygt ei! Som Fader ſkal jeg kiærligt vogte Dig.

Yrſa.

ſom Fader? Ak, det herligt var. Min Fader Du!

Helge.

Og tykkes jeg for gammel Dig til Belleren?

Yrſa.

Du haaner grumt min ringe Stand.

Helge.

Ved Aſathor,
Stor var min Lyſt at hæve Dig til ſelve min.
(til Reigin).
Jeg føler det. Hun er det Billed, ſom min Siæl
har evig biget efter og forgiæves ſøgt.

Reigin.

Søgt Dig, min Drot! Den Gniſt, ſom fænger altfor let,
ſlukkes ſnart.

Helge.

Frygt ei! Her taler Hiertets Røſt,
i Sandſerne.

Reigin.

Giv Tid, og overlil Dig ei!

Helge.

n Sømand iler —

Reigin.

Ofte til ſin Undergang.

Yrſa.

en ſtolte Dronning nærmer ſig. Saae hun, jeg ſtod
g talde med Dig, Herre, viſt hun revſed mig.

Helge.

an væbnet kommer, aldrig kied af vilden Færd.
en mindre klæder Spydet nu den Falmede,
nd da med Jomfruroſenkind hun Sværdet ſvang.

En Kæmpe.

Min Dronning spørger, Drot, hvad Dig bevæget har
Til denne Landgang? Om Du kom med Herreskiold?

Helge.

Som Ven jeg kom, hvis Oluf mig som Ven vil see.
En Skare Snekker venter hist paa Bølgerne,
Hvis hun vil Kamp.

Oluf (sagte).

Ha, Tangkiær! hvi befoel Du mig
At hykle Venskab for den Mand, jeg hader meest?

Helge (til Oluf).

Vil Du som jeg, saa glemme vi, hvad længst er skeet,
Og slutte Fred. Thi Hævnen kildrer Hiertet vel,
Men falder blodig dog tilsidst paa Hævneren.

Oluf.

Tilvisse! Selv naar Nidingsværkets lumskeste
Bedrift er lykket, redder dog en Guddomsmagt
Uskyldigheden, skiænker den sin Glands paa ny,
Til Trods for Ærens Morder.

Helge (til Reigin).

Endnu trodser hun.
Ydmyges skal hun, Reigin! Men den høie Diis
En Tanke falde lod i min oprørte Siæl,
Som mildner den og adler Straffen.

Oluf.

Helge, sig
Hvad drev Dig efter ferten Aar til Sarens Strand?
Nysgierrigheden? Ønskte sig Din Grusomhed
En Efterslæt af Verdens længstfuldendte Høst?

Helge.

Jeg kom at søge Kiærlighed.

Oluf.

Den vorer ei
Paa Hadets Klipper.

Helge.

Tidt i Klippens golde Rift
Yroer Alpeblomſten, ſavnet i den rige Dal.

Oluf.

Sandt nok! Du finder Oluf ei ſaa mørk og bleg,
Som Du formoded. Ei et Giſp fra Skovens Krat
Hemlokker Dig til Hytten, hvor Du ſtolt gienſeer
I Vanvid den Fortvivlede. Paa hendes Grav
Du ei kan ſtirre kold med Haan; ei ynke høit
Fra Klippen den i Bølgen Dybtnedſtyrtede.
Hun lever, blomſtrer, eier Kronen, ſtolt ſom før.

Helge.

Ei Nag, men Medynk bragte mig fra Isſefiord.

Oluf.

Hvem ynkte Du? Dig ſelv, Du Tidtbedaarede?

Helge.

Nei Dig, hvem ingen Kummer lærte Klogſkab end.

Oluf.

Misunde min Lykſalighed — det kunde Du!

Helge.

Beklage kan jeg blot Din Stolthedś Overmod.

Oluf.

Som Du, at bede Saxen om, ei meer med Feſt
At hædre den i Læderſæk Beegkronede?

Helge.

Hvis Skam var ſtørſt, det veed vel, Oluf, ſelv Du bedſt.
Den kiæk paa Mandens Høimod, der ei røbe vil
En Qvindes Svaghed, bygger Du Din Driſtighed.

Oluf (ſatter ſig).

Jeg trodſer ei. Forlang en Gunſt; og hvis den ſtaaer
Oluſs Magt, da ſkal den ikke nægtes Dig.

Helge.

Dit Tilbud, Dronning, tager jeg med Tak imod.

Oluf.

Hvad ønsker Du? Har Du ei Alt, Du Mægtigste?

Helge.

Mig mangler end, hvad ferten Aar mig manglet har.

Oluf.

Og hvad?

Helge.

En Brud!

Oluf.

Den kræver Du af Olufs Haand!

Helge.

Jeg kom, en gyldenlokket Svend, for ferten Aar,
Med Blus paa Kind, med Flammer i mit unge Bryst,
At søge yppig Skiønhed for min Lidenskab.
Du stod i Blomster, Lilien liig, paa Taarnets Rand.
Jeg saae Dig, og forlangte Dig — den Blomstrende!
Din Magt ei, blot Din Ynde Rose lokte mig;
Og før jeg kiendte Rang og Stand, var Helge Din.
Ei Danmark var det, beilende til Sarens Land,
Som Snekken bragte; — Svenden loved Jomfruen!
Men stolt hun var, med Freias Glæder ubekiendt;
Og spottende den unge Beilers Dristighed,
Bestiæmmed hun hans Tillid; — og med falske Seid,
Troldqvinden liig, til Had hun trylled Kiærlighed.
Da fnyste han og raste. Tak den Svømmende
Fra Bølgen for Din Redning! — Hist paa Himlens Blaa
Har midlertid sin hvide Maane Maanegarm
Heel tidt forfulgt; — og Maanen saae, skiøndt flygtende,
Skiøndt verlende sin Skikkelse for Slugeren,
Min Længsel med Medlidenhed. — Da brunte sig
Det gule Haar, alvorlig blev min Siæl og mørk;
Og hvad tilforn kun efterhiged Sandserne,
Det ønskte nu mit Hierte. Sælsomt, underfuldt!
At samme Strand skal vise mig, alt andengang,

Min Higens Gienſtand yndigt i et Øieblik!
Thi her hun ſtaaer i Dine Qvinders huldе Kreds.
Skiøndt prægtig ei, ſom Roſen mellem Lilierne,
En blу Viol, i Græsſet ſkiult; men ſød af Duft,
Og friſk ſom Duggens Perler, der beſprængte den.
Jeg beiler nu til Rang og Land ſaalidt ſom før;
Land har jeg nok ved Østerſøens Blomſterſtrand,
Og ingen Grændſe kiender Havets tappre Søn.
Lidt agter jeg en Qvindes Kaar, hun faaer ſin Rang
Ved Ægteſtanden: Manden hæver Huſtruen,
Som Egens Stamme mægtigt Vedbendranken.
Og derfor ſtrengt jeg holder til Dit Løfte mig,
Og beiler høit, for alle Kæmper, alle Møer
Til — Yrſas Haand! naar Du har hendes Lænke brudt.

Oluf.

Du beiler til min Trælleqvinde Yrſas Haand?

Helge.

Den er ei Træl, hvis Siæl er høi og brødefri.

Oluf.

Hvad lærte Dig at kiende denne høie Siæl?

Helge.

Et Øieblik. Behøver barnlig Ufkyld meer?

Oluf.

Og ſaa letſindig ſtyres Du af Hændelſen?

Helge.

Ved ængſtlig Vragen ſvandt alt femten Ungdomsaar.

Oluf.

Saa lidet ſtolt vanærer Du Din Kongebyrd?

Helge.

Uſt ſtolt! Sædvanen fængsler ei en Leirebrot.

Oluf.

En Dronning fandt da Danmarks Drot i Sarens Træl?

Helge.

Til Løn, for hvad i Saxers Dronning først han fandt!

Oluf.

Nu ved min Faders mosbegroede Bautasteen,
Nu er hun Din! Jeg skjænker Dig den Deilige.

Helge.

Og ved min Fader Halfdans Hævn, jeg takker Dig.

Oluf.

Træd, Yrsa, frem, og viis os Din Fortrinlighed!

(afsides).

O Tangkiær, nu forstaaer jeg Dig, Du Skummende!
Du kjøler Hævnen — gyseligt! — men kjøler den.

Helge.

Hvis hun er min, tillad mig da, o Dronning, strax
At skalte med min Eiendom. Det blanke Staal
Ei taaler Dug, jomfruelig Blyfærdighed
Ei Mængdens Øie. Reigin, ræk mig hid det Slør,
Med Guld indvirket, som vi tog fra Vikingen.

(Han lægger Sløret over Yrsas Hoved).

Saa skjuler jeg for Spotterne Din Rosenkind,
Og hæver Dig i Herreskand. Du eft min Viv.
Svar ei, o tal ei! Ræk mig kun Din Liliehaand.
Hvis Du bifalder Helges Ønske. Somrens Blomst
Forsmaaer ei at forloves med den brune Høst,
Naar Solen stadigt skinner paa et spraglet Løv,
Og Maanen smiler Elskov i dens Aftenstund.
Forfærdes ikke ved en Sømands raske Valg!
Lang Tid behøver Venskab, kort kun Kjærlighed.

(Med et foragteligt Blik paa Oluf)

I Kronens Guld jeg fandt en daarlig Glimmersteen;

(Med Ømhed til Yrsa)

I sorten Flint af Kalken skjult — en Diamant.

Yrsa.

Naturens Røst befaler mig at lyde Dig;

n Hiertet gyser. Ædle Drot! vær ei saa snar!
) Eftertanken lede Dine Handlinger.

Helge.

i, Yrsa! ogsaa Lidenskaben har sit Krav.
n nyder slet og glædes svagt, som evig kold
ot overveier. Freia rører Hierterne
ed Øieblikket. Følger Du ei hende kiæk,
m selv paa Randen af det farligtsteile Field,
a føler Du ei Kiærlighed.

Yrsa.

Jeg føler den.

Helge.

a, elsker Du en anden Mand?

Yrsa.

End slog mit Bryst
or Ingen, som for Dig det slaaer. Jeg føler dyb
eundring og Hengivenhed! Jeg følger Dig,
om Lammet følger Moderen; og fatter klart,
t, skilt fra Dig, vist vilde Længslen dræbe mig.

Helge.

aa est Du min, trods hver en Frygt, trods hver en Spot.
æk mig Din Haand, og følg mig ud paa Bølgerne!
er venter os med Offerhornet Odins Præst;
g næste Morgen stuer Dig som Helges Viv.
i Tid vi Sværmen give til Forundringer.
m hvad der skeer, bevæger sig blot Daarens Mund;
il hvad der er skeet vænner snart sig Verdens Kreds,
g seer i selv et Under det Sædvanlige.

(Han gaaer med Yrsa og sine Kæmper til Stranden; Oluf med sit Følge til Borgen).

Havfruerne
(komme fra Klippehulen og Stranden.)

Første Skare.

Med langsom Liſt Flodernes Dronning
Hævner Ymerkæmpe;
Ham, hvem grumtfordærvende Guder
Sloge med blodige Sværde.
Thi længe før Børs og før Bures Ætt
I Ginnungagap han herſkende ſtrakte
Giennem Afgrundsvælget ſin Kæmpekrop.
Thi ham undfanged Kuld ved den befrugtende Gniſt,
Og hans Ledemod avled
Med ſig ſelv vidtherſkende Jetter.

Anden Skare.

Men Iſens Tø tryllede Audumble
Frem. Af klaren Saltſteen
Haaret først, og Hovedet ſiden
Slikked den Hverbeſprændte.
Da Odin ſprang frem med Vili og Ve;
Med forbittret Harm mod Kæmpen de ſtormed,
Og for Aſaſværdene Jetten ſank.
I hans rislende Blod, ak, da Hrymthusſernes Ætt
Saa utallige drukned.
Med ſin Viv blot flygted Bergelmer.

Første Skare.

Stolteligt nu, ſtolteligt ſkabtes
Af hans Been, hin vældige Kæmpes,
Af hans Kiøds ſtærktrevlede Sener,
Af hans Tand, ja ſelv af hans Bryn
Denne Jords blomſtrende Bierge;
Mig forhadt dyht i mit Bryſt.
Af en Helts Levninger bygged
Guder med Pral ſmaalige Værk.

Bergelmers Æt flygted forfulgt.
Huler og Havklippernes Grund
Er nu ene for dem Bopæle. Men snart
Vil fra Muspelheim Surtur,
Og Din Skræk, Thor! fra vort Hav
Jormundgard hævne med Fenris
Grumt Frostkæmpernes Haan.

Anden Skare.

Dybt i vort Havs Mørke nedstødt
Vi forsmaae ei Hævnen, som vinker.
Hvor en Mands vidtskuende Norne
Har os viist Vei til hans Fordærv,
Hendes Vink da gierne vi følge;
Uden Ynk ham bringe vi Oval.
Thi med Jernlænkerne bundet
I sin Hal dog Surtur hver Nat
Bøndser paa Straf; sender sin Røg
Giennem Din Rift, Hekla! med Knald.
Men snart styrter den frem med Flammer; men snart
Skal dens Lue fortære
Bifrost-Bro; da svulmer med Skæl-
Brynier, kraftigt at stride,
Høit Havfruernes Hær!

Tangkiær.

O, mine Søstre! fatted I Kiærlighed,
O føled Elskov Du Skælbedækkede!
Havde Du kiendt en Veiler, som Frode;
Da Taarer viist med Længsel Du sælded, som
Tangkiær; tolked sødt ved Din Strængeleeg
Mangen Aften Din svulmende Veemod.
Thi fyrigt i Almesskyggen han favned mig:
Og stolt jeg var, at elskes af Skioldungen;

Alterne flammed til Tangkiærs Ære.
Men dybt i Flammen, som Flammen, der qvalte ham,
Han sidder i Hal hos Utgardeloke,
Og stirrer hen, med Øinene blodige,
Bleg, i de slangebehængte Sale.
Men Utgardelok har lovet mig Frode fri;
Har lovt at skiænke mig Frode paa Bølgerne;
Men uden Tangskiæg: deilig som Leiredrot,
Deilig, som før, med en Kongekrone!
Hvis ene det lykkes Tangkiær, den Smægtende,
Reent af Jorden at udrydde Skioldungers
Ætt. Thi hiælper mig, kiærlige Søstre!

Havfruerne.

Nu græm Dig ei meer! Alt en bælmørk Sky
Høitsvanger med Lyn lumsk-rugende staaer
Over Helges Mast. Ha, Vredens Søn,
Hviægged Dig Harm? Hvi opsvulmed Du vildt
Havfruer til Hævn? — Ei Odin, Thor,
Nu formaae Dig Smerten at lindre.
Vee Halfdans Søn! Ei lyster mig meer
Dig at see, naar Fortvivlelsen kalker Din Kind.
Høit imod Stiernerne, Drot, vildt stirrer Dit Blik,
Naar Din Qval Dig Nornen forkynder.

(Der blæses i Horn fra Kong Helges Skib.)

Tangkiær.

Hør Hornets Klang!
Det er holdt, det usalige Bryllup!

Havfruerne.

Oluf fra taarnede Kongsgaard
Grublende tankefuld
Nærmer sig hist.
Alt Fortrydelsens dødlige Bleghed
Farver den nysbluesende Kind.
Forsilde! Forsilde!

Brøden er ſkeet!
I vor fugtige Hules kiølige Strømme
Dukke vi ville, Vandfuglene liig;
Titte med Smil giennem hvidslende Blade,
Lytte til Qvalen, pladſke med Fryd;
Lee og giøe, Havheſten beſtige,
Tumle paa Bølgernes Top,
Blæſe paa Sneglehornet og ſynke
Froe i det yndige Skum.

(De forlade Skueplatſen).

Dronning **Oluf** kommer, fulgt af en Kæmpe.

Oluf.

ır min Herold alt beſteget Konning Helges Skib?

Kæmpen.

lbage hiſt han kommer alt med Konningen.

(Hun vinker, han forlader hende).

Oluf (ene).

rt gik for vidt! Naturens Indvold taaler ei
lig rædſom Gift; den vægrer ſig med Krampetræk.
Overlæg, men Hidſighed forførte mig.
m qvindlig Stolthed taale vel en Mands Foragt?
g femten Aar har ei formaaet at kiøle Din
rvnlyſt, Dit Had til Qvinden, Uforſonlige! —
'en hvad har da den evige Natur forbrudt?
vad kan den for, at Manden raſer? Skulde nu
n Kæmpes Haan mod ſtolten Skioldmø trylle frem
n Hævn, hvorfor ſelv Sol og Maane ſtiulte ſig?
ei, evige, hvidklædte Piger, Skiæbnens Møer,
om ſtirre ned i Urdyrs Brønd, det vil I ei.
lig Skiæbne ſpinder ikke paa ſin Væverſtol
'en blege Skuld. Før vriſter Thor min Egeſkov
f Jorden, planter Toppene ſom Rod i Muld;
er ſtørkner Havets Bølge, ſom et levret Blod —

Før Faderen — — I Guder! hvis det alt var skeet!
Kold Gysen isner mig hvert Lem. — Der kommer han!
Bredladen, den Elendige, opbragt, fordi
Jeg river ham Giftbægeret fra Læberne.

Helge (kommer).

Hvad vil Du mig, Du evige Forfølgerske?
Misunder Du i Yrsas Favn mig Glæden nu?

Oluf.

Du Nattevandrer! veed Du vel, at blind Du gaaer
Paa Afgrundsranden, at det koster mig et Ord,
Et usselt Ord, for i Dit Dyb at styrte Dig?

Helge.

Saa sig Dit Ord, og skaan mig for hvert Følgende!

Oluf.

Ulalige! først sig Du mig: Er Yrsa Din?

Helge.

Aldeles. Lofn har hørt os sværge Løfterne;
Thor saae mig tømme Bægeret; og Freia loe
Med Stierneblik til Elskeren i Brudens Arm.

(Oluf skuler sit Ansigt).

Helge.

Hvi skuler Du Dit Ansigt i Skarlagenet?
Fordreies det og blegner af Misundelse?

Oluf.

Skumle Nat! nu lad Din sidste Stierne hylle sig i Mulm!
Skiælv Natur! lad Jorden gyse iiskold til sit Inderste.

Helge.

Dine blege Læber bæve, Ordet nægter dem sin Lyd.

Oluf.

Niding, nei! jeg vil ei tie. Rædselen, som ryster mig,
Knuge skal Dit stolte Hierte, nedslaae Dig Dit sidste Mod.

Helge.

Asathor! hvad maa jeg høre?

Oluf.

Høre maa Du Niding mig.
iennem Øret drypper jeg Dig Giften, som fortærer Dig.
rigga vil mig hist tilgive. Svag er Qvinden selv i Staal,
ee den Mand, somægger hende til et unaturligt Had.
et har Du, grusomme Konge! Jeg var ung og stolt og skiøn!
:g tilstaaer Dig det, min Kiækhed stummed over, gik for vidt;
ken hvad tabte vel Din Ære? Kan en Jomfrues stolte Spøg
irkelig fornedre Helten? Og hvori bestod Din Skam?
en forelste drukne Bedler røved jeg sit Hovedhaar,
›d ham bringe snørt i Sækken sovende til Skibets Dæk.
ee, da snyste Du, Du Daare! Haaret voxer snart igien;
ken Du hævned Dig med Lumskhed; og fordi jeg tog Din Lok,
øved Du med Ulvegrumhed Pigen sin Uskyldighed.
old for mine bittre Klager Du den Skiændede forlod —
ee, da vendte sig mit Hierte til et unaturligt Had.
'g hvad ellers mere sødt end Honning qvæger Qvinderne:
oderpligten, Moderglæden, blev mig til en Helvedqval.
i i den Uskyldigspæde skued jeg min Datter; nei!
un et lidet grimt Utyske, Brændemærket paa min Skam.
endes Smil var mig en Giftpil, hendes Skrig en Efterklang
f mit bange Gisp hin Midnat, klynkende ved Havets Kyst.
emten Aar har skiult mig Yrsa; femten lange Vintres Kuld
kægted dog ei ud at slukke glødende Forbittrelsen.
kke jeg, Du selv og Loke har til Nastrond styrtet Dig,
kiendt alt hævnet, grusomt hævnet, tænkte Du paa dobbelt Hævn!
tolt for alt sit Folk ydmyges skulde den Ydmygede;
a forbarmed sig de dybe Magter over Qvindens Harm; —
'g hvad Oluf skulde trænke, blev Dig til Forsmædelse!

Helge.

lykkaligste blandt Fædre; Odin, Thor! hvad har jeg giort?

Oluf.

Sgtet selv Din egen Datter, Du, som skiændte Moderen!

Hendes høie Blik skal ikke mørknes, ved at skue her
Faderens, den fæle Brudgoms, hæslige Fortvivlelse.
Løst er nu hvert Baand, som binder mig til Livet. Eia fi
Hurra mine raske Drenge! spænder op de hvide Seil!
Lad den sorte Svane hvæse med sit begetbrede Bryst
Giennem Bølgerne! Lad blinke høit mod Maanen hendes ß
Spænder Jer i blanke Plader! Ud paa Dybet! Hornets Kl
Skralde hen ad Østreſaltet, kalde Kæmperne til Dyst!
Tappre Friſer! Stolte Skotte! Kæmper fra Din Ørkenee!
Ier hurtigt at forſøge disſe Armes ſidſte Kraft!
Forſtavn møde Forſtavn! Bugen støde kiækt mod Skibets
Lad den vilde Rovfugl hugge Kobberklo i Dækkets Rand!
Og naar da den røde Sved udvælder giennem Bryniens R
Spotte vi vort Saar og ride ſlungende til Valaſſialf!

(Han gaaer.)

Folkvar (kommer).

O Dronning! Aſathor! O Freia!

Oluf.

Ha min Helt!
Gak Du foran, Du viſer os den rette Vei!

Folkvar.

O hør mig, Dronning!

Oluf.

Rædde Gubbe! drag Du til
Dit Fiſkerleie! Ægir tak for Dine Kaar!
Nu bytted Oluf gierne bort ſit Kongedom
For Baaden og Dit ſlidre Næt! Nu ei Din Sø
Hiſt ſtormer halv ſaa frygteligt ſom dette Bryſt.

Folkvar.

O lad os redde —

Oluf.

Redningsløſe!

Folkvar.

Dronning tab
denne Storm ei Fatningen!

Oluf.

Jeg rokkes ei.

Folkvar.

m kommer —

Oluf.

Høi fra Ygdrasil, den strenge Mø,
ed bortvendt Ansigt?

Folkvar.

Yrsa!

Oluf.

Mere frygtelig.

Folkvar.

hør mig —

Oluf.

Tael! det støier ei fra Gravene.

Folkvar.

n veed sin Skiæbne, veed sin Oval!

Oluf.

Traf Vilen alt?

Folkvar.

i grumme Havfru —

Oluf.

Yrsa fandt?

Folkvar.

Paa hviden Strand.
el mødt, Fru Yrsa!" skreg hun, „Helges Datter-Brud!
ægted Du Din Fader, som har avlet Dig
d Dronning Oluf. Held til Eders Ægteskab!
n ei mit Øre døves skal af Glædens Hyl.
d mine Søstre svømmer jeg til Sikilei.

Hendes høie Blik skal ikke mørknes, ved at skue her
Faderens, den fæle Brudgoms, hæslige Fortvivlelse.
Løst er nu hvert Baand, som binder mig til Livet. Eia
Hurra mine raske Drenge! spænder op de hvide Seil!
Lad den sorte Svane hvæse med sit begetbrede Bryst
Giennem Bølgerne! Lad blinke høit mod Maanen hendes
Spænder Jer i blanke Plader! Ud paa Dybet! Hornets K
Skralde hen ad Østreſaltet, kalde Kæmperne til Dyst!
Tappre Friſer! Stolte Skotte! Kæmper fra Din Ørkenee!
Iler hurtigt at forſøge disſe Armes ſidſte Kraft!
Forſtavn møde Forſtavn! Bugen ſtøde kiækt mod Skibets
Lad den vilde Rovfugl hugge Kobberklo i Dækkets Rand!
Og naar da den røde Sved udvælder giennem Bryniens R
Spotte vi vort Saar og ride ſlungende til Valaſkialf!

(Han gaaer.)

Folkvar (kommer).

O Dronning! Aſathor! O Freia!

Oluf.

Ha min Helt!
Gak Du foran, Du viſer os den rette Vei!

Folkvar.

O hør mig, Dronning!

Oluf.

Rædde Gubbe! drag Du til
Dit Fiſkerleie! Ægir tak for Dine Kaar!
Nu bytted Oluf gierne bort ſit Kongedom
For Baaden og Dit ſkiøre Nøt! Nu ei Din Sø
Hiſt ſtormer halv ſaa frygteligt ſom dette Bryſt.

Folkvar.

O lad os redde —

Oluf.

Redningsløſe!

Folkvar.

Dronning tab

Storm ei Fatningen!

Oluf.

Jeg rokkes ei.

Folkvar.

ier —

Oluf.

Høi fra Ygdrasil, den strenge Mø,

endt Ansigt?

Folkvar.

Yrsa!

Oluf.

Mere frygtelig.

Folkvar.

g —

Oluf.

Tael! det støier ei fra Gravene.

Folkvar.

sin Skiæbne, veed sin Oval!

Oluf.

Traf Vilen alt?

Folkvar.

me Havfru —

Oluf.

Yrsa fandt?

Folkvar.

Paa hviden Strand.

t, Fru Yrsa!" streg hun, „Helges Datter-Brud!

Du Din Fader, som har avlet Dig

ning Oluf. Held til Eders Ægteskab!

it Øre døves skal af Glædens Hyl.

Søstre svømmer jeg til Sikilei.

Og kommer først om rum Tid hid til Nord igien.
Saa sang hun høit, og sprang i maaneklare Sø.
Og paa den lyse Flade saae jeg hende, fulgt
Af mange lede Qvinder, skælbestiertede,
Hvidbarmede som Svaner; rankt med Halsene
De svømmed fort og dukked sig, og svandt tilsidst.
Men Yrsa hvid tilbage stod, som Møens Klint,
Der speiler dybt sin blege Kind i Bølgerne.

(Olof gaaer.)

Yrsa (kommer med en Daggert i Haanden).

Denne Daggert han mig gav,
Med Demanter besat, med blodig Rubin;
Den skaffer mig Lindring. —

Folkvar.

Elskede Datter!

Yrsa.

O hil den Stund,
Da Din Datter jeg var,
En Fiskerpige!
Kiendte kun Guld og
Fløll af Rygte;
Bar paa min Skulder,
Klædt i Vadmel,
Stangen med Nættet
Selv til Stranden.

Folkvar.

Hør mig, min Yrsa!

Yrsa.

Jeg følger Dig ei,
Snechvide Folkvar!
Følger Dig ei til
Humledalen.
Hils mine Lilier,
Urter og Tusindskiøn,

Tusind Gange!
Naar Du nu sidder i
Vinterqvelden,
Trygt ved Din Arne,
Tætomkredset af
Leiets Piger;
Naar de da bede Dig:
Fader fortæl os
Sære Fraſagn!
Nu ſaa fortæl om
Fiſkerpigen,
Som Dronning blev, ſom
Ægted ſin Fader, og
Selv ſig dræbte.
Undrende vil de
Sagnet høre;
Gyſe derved, og
Neppe troe Dig;
Sige: nu digter Du
Eventyr!
Ak, og Du eſt dog kun
Alt for ſanddru.
Yrſa fortvivlet har
Alt oplevet. — —
Viis dem da Anglen og
Purpurkaaben!
Viis dem i Maanſkin
Ved Sølverpilen
Yrſas Gienfærd,
Bleg, med det blinkende
Staal i ſit Bryſt.

(Ser Daggerten, i det ſamme forbuer det mildt. Freia bliver tilſyne paa en Sky.)

Freia.

Yrſa!

Yrſa.

Ha! hvo kalder mig til Liv igien?

Freia.

Den Diſa, ſom til hele Jorden ſkænker Liv.

Yrſa.

O Himmelſke, guldhaaret, blaa af Klædebond!
Hvo eſt Du? Sælſomt virker paa min Siæl Dit Smil.

Freia.

Mit Navn er Freia, Odins Datter, Elſkovs Diis.

Yrſa.

Du eſt ei min Gudinde. Send den grimme Hel!

Freia.

Hvert Hierte, ſkabt for Kiærlighed, tilhører mig.
Jeg lover Dig den bedſte Fryd, en Qvinde fandt.

Yrſa.

Og hvilken?

Freia.

Moderglæden!

Yrſa (Kniler ſit Ansigt i ſine Hænder).

Jeg Elendige!

Freia.

Hvad gyſeligt undfanget er, ſkal ſkiønt opſtaae.
Paa Lavabierget vorer ofte bedſte Viin,
Og giftig Sump udklækker tidt en herlig Frugt
Af Jordens rene Moderſkiød. Thi græm Dig ei!
Den Søn, Du under Hiertet bær, ſkal hædre Dig;
Og ikke Dig, men Danmarks Land! Ei Danmark blot,
Men hele Norden! Norden ei i Livet kun;
Men evig funkle ſkal hans ſtolte Helteroes,
Og høit begeiſtre Verden, om totuſind Aar
Hans Priis at ſiunge. — Hrolf — ſaa ſkal Du kalde ha
Hans Fader reed til Odin nys fra Gravens Høi!
Men Hrolf ſkal arve Helges Krone. Bring ham hiem
Til Danmark! Lad den fromme Hro opdrage ham
Til Kongedyd i Leireſkov ved Kilderne.

ans Navn skal samle Kæmper, som skal elske ham
g døe med ham. Og naar han døer, da skal hans Død
elv lyse giennem Gravens Nat, som Stierne, som
et bedste Billed, Oldtid har at glimre med
lf nordisk Krafts urokkelige Trofasthed.
arvel! Farvel! — Efter Din Taare! Liv! og vild:
lfyldighed forlades ei af Guderne.

(Hun forsvinder.)

Yrsa.

O Himmelske! dybt har Dit Løfte styrket mig.

Reigin

(kommer med Kong Helges Krone, fulgt af danske Kæmper).

Til Dig, vor Dronning!

Yrsa.

Reigin, ha, hvor er Din Drot?

Reigin.

Du hørte det af Freias Mund: I Odins Sal.

Yrsa.

O Fader! Fader!

Reigin.

Græm Dig ei! Han har det godt.

Yrsa.

Siig mig hans Død, lad Taaren lindre Hiertets Qval!

Reigin.

Hans Hu stod til at storme vildt paa Ægirs Hav,
At finde Døden, hvor han fandt sin Helteroes.
Kaus vandred han til Skibet ud; men da han saae
Dets sorte Barm og Masten med sit hvide Seil,
Da vendte han sig rædselsfuld, og raabte: See
Den fæle Drage, hvor den gloer paa Bølgerne!
Saa den det var, at Frode foer til Vifils Øe,
At søge Pilten i Jordhulen! Den det var,
Som bragte mig til Oluf med Stridskæmperne;
Som snyfte Havn, da Qvinden klegfortvivlet skreg.

Den var det kun, som klækked ud en Brøde nys
I stumle Skiød, meer fæl, end Basliskens Æg. —
Ved Stranden stod Dankongens liden Gangerpilt
Med hans kulsorte Ganger, holdt ved Bidselet,
Og Kongen ønskte den til Ridt. — Da Helge saae
Sin Hest, som vrinsked høit og med Guldhoven slog,
Saasnart den kiendte ham paa Klirr af Sporerne;
Da blusked han og svang sig, klædt i Harnisket,
Fuldrustet, kobberblank, med Hielm og Stang og Skiold.
Og langsomt reed han, tankefuld, som Spøgelset
Af dræbte Helt ved Midnat, over Markerne.
Men dybt i Skoven staaer en Høi, af Bøge krandst,
Med bælmørk Hule, muret af fem Kampesteen;
Den femte laae ved Hulens Aabning, mosbegroet.
Hin Gravhøi Dronning Oluf lod, for lang Tid alt,
Sig selver kaste. Tidt hun sad i den og sang,
Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Bølgerne.
Men femten Aar har stuet den, med Sommergræs
Og Vinterkuldens stierneblanke Snee bedækt,
Og hungrig vented aabned Svælg end Dødningen.
Da Helge saae den humlekrandste Rædselsdør,
Da smilte han, og raabte høit: Tak, Asathor!
Du bygte mig i Hast min sikkre Kongeborg.
I gode Kæmper, stynder Eder! Lukker til
Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne
Forfølger mig. Flink! vælter stærken Kampesteen
For Graven! Saadan slungende, fra gyldne Hielm
Han Krandsen tog, som Skiold og Mykilati bar,
Og raabte: Bringer den til Hro i Dannemark. —
Da nu vi mærkte tydeligt, at Kongens Hu
Stod til at ride levende til Valastialf,
Da føied vi hans Ønsker kroe; og Landserne,
Som tidt i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,
Arbeided nu med lige Troskab paa hans Død,
Henvæltende den tunge Steen for Aabningen. —

n nu var lukket til, da hørte vi
dig Stemme Kongen sang sit Biarkemaal,
esten vrinsked stolt og slog med Hovene.
g Tid ei, thi Luften mangled; Døden kom
le dem med venlig Haand, bi smertefuldt!

Yrsa.

han paa Bifrost som Einherja.

Reigin.

ikke meer, men følg os!

Yrsa.

Høi Beundring græder her.

Reigin.

Kongekrands.

Yrsa.

Jeg sætter den paa mine Flætninger.

Reigin.

d til Danmark Rige!

Yrsa.

Ak, hvor er den arme Viv?

Reigin.

m savner Du?

Yrsa.

Min Moder.

Reigin.

Du har ingen Moder havt.

Yrsa.

: er hun?

Reigin.

Hisset ude synker hun i Bølgerne.

Yrsa.

un?

Reigin.

Jeg saae den Stolte springe selv fra Kystens Rand.

Yrsa (til Folkvar).

Dig endnu, min Fader?

Folkvar.

Trofaſt, ſom i ſemten!

Reigin.

Tænk paa Freias ſtore Løvte, ſvæk Dig ikke meer med Grae

Yrſa.

Haſter Du ſaa utaalmodig?

Reigin.

Heftigt brænder Saalen os,
Diſſe Kyſter at forlade, hvor vor tappre Konge faldt.

Yrſa.

Velan da, jeg følger. Farvel! farvel!
Yndige Flod, min Bøgeſkov Du,
Skummende Strand, hvor min Ungdom randt,
Truende Huler, ſom ſkued min brat
Kommende, bratförſvindende Oval.
Jeg græder ei meer; thi Freia, min Diis,
Har velſignet mit Liv. Jeg føder for Nord
Herlig en Søn, ſom ſkal krone dets Haab.
Grøn nu vinker mig Herthas Ø!
Den ærværdige Hro og hans herlige By!
Hellige Kilder, tre Gange tre,
Eders liflige Vælд, kiølende, ſprudlende
Slunger min Nød langt bort fra min Seng.
Yndigt et Alfepar, hvidt ſom Snee,
Ved Leiet ſkal ſtande, vatne min Søn.
Knæſættes han ſkal, opfoſtres af Hro,
Og forſone ſin Fødſel med Dyder!

Reigin.

Saa ſeile vi hiem ved Medbørsvind
Til det kiærligtvinkende Fædreneland!
Huldt Ægir blæſer i Seilet.

Hroars Saga.

Første Kapitel.

Yrsa seiler til Danmark.

'vor mod i Hu var Yrsa, paa Reisen fra Sarland til Siæl-
d! Med stive Blik stod hun i Bagstavnen og stirrede ned i
'lgerne, som udslettede Kielens flygtige Vei over Havet. Det
ly ei, at de Danske viste Dronningen al Ærefrygt. Hvo, der
de seet den stionne Qvinde saaledes nær ved Roret, med Kro-
n paa de lyse Lokker, med en Sivblomst i Haand, skulde, naar
n ikke kiendte hendes Sorg, taget hende for en Vanvittig.
't trøstede kun lidet, at Reigin mindte om Freias Løvter. Det
'ekom hende som en Drøm. Hun sagde: Jeg forlader mit
em! Med Skiændsel drager jeg til Kong Hroar. Hvad jeg
tæller om Freia, vil han holde for Digt. Helges Død og
'sas Vanhæder er kun altfor virkelig. Lad mig styrte mig i
'vet til den kolde Ran! Lad hende med et Favnetag korte mig
'ets lange Qval. Vil Du dræbe vor tilkommende Konge?
rgte Reigin. Trøst Dig, Du Fagre! Har Du saa snart
'n opgivet Din Tillid til Guderne? Du er søsyg og hierte-
; Slummeren vil styrke Dig. Hroar vil modtage Dig
'erligt.

De spændte et blaat Silketelt over Bagstavnen, med for-
dte Spydstager. Paa luftige Bolstre hvilede Yrsa i Middags-
'en som en slumrende Disa, og Guldkronen hang ved hendes
de. Imod Aften vaagnede hun og følte sig let om Hiertet.

Da sad den gamle Folkvar og hans Hustru ved hendes Side. I følge mig, mine Bleieforældre? spurgte hun. Til Verdens Ende, mit Barn!. Græmmer det Eder ikke at forlade Eders Hiem? — En Sømand har intet Hiem, sagde Folkvar med raataget Lystighed; husker Du ikke nok den Vise, vi sang hver Morgen, naar Dagen grydede, naar jeg stiød Snekken fra Sand og tændte Blus, for at stange Aal i Morgengry? Med disse Ord remmede den gamle Mand sig og sang:

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt,
Vil jeg med Jarlen ei bytte.
Fisken i Vandet blier aldrig træt;
Fiskeren ligner Fiskenes Æt,
Lidet han agter en Hytte.
Lige jo flyde de Draaber i Fiord,
Lige de Blade paa Træerne groer;
Hiemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,
Sær i den liflige Sommer.
Fire Pæle, lidt Leer, lidt Tang!
Har jeg kun det, jeg kliner med Sang
Hytten, ihvor jeg kommer.
Bøgenes Ly, lidt Græs til en Ko,
Kilden, hvis Vover i Bækken sig snoe —
Der er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
Landet ei holder mig bedre.
Elskov er Skipperens Tidsfordriv,
Sønner mig skiænker den kraftige Viv,
Saa blev der skiænkt mine Fædre.
Men mine Børn, som Ællinger smaa,
Lystigt maae svømme, før ret de kan gaae,
Hist udi Bølgerne blaae.

Kjølen at tømre, den mægtige Mast,
Det skal de Gutter jeg lære.
Langsomhed er en hæslig Last;
Vognen gaaer langsomt, Skibet har Hast.
Derfor skal Skibet man ære.
Tru da kun Sø! jeg foragter Din Qval.
Fnysende dandser den trodsige Hval
Stærkt i sin Hjeloftssal.

Ved Gammen hørte Sømændene Fiskerens Qvad; selv milte, og mindtes mange Morgener, hun havde sunget ed sin Plejefader. Da rystede den gamle Husfru paa Hobetragtede Folkvar og sagde: Det mener Du ikke, Folket kan Du ikke mene. Har Du sunget Din Morgenqvad, a jeg synge min Aftensang.

Fiskerkonens Sang.

Paa Stranden staae de høie Træ'r
Og vinke fremmed Smakke;
Men intet Træ dog kommer nær
Min Bøg paa grønne Bakke.

Men om mit Træ blandt tusind stod,
Jeg kunde vel det kiende;
Jeg er ei ved det gamle Mod,
Maa jeg det Ryggen vende.

Vel alle Blade vore grønt,
Som var Ethvert det samme;
Men intet vorer mig saa skjønt,
Som paa min gamle Stamme.

Det holder mig i kjærlig Favn,
Alt med sin Green saa kroget;

Stammen viser mangt et Navn,
Og Barken er saa broget.

Fra Træet seer jeg Havet hist,
Og Skovens Hiorte brune;
Mos og grønne Vedbendqvist
Dækker gamle Rune.

Høit hæver sig med Løv og Riis
Min Bøg i Sommermarken;
Om Vintren dækker Snee og Jis
Den halve Deel af Barken.

Der leged jeg som lidet Barn
Med Blomster og med Stene;
Da jeg blev stor, mit Fiskergarn
Jeg knytted bag dets Grene.

Hver Vaar deri en Drosset slaaer,
Naar smaa Kiærminder blaane;
Seent i Høst bag Toppen staaer
Den lysegule Maane.

Jeg kiender vel de rustne Spm,
Som holde Bænkens Planker;
Der havde jeg min Ungdoms Drøm,
Og mine første Tanker.

Der sad saa mangen Aftenstund
Min Fader og min Moder,
Medens med vor Hyrdehund
Jeg leged med min Broder.

Fra Træet jeg min Hytte seer
Bag Tornebusken gløde;

Væggen er af hvide Leer
Og Bjælkerne saa røde.

Her tænkte jeg paa Død og Grav,
Naar Dagen vandred heden,
Her aabned Solen bag sit Hav
Min Siæl for Evigheden.

Her Freia første, sidste Gang
Mit unge Bryst mon saare;
Her sked hun, bag Løvets Hang,
Min Længsel og min Taare.

Og bragte mig end Skibet hen
Til alle Herthas Bøge,
Jeg finder ei mit Træ igien.
Hvad hjælper det at søge?

Thi vil jeg mine ringe Kaar
Ei for Alverden bytte.
Rosen fra vor Glædes Aar
Staaer ved den første Hytte.

ed denne Sang brast Yrsa i Graad; og den gamle Fignaven hen i Forstavnen med de Ord: Den Qvinde er alting med sin Kiærlingetale.

æste Morgen vaagnede Yrsa tidligt, og havde et prægtigt thi Solen stod just op, ligesom de sellede forbi Møens Da tog en ung Skiald paa Skibet, ved Navn Hrane, pe frem, og sang, medens Morgenhornet gik omkring Kæmperne:

Danmark har kun et eneste Field.
Risler i Hroskilde Kildevæld!

Klækker i Lunden Blomsterne frem!
Skynder Jer, Piger, at binde dem.
Flætter en duftende Urtekrands!
Seer I ei Bruden i Skiønheds Glands?
Skuer I ikke den Asams,
Hvor hun kneiser stolt over Sø?
Seer I vel, hvor til Mændenes Lyst
Yndigt hun blotter det sneehvide Bryst?
Stormen kiøler det fyrige Blod,
Bølgen kysser den deilige Fod.
Bøgenes Krands hun har om sit Haar,
Tusinde Lokker i Vinden slaaer.
Hvilket Field paa det faste Land
Ligner vel Fieldet paa Danmarks Strand?
Stenen er hvid og Bølgen blaa,
Græsgrønne Bøge paa Toppen staae.
Eia hvor prægtig i Morgensø
Bader sig hist den danske Mø!

Ogsaa denne Sang morede Kæmper og Roerkarle; I fornøiede det dem at høre den blussende Skiald sjunge M Klint med saamegen Ast og Vennesalighed; deels kaste stiælmske Øine paa Ragnvald Kappe, som sad i Forstavnen, stelede blussende til Hrane, medens han sang. Ragnvald v danske Forældre, fra Jylland; men da han sin meste L havde opholdt sig i Norge, pleiede han altid med megen E hed at rose Norges Skiønhed paa danske Sletters Bekost Hvad siger Du til denne Sang? spurgte ham en af Kæm Den er fortræffelig, sagde Ragnvald, jeg veed kun een, so bedre; hvis Jarlen tillader det, vil jeg sjunge den. Sjung, Søn, sagde Reigin, og Ragnvald sang:

Hver maa rose sit Eget frit;
Nøisomhed tager tiltakke med Lidt.
Hvad er vel Klippens haarde Granit
Mod et saa drabeligt Stykke Kridt?

Sangen til Tingen jo ſvare maa:
Smaat maa ſynge Smaat om det Smaa.
Tag da Din Klint, Du Sanger bold!
Skriv med Runer Dit Ovad paa Skiold;
Og ſaalænge ſom Runen ſtaaer,
Sikkert ikke Din Roes forgaaer.
Hvis ei Ragnvald Dit Værd kan ſee,
Blændes han vel af den norſke Snee.
Hiſt gior Sneeſtorpen Fieldet kun hvidt;
Men hvad er Vinterens Pragt mod Kridt?
Dalen er magelig, Græsſet grønt;
Blaamanden finder det Sorte kiønt.
Roes Du kun driſtig det dànſke Bierg!
Kæmpen beundrer vittige Dværg.
Kiæmpen biæffer ad Gangeren ſtor,
Dværgene kæmpe mod Aſathor! —

Over denne Sang blev Hrane ſaa opbragt, at han kaſtede ırpe, greb ſit Sværd og udfordrede Ragnvald paa Stedet. Dig for Mytteri, Ungerſvend! ſagde Reigin alvorlig; jeg nødig, at Din Haand, ſaa øvet i at ſlaae Harpens Strenge, fæſtes med Kniv til Maſten; det vilde giøre Dig Fingrene . Da var det Jert Tab, og ikke mit, ſagde den unge Skiald, og ſtødte Sværdet i Balgen. Du har Ret, ſagde ı, ſom følte, at han havde talt for haardt; men der maa Orden i Alt; Du maa udjage de ſlette Ord af Dine Vi- eg maa ſtraffe Oprør paa Skibet. Den formildede Hrane Viisdom i Tide qvæger den opbragte Tunge meer end Mundgodt i Tørſt. Jeg vil bie med at ſvare Ragnvald, ere paa Land. Reigin ſmilte og ſagde: Et godt Raad er Vandlilie, ſom kun vorer i Søen. For daarlig Tale har ſmilde to Øren; hvad der gaaer ind ad det ene, kan han ud af det andet. Ha, ſagde Hrane, om mig kunde Ragn- ige, hvad han vilde, men han ſkal ikke fornærme hele Dan- Kan Ragnvald fornærme Danmark? ſpurgte Jarlen med

et høit Blik. Vær rolig! Tak Aserne, som gave Dig et lettere Blod. Misund ham ei den Trøst, at rose sine Klipper og Vandfald. Betager Du ham den, hvad har han da tilbage? Jeg føler Norges Skiønheder ligesaa høit, ja høiere end han, raabte Hrane; men praleriſt Egenroes oprører. Og var han endda en Normand, saa ſik det være; men Ragnvald er født i Danmark; og jeg har mærket, at naar Slige komme tidlig derop, blive de ofte allerhaanligſt, da de dog med ſønlig Kiærlighed burde mindes deres Fædreland. Han er ſyg, ſagde Jarlen, og med den Syge maa man have Overbærelſe. Er jeg ſyg? ſpurgte Ragnvald, og ſprang heftig op. Du har Hiemvee, min Søn, og det er en ſvar Sygdom. Du er borte fra Dine Frænder, og hævner Dig nu paa os ved at viſe Din Vrantenhed. Naar Du engang vender tilbage, vil Du drille de Andre med at roſe Danmarks frugtbare Sletter. Ragnvald taug og ſlog Øinene ned. Jeg kan ikke forbyde Eder Kamp, ſagde Reigin; men ville I lyde Venſkabs Raad, ſaa kæmper ikke. I have jo ikke fornærmet hinanden, men kun pukket paa forſkiællige Landes Fortrin. Lad Landene forſvare ſig ſelv i Svineſylke, i Tuſindevis: det vedkommer ikke enkelt Mand. Ragnvald tiener nu af fri Drift Konning Hroar; og jeg holder det for ſømmeligere, at I ſpare Ebers Mod til hans Forſvar, end at ſpilde det paa egen Kiv. Jeg er rede til Forſoning, ſagde Hrane, men jeg er vis paa, at jeg ſøger den forgieves hos Ragnvald. Dog rækker jeg ham Haand, ikke ſom Ven, men ſom Staldbroder hos Leirekongen. Som ſaadan modtager jeg den med al Oprigtighed, ſvarede Ragnvald. Dermed rakte de hinanden Hænder, ſkiønt endnu ſkiælvende og blege i Anſigterne af den forrige Strid. Hrane havde gierne omfavnet Ragnvald; men et koldt, fiendtligt Blik fra dennes Øie isnede ogſaa ham ſtrax igien, og han traf ſig tilbage.

I ere nogle Giække, ſagde den hundrede og tyve Aars nerſte Gubbe Arne Kalf, ſom ſad med ſit lange Skiæg i Bagſtavnen, og havde hørt deres Trætte. Hvad er den hele Sag? To unge Skialde ere nidkiære paa hinanden, og nu maae Danmark og Norge tiene til

kalkeskiul. Dog, det siger jeg reent ud, Hrane er bedre end Ragn-
ld, skiøndt denne tildeels er min Landsmand. Du drillet altid
rane med Din taabelige Hovmod; men Hrane fænger let, og
angen til Møens Klint — slig mig, min Søn — var det
intens eller Ragnvalds Nærværelse, som opmuntrede Dig?
rane smilede godhiertig og sagde: Begge Dele, Fader, naar jeg
l tale ærligt. Ragnvald roser altid Norge; nu fik jeg Lyst
at giøre Giengiæld, da jeg saae det yndige Field i Morgen-
den.

Paa denne Maade fik Samtalen en god Vending; og da
ogle meente, det dog var Skade, at Naboer altid skulde kives
stride om Fortrin, raabte Arne Kalf: Der snakke I nu atter
n i Taaget! Hvo i al Verden skulde kives, naar det ikke var
aboerne? Maa der ikke Suurdeig i Brødet, for at det skal
ve velsmagende? Er der nogen Sundhed uden Kappelyst og
trid? Odin, saa klog han er, kan ei undvære Thor. Men
hor maa heller ikke reise til Jothunheim uden hans Vidende,
ers vorder han giækket.

Under slige Samtaler gled Skibet fort. Yrsa hørte op-
ærksom til, og glemte derved at tænke paa sin egen Tilstand.
un talede længe med Hrane, han behagede hende; og inden
n vidste deraf, var det Aften, og Skibet kastede Anker i Isse-
rd, uden for Leireskoven.

Andet Kapitel.

Kong Hroar.

Skiøndt Yrsa var vant til at leve i de Angelsaxiske Skove,
aatte hun dog studse ved at see de frodige Træer, som omrin-
de den danske Fiord, og som hang langt ud i Vandet med de-

res Grene. Det var ikke her Sand og Steen, som udgjorde Strandbredden; men den friske Græstørv kantede Bredden øst med Blomster og Urter lige til Bølgerne. Ved Enden af Fjorden gik en Bro ud i Havet, og fra denne saae de en bred, aaben Trægang, som førte til Kongens Lystgaard. Denne Trægang var ikke plantet, som i vore knappe Tider, men udhugget, ved, blot i et lige Strøg, at tage Træer bort. Af det meget Tømmer, Hroar havde ladet fælde, for at gjøre Leirefloven sund og tilgængelig, var Hroarskilde bygget; dog vare de bedste Bygninger af Muursteen. Husene stode adskilte fra hinanden ved Hauger og Giærder; kun tvende Hovedgader giennemskare Byen og forenede sig i et Torv, hvor Kongsgaarden stod. Forresten vare alle Bygninger adskilte, som endnu i Bagdad og andre østerlandske Stæder. Indbyggerne bestode af Kongens Kæmper, deres Æt, endeel Smedde, Tømmermænd, Murere, Skibsbyggere og Haandværksfolk. Kongens Trælle havde et stort Huus, hvor de boede skikkelig godt, og hvorfra de ginge daglig at forrette Høveri paa Mark og i Eng. Væve, sye og tilberede Lægedom giorde Qvinderne. Omkring Byen var en Vold og en Grav, forsynet med tvende Vindebroer; den ene ind i Landet, den anden til Kongens Lystgaard, der laa mellem Staden og Fjorden. Her tilbragte han Sommeren, og Reigin skyndte sig med Yrsa, fulgt af de gamle Fiskerfolk, for at hilse paa Kongen. Men i det Yrsa gik med Reigin giennem Trægangen i Tusmørket, blev hun forskrækket. Det forekom hende, som om hun saae tvende blege, blodige Menneskter bag Træerne, med stive Arme og Been, opspilede Øine, og i Hænderne holdt de blinkende Knive. Hun tog det for et ondt Varsel, og betroede sin Sorg til Reigin. Men han smilte og sagde: Vær trøstig! Disse vare Stimænd, som Hroar har ladet henrette og hidsætte til Skræk og Advarsel for Andre. Da de kom nærmere, fandt Yrsa, at det var virkelig saa. De vare bundne til Pæle, man havde trykket deres Hænder fast om de blodige Knive, udtaget deres Indvolde, og nu stode de saaledes vindtørre ved Veien. Du seer heraf, hvilken god Konge Hroar er, sagde Reigin, han er Stimænds og

Røverens Skræk. Yrsa gyste, i det hun gik dem forbi, thi de stirrede fælt; men Reigin loe. Saaledes nærmede de sig Kongsgaarden.

Har Kongen ingen Hustru? spurgte Yrsa. — Hun er død for sex Aar siden. — Levede hun her? — Nei, i Northumberland. Hun hedde Ogn, var en fager Qvinde, som Du. — Det kan jeg tænke, at hun ikke har levet her, sagde Yrsa, hun vilde vist faaet Kongen til at borttage de fæle Liig. Kan man ikke hævde Retfærdighed, uden at fordærve Naturen? Og skulle de blodige Slagtoffere med fortvivlede Træk daglig tilintetgjøre hvert blidt Indtryk af den blomstrende Vaar? — Stimændene føle ikke saa fromt, som Du, sagde Reigin. Den blomstrende Skov finde de god nok til at skiule sig og røve i; men see de saadan en Fugleskræk, da vorde de rædde og flyve bort, som Spurve fra moden Frugt.

I Nærheden af Kongsgaarden var Skuldes Jomfrubuur og nogle Boliger for Kongedatterens Qvinder. En af disse havde Reigin strax ladet indrette til Yrsa: og da hun ikke ønskede at see Kongen, før Jarlen havde talt med ham, bragte Reigin hende først til hendes Buur.

Ved at træde ind i Høieloft, kunde han ikke nok beundre den Kunst, hvormed Konning Hroar havde ladet Bygningen opføre. Istedet for at Kongshallen paa libet nær før havde seet ud som en af vore Lader, fandt Reigin Alting paa en langt kosteligere Maade. Høieloftet kunde være hundrede Skridt langt og syvgetyve bredt. Ovenover hævede sig Sparværket i en ret Vinkel med et Tag af begede, sandede Trætavler; og stærke, velhøvlede Bielker, som løbe under Loftet, befæstede Taget vel med Væggenes Muur. I Baggrunden af Salen var en Forhøining med Tralværk, og en liden Dør, hvorigiennem Qvinderne kunde komme, tage Deel i Aftengammen, og gaae, naar de vilde. Til begge Sider stode Bænke; de fornemste Sæder belagte med Hynder. Paa høire Haand var Gaffelbænken med Kongens Høisæde i Midten. Bag Bænkene kunde Tæpper drages tilside, og her vare Bolstre, hvor fremmede Giæster, som besøgte Kongen, sov

om Natten. Bag hvert Sæde var en Knage under Loftet, hvor Helten kunde hænge Hielm, Brynie, Skiold og Sværd. Og foran i Salen ved Indgangen stod et stort Kar, med en Øse i. Dette fyldtes hver Aften med Øl eller Mundgodt, og det var sieldent, at ikke Kæmperne tømte det inden Midnat.

I denne Sal havde Kong Hroar tænkt at giæste sin Broder Helge, naar han kom hiem; thi han søgte altid at overraske ham, og havde Helge udmærket sig ved Bedrift, kunde han være vis paa, at den frodelige Hroar ikke havde været ærkesløs. Denne Glæde var ham ikke forundt. Reigin bragte det sørgelige Budskab om Helges Død.

At han var død, giorde intet overordenligt Indtryk paa Kongen; hvergang Helge drog paa Eventyr, formodede Hroar, det vilde gaae ham ilde, og han forundrede sig mere over, at han saa tidt udfadt var kommen tilbage, end over, at han nu var falden. Han elskede sin Broder, men deres høist forskiellige Sind adskilte dem. Dette tog til, da Helge, alt som hans Ungdr steg, begyndte at betragte Hroars Gierning med Foragt. Paa den anden Side vorte Hroars Misnøie over Broderens Vildskab, alt som Alderen giorde ham selv klogere. Saaledes vare da disse Brødre, som ofte skeer, blevne hinanden fremmede.

Derimod ryskede Olufs Hævn Hroar desmere. Hans Kinder blussede, og det var kun den sikkre Efterretning om hendes Selvmord, som var istand til at berolige ham. Thi saa fredsæl han var, fik han Lyst til at hævne Broderens Død. Da Reigin fortalte Helges Endeligt, brast han i Graad, og raabte med sær Iver: O min raske Helge! Saa har Du endt, som Du har begyndt. Som en Ørneunge hævede Du Dig, og udstrakte tidligt Dine skaldede Vingebeen; og som en Ørn skyst Du siden og styrtede fra Fieldet. Saaledes funkler og døer et Stierneskud. Saaledes synker en Vaardag: blomsterfuld, men uden Frugt. Gid jeg havde hørt Dig siunge Biarkemaalet, medens de tilmurede Hulen. Gid jeg havde hørt Hesten vrinske. Ja, sikkert est Du redet til Odin. Som Heimdal har Du travet over Giallerbro; den har rumlet, og Odins Meer kappedes om

at bringe Dig det første Bæger. Her sidder jeg Myre og furer min Tue; og hvad gior jeg dog Andet end min egen Grav? Og den bliver ikke saa prægtig, som Din. Farvel, min bolde Broder! Tak for dengang vi sadde sammen lige over for hinanden i Jordhülen; for da vi vendte Ryggen mod hinanden paa Folens Ryg; for da vi stode Arm i Arm paa Thingstenen. Ha, vi skulde ikke hvile sammen i een Grav. Vore Livsbaner vare forskiællige, som Solens og Maanens, og langt adskilte stode Grændseskestenene for vort Liv.

Et Par Timer derefter talede Kongen atter med Reigin, og havde fattet sig. Yrsas Bryllup bedrøvede ham ikke nær saa meget, som Reigin havde tænkt. En Brøde, som begaaes uvidende, sagde han, er ingen. Guderne raade for Lykken, de ere istand til at vende Ondt til Godt. Reigin maatte fortælle ham om Freias Aabenbaring. Det var Aften, sagde han, og vi stode just rede til at bestige Skibet, da overfaldt os Alle en søvnig Tunghed, og vi strakte os nogle Øieblik hen i Græsset. Om vi nu sov eller vaagede, veed jeg ikke; men da vi opstode, havde vi Alle havt een Drøm: Freia viste sig paa en Aftensky, og forjættede Yrsa en Søn, som hun skulde kalde Hrolf, og som skulde blive en sielden god Drot for Danmark. Det var et godt Løvte, sagde Hroar, og paa det Gode finder jeg en sær Glæde i at troe og haabe.

Hvorledes vil han modtage dig? tænkte Yrsa, da hun gik til Kongen. Hun havde vel hørt tale om Hroars Venlighed; men det fæle Rettersted havde nedslaaet hende, og hun formodede i Hroar at finde en streng Herre. Da hun traadte ind i Værelset, mødte hende strax en liden midaldrende Mand, klædt i en mørkegrøn Kortel med et smalt Guldbelte. Han havde glatte aftegraae Haar og graae Øine. Han bad hende sætte sig, og sagde, at Kongen strax vilde være der. Yrsa yttrede sin Frygt for den Fremmede, hvis aabne Ansigt indgiød Fortrolighed. Den liden Mand smilte, og sagde: hvis hun frygtede Kongen, var hun sikkert i Landet den Eneste. Det varede længe, inden Drotten kom, og hun havde imidlertid fortalt alt, hvad der var hæn-

det. Da hun var færdig, trykkede han hende til sit Bry
sagde: Velan, min Søster! græd ikke mere. Du seer her
gen for Dig, og han skal altid være Dig en Fader og Br
Naar menneskelig Storhed har naaet sin høieste Grad, synker
ofte. Det saae vi med Helge! Naar Ulykken er steget til
yderste Spidse, vender den sig ofte til Held; det haaber je
skulle see med Dig. — I dette Øieblik kom den lille A
Kongens Søn, ind og satte sig paa sin Faders Knæ, uden
for Yrsa. Du var-givt, og dette er Dit Barn? sagde Yrs

Jeg har et heelt Aar været meget lykkelig, svarede H
Det Aar svandt som en smuk Vaardag. Min Ogn skænkte
min Agnar, med Tabet af sit eget unge Liv. Jeg vil
Din desuden nokſom sønderknuste Siæl for et levende Bill
min Kummer.

Med disse Ord gik han hen og aabnede en Vinduet
Den vendte mod Isefiord; over Fiorden stod den fulde M
og skinnede hen over Bølgerne gjennem Strandens Bøge
Men uden for Vinduet havde Hroar ladet spænde en Vindh
Her sad han ofte, hørte Nattergalens Sang, drømte om
Aandeverden, et tilkommende Liv, og glemte Kæmper og
dene i Hallen. Neppe havde han aabnet Vinduet og al
tyst, før de forunderligste Stemmer lode sig høre. Agna
paa sin Faders Knæ, og Hroar saae paa Yrsa, der lyttede
undret ved hans Side. Det var, som om fierne Hærklarer
en længstforsvunden Sorg; som Sølvstemmer, der tabte
Nattens Bruſen, som bølgende Melodier, der hævede sig og
svandt. Da bruste pludselig en Storm, Maanen skiultes, S
merne taug, og Træetoppene susede. Natten kræver sin Ret,
Hroar. De Døde stige igien i deres Grave. Lader os
gaae til Hvile. — Med disse Ord adskiltes Frænderne.

Tredie Kapitel.

Skulde besøger Yrsa.

Yrsa havde hørt tale om Skuldes Skiønhed, forunderlige Væsen, Vildskab og Ondskab; hvorledes hun plagede Dyr, spottede Fattige, bagtalte Alle, men snakkede dem efter Munden, naar de vare nærværende. Næste Aften, da Yrsa sad udenfor sit Buur, kom Skulde med en Flok Piger. Hendes fortgnistrende Haar hang i tykke korte Lokker, indflættet med Siv. En staalgraa Silkekiortel havde hun paa, hvis Folder hvert Øieblik forandrede Farve som Havet, og som i Bølgegang flød ned fra de fyldige Lænder. Paa Hovedet havde hun en Krands af Vandlilier. Hun traadte neiende frem for Yrsa; uden at tale videre om dennes Hidkomst eller Skiæbne, bad hun om at maatte bandse for hende, og uden at oppebie Svar, begyndte hun strax med ivrig Forfængelighed at vise sin Færdighed, under Trianglers og Fløiters Lyd. Da breiede hun de sneehvide Arme og deilige Hænder saa fælsomt i Luften, at Yrsa ikke nok kunde forundre sig; og de velskabte Been, ligesaa smalle som fyldige, og de smaa Fødder bevægede sig saa let som et Løv i Vinden. Da hun var færdig, rakte hun Yrsa en Kurv med Blomster, vinkede ad sine Piger, at de skulde forlade hende, og satte sig pustende ned ved Dronningens Fødder.

Hil Dig, skionne Fyrstinde! sagde hun. Den stakkels Skuld kommer for at hilse Dig. Tillader Du hende at sidde ved Dine Fødder og at tørre Støvet af Dine Skoe? — Med disse Ord afviskede hun virkelig Yrsas Skoe med sneehvide Hænder. — Stat op, Skulde, sagde Yrsa forvirret, der er intet Sæde for Dig. — Hvad andet Sæde er vel for mig fattige Tiggerbarn? spurgte Skulde med en andægtig Mine. Ak, man har vist fortalt Dig meget om mig, hvor ondskabsfuld jeg er. Jeg stakkels Mø! Fordi jeg er lidt overgiven! (her begyndte hun at

græde). Men jeg tilgiver dem! De forstaae sig slet paa Hjertet. Yrsa rørtes og bad Skulde ei at være bedrøvet. Ak, vedblev hun, hvis Du forstyder mig, er det ude med mig: kun hos Dig vil jeg være, huldsalige Qvinde! — Du skal opdrage mig. Hvorledes kan et Pigebarn opdrages mellem Mænd? — Jeg er yngre end Du, sagde Yrsa, og trænger selv til Opdragelse. — Er Du yngre, saa seer Du dog ældre ud, sagde Skulde forsagelig, og Du har vist langt mere Forstand end jeg. Desuden er Du Dronning og min Stedmoder og Stedsøster. — Yrsas Pande rynkedes smerteligt; da raabte Skulde: Man fortæller saa meget, hvoraf det Halve er usandt. Du har vel ogsaa hørt, at de vil gjøre mig til Datter af en Havfrue? Men jeg er ikke saa taabelig at troe disse Bondesagn. Jeg veed ret godt, at min Moder var en smuk Fiskerpige, ligesom Du, at hun kom til Kong Helge i Badehuset om Natten, fordi hendes Moder havde forstudt hende. Kong Helge blev min Fader; men min Moder druknede engang i Sivet, da hun vilde plukke Sollier, og der spøger hun endnu.

Jeg har følt mig saa alene. Men nu skal Du være min Moder. Vil Du det? Dette Spørgsmaal udsagde Skulde med et saa indtagende Smil, at Yrsa ikke kunde modstaae, men trykte hende til sit Bryst. Da bed Skulde hende i Læben, saa hun skreg. Ak, raabte den Kysende med Taarer og foldede Hænder, tilgiv min Heftighed! — Jeg tilgiver Dig, sagde Yrsa alvorlig, men Dit Vildskab ængster mig, og nu maa Du gaae. — Men jeg besøger Dig i Morgen igien, sagde Skulde. Yrsa tillod det, hvis hun vilde være skikkelig, og Skulde forlod hende.

Da hun var borte, gik Yrsa ind, satte Blomsterkurven paa Bordet, og stirrede efter den sælsomme Skikkelse, der forekom hende mere lig en Alf, end et Menneske. Da begyndte det at røre sig mellem Blomsterne, og i det Yrsa forfærdet sprang op, krøb der en Slange ud af Kurven, lod sig falde ned af Bordet og sneg sig hen ad Gulvet. — Ha, raabte Yrsa — ondskabsfulde Pige, vil Du saaledes dræbe mig? Men i det samme stak Skulde ganske ligegyldig Hovedet ind ad Døren og spurgte:

Aa, med Forlov, har jeg ikke glemt min Snog her? Og da hun saa Yrsas Frygt og Vrede, gav hun sig til at skoggerlee, og sagde: Jeg vilde kun stræmme Dig. Den er tam, den er ikke giftig. De hule Tænder ere brukne ud. Jeg har faaet den af min Træl fra Myklegaard. Den gjør mig intet! Den er saa from som et Lam. Derpaa udstrakte hun en lille sort Stok og sang:

Slange, Slange, slyng,
Slange, Slange, klyng
Dig om denne Stang,
Smidig, glat og lang.
Slange, Du min Lyst,
Hvil ved Skuldes Bryst.

Med disse Ord strøg hun den af Kiæppen, puttede den ned mellem Brystets svulmende Hvælvinger, sagde: Det kiøler! og gik syngende bort.

Næste Dag besøgte hun Yrsa igien, med en Hat paa sit Hoved, nydelig flættet af det fineste Siv; en Blomsterkrands, der straalte med brændende Farver, kantede den: smaa Blade dirrede og flagrede rundt omkring Hatten som Espelov; det høieste Rode afverlede med det stærkeste Blaae, og med sorte guldplettede Løv. Da Skulde kom nærmere, saae Yrsa, at det var Sommerfugle, som hun med Naale havde fæstet om sin Hat. Grusomme Mø, raabte hun, hvad har Du der for igien? O det gjør ikke ondt, sagde Skulde; men hvis Du ikke lider det, vil jeg give dem deres Frihed. Dermed tog hun alle Sommerfuglene af Hatten, trak Naalene ud og lod den brogede Flok fordele sig med uvis Flagren i Luften, mens hun klappede i de hvide Hænder.

Det gjør jeg saa tidt, sagde hun. De flyve ligefuldt. See kun! De ere ikke saa ømskindede som vi. Vil Du nu gaae ud og bade Dig med mig i Fiorden? Derfor kom jeg. Yrsa tog imod Tilbudet, og de gik med en Tærne, som bar deres Tøi. Igiennem en skraa Sidegang vandrede de til Badehuset; men

Skulde drog først Yrsa hen mellem Træerne, for at vise hen
noget forunderligt. — Du maa lade mig binde for Dine Øin
og ikke see, før jeg tillader det, sagde hun. — Saa vild og sa
som Skulde var, havde hendes Selskab noget morende for Yrs
og hun besluttede for det Første at finde sig i hendes Lune
Hun lod sig altsaa binde for Øinene. Skulde førte hende h
i Krattet, og sagde endelig: See nu! — Da Yrsa aabnede si
Øine, stod hun lige for de to Morderes fæle Lig, der forri
Aften havde strækket hende. Skulde var krøbet op paa en
Pælene, havde omsavnet den Henrettede, og lagde sin Purpurkin
til hans Ansigt. — Afskyeligt! raabte Yrsa, fæle Skulde! j
vil ikke omgaaes mere med Dig. Dit Vildskab grændser til A
sind. — Det er ikke sandt, raabte Skulde heftig fra Pæle
det er ikke afskyeligt, men smukt, ikke afsindigt, men sindrig
Vilde Morgenen være saa munter, hvis ikke Natten havde vær
skummel? Vilde Glæden være sød, hvis ikke Smerten havde v
ret bitter? See engang min unge hvide fyldige Arm, hvor d
stikker af til disse runkne, jordslagne Skuldre! Hvor skalkagti
mit blomstrende Ansigt leer ved Siden af denne blege Duk
med de brustne Hornøine. — Din Opførsel er høist usømmeli
sagde Yrsa: jeg befaler Dig at stige ned. Skulde adlød. Sm
dig som et Egern klavrede hun fra Pælen, og logrende som
Hund, men med Kattens falske Blik, kom hun til Yrsa. Du
min Moder, sagde hun smigrende, løb hen i Krattet, afbry
nogle Oviste, tog Baandet af sin Hat, sammenbandt dem, neie
dybt med megen Ynde, og sagde med en bedrøvet alvorlig Min
Tugt mig, hvis Dig tykkes, jeg har fortient det. — Du spott
mig, sagde Yrsa. Nei, ved Loke, raabte Skulde, troer Du, je
frygter Riset? Og med disse Ord havde hun med en underli
Heftighed allerede givet sig et let Slag over Armen, saa at de
blev en Stribe paa den fine Hud. Yrsa rev hende Riset a
Haanden og sagde: Pige, jeg veed ikke, hvad jeg skal troe om
Dig! Enten er Du tosset eller altfor klog. — Ingen af De
lene, svarede Skulde; kun et godt jevnt stakkels Pigebarn, de

gierne tager imod Formaninger. Med disse Ord bragte hun Yrsa hen til Badehuset.

Hvor det ligger smukt, sagde Skulde. See, den forreste Side, med Biælker og Vedbendranker, seer ud som et Bondehuus i Dalen, og dog hviler det paa tynde Pæle, og underneden bader sig evigt en af de lumske Dødens Møer i det rindende Vand. Det er en bedragerisk Grund. Ikke sandt? — See her besøgte min Moder Helge, vedblev hun, i det hun aabnede Døren. Her staaer Løibænken endnu, aldeles den samme som dengang. Men de, som brændte af Kiærligheds Luer paa den, have nu strakt sig paa en dybere, kiøligere Løibænk, hvor ikke Vaarløv, men Sand og Leer skygge for Solen, og vige ikke tilside for Luften, før i Ragnarokr, naar der ingen Sol er meer. Thi ogsaa den skal sluges i Afgrundssvælget; og saa hedder det: Gab er i Afgrund, men Græs ikke. Er det ikke fornøieligt? Saa er den Spøg forbi! — Yrsa gyste, men sagde derpaa med et saligt Blik: Saa samle de Gode sig hos Alfader i Himlen. — Kan være, sagde Skulde letsindig: saaledes hedder det jo i en gammel Vise. — Det staaer ogsaa kun i en gammel Vise, sagde Yrsa, at Solen skal opsluges. — Siden Du er saa stor en Veninde af Viser, sagde Skulde, kiender Du da ikke den:

„Dagen er lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften følger,
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned
At qvæges i Havets Bølger?"

Og dermed sang hun den hele Vise. Hvad vil det egentligt sige med denne Havfrue, spurgte Yrsa, da Sangen var endt; hvorfor blev hun en Slange? — Ei hvad, raabte Skulde, eenfoldig Kiærlingesnak! Saaledes udpynte disse ørkesløse Skialde alle gamle Sagn og forbærve dem. Min Moder var en ærlig Pige, hun har ikke lønnet Kongens Elskov med Falskhed. Vilde man troe Rygter, saa har jeg hørt fleer; og jeg veed ikke, hvorfor jeg meer skal fæste Lid til, hvad der fordømmer, end hvad

der frikiender. Hvad har Du da hørt? spurgte Yrsa. At min Fader blev hende utro, at hun af Fortvivlelse druknede sig, og spøger i Fiorden. Seer Du, der stikker hun det blege Hoved med de lange dyngvaade Ravnehaar op af Vandet. — Yrsa vendte sig forskrækket om og raabte: Hvor? — Ei hvad, sagde Skulde, Du maa ikke være saa ræd. Dermed vare de afklædte og sprang i Vandet. Men det var Skulde altfor snævert derinde, hun aabnede Brædelugen og svømmede ud i Havet. Havde Yrsa før beundret hendes Dands, saa maatte hun meget meer studse ved den overordenlige Lethed og Færdighed, hvormed Skulde svømmede. Snart skiød hun saa hurtigt afsted, som en sølvblinkende Sild gjennem Bølgerne; snart laa hun saa let som en Kork paa Vandet, kysede sin Fod og giorde allehaande Kunster. Men tilsidst vovede hun sig dog for langt ud, Strømmen drev hende bort, hun arbeidede forgiæves, skreg ynkeligt om Hiælp og sank til Bunds. Hun er druknet, raabte Yrsa fortvivlet, og vendte sig til den gamle Tærne, som ganske rolig sad med Klædekurven. Tærnen ryslede smilende paa Hovedet, og pegede hen med Fingeren paa de udenfor Badehuset nedrammede Pæle; og der sad Skulde, frøs med Hænderne korslagte over Brystet, og efterabede sin Moder, da Kongen havde seet hende førstegang. Det var her hun sad, sagde hun. Men Du maa ikke saaledes lade Dig forskrække. Den, som skal føde Konger og Helte, maa selv være Heltinde. Du vil opdrage mig, men jeg kommer nok først til at opdrage Dig. Nu klædte de sig paa og ginge til Buret igien. —

Da de kom hiem, var der stort Opløb ude ved Stranden. Kongen og hans Mænd stode ved Kysten, og meget Folk. Ude paa Bølgerne brændte et høirandet Skib i lys Lue med megen Røg. Yrsa troede først, det var et fremmed Fartøi, som tilfældigviis var gaaet i Brand lige udenfor Leireskoven. Men snart hørte hun, at det var et Vrag med skeldne Kostbarheder, med Purpur og de fineste Linklæder, der var kommet fra Myklegard og formodenlig agtede sig til Bretland. Det var strandet paa en Sandbanke, og tilhørte Kongen, som havde Strandretten

Saasnart Hroar vidſte, at der ingen Menneſker vare paa (disſe havde formodenlig villet redde ſig paa Baade og vare omkomne), ſagde han: derfra bevare mig Guderne, at jeg ſkulde indbringe Fordærvelſe over mit Land, ved at ſmykke mig med forfængelig fremmed Overdaad. Et Skib med Peſt var Siælland ikke farligere. Nu elſker Bonden Vadmel og Qvinden ſelvſpundne Lin; ſkulde vi ſmykke os med Silkeormens Vragt, farvet i Purpurmuslingens Blod, da vilde disſe Kryb ſnart hævne ſig, og Ødſelhedens og Yppighedens Orm fortære Landet. — Befalede derpaa, at man ſkulde udtage et Stykke Purpur til Yrſa og Skulde; — thi Fyrſtinden kan vel have noget forud for Bondedatteren og Herſeqvinden, meente Kongen — og derpaa lod han Skibet ſtikke i Brand.

Dette blev ſtrax ſat i Værk, og ingen kunde have noget at indvende, da det var Kongens Eiendom. De unge Piger og deres Beilere, ſom ſtode paa Strandbredden, dem ſtar det vel i Hiertet, og de ſyntes det var Synd og Daarlighed; men de Ældre og Viſere roſte Kongens Handling.

Fierde Kapitel.

Helges Gravøl.

Nogle Dage derefter lod Hroar ved en Herold Kæmperne ſammenkalde, for at drikke ſin Broders Gravøl. Med ſpændt Forventning ilede de did, og havde mange Samtaler paa Veien. Den fredelige Hroar var kun ilde liidt af de fleſte Stridsmænd. De havde Lyſt til at føre Krig, at erhverve Bytte, og anſaae det under deres Værdighed at beſkiæftige ſig med Daad, hvilken de meente kun ſømte ſig for Trælle. Hroar var liden af Vært,

ogſaa herover ſpottede de, og talede tidt om de lykkelige Tider, da man kun valgte Den til Konge, ſom kunde fylde to Sæder. Dog vovede de aldrig at tilſideſætte Værdighederne i hans Nærværelſe; thi Almuen elſkede ham, og hans Retſind bandt Munden paa enhver. Ogſaa ſtraffede han kiækt og ſtrengt Lovenes Overtrædere og Roligheds Forſtyrrere.

Hvilket Løvte vil han ſværge? ſagde Guitlak; det længes jeg efter at høre. Hvor mange Pund Hør vil han ſpinde fra Tenen til Væve for ſin Broders Minde? — Hvilken Skiald ſkal ſiunge til Valens Vøre? ſpurgte en Anden; mon Hrane eller Ragnvald? — Ingen af begge, raabte Hugleik; thi de kives beſtandig; det vilde foraarſage Tviſt, og den hader Hroar. — O han har en Skiald, ſagde Rørik, der er ligeſaa kraftig og varm ſom han ſelv. Den har alt ſiunget ham Helges Priis. Den mægtige Vindharpe har alt ofte dirret ham ſygelige Qvindelyd i Øret og ſmeltet hans Hierte. Jeg har ſelv ſeet ham græde. Var jeg i Ragnvalds og Hranes Sted, ſagde Viglek, ſaa indgik jeg Forliig. De burde hævne ſig paa Vindharpen; thi den elſker Hroar dog meer end dem begge, og den koſter ham mindſt. Det var morſomt at forføre diſſe Skialde til en Nat at klyve op i Gavlen af Kongens Lyſthuus, og nedſtiæne Vindharpen. Kunne I foreſtille Eder diſſe Ungerſvende hænge over Biælken i Maanſkin, fætte al egen Kiv tilſide, og med fælleds Iver bruge deres Daggerter til at ſønderſlide de forvorne Strænge, ſom uden andres end Vindens Hiælp vove at giøre dem Egelsvet ſtridigt? — Med ſlige Samtaler ſatte de yngre Kæmper ſig med paatagen Beſtedenhed nederſt, for at giøre Plads for de Ældre, Graahærdede, hvilke de dog i deres Hierter langt overſaae. — De fiirſaarne, ſolbrændte Helte kom langſomt i deres Harniſter, ſatte ſig meget alvorlige ned ved Høiſædet, ventede paa Kongen og taug. Mellem diſſe var Reigin Jarl den ypperſte. —

Nu aabnede den liden Lem ſig i Baggrunden bag Tralværket; thi Yrſa og Skulde kom med deres Møer. Mændene kunde ikke nokſom beundre deres forſtiællige Deilighed. Yrſas

Haar vare aftegraae, Skuldes kulsorte. Yrsa var rank og smek-
r, Skulde liden og fyldig. Yrsas blaae Øine svømmede i Taa-
r, Skuldes smaa brune funklede med Ild. Yrsa var klædt i
i fijn mørkeblaa Vadmels Kiortel, som hun selv havde vævet
j farvet; den slyngte sig i bløde Folder om hendes ranke Liv,
i guul ulden Lidse med et lidet Spænde sammenholdt den un-
r Brystet, hendes lange Haar hang hende i en eneste tyk Flæt-
ng ned fra Nakken næsten til Hælene, og om Issen havde hun
Krone. Skulde havde ikke givet sig Tid til at lade sit Pur-
r sye, det var blot kantet, og hang hende i store Folder ned
m en Kaabe. De fine Linklæder havde hun paa; hendes korte
aar hvirvlede sig tykt og bredt i mægtige Krøller, prydet med
ogede Muslingeskaller og Sommerfugle. Om den nøgne Hals
de fra Skuldrene af blottede Arme havde hun Guldkiæder og
inge.

Da sprang pludselig Hallens Fløidøre op. En Flok Spille-
end med dæmpede Trommer og sørgeligt klagende Fløiter ginge
ran. Saa kom Kongens Kiertesvende med Fakler, og endelig
ongen selv. Han var klædt i sin bedste mørkegrønne Kofte,
ed et bredere Guldbælte om end sædvanlig. Paa Hovedet havde
n sin Broders Krone istedetfor Moderens, Sigrids, som han
krs pleiede at bære, men som han nu havde givet Yrsa.

See, sagde Viglet til sin Nabo, den synker ham ned i
akken, skiøndt der er lagt Valk under. Hvi beholdt han ikke
vindekronen paa, som sædvanlig? — Hroar var bleg og hæl-
de sig noget til Reigin Jarls Arm, thi denne Kongens første
and var strax gaaet ham imøde. Viglet vilde atter til at
iske Spot; men alt som Kongen nærmede sig Høisædet, fyldtes
ns Øine med den besynderlige Ild, som altid viste sig, naar
n vilde tale, og som indgiød Ærefrygt. Dog var dennegang
ymærksomheden deelt; thi en lav, brunladen, bredskuldret Kæmpe,
n ingen kiendte, fulgte Kongen i et blændende Staalharnisk.
n havde Hammer og Tang i sin Haand, og satte sig ved
isædet paa venstre Haand, Reigin Jarls Plads var paa høire.

Da Hroar sad i Høisædet, hævede han saaledes sin klare,
lige Røst:

Ærlige, trofaste danske Mænd! Om ogsaa Sundh
Kraft paa Siæl og Legem bringer os en rum Tid til a
Stolthed, indgyder os Tillid til os selv, til vor Lykke, saa
vi dog heller ikke andet, end røres og ydmyges i Følels
vor Afmagt ved en stor Mands Askekrukke. Thi naar den
keste Heltedaad, liig Skyen, henaandes og adsplittes, hvad
den mindre? Helge var en Helt. Høit slog hans Bar
Æren, og den gik ham over alt. Jeg har seet ham, som
vinder over Kong Skalk i Venden, spise Svamp af Jorder
at slagte sin egen Hest, for at opmuntre sine Mænd, da de
gen Levnetsmidler vare i den opbrændte By. Jeg saae øn
skov farve Ungersvendens brune Kind med det fagreste Pu
Da jeg engang gled paa min Fod ved Issefiord, styrted
efter; og uden denne Redning vilde jeg ikke overleve ham
begræde ham. Sielden var hans Kraft, skiøn! Jeg føle
langt over min. Men — nu er denne Kraft forsvunden.
og stiv sidder han paa sin Hest i den tilmurede Hule.
blinker ikke længer paa hans Hielm; med stærken Arm tæ
han ikke meer den vælige Ganger; det store, syv Spand
Sværd hugger ikke flere Fiender ned; det ruster i Balgen.
vet blinker ikke tiere fra Siælens Lønkammer, giennem det
Øie. — Lader os da forlade hans Gravhøi og ham, (thi
han nu er, kunde vi dog ikke følge) og lader os see: Hvad
han virket paa Jorden? — Først og fremmest lever da ho
Mindet om hans Vennesalighed. Thi uagtet heftig, sto
haard mod sin Fiende, var han dog trofast og kiærlig mo
Ven. Ingen smaalig Hovmod rynkede hans Pande, han
sig ikke bedre end sine bedste Kæmper. Helge var gav
Rundtomkring her i Hallen opdager jeg Sværd, Brynier og
bare Ringe, hvorfor I takke hans Ædelmod. Han var øm
Qvinden. Denne Drift, der forener sig med Tapperhed i
diske Kæmpers Bryst, besad han i høi Grad — og han
et Offer for den. — Venden og Jyden beskyldte ham for G

eb. Men naar jeg undtager den Heftighed, hvormed han alt or ſtrengt hævnede vor Fader Halfdan paa Farbroderen Frode, æſſer Grumheds Beſkyldning ham ei; og Retfærdighedens Gu- er, Baldur og Forſete, vare ham ſaa hellige ſom Tyr og Thor. — Sammenligner ham med den hallandſke Jarmerik, og I ville ple Forſtiællen paa en grum Kriger og en ærlig Helt. Jarme- ik var tapper ſom Helge, vældigere! Et faſt Slot opreiſte han aa Kullen af Kampeſteen, takte det med forgyldte Skiolde, av det hvælvede Porte til de fire Verdenshiørner. Han ſløi- de mange Stæder i Saxen og Reidgothland, og var en Skræk or Oſterſøen og de nordiſke Kyſter. Men med Strikker lod han in Søſterſøen og de ypperſte Landets Helte qvæle. Sin uſkyl- ige Dronning lod han, paa falſk Formodning, nedtrampe af Heſte i Slotsporten; og da ſelv Dyrene følte Medynk med hen- es Jammer, rørtes over hendes Skiønhed og ikke vilde ſætte eres jernbeſlagne Hove paa det ſkiønne Bryſt, drog han hende n Sæk over Hovedet, og da først knuſte de hende bag- ends. Mindes Randver, hans Søn, ſom han lod hænge, fordi Kidingen frygtede for, at Sønnen ſtod ham efter Livet. Un- er Galgen plukkede Randver Fiærene af ſin Falk og ſendte aderen den; da først følte Jarmerik ſig barnløs. Og længe ædblev ei Hævnens Time; thi Reidgotherne overvandt ham, ſhug ham Hænder og Fødder og lod ham forbløde ſig. — Seer her et Billed paa Heltemod uden Viisdom, Kraft uden Blidhed. Derfor ſøgte Helge og jeg at virke til begge disſe Maal, og hver valgte den Kreds, hvortil Naturen havde beſtemt ham. Helge tilvandt ſig Ageren, jeg pløiede; Helge hentede Sædekornet, jeg ſaaede. Helge omgiærdede Haven med et Hegn af dragne Sværd, og ſom Aſken Ygdraſil have Træer hævet ſig i flere Aar og baaret Frugt i den danſke Abildgaard. Helge overvandt Jotherne, han forbandt atter Halvøen med Øerne, ſom vor Stamfader Dan havde gjort, og herved tilintetgiorde han ndvortes Tvedragt. Han overvandt Saxerne norden for Elven, g tvang de vilde Vender, der ſaa ofte have truet os, til at ive Skat. Han bekæmpede den urolige Adils i Sverrige, og

Fiendſkab truer heller ikke mere fra denne Kant. — Se paa alle de ſtolte Seiervindere! Deres Harme ſydede og mede, lig Havets Bølger; men med næſte ſtærke Bølgeſlag tede det ſtolte Skum og efterlod intet Mærke. Hvad ud Gram, ſom, behængt med Biørnehuden, knuſte ſin Fiende, Sigtryg, med Guldkſellen? Hvad Hading, ſom bekrigede duan, og opbrændte hans Stad, ved at binde Svalerne Svamp under de ſprættende Vinger? Seer hen paa Niſl nes og Volſungernes brabelige Kæmpeſlægt! Den har ſi ſig ſelv, ſom i en gyſelig Øglerede; og, uagtet deres Ma og ſtiønne ſpildte Kræfter, ſidder Rædſel og Gru, ſom e Jetinde, og ſtirrer paa Sigurd Fofners-Banes uhyre Gra Hunſingau.

Lader os da heller vende Øiet til Danmarks første hvem Freier i Upſal elſkede ſaa høit, at han i Frodes T Markerne bære Frugt af ſig ſelv, ſaa at man ikke behøv forſyne ſig for Vinteren. Ja ſelv Dværgene aabnede Bi Skiød og ſtiænkte Kongen det hellige Jern, ikke til forda Sværd, men til frugtbringende Plouge. Lader os tæn Freier i Sverrig, der var ligeſaa venneſæl, og Frode Fri der gav Landet viſe Love, og altid ledſagedes af venlige F Mindes Eder den kiække Kong Fridleif, der arbeidede mo Vankundighed og ſkadelig Misbrug af Gudernes Lære. Fridleifſøn, der holdt Landet i Velſtand, fordoblede Hofmæ Sold og fik Navn af hin Femilde i ſit blomſtrende Ri Disſe Konger ere mine Mønſtre; og derfor ſværger jeg — indbragte man Freiers gyldne Galt, og Kongen lagde ſin paa dens Huggetænder) ja, høit ſtrænger jeg ved Odin, V Vee, ved de tolv ſtore Guder i Upſal, at jeg vil hædre Broders Minde — (her lyttede Kæmperne) ved at ſtræbe Omſorg for Landets Tarv, Livets Udvikling, Hiertets Fre ſandt hiælpe mig alle Aſer og Aſynier.

Det tænkte jeg nok, hviſkede Viglet til ſin Nabo; Snak kan gisre Udſlaget, der vil Hroar altid vinde Seier. en Bedrift, ingen tapper Blodsudgydelſe for den ſtærke

ſagde Offergoden Lofde ſaa høit, at Kongen kunde høre det, og reiſte ſig fortrydelig. Men de gamle Dommere og Folket, ſom ſtod i Hallens aabne Døre, ſmilte og ſloge paa Skiolde.

Da reiſte Hroar ſig atter og ſagde: Kongen bør være Hovedet, ſom beſlutter; Goderne Hiertet, ſom luer, Hirdmændene Hænderne, ſom forſvare, Almuen Fingrene, ſom arbeide; men Legemet trænger da ogſaa til et Par vældige Arme, ſom ſtyre; og dem ſee I her! Med diſſe Ord pegede han paa Reigin Jarl og den Fremmede, ſom ſad ved hans Side. Saaledes indſætter jeg da Dig, tappre Reigin! til min Staller og Krigsoverſte. Du ſkal føre min Hær mod mine Fiender. Din Erfarenhed og Dueligheb vil baade mig, ſom den har baadet Helge.

Hermed vare alle Kæmper tilfredſe og ſloge paa deres Skiolde. Nu tog Kongen den fremmede Mand ved Haanden, og han reiſte ſig med Vanſkelighed fra ſit Sæde. — Nysgierrigheden vorte. Hvem kan det være? Hvad ſkal han? mumledes der. Den ſtærke, brunladne Kæmpe ſaae ned for ſig med et. uudſeeligt, tungſindigt Blik. — Han ſeer mere ud til en Træl, end til en Helt, hviſtede Viglet. Nei, ſagde Velin, et ſaa gjennemtrængende Øie har ingen Træl. Han ſtaaer ſlet paa ſine Been, det er ſandt, men Bulerne ved Øienhaarene ned imod den ſtærke Næſe tyde paa overordenlig Kraft, og jeg har lagt Mærke til, at hans Hænder, uagtet de ſtore Fingre og den ſvulmende Muus over Tommen, beſtdde en forunderlig Smidighed. Han kan ikke holde dem ſtille noget Øieblik. — Sikkert en Almuesmand, ſom Hroar vil indſætte til Staadderkonge, mumlede Viglet.

I ſee her Vaulundur, hin berømte Smed, vedblev Hroar. Han er vor Tids kunſtrigeſte Mand og langt over min Roes. Sælſomme Eventyr og megen Ulykke har han døiet hos Konning Nidunger i Thiodi, men nu er det overſtaaet, og Vaulundur boer nu hos mig i Sælland paa ſine Fædrenegaarde. Ingen forſtaaer at hamre Malm, ſom han. Han ſkal ſmedde Sværde, med hvilke der kan ſlaaes dobbelt ſaa kraftigt; thi ſelv den Tap-

preſte blandt Eder vil dog ikke negte, hvormeget gode Vaaben hiælpe i Krig. Ogſaa Buer og Pile kan han forfærdige, og af dem ville vi giøre ſtørre Brug end hidtil. Vi have jo for kort Tid ſiden hørt, at Skytherne overvandt Gotherne i et mærkeligt Slag, blot fordi de bedre forſtod at bruge Skudvaaben til Heſt. Deri maae vi ogſaa øve os. Men Vaulundur kan mere end dette; og jeg indſætter ham herved til Marſk over alle mine Kunſtnere, Haandværksmænd og Arbeidere. I ſee, han fører ſit Vaaben: Hammer og Tang, i ſin Haand. Undres ikke over, at han er ſtivbenet. Den gruſomme Nidunger har ladet ham Benene lemlæſte; men ved egen Erfaring og Klogt har han anvendt Saarlægekonſten paa ſig ſelv, og lykkelig helbredet ſig. Sine Hænder kan han bruge beſto bedre; det ville I ſnart erfare.

Nu ſatte Kongen ſig, og medens det ſtore Horn gik omkring til Helges Minde, ſtrøg Hroar den koſtbare Guldring af ſin Arm, ſom Vaulundur havde ſmeddet til denne Feſt, rakte den til Offergoden Lofde, der ſad mellem de andre Goder i hvide Klæder, med brogede Bændler om Tindingen, og ſagde: Jeg giver her denne ſkionne Armring til den Skiald, ſom ſiunger min Broder Helge det bedſte Drapa. Modtag den, ſagde han til Lofde. Efter gammel Sæd tilkommer det Goderne at bedømme Skialdenes Sange ved en Konges Gravøl. Lofde modtog Ringen og opfordrede Skialdene til at ſynge. Alles Øine vare henvendte paa Hrane; men da han undſeelig taug, traadte Ragnvald frem, og med driſtige Blik ſlog han ſin Harpe til følgende Drapa:

Utgardeloke
I Lænker lured,
Hvor Niflheims Nælder
Af Taage næres;
Hvor hule Fielde
Den Feige fængſle,
Skumle Siæle
Med Snoge bindes.

Tankefuld Tangkiær,
Sledſken Tærne,
I Leire ved Loke
Lokked Frode.
Ved Drab fordærved hun
Danſke Skidlbung;
Lunge Skiæbner
Trued Helge.

Men Skyen ſank
For Morgenſolen;
Naſtronds Lue
Liſten lønte.
Helten fra Hulen
I Skoven hærjed;
Frode ſig vaanded,
Da Taarnet vakled.

As Thor paa Thinget
Den Tappre ſtued,
Sendte Lynet
Fra Sky mod Leire.
I Hallen Helge
Stod ſom Heimdal,
Gyldenbryniet
Høit paa Bifroſt.

Vi ſlog med Sværdet
Jothers Skuldre,
Tvang dem Aaget,
Som Trælle bære.
Vi ſlog Slaver,
Venderne ſtrækked.
Skalk den Stolte
Blev Skattekonge.

Men Utgard-Loke
Fnøs i Afmagt:
Qval ved Qvinder
Kan Kraften qvæle.
Da angled Arglist
I Angelsaxen;
Men kloge Konge
Beed ei paa Krogen.

Paa Helheim Helge
Strengt sig hevned;
Steg paa Snarfod
Som Har paa Sleipner.
Da reed den Raske
Dødningreisen.
Det var Veien
Til Valaskialfen.

Syv skiønne Møer
Stod paa Bifrost,
Skued Valen
Til Valhal ride.
Hvo kommer hist, sang
Geierskagel.
Blod farver Kinden,
Men ikke Brystet.

Ei han bores
Af Staal i Barmen,
Ei Thegnens Tinding
Geirsodtegnes.
Ei Sværdsveed farver
Den Forvovne!
Dog gaaer hans Ganger
Ad Giallerbroen.

Da var det ſaare
Skiønt at ſkue,
Hvor gode Guder
Ham Gaver ſkænkte.
Thor gav Sværdet
Og Vidar Spydet,
Odin Hielmen
Vaa Helge ſatte.

Nu ſidder Halfdans
Søn hugprude,
Midden ſvaler,
Sæhrimnir ſtyrker.
Giæſt er Glæden
Hos rige Guder;
Men Hel huſvaler
Hæderløſe!

e gamle Kæmper ſyntes godt om denne Sang, og Loſde
car give Ragnvald Armringen. Da bød Hroar ham tøve,
høre, om Ingen vilde giøre Ragnvald Priſen ſtridig.
ı nogle Ynglinger med gode, udtryksfulde Anſigter ſaae
ı Hrane. Han ſlog Øinene ned og begyndte at bevæge
Bænken. Hans Staldbrødre ſtødte ham i Siden og paa
toge ham Harpen ned og rakte ham den. Vil Du
Hrane? ſpurgte Hroar. — Hvis Du tillader det, Herre
ſvarede han; men forund mig blot at ſatte mig et Øie-
Hrane er undſeelig, ſagde en af de ſpødſke Kæmper. —
ghed og Frygt grændſe ſammen, ſmilte en anden. Nu
ɔrane fattet ſig. Den opblæſte Mine, hvormed Ragnvald
de ham, gav ham Mod, og han ſang:

Bryd Høien, Freir! med Somrens unge Straa.
ɔvælv over den Din Himmel, Freia! blaa,

Og plant om Graven Dine Roſer røde.
Vor Helge rider til ſit Valaſkialf;
Ledſaget af den ſkiønne Dagens Alf.
Han ſlumrer ikke længer blandt de Døde.

Raſk var hans Vandring her paa denne Jord.
Han agted ei Forſigtighedens Spor,
Men klavred op ad Farens Fielde brune.
Dybt under dem ſlog Ran ſin vilde Sø;
I Tidens Bølge maatte Helten døe,
Men Bølgen ei udſletter Stenens Rune.

Hil være Valhals ſtore Guder tolf!
Den ædle Viv ſkal ſkiænke Danmark Rolf,
Og Elſkovs Diis forjættet har en Konning.
Hil være Valen, ſom til Vingolf gik;
Hans Arveøl er ingen bitter Drik,
Thi Sorgens Malurt blander ſig med Honning.

Naar Natten i ſit ſorte Klædebond
Sig Fiorden nærmer, ſvæver Helges Aand,
Lig Kæmpeſkyggen, over Hlebreſkoven;
Da ſeer han ned til Marken, hvor han ſtred,
Til Hulerne, hvor han i Livet leed,
Og ſpeiler ſig ved Maaneſkin i Voven.

Men hvergang Morgenrøden bryder frem,
Da ſtiger han i Luften til ſit Hiem,
At høre den guddommelige Sanger.
Da ſlunger Bragi Heltens Kraft og Harm,
Og kiælent ſvulmer hver Gudindes Barm,
Og Kobberporten klinger i Thrudvanger.

Men briſter Jorden, ſom den ſkiøre Bark,
Da vaagne Hyrderne paa Idamark;

Som Sværdet før, da vorder Leen hvæsset.
Da forelæser Saga Tidens Skrift,
Og Livets svundne barnlige Bedrift
Da glimter kun som Tærninger i Græsset.

I Ragnarok alt synker og forgaaer.
Een Rune kun i Evigheden staaer,
Som Urdur selv ei mægter at afvaske:
„Om Du var Baldur fiendtlig eller huld!"
Thi Siælen, Kæmpe! smuldnes ei til Muld,
Fordi Du brænder Legemet til Aske.

En Taushed fulgte paa denne Sang, Yrsa græd, Hroar bevæget, Folket med ham. Men Ragnvalds Venner mur-:, hviskende sagte til de Gamle, og fik disse til at nikke og at ryste paa Hovedet. Hvilken Qvindevise, heed det. Vil sammenligne sig med Ragnvalds mægtige Qvad? I Ragn-ds Qvad er Kraft og Kiækhed, her Svaghed og Eftergiven-. Ragnvalds er nordisk, Hranes aander de Christnes farlige e. — Da reiste Offergoden sig og rakte Ragnvald Ringen disse Ord: Vi takke Dig, bolde Ragnvald! at Du i disse irrede Tider søger at hæve den gamle Tro og Tænkemaade Din mægtige Harpe. Tag her Ringen! Og vær vis paa, den mandige Thor glæder sig ved Din trodsige Sundhedskraft, som Hel og Surtur ved alle Asalokes Kunster, hvormed han r at fordærve og svække svage Hierter. Giften er sød, men Helt væmmes ved det Søde. — Med disse Ord gik Løfde, gt af Goderne. Kongen taug og stirrede hen for sig med et fornøiet Blik; derpaa kaldte han sine Kiærtesvende og forlod llen med Reigin og Vaulundur.

Femte Kapitel.

Kongen beſøger ſin Skiald.

Sigurd og Svaſa, Hranes Forældre, ſadde i Løvhytten i den lyſe Sommeraften og ventede Sønnens Hiemkomſt. De vare begge urolige over, hvorledes det var gaaet ham, men vilde ikke være hinanden det bekiendt. Sigurd ſkiæftede ſin Øre, Svaſa ſpandt Blaar. — Nu er der da ſtor Feſt i Kongshallen, ſagde Svaſa efter en Tausheb. —. Hm, ſvarede Gubben, ſtørre har den været i gamle Dage. Hroar ynder ikke Feſter; han korter dem. — Hvad mon de nu foretage ſig, Fader? — Nu gaaer Ølhornet omkring til Helges Minde. — Mon Hroar giør noget Løfte? — Neppe. Han er heller ingen Ven af Løfter. Han holder gierne, men lover ſielden. Heltegierninger ere juſt ikke hans Sag. — Men Velgierninger desmere. — Det kan ikke negtes. — Han taler viſt ſmukt i Høiſædet. — Hroar har Veltalenheb. — Han kunde gierne være Skiald! — Nei, dertil har han ikke Evne og Styrke nok i Sproget. Eet er at tale, et Andet at digte. — Ja, Fader! det er viſt en vanſkelig Kunſt, den Skialdekunſt. — Derfor vilde jeg ogſaa ønſke, at Hrane ikke vilde befatte ſig dermeb. — Hvorfor? troer Du ei, han duer dertil? — Det er muligt, men uviſt; han giør ſig ſelv Livet ſuurt. — Ja viſt, Fader, den Ragnvald — — Er en ung Skiald, ligeſom Hrane. — Men -- — Du er ikke hans Moder! — Det veeb jeg. Og derfor — Foretrækker Du Hrane, ſom billigt. — Fald mig dog ikke beſtandig i Talen. Troer Du ikke, Hrane beſibder ſtørre Evner, end Ragnvald? — Hm! Ragnvald er en bold Kæmpe! — Men haard og følesløs! og det bør en Skiald ikke være. — Hrane er for blød. — Det troer Du! Jeg veeb det bedre. Han er ligeſaa diærv, ſom blød, naar det gielder. — Nu, det ville vi ſee, ſagde den gamle Fader, og i det ſamme traabte Sønnen ind, meb ſin Harpe paa Ryggen,

Han hilste sine Forældre venligt, lagde sin Hat paa Bordet og stillede Harpen hen i Krogen. Moderen spurgte, hvordan det var gaaet, og Faderen sagde ikke andet end: Nu? Men dette Nu gav han saadant Eftertryk, at Hrane vel forstod, hvad han vilde sige dermed. Dette satte ham i Forvirring, og han søgte at stiule den, ved vidtløftigt at beskrive det hele Optog, Yrsas Skiønhed, Skuldes Pragt og Vaulundurs Væsen. Derpaa holdt han dem Hrogrs Tale, som han næsten kunde udenad. — Og saa, sagde Moderen, kom Du da til at synge Helges Minde. — Ragnvald sang først. — Nu, det var vel heel maadeligt? — Det kan jeg ikke sige! Det var det bedste Ovad, jeg har hørt af Ragnvalds Mund. Det havde det kraftige gamle Snit og bragte os (maaskee lidt vel meget) til at tænke paa, hvad Bragi hin Gamle og andre store Skialde havde sunget i henfarne Tider ved slige Leiligheder. — Nu, saa kom da Du! — Ja, saa kom jeg. — Og det behagede vist alle kloge og fornuftige Kæmper meer. Hagbarth Regnarsøn tyktes vist vel derom. — Ja, det er sandt. — Og Ivar Hundingsøn? — Ogsaa. — Og Dronningen? — Yrsas Øine svømmede i Taarer. — Hvad? Græd hun? Og da Ragnvald sang, græd hun ogsaa da? — Nei, hun var ligegyldig. — Og Kongen? — Foretrak **min** Vise for Ragnvalds. — O Sigurd, raabte den glade Moder, seer Du nu, at jeg havde Ret? at min Søn vilde vinde? O han har sagt mig sit Drapa, før han gik, og jeg har selv grædt og vel troet, han skulde vinde Prisen. Stryg Dit Ærme op, mit Barn! Lad mig see Ringen! Lad mig see Armringen. Nu Moder, sagde Sønnen godhiertig, saa lad os da nu være fornøiede med, at vi vide det selv, og at Kongen og Dronningen ved det; men Armbaandet kan jeg ikke vise Dig, thi jeg har det ikke. — Du har det ikke? spurgte Faderen opfarende. — Meningerne ere tidt ulige, sagde Hrane. Offergoden var Dommer. Ragnvalds Vise blev foretrukken, og maaskee fortiente den det. Dens trodsige Heltetone passede vel for den trodsige hedenfarne Helge. Jeg sang **min** Stemning. At giøre et godt Ovad ved bestemt Leilighed er vanskeligt. Lærken synger

bedre paa Mark end i Buur. — Dumme Praler! stor i egen Indbildning, raabte den fortørnede Gubbe, gik ud af Haugen og slog Lebet i efter sig. Hrane saae ned for sig, hans Kinder blussede og han nødtes med at sige: Jeg veed, hvad jeg skylder min Fader. — Du er en haardhjertet, grusom Mand mod Dit Barn! raabte den fortørnede Moder efter Gubben. — Hvad Qvinde? raabte den hidsige Sigurd og kom tilbage; vil Du lære mig, hvordan jeg skal være? — Stille, stille, kiære Forældre! sagde Hrane. For Gudernes Skyld! kives ikke. — Hvorfor sætter Du Splid mellem os? tordnede Faderen. Hvo er det, som har saaet Uenighedsfæden? Hvad skal de Drengestreger til? Hvi klimprer Du og synger bestandig ved den barnagtige Harpe? gior os hvert Øieblik Skam og Fiender, og bringer os til Spot i Folkemunde? Var det ikke for Harpens Skyld, som Du har arvet efter Din Morfader Hunding, der var en anderledes Skiald end Du, jeg lagde den paa Huggeblokken og hug den i tusinde Stykker med min Øxe. Kier Du Ploug og skyd Fugle! Til Skiald duer Du ikke; og Dine blødagtige Taarer vise mig, at Du ligesaalidet duer til Helt. — Hrane taug, satte sig hen i en Krog i Løvhytten, saae paa Maanen og sagde: Naa, naar Du ikke fortryder det, Fader! — Da Gubben havde udbrusset, fortrød det ham; han var forlegen, taug ogsaa, og satte sig til Arbeide. Men den gamle Moder kunde ikke tvinge sig, hun flød hen i Taarer, gik ud af Haugen, vred sine Hænder, og gientog flere Gange: Gid jeg laa i min Grav!

Hvorfor det, min gode Gamle? hørte hun en bekymret Stemme spørge. Svafa hævede sit Ansigt, men hvor hurtigt forvandlede sig hendes Fortvivlelse til Skræk og Undseelse, da hun opdagede Kongen selv. Hun kunde ikke svare ham eet Ord, men neiede dybere for ham den ene Gang efter den anden, og troede hver Gang at synke i Jorden. — Hvad fattes Dig, Svafa? gientog Kongen; hvad Ondt er der hændet? — Heller ikke Sigurd kunde faae et Ord frem, men stod og krammede sin Hue mellem Hænderne. O hvor jeg dog er ulykkelig, tænkte Hrane; nu skal jeg ovenikiøbet have den Skam, at mine gamle Forældre

Kongens Nærværelse forløbe ſig for min Skyld. Da Hroar ogle Øieblik forgiæves havde ventet Svar, ſagde han: Det er ibeſtedent at trænge ind i Ægtshemmeligheder. Men I ſee nig Alle ſunde og ſtikkelige ud. Har nogen af Eder havt en Ulykke, eller været Aarſag til en? — Nei, Herre Konge, ſvarede de alle Tre. — Nu, ſaa forlanger jeg ikke at vide meer, agde den glættende Konge med et venligt Smil. Tilgiver, at eg kommer ſaa ſilde, men jeg kunde ikke gaae til Hvile, før jeg avde talet med Hrane og takket ham for hans Ovad. Arminingen kunde jeg vel dengang ikke ſtænke ham, thi det tilkom, ſter gammel Vedtægt, Offergoden; men derfor kan Ingen forbyde mig ſelv at giøre min Skiald en Foræring. Med disſe Ord ſtrøg Kongen en ligeſaa ſtiøn Ring af ſin Arm, ſom den, agnvald havde faaet, og ſatte den paa Hranes. Hrane knæede og kyſſede ſin Konges Haand. — Nu, hvad ſagde jeg? aabte den gamle, henrykte Moder. Seer Du nu, Du gamle, orblindede Fader, at jeg havde Ret? Vil Du nu en andengang ive Tid, inden Du overfuſer Din ſtakkels Søn for ingenting? — Det var altſaa derfor? ſagde Kongen. Den gamle Sigurd log Øinene ned og ſagde: I veed Herre Konge, hvorledes Qvinder og Skialde ere; tager man ſig ikke iagt med ethvert Ord, aa blusſe de, ſom om der kom Olie i Ilden. — Oprigtig talt, agde Kongen, i det han med et alvorligt og dog tillige venligt lik betragtede Sigurd og lagde ſin Haand paa hans Skulder: ar det Qvinden, Skialden eller Gubben, ſom blusſede her? — Det var Gubben, ſagde Sigurd godhiertig. Jeg tilſtaaer, det rgrede mig, at min Søn kom tomhændet hiem. Nu ſeer jeg, t jeg har giort ham Uret, og vil gierne — Hrane ſprang op, yſſede ſin Faders Haand, og raabte: For alting, Fader, ikke et Ord mere. Hroar bebreidede Gubben blidt hans Utaalmodighed g roſte Hrane. Derpaa ſpurgte han, hvorledes de havde det? Den gamle Moder maatte fortælle om ſine Faar og ſin Uld; aderen om ſine Heſte og ſin Bue. Kongen lod ham viſe ig den, og lovede at ſende ham nogle ſtærkere Strænge, ſom aulundur havde ſpundet. Derpaa tog han Affſted, og de to

Gamle og Hrane fulgte ham til Kongsgaarden. Da de kom tilbage, satte de sig, saa stilde det var, til Nadveren; og hvo, der nu havde seet dem der, saa muntre og venlige, eftergivne og overgivne, skulde aldrig troet, at de nogen Tid havde verlet et ukiærligt Ord sammen.

Siette Kapitel.

Om Yrsas Pleieforældre. Yrsa vandrer med Kong Hroar.

Yrsa tænkte hver Dag paa, hvorledes hun skulde adspredе sine gamle Pleieforældre. Det gik dem og hende aldeles modsat; hende var det kiært at have forladt et Sted, hvor saa gyselige Ulykker forbittrede hende Livet. Dertil kom, at Opholdet paa Leire var hende høist behageligt. I Hroar havde hun fundet en Ven; ogsaa Hrane var hende kiær, og havde været det mere, hvis hun ikke havde frygtet for, at hun skulde vorde ham altfor kiær. Hvad Under, at den unge Skalds Øine funklede med dobbelt Ild, istedetfor at kiles, naar de badede sig i Søen af hendes store blaae? Men Hrane var besteden, frygtsom og from; hun var ikke bange for sig selv, men kun for ham; thi hun vilde nødig giøre ham ulykkelig, og vække Længsler, som aldrig kunde tilfredsstilles.

De gamle Pleieforældre begyndte at visne kiendeligt, saa rørige de for kort Tid siden end havde været. Hver Aften sadte de ved Hyttedøren og stirrede hen mod Sydvest til Angelsøren. Saasnart Solen gik ned, og det sørgelige Mørke begyndte at udbrede sig, sang Folkvar sin Sømandsvise, for at sætte Mod i sin Hustru. Men naar han havde endt, da sang hun til Giengield om sit Træ. Saa græd de begge og gik i Seng. Da de

fortsatte dette daglig, blev det snart bekiendt, og man betragtede det som et Slags Vanvid, hvad det ogsaa virkelig var. Egnens unge Folk snege sig ofte hen bag Busken, for at høre dem synge; men mærkede de, at man belurede dem, saa taug de strax og gik ind.

Nogle Dage efter Helges Gravøl gik Kong Hroar med Yrsa til Vaulundur. Nede ved Fiorden havde han indrettet store Huse for ham til Værksteder. Hist var Smedien med sine Bælge. Det morede Yrsa at see de raske Drenge, grimede i Ansigterne, at slaae Gnister af de glødende Jernstænger; og nu først kunde hun ret begribe, hvorledes Dæmesagen om Dværgene i Bierget var bleven til. Fra de sorte Smede traadte de ind i den lyse Hal, hvor alle færdige Vaaben hang paa Væggene i skiøn Orden. Herhenne vare Dreierladene. Yrsa havde aldrig før seet en Dreierbænk, og kunde ikke nok forundre sig over den Hurtighed, hvormed Vaulundur forvandlede en Valbirkeklods til et nydeligt Bæger. Her sadde Skomagerne og syede paa Læst det velgarvede Læder; istedetfor at man før meest havde brugt at suøre Skindene ugarvet om Fødderne, og træde med dem i Veeg og Sand, for at give dem Saaler. En lille Skomagerdreng kom strax, paa Vaulundurs Vink, med et Par fine Halvstøvler af Hesteskæder, kantede med Hermelin. Yrsa kunde vel paa de smaa Fødder see, at de ei vare til en Mand; ligesom ogsaa Bidden i Skafterne oventil viste, at de hverken vare til en Dreng eller til et Barn. Den lille Skomager sagde: „Fru Yrsa bedes ei at forsmaae, med disse Støvler i Vinter at gaae!“ stirrede derpaa hen paa Vaulundur, som nikkede, og løb saa hurtig som han kunde til sit Arbeide igien. I Snedkerværkstedet stode herlige Landser og hang de deiligste Buer og Pile af bruunt, glatblinkende Træ. Et nydeligt Kastespyd, en lille med Sølv indlagt Bue og Pile, der stak i et forgyldt Kogger, tiltrak sig strax Yrsas Opmærksomhed; og da i det samme en Svend indbragte en skiøn Sølvhielm med brogede Fiære, samt et Pandser med glindsende Brystbuler, fra Vaabenhallen, vendte Kongen sig smilende mod Vaulundur og sagde: Man seer dog, at den gamle

Lyst til at behage Ovinder stikker i Dig, min Mesterſmed! Baudvild endnu ikke giort Dig klog, og vil Du forvandl fredelige Yrſa til en Skioldmø? — Herre, ſagde Vaul naar jeg holder op at ynde Ovinder, holder jeg op at lev

Længer nede ved Havet var Saltſyderiet; og allerlæng blev Læderet garvet, hvor Vinden bar fra, for ei at forpeſ ten. Da Gangen i Længden faldt Vaulundur vanſkelig, han tømret ſig en let Rulleſtol, med hvilken to af hans maatte trille ham omkring. Saaledes ſad han da ſom Hildetand i Bravallaſlaget; ligeſaa ſtærk, ſtolt og duelig ikke for at bringe Døden og ſege den, men for at forſkaf Landsmænd Livets Nødvendigheder og Bequemmeligheder.

Paa Veien derhen talede Hroar og Yrſa om Hran Ragnvalds Sang, og vare enige i, at den første rørte Hj den anden Stoltheden. Men jeg nægter dog ikke, ſagde at der var Noget i Ragnvalds, ſom jeg ſavnede i Hranes Det var Oprigtigheden, ſvarede Hroar, Ragnvald tog nu e Helge blot fra den tappre Side, og følte virkelig mere for end Hrane.

Det er forunderligt nok, ſagde Yrſa, at man ſkal være til at tilſtaae Ragnvald større Oprigtighed end Hrane. — den Egenkiærlige og Bidſke finder Fordeel ved at være op ſagde Hroar, der er han det. — Synes Dig ikke Ragn Sang havde ogſaa noget Eiendommeligt, vedblev Yrſa, ſom nes manglede? — Heri maa jeg modſige Dig, ſvarede H Ragnvalds Sang var en Efterligning af vore gamle T Ja, tager jeg ikke Feil, har der endogſaa ſvævet ham Beſtemt for Øine.

Løfde meente, vedblev Yrſa, da de vare gangne Skridt, at Ragnvald med ſin Sang har giort ſig mere el Guderne. Hvad ſiger Du dertil, Herre Konge? Aande Hranes Qvad mere Gudsfrygt, end Ragnvalds? — Sand frygt viſſelig, ſvarede Hroar — men det er ikke den, Gu derne ønſke. Kun i Mørke ſtanger man Aal ved Blus.

maa man ei fortvivle. Det er nu engang min Grille i denne utaalmodig-modige Tid, at vise Mod i Taalmod.

Under disse Samtaler vare de komne ind i en deilig Rundbeel, som aabnede sig i Skovens Skiød, med Buskværk og enkelte store Træer, der (ligesom store Mænd) havde stillet sig fra hinanden, for at finde Plads til at groe og udbrede deres Grene. Udaf en lille grøn Bakke sprang en Kilde. Denne Kilde elskede Hroar, og pleiede tidt at besøge den. Man kan høre den langtfra, sagde han. Lyt kun til den spæde klynkende Lyd, som af et grædende Barn. Det er den nyfødte Bølge, der hulker, ligesom Barnet, første Gang det skuer Lyset. Naar den bliver ældre, flyder den roligere som stille Bæk, og driver sit Elskovsspil med Breddens Kiærminder og Violer. Siden styrter den ud i det store Hav; og der svulmer den stolte, mandige Barm til Bedrifter, til den knuses og Ran sluger den.

Yrsa lyttede, og faldt i største Forundring over den Lighed, Kildens Risler havde med et Barns Hulken. Alt, som det kom nærmere, blev det mere ligt, og selv Kongen studsede og sagde: saa skuffende var det aldrig forekommet ham. Yrsa løb hen til Kilden, og her blev hendes Forundring endnu større ved at finde — hvad hun just havde formodet — et virkeligt Barn. Det laa og græd ved Kildens Rand; men ved den lange Skrigen var det bleven hæst, og kunde næsten ikke mere. Barnet var viklet i et hvidt Vadmels Svøb, og kunde omtrent være halvandet Aar gammelt. Den medlidende Yrsa løb strax hen, tog det op, og opdagede nu, at den høire Arm var brukket. Paa Hovedet havde Barnet en spids Hue; men foran paa Brystet var der bundet et Stykke glat Bark, hvorpaa følgende Runer vare ristede:

„Forbarm Dig, sagre Havfru,
Som Drengen finder!
Paa Barnets Krop er brudden
Armbenets Pibe.

Han duer ei til Drabsmand
I Drotters Hære;
Foragt en Krybling følger,
Den Feige spottes.
Men Frei og gode Fylgier
Til Alf forvandle
Det Noer, som staaer om Natten
Paa Kildenæsset.

Yrsa tog Barnet i sine Arme, og raabte: Nei, mit Noer! Du skal ikke miste Livet. Har Din Moder forstødt da skal Du finde Moder i mig. — Det er en Ret, Folket at udsætte værkbrudne Børn til Hungersdøden paa Alfa sagde Kongen bitter; ogsaa den hævder Offergoden, og je ikke afskaffe den! Men hvor er det muligt, raabte Yrsa Forældre, der have mindste Gran af Kiærlighed? — Du hvor smukt Daaben er udsmykket! svarede Kongen. Hvilken brydelse gives der, som man ikke med fager Tale og snilde dinger kan forsvare?

Med disse Ord tog han Barnet, og rakte det til sine Stakarle, som bragte det hen til de gamle Fiskerfolk Fiskerens Kone var heel erfaren i at læge Saar og Beenbr

Ved Veien i Skoven kom Hroar og Yrsa til en omringet af en Abildgaard, og Kongen sagde: Saa silde d maa jeg dog gjøre Dig bekiendt med min anden Moder Den gamle Qvinde med det venlige Ansigt stod just i D da hun saae Kongen, raabte hun: Naa, kommer Du dog, lille, og viser mig Din smukke Broderdatter? Det var Ti gang. Jeg har staaet her og luret hver Dag. Men s gaaer det! Naar Børnene blive store, glemme de Foræll Yrsa faldt i Forundring over den Maade, hvorpaa den Qvinde talede til Kongen; men hun vedblev: Du skal vid er min Søn! Hans anden Moder har vel bragt ham til den; men hun døde tidligt, Stakkel. Jeg har pleiet og ham, da han var lille; klædt ham paa, givet ham god Ma

Drikke Morgen og Aften i mange Aar; det maa han ikke glemme, fordi han har faaet den Guldring om Hovedet. Jeg trænger ikke til ham; jeg har min Hytte, og om kort Tid gaaer eg til Frigga i Vingolf; saa har han det saa godt! Saa har han ingen god gammel Moder, der kan stiænde paa ham og holde ham i Ave. Saa smigre de ham alle af Egennytte og ordærve mig ham i Bund og Grund. — Disse Ord sagde hun paa en saa besynderlig barskrørende Maade, at Kongen omfavnede hende og sagde: Nei, kiære Moder Ebba! Du maa ikke forlade mig! Du maa længe endnu blive hos mig. Jeg er ikke voxet fra Riset. — Kongen fortalte nu Yrsa, at det var Visil Bondes Hustru, der i saa lang Tid havde bevaret hans Liv paa Øen. — Ja, ja, sagde Ebba, det ville vi nu ikke tale mere om. Jeg husker nok, hvad Hø og Hop vare for to vilde Knægte, især den ene. Nu er han da borte. Thor glæde hans Siæl. Det var en stikkelig Dreng i Grunden, naar ikke Berserkergangen kom over ham. Har han havt det ondt, saa har han det nu godt; er der hændet Ulykker, saa har Freia lovet Held derfor. Vi ville ikke græde, ikke klage. Hvad hiælper det? Fremad! sagde altid gamle Visil, mens han levede; hvo, der seer formeget tilbage, passer ikke paa sine Been og snubler. — Nu er jeg glad igien, fordi Du bringer mig hende. Du behøver ikke at sige mig, hvo hun er. Jeg kiender hendes Ansigt. Og nu skal I spise et Par af mine bedste Æbler. — Efterat de saaledes havde talet noget endnu med den gamle Ebba, skyndte de sig hiem, thi det var sildigt.

De gode Fiskerfolk toge sig troligt af Barnet, og det varede heller ikke længe, før den lille Dreng var fuldkommen helbredet; det havde lykkeligviis været et usplintret Brud i Overarmen. Drengen var forresten sund og stærk, kom sig snart og blev kaldet Hiortvar, efter Hiortene i Skoven, hvor man havde fundet ham.

Hvad Yrsa havde haabet, skete. De gamle Folk glemte deres Sorg over Barnet, hegede det, legede daglig dermed, og mærkede ikke, at de selv gik i Barndom. Det er et smukt Syn

at see en sneehvid Oldinq spøge med et rødmosset, blomstrer
Noer. Dette har nylig forladt sin Vugge, hin skal om kort
lægges i sin Grav. Livet, med alle Bedrifter og Begivenhed
ligger imellem dem, af Glutten endnu ukiendte, af Gubben
glemte. Venligt spøgende beskiæftiger kun Øieblikket dem, og
hvad de føle, er Godhed for hinanden. Medens Tidsalder kæ
per mod Tidsalder i evig Strid, række Barndom og Alderd
hinanden de kiærligste Hænder. Manden i sin Kraft seer o
med Foragt ned til Barnet og Oldingen. Han lægger i
Mærke til, at disse eie, hvad Styrken ofte bringer ham til
savne: Blidhed og Kiærlighed; og at begge ere, hvad han v
og hvad han i det Høieste kan vorde.

Et Par Maaneder efter denne Begivenhed vilde Yrsa
Morgenstund besøge de gamle Fiskerfolk. Den lille Hiortvar
paa Dørtærskelen upaaklædt, som han ellers aldrig pleiede. H
var selv krøbet af Vuggen og græd nu, fordi han ikke hav
faaet Frokost. — Hvor er Fader og Moder? spurgte Yrsa. -
Sove, sove! sagde Barnet, og strakte den lille Pegefinger h
imod Stuen. — Sove de Gamle endnu, tænkte Yrsa, og traad
ind. — Der laae de Haand i Haand, blege som Leiets Li
Yrsa troede først, det var det grønne Skiær fra Træerne ude
for, paa de kalkede Vægge, som gav dem denne Farve; — m
da hun ret betragtede dem, mærkede hun, at de vare døde. -
Saaledes fulgtes de da troligt ad i Døden, som i Livet,
Evighedens Alf havde i een Nat kaldet dem begge. Deres Hæn
der vare saa fast knugede i hinanden, at man ikke kunde adskil
dem; thi de sidste Krampetræk havde overrumplet dem Haand
Haand. Yrsa vilde heller ikke tillade, at de maatte adskilles
Det var Brug paa den Tid, at man jordede de Døde paa for
skiællig Maade. Nogle brugte endnu at brænde dem paa Baa
og samle Asken i en Krukke; mange lode sig, efter Dan Mykil
latis Maade, jorde i Høie, siddende paa en Stol eller paa e
Hest; andre ogsaa liggende. Hvor lod de gamle Ægtefol
bære ud i en rummelig Høi, paa deres Leibænk, som de laa
Da Høien var tilkastet, plantede Yrsa to unge Ege ved Indgan

gen. De ſtode der i flere hundrede Aar, og flættede deres Grene tæt i hinanden, høit mod Himlen.

Syvende Kapitel.

Venderne ſende Skat.

Nogle Dage derefter ilede der en ſtor Sværm Menneſker til Isefiord. Et vendiſt Skib, der ſkulde bringe Skatten fra Kong Skalk, nærmede ſig. Herolden roede op mod Kongens Gaard i en Baad, med en ſtor Sæk, koſtelig baldyret. I Bagſtavnen var opreiſt en Stang med et lyſerødt Flag til Fredsmærke. Kæmperne modtoge Herolderne paa Stranden med Fløiter og Trommer; tvende Tienere lagde Sækken paa en liden Bør af flættede Vidier og bare Skatten affted paa deres Skuldre. Glæden var almindelig, og det fornøiede de før ſaa feierſælle Danſke engang igien at ſee et fremmed Folk ydmyge ſig for dem og hylde dem. I alle Hielmene var Egeløv, og Kongsgaardens Porte havde Egnens Piger og Ungkarle prydet med Blomſter, uagtet Hroar havde frabedet ſig det.

Da Herolden kom i Hallen og ſtod for Kongen, neiede han erbødigt med Hænderne over Bryſtet, paa vendiſt Viis. Tienerne ſatte Sækken for ham, og han ſagde: Ædle Herre Konge! Jeg kommer her fra Kong Skalk i Venden, ſom Eders Broder, den ſtore Helt Konning Helge, har overvundet og giort ſkatſkyldig. Han har rakt mig Skatten med egen Haand. I ſeer, Sækken er forſeglet med hans Ring. Hvad der er i, veed jeg ikke; men om det er lidet eller meget, ſaa lover mig her i Folkets Nærværelſe Fred og frit Leide! Thi jeg er kun et Bud, og har ligeſaa liden Deel i min Konges Gavmildhed, ſom i hans Gnidſthed, hvis den ſkulde findes. Hroar ſvarede: En Herold er

en hellig Mand! Med disse Ord aabnede han Sækken; hvor stor var hans Forundring og Fortrydelse, da han fandt fuld af lutter døde Krager, Ravne og smaa Hunde. P Stykke Jern stode følgende Runer:

„Skat følger Seiren
Fra slagne Slaver;
Men Hroar frygtes
Af rædde Ravne!
Hans Hær kan hyle
Som hæse Hunde;
Men kort er Kampen
Mod hange Krager."

De rasende Berserker vilde strax ihjelslaae Herolden Hroar kunde kun redde ham, ved at tage ham op i Høisæd bedække ham med sit eget Legem. Saasandt Guderne raabte han, før skulle I myrde Eders egen Konge, før I overtræde Gjæsteretten. Hvi snyse I mod ham? Paa maae vi hævne os, men ikke paa hans Trælle. I have jo ønsket Krig? Her gives der en Leilighed som kaldet. V Lader os tugte Vendernes Raadhed som Mænd, men ikke være raade som Ulve.

Med Kongen istemte alle ærlige Kæmper. Han har lig fornærmet mig, sagde Hroar, og jeg vil hævne min ! med disse Ord aftrak han sin Handske og kastede den; me bolde Reigin greb Handsken i Luften, inden den faldt, d mærkede Kongens Hensigt; og i Følelsen af, at Hroar var gen til at vove alt, og at opoffre de velgjørende Følger heelt fredeligt Liv for et Øieblik, raabte han: Tillad mig a Herre Konge! Du har jo for faa Dage siden giort mig ti Krigsøverste! Ved slige Leiligheder pleier altid Kæmpen at f Kongen et Løfte. Tilgiv, at jeg saalænge har opsat det, o til Takke med, at det skeer først nu! Dette mit Løfte er l jeg vil hævne Dig paa den hovmodige Kong Skalk. —

leigin, ſvarede Hroar, denne Forſmædelſe vedkommer mig ſelv ltfor meget — Til at Du ſelv ſkulde nedlade Dig til Hævn, lev Reigin ved: Kongen er ſit Folks Fader og Beſkytter; men olket er igien hans Børn; vil Du nægte Sønnen den Glæde t tugte Nidingen, ſom har fornærmet hans Fader? Vi vide Dig ede til at opoffre Liv og Blod for Dit Lands Vel, bør vi ikke ære rede til et et lige Offer for vor Konges Ære? Juſt fordi et er Din Sag, ſkal Du ikke gaae med; men vi ſkulle gjøre et, og ſaaſandt Thor lever, Uslingen ſkal fortryde, at han haaede Skioldungen.

Denne Reigins kraftige Yttring beſtælede Hver; naar en fremmed Fiende kommer, er den huuslige Kiv glemt; i dette Øieblik var Hroars Sag alle Danſkes, og den ædle Heftighed, der havde viiſt ſig hos ham, til med Livsfare at beſkytte Heralden, til at gjøre Krigsløfte og gaae i Spidſen af ſin Hær, uagtet han var fredſæl, vandt ham alle Hierter. Hroars Navn og Ryſket om hans Held blev for første Gang udraabt i Hallen med eenſtemmigt Vaabenbrag. Herolden blev bragt til ſit Skib under ſelve Berſerkernes Bedækning; og nogle Dage derefter indſkibede ſig alt Reigin med firetuſind Kæmper, endeel Almuesmænd, og gik med en ſtor Flaade Knurrer og Kogger i Østerſøen, for at tugte den Hovmodige.

Da Kæmperne vare bortſeilede, og Hroar var ene hiemme, kunde hverken Vaulundur, Yrſa eller Hrane trøſte og adſprede ham. En ſtille Kummer nagede ham, ſom han ikke vilde gjøre ſig ſelv Rede for. For at fordrive Grillerne giorde han hyppige Morgen- og Aftenvandringer paa Roeslyng, en ſtor Mark udenfor Hroskilde. Dette forekom Mange ſælſomt, da han ellers ikke pleiede at gjøre ſig ſaa ſtærk Bevægelſe, men lod ſig for det Meſte nøie med at vandre langſomt i Skovens Buegange. Nu gik han meget lange Veie, og agtede hverken Middagsheden eller Natkulden. En Dag, da han havde tumlet meget omkring og var træt, ſatte han ſig i Skyggen ved en vudig kratbevoret Bakke, nær paa Roeslyng. Han ſaae ſig først om, for at være vis

paa, at han var ene, derpaa hævede han sin Røst, og gav sin Bedrøvelse Luft i følgende Ord:

Det er Sommeraften! Kiølig og mild er Luften, og Maanen flinner giennem den grønne Slaaentorn. Men her sad Du, vældige Stærkodder, for tyve Vintre siden, og ventede Angantyr og hans Brødre. Da var det Frost. Sneen laae sodtyk over Marken, var sammenføget her ved Bakken, og dækkede i tunge Lag den sorte Torn. Men Du agtede det ringe, kastede Din Kaabe paa Hækken, aabnede Din Særk, lod Sneen fyge paa Dit lodne Bryst, og ventede rolig Dine ni Fiender, hvilke Du alle sendte til Odin. Og da Indvoldene hang Dig ud af Livet, lod Du Bugen sammenbinde med Vidier, kiørte hiem, og lod Dig helbrede af en Bonde, efterat have forsmaaet den tregange før af en Træl, af en Foged, af en Qvinde tilbudne Hiælp. — Hvad vilde Du sige, hvis Du kiendte Hroar? Vilde Du ikke behandle ham som Ingil? Vaulundur som Fengo? Vilde Du ikke foragte Kongens Idræt og bebreide ham, at han ei bedre forstod at bruge Sværdet? — Nei, det vilde Du ikke; thi Du var ei blot en Helt, men en forstandig stikkelig Mand, som agtede Kunst og Flid. Heller ikke vilde Du med Rette klage over Hroars Vellevnet; thi han er sparsom og tarvelig, uden at være gnidsk og madgierrig. — Men — det er dog en kummerlig Ting ei at være Helt! En Konge bør være det. — Og hvorfor? Har jeg ikke mine Kæmper? mine Jarler? Er Odin ei en større Gud end Thor? Er ei han den fornemste, fordi han er den Vise, og staaer ei den stærke Thor under ham? — Men derfor agter ei heller Folket ham som Thor. Denne er dog altid deres kiæreste Gud; skiøndt Offergoderne paastaae, at Odin bør være det. — Og du isnede, Hroar! du isnede, da du læste Vendens Spot, og kun Følelsen af din Værdighed overvandt din Frygt. Og da Reigin hindrede din Eed — følte du dig en Steen lettet fra dit Hierte. Din Paastand om at ville kæmpe, var kun Skrømt, fordi du haabede Modsigelse. — Ha, Hroar, du, som elsker Ærlighed over Alt, var det dog muligt, at Frygten kunde tvinge dig til Forstillelse?

Hvis Æren virkelig er bedre end Ærligheden, hvi hylder da ikke eengang for alle det Bedſte? — Den bedrøvede Konge ede hen for ſig; Maanen ſmilte venligt til ham gjennem aentornen, en ſagte Vind bevægede den, og den ryſtede ſine nſterblade ned over Kongen. Hroar troede heri at ſpore et k fra Guderne; han ſtod ſtyrket og kraftig op og ſagde: Held , der kan Alt! Have de noget forud for dig, ſaa har du et forud for dem! Ingen viis Mand ſørger over de Forhan ikke har. Det er Forfængeligheden, ſom kæmper i din m. Bort med den! Vær atter Den, du var! Og føler du ydmyget, ſaa lad det troſte dig, at intet Menneſke nogentid ke undgik Ydmygelſen for ſig ſelv og for Eftertankens Dom- — Stærkodder grundede dog intet Hroskilde, byggede ingen be, ſørgede ikke for Landets Tarv; og Hroars Hjerte har al- Samvittighedens Svartalfer plaget med Nag og ængſtelig il. — Med disſe Ord reiſte Kongen ſig og gik munter , fuldkommen troſtet.

Ottende Kapitel.

Om Hrane.

Glæde over Kongens Gave, og den Venlighed, han ' ham, var ubeſkrivelig, men han blev ſelv hver Dag aret, og denne Tungſind havde en dyb Grund. Han nlig hver Dag tydeligere, at han elſkede Yrſa. I et ne pleiede han tidt at ſpotte ſin egen Tilſtand, heri n Troſt, og denne tungſindige Spøg var det Eneſte, en tilbage af hans forrige Lyſtighed. I i en ſaadan ng han engang alene i Skoven ved Kilden:

Før ſmelted mig hver Foraarsbæk,
Som risled bag ſin Brombærhæk
Paa disſe ſtille Steder:
Nu ſmelter mig den Taare kun,
Som hendes Øie græder;
Nu er min Siæl kun der, hvor hun
Paa Alfefoden træder.

Før, hvor jeg gik, og hvor jeg ſaae,
Var Freias Himmel lige blaa
Og hvælved kiærligt oven;
Men da jeg hendes Øine ſaae,
Da formed det i Skoven;
Nu Luften ſørgelig og graa
Kun ſpeiler ſig i Voven.

Naar Hyrden ſang til Friggas Lov,
Og friſt hun aabned gren ſin Skov
For Dalenes Hyrdinder,
Fandt overalt jeg Roſer groe;
Nu ingen der jeg finder!
Nu kiender ene jeg de to,
Som ſtaae paa hendes Kinder.

Bevæged ſig den brune Hiort
Og kneiſte ſtolt og ilte bort —
Jeg tabte ikke Modet;
Forfulgte den med Buens Piil,
Saa ſnar, ſaa vingefodet. —
Nu har et blyſomt Qvindeſmiil
Mig Giften bragt i Blodet.

Gik jeg i Høſtens gule Ar,
Da ſvulmed høit mit Hierte ſtrar,

For Freir, ſom Jorden trøſter,
Som gyldenmodnev grønne Vaar.
Nu han mig ei forlyſter!
Nu ſeer jeg kun de lyſe Haar
Paa Gudens vene Søſter.

Sang Fuglen i et natligt Læ —
Jeg nærmed mig det mørke Træ.
O huldе Nattergale!
Hvad kunde da bag Løvets Hang
Min ſtille Glæde male?
Men ak! hvad er nu Fuglens Sang,
Naar hendes Læber tale?

Selv Vintren friſke Morgenſnee
Mig lader nu forgiæves ſee;
Det kan mig ei fornøie.
Med Blomſterſneen Somrens Diis
Har blændet mig mit Øie:
Varm Snee, og dog ſaa kold ſom Is,
Med ſine Liliehøie.

Før eied jeg den hele Jord;
Nu er den ikke nær ſaa ſtor,
Den Magt, ſom mig har bundet.
Een Skiønhed er af Alle ſtabt;
Naturen er forſvundet.
Jeg har den hele Skabning tabt,
Og intet har jeg vundet!

Svart er den ædle Friheds Tab,
Dog vil jeg ei mit Fangenſkab
For Hermods Vinger bytte.
Forvandlet til en Bonde from
Er nu den raſſe Skytte;

Men Gimles bedſte Eiendom
Han gjemmer i ſin Hytte.

Min Eiendom er Tanken om
Hvad aldrig blier min Eiendom;
Den kan jeg ikke miſte.
Dybt ſtaaer Dit Billed i mit Bryſt,
Det Førſte ſom det Sidſte.
Og det ſkal være Hiertets Trøſt,
Om Hiertet end maa briſte.

Han havde neppe ſlunget denne Viſe, før et Par ſilkeblöde Hænder holdt ham for Øinene. Hrane greb dem, og da han ſaae de hvide Fingre, trykte han dem med Heftighed til ſine Læber, i den Tanke, at det var Yrſas. Men hvor forbauſet blev han ikke, da han ſaae Skulde. Hendes Kinder glødede, hendes ſorte Øine brændte. Stakkels Skiald, ſagde hun med bævende Stemme, men med paataget Lyſtighed, elſker Du ulykkeligt? Eller er det kun Indbildning, ſom Folk af Dit Haandværk altid ere fulde af? — Tilgiv, ædle Fyrſtinde .... ſtammede Hrane! — Jeg tilgiver Dig gierne, ſagde Skulde. Din Forlegenhed klæder Dig godt. Og Viſen behagede mig ogſaa, ſkjøndt jeg meget vel veed, den ikke var til mig. Men det gaaer mig ſom Dig: Jeg ynder Den, jeg forſmaaes af. Hranes Forvirring blev ved disſe Ord endnu ſtørre, han vidſte ikke, hvad han ſkulde ſvare, og trykkede i denne Tilſtand hendes Haand, ſom hun havde lagt i hans. Oprigtig talt, ſagde Skulde, og ſtirrede paa ham med et elſkovdrukkent Blik, jeg har Medlidenhed med Dig. Er det af Beſkedenhed, at Du foretrækker det udſprungne Bæger for Knuppen? kolde Taarer for en livſalig Lue? dorſk Ligegyldighed for reen Hengivenhed? Iistappen for Solſtraalen? Med disſe Ord rakte hun ham atter ſin Haand, ſom han ikke modtog, men ſtirrede misfornøiet hen for ſig; og da Yrſa i det ſamme kom langt borte mellem Træerne, ſprang han op og raabte: Ak Yrſa! — Er hun der? ſpurgte Skulde, og hendes Kinder blussede

a ſtærkt, men ei med Elſkovens, men med Vredens
Roſe. Sukker Du nu? ſvulmer Dit ſtakkels Bryſt?
Svend! Bragi Bænkepryder! bundet i en Haarloks
Lænker. Du fortiener ingen ung og deilig Piges Venlig-
ad jeg har ſagt, er kun ſkeet, for at lokke Hemmelig-
af Dig. Tag Dig iagt, at Du ikke herefter ſukker for
or driſtigt. Med diſſe Ord forlod hun ham med en
tter og løb ind imellem Træerne.

i ſpurgte Hrane, hvad dette havde at betyde? Hun
t langtfra, hvorledes Skulde holdt ſine Hænder for
e, og hvordan han ivrigt havde kyſſet dem. Det var
r ſmerteligt, at Yrſa ſkulde troe, han elſkede Skulde,
Tanke afpresſede ham, hvad der maaſkee ellers ikke
ir var kommet over hans Læber. Han fortalte Fyrſt-
ad der var ſkeet, og ſang hende Viſen for. Yrſa hørte
ydmede undertiden; men da han havde endt, tørrede hun
i Taare af ſit Øie, og ſagde med munter Stemme:
yde Hrane, er en Alf, men om det er en Lyſalf eller
bliver et ſtort Spørgsmaal. Han er ſammenſat af
og Tusmørke, han gior oftere ulykkelig, end lykkelig.
Rædſel og Gru, han har foraarſaget mig, ville vi ikke
:eia har lovet mig Moderglæden; og man ſiger, denne
d opveier alle Gienvordigheder. Men ogſaa i ſine ſtil-
dere Virkninger er han tidt en ſtadelig Trold, ſom til-
mangt et hæderligt Samqvem. — Derfor holder jeg
et blidere, ſtadigere Venſkab. Dette ſkal jeg altid udſtrøm-
for Dig, og mere for Dig end for de fleſte andre. —
mer vel den Dag, at jeg ogſaa kan lykønſke Dig til en
Brud. — Den Dag kommer aldrig! raabte Hrane,
ſtindens Haand, trykkede den til ſine Læber og gik hur-
Yrſa ſtirrede efter ham. Da hun ikke kunde øine
r, lagde hun Haanden paa ſit Hierte, ſukkede og ſagde:
: jeg ſagt? Jeg tør aldrig ſee ham ene meer!

Niende Kapitel.

Hrane fortæller en Saga i Kongshallen.

Det varede nogle Aftener inden man samledes igien, thi
adskilte Hroars Bedrøvelse, siden Yrsas og Hranes Forlege
Venneme. Endelig lod Kongen Yrsa, Skulde, Vaulundu
hans Søn Vidrik, Hrane og flere Mænd sammenkalde til A
gilde. Yrsa havde han bedet at formaae Hrane til at
nogle Sange. — Hvad kan det hjælpe, jeg synger, sagde
med et venligt Smil. Det vil opmuntre Kongen, sagde
Den foreståaende Krig har giort et mørkt Indtryk paa
han trænger til Trøst, til at styrkes i sin Overbevisning
at det er bedre at være fredsæl end seiersæl. Alt hvad jeg
vilde neppe gjøre lystigere, svarede Hrane. — Nu, saa fort
Saga, sagde Yrsa, af dem veed Du dog saa mange. En
som kan passe for Hroars Tilstand. — Og for min, t
Hrane. Vel, Yrsa, jeg skal fortælle, siden Du beder dero
Hroar ønsker det.

Om Aftenen vare Alle samlede i den luftige Svale i
gens eget Lysthuus, hvor han pleiede at opholde sig, naar
havde udsøgte Giæster. Der blev spiist og drukket, uden sy
lig megen Tale. Da Bordene vare borttagne, satte Hra
strax til at fortælle. Yrsa sad ved Siden af ham og kn
Fiskergarn, hvilket endnu var hendes kæreste Sysscl. Pa
anden Side sad Skulde; hun tog sig intet for, men støttet
Arm til Bordet, betragtede den selv, hvor rund og hvid
var, legede med Fingrene i sine Lokker, og saae omkring
Kæmperne, for at opdage, om de havde lagt Mærke til,
smukt de hvide Hænder afstak til de sorte Haar. Dette
Vidrik Vaulundursøn, en smuk ung Kæmpe med gule Ha
røde Kinder; og neppe saae Skulde det, før hun verlede
kast med ham, og fik ham reent til at vende Opmærksom

fra Fortællingen. Vaulundur selv derimod lagde begge sine Arme paa Bordet, og lyttede meget opmærksomt, før Hrane endnu havde begyndt; thi han var, som alle Smede, lidt tunghør, og, som alle Haandværksfolk, gad han gierne høre Eventyr.

Ædle Konge, begyndte Hrane nu, opmuntret af den stærke Mjød og Mrsas Nærhed — gode Kæmper og forstandige Fruer! saa vil jeg da, med Eders Tykke, fortælle om Erik og Roller, som levede under Frode den Fredegode, og hvem der er hændet keel mærkelige Ting. Skulde Et og Andet i min Fortælling forekomme Eder utroeligt, ja vel endogsaa urigtigt, da maa jeg bede Eder glemme, hvad I før har hørt og fæste Lid til mine Ord. Thi Skialden har altid Ret, naar det gialder om at more Sindet, underholde Tanken og røre Siælen. Dog, Eriks Eventyr ere bekiendte nok; om dem have I vel allerede selv hørt endeel; Rollers derimod ere stiulte i Mørke, og det er kun ved en lykkelig Hændelse, jeg har opdaget dem. Mange have paastaaet, at han levede i Roligheb her i Landet, og var gift med Kongens forstudte Hustru Hanunda; men af min Beretning ville I see, hvor falst dette Rygte er, som saameget andet i de gamle Sager.

Kongen smilte og sagde: Det er sandt, Hrane! det er af Skialdene, man skal have Sandheden at vide. Mrsa stirrede venlig og nysgierrig op fra sit Arbeide og saae paa Fortælleren. Skulde gned sine Negle med Fingerenderne, satte sig igien i den første Stilling og saae paa Vidrik; da begyndte Hrane.

Eriks og Rollers Saga.

I Frode Fredegodes Tid raadte Gøthar over Agde i Norge. Af denne Konges Kæmper var Regnar den bedste. Gøthar holdt en Vinter Juul paa sin Gaard; der vare mange Jarler, Herser og Bønder budne, blandt dem Regnar. Han havde to Sønner

[redacted]

med sin Hustru Krage. Den Ældste, Erik, var føer og s
forvoven og stolt. Roller, den Yngre, var blid, vennesalig
Moderen kiærest. Nu hændte det sig Juleaften, at Roller
sin Bue og gik paa Jagt. Erik blev hiemme, for at tætte
set med Mos mellem Biælkerne, da det var streng Vinter
Moderen frøs. Da Roller havde giort godt Bytte og
hiem, hørte han en Gispen i Krattet, som af et Menneske,
droges med Døden. Han gik hen, hvor Lyden kom fra,
traf en gammel Qvinde nedsiunken i Isen paa en Mose,
hun vilde gaaet over. Roller trak hende op, lod hende
paa Benene, og bad hende følge med hiem; der skulde hun
tørre Klæder, varm Stue og god Nadver. Den Gamle
herover heel glad; men da hun af Mathed ikke kunde gaae,
Roller hende paa Ryggen og bar hende til sin Faders G
hvor han dog ikke kom før det var bælmørkt og Stiern
blinkte.

Erik stod just og tættede Væggen, da Roller traadte i
Stuen med den gamle Qvinde paa Ryggen; hin meente det
Vildt, og roste Broderen for det store Dyr, han bragte.
Roller svarede leende: Tammere Vildt gaaer ikke i Nor
Skove, satte Kiærlingen paa Gulvet, og fortalte, hvad h
var. Da Erik saae, han havde taget feil, i det han havde
den gamle Qvinde for en lækker og velsmagende Vildbrad,
han fortrydelig, og raabte: Vel kunde Vedet af alle Nor
Skove behøves, for at giøre en eneste Mundfuld mør af d
Steg. Roller lod hende sætte sig ved Ilden, for at tøe
selv gik han ud med sin Broder, for at hente, hvad skudt
— Da Qvinden var alene med Krage, fortalte hun, at hun
en Troldkone, hedde Hartgrepe, og at hun, til Giengiæld for
lers Godhed imod hende, vilde giøre ham til den kløg
Mand. Hermed var Krage tilfreds. Gik da Hartgrepe
Skoven igien og hentede tre Hugorme, hvoraf de to vare s
men den tredie graa og hvidspættet. Derpaa gik hun i Steg
og satte en grem Kiedel med Velling paa Ilden. De tvende O
hængte hun i Skorstenen, saa at de dryppede deres Gift i Kied

un ſang Seiden. Da den underlige Mad var lavet,
den ind i Stuen for Brødrene, men ſaa, at det Sorte
m imod Roller, det Blege mod Erik. Da de havde
ɜet ſammen, mærkede Erik det Sortes Kraft, medens
d i Tanker, ſom han ofte pleiede; ſtak derfor Sleben
llingen og ſagde: Saaledes dreier et Skib ſig i Havs-
umlet af Storm og Bølger. — Da Hartgrepe ſaae, at
havde udrettet til Rollers Fordeel, men at Erik havde
det Kraftige paa ſin Side, blev hun vred, ſtod op og
uden at tage Affſed. Fra den Tid af mene Mange,
ar faaet ſin Kløgt; men af det Indfald med at dreie
, ſkulde man troe, at han havde havt den Forveien.
le Vaar havde nær hans Forvovenhed koſtet ham Livet.
ders Gaard laa ved Havet; da han nu en Morgen ſad
erbaad, ſtirrende hen ad Havfladens vaade Ild, hvor
e ham at lade ſig ſvulpe af Bølgerne, drev Strømmen
t ud paa Havet. Erik blegnede ikke. Have Guderne
it jeg ſkal ende mit unge Liv paa Skibenes vaade Vei,
, ſaa maa jeg hilſe dem i Valhal med en frimodig
Da han mærkede, det var forgiæves at bruge Aarerne,
n dem i Baaden. Til Lykke havde han Levnetsmidler
han pleiede ofte at tilbringe hele Dage paa Søen med
aar han var kied af Jagten. Uveiret tog til, Bølgerne
ert Øieblik med at ſluge ham; men han holdt, ſom
, ſine Maaltider, tømte ſit Bæger og ſang: Hæver Eder
ſter de kruſede Lokker, blotter de fulde Bryſter og Skul-
ans hvide Dettre, og hæver Kæmpen til Valhal! Kæm-
ſmiler i Døden. — Da Natten faldt paa, lagde han
Baaden og ſov. Næſte Morgen kunde han endnu ikke
men da han mærkede, det luftede, heiſede han Seil
linden raabe. Den bragte ham pileſnart forbi nogle
, ſom han ikke kiendte; heller ikke kunde han naae dem.
atter Nat. Erik ſov under ſit Bisneſtind. Da han
ſtod Baaden i en lille Vig, Himlen var blaa, Stor-
e lagt ſig, paa begge Steder vare nysudſprungne ſkygge-

fulde Lunde. For at udſpeide Stedet, ſteg han op i en høi Eeg; thi han kiendte vel hele den ſydveſtlige norſke Kyſt. Men hvor forundret blev han, da han hverken ſinede Klipper eller Graner, men lutter Eger, Bøge, Smaabakker og Dale, omringede af Havet. Græsſet var fuldt af Blomſter, thi det var Vaar. Fuglene ſang, og adſtillige Bække ſtyllede ud fra Skoven. I Vigens Munding ſendte Havet dem ſine Bølger imøde; der kyſſede de og ſladdrede ſammen nogle Øieblik, inden de fulgtes ad ud paa Dybet. Erik ſteg ned igien, og da han var træt, thi hans Søvn havde den ſidſte Nat været temmelig urolig, lagde han ſig til Hvile i Græsſet, efter at have fortæret Levningen af ſit Forraad.

Da han vaagnede og oplog ſine Øine, ſtod der en deilig Mø for ham; blaaøiet, lyshaaret, rank ſom en Lilievand, rødkindet ſom en Roſe. Det gyldne Livſtykke ſpændte ſig glat om den ſmekkre Midie, men ſlilte ſig opad med Snorelænken, for den fulde Barm. Hendes Haar var kiæmt glat tilbage, og ſnoede ſig over Isſen i en Knude. Hendes Ærmer vare korte med ſmaa Knapper, og lode de trindeſte Arme tilſyne; de ſmukke Skee ſluttede pænt om den ſpæde Fod.

Kort ſagt — faldt Skulde Hrane levende i Talen — en Yrſa op ad Dage! — Forſtyr ham ikke, min Søſter, ſagde Kongen alvorlig. Dragten er uvæſenlig, i ſaa Henſeende holder Hrane ſig til, hvad han nærmeſt har for Øine.

Jeg ſidder heller ikke mange Dagsreiſer borte, ſagde Skulde. Men det er det ſamme, videre!

Denne ſkiønne Mø, vedblev Hrane med nogen Forvirring, hvoraf han dog ſtrax fattede ſig — blev opmærkſom, da hun kom forbi den ſlumrende Kæmpe; thi paa hans Klædedragt ſaae hun, at han var fremmed. Erik var fager, og hun ſtod og ſtirrede paa ham, da han vaagnede. Han ſprang forfærdet op, thi han troede at ſtue Freia. — Hvo er Du? ſpurgte hun; hvorledes kommer Du her? Af Din Klædedragt ſeer jeg, at Du er ingen Danſk. — Altſaa er jeg i Danmark? raabte Erik forundret, og ſaae ſig nysgierrig om. — I Herthas Skove, ikke

gt fra Leire, Kong Frodes Gaard. Vidſte Du ikke det? — k viſte hende ſin Baad i Vigen, ſagde hende ſit Navn, og talte ſit Eventyr. Derpaa yttrede han ſtor Lyſt til at gaae op i Kongsgaarden, for at ſee al den Herlighed og hilſe paa Kon-. Tillige ſpurgte han meget ivrig om hvem hun var, og traadte age med Ærbødighed, da han hørte, at det var Gunvar ſelv, ødes Søſter. Gunvar raadte ham fra at gaae til Kongsgaar-, hun frygtede for Eriks Liv, og det var intet Under.

Da Friedleif, Frodes Fader døde, var han kun ſex Aar nmel. Veſtmar og Kolle havde i hans Mindreaarighed til-et ſig Magten. Veſtmar havde tolv Sønner, Kolle tre. I es Selſkab blev Frode forført, thi med Tapperhed forbandt de i vildeſte Grumhed. Tilſtanden i Leire var afſkyelig; Giæſte-ten, der ellers ſaa ubrødelig holdtes af vore Fædre, blev traadt der Fødder. Guderne vare foragtede, deres Huſe nedrevne; n bortjog Almuen, naar den vilde bede. Veſtmar og Kolle e dødelige Fiender, og Sønnerne havde arvet Fædrenes Had. lmars Slægt, ſom den talrigſte, var og den ſtærkeſte; hans e Søn Grib havde aldeles vundet Kongens Tillid. Diſſe pers Udſvævelſer gik ſaa vidt, at ingen Qvinde eller Mø lkker for dem; ſelv Gunvar levede afſides i ſit Buur, be-af en Flok ældre, retſkafne Hirdmænd.

Tak Guderne, ſagde Gunvar, da hun havde underrettet ham t, at de to Gange paa en forunderlig Maade have beſkyt-Liv; først ved at føre Din Baad gjennem Kattegattets Skiær, og nu ved at ſkaffe Dig ligeſaa hurtig uſtadt til m, uden at lade Dig falde i Vildmændenes Hænder. en Kiøbmand, der handler med Pelsværk og Jern, lig-'angt herfra og gaaer om faa Dage til Norge. Skiul 'oven! En af mine Kæmper ſkal bede ham at tage — Skal jeg ſtiæle mig bort? ſpurgte Erik. — Der ret for, ſvarede Gunvar, naar Du ikke daarlig vil op-

og de følgende Middage ſpiſte Erik i et Lyſthuus r og en af hendes troe Tærner. Men han kunde

næſten intet nyde; desbedre kunde han ſee. Deres Øine m
ofte, da blusſede de og ſloge dem ned igien. Da Skipperen
for at hente ham, ſagde Erik til Gunvar: Jeg fandt Ro
Havet, for at miſte den paa Landet! Jeg undgik Bradd
paa Bølgerne, for at døe af Længſel paa den norſke Ki
Men jeg kommer igien for at ſee Dig, eie Dig, eller dee. (
var gav ham en lille Pakke med, ſom han ikke maatte a
før paa hin Side Hleſſø. Da han aabnede den, fandt ha
Lok af hendes Haar. Nu vidſte han, hvad han turde h
og pønſede kun paa at komme til Danmark igien.

Erik omfavnede ſine Forældre, ſom troede, han var dru
og ſadde og begræd ham i Tusmørket; derpaa ſøgte han ſi
paa Næsſet ude ved den høie Gran. Han fandt Skialden
Harpen, ſtirrende mod Aftenrøden. Varme Sol! — ſang
— Din Straale vækker Alt til Liv og Glæde; men Erikſ
og Rollers Glæde fremkalder Du ei. Dagens Øie, ſom
ſaa vidt ud over Verden, viis mig min Broder! — Stille!
gerne risle mod Klippen. Hvad fortælle de? — Vi have
get ham i den lange Søvn, ſige de; og nu ſtylle vi koldt
over hans Liig. — — Her qvalte Smerten Rollers Ste
og Erik giorde en ſtærk Bevægelſe i Buſken. — Var det
Aand, Erik, raabte Roller, ſom giennembævede Løvet? —
det var mig ſelv! ſagde Erik-leende, og omfavnede ham. —
blev der en Glæde! Roller ſavnede intet, thi han havd
Erik; men han mærkede ſnart, hvad Erik ſavnede.

Nu vil jeg ikke opholde Eder, ædle Herre Konge og ſt
Qvinder, vedblev Hrane, med vidtløftig at fortælle Eriks
drifter; hvorledes Kong Gøthar (efterat hans Flaade var ſ
af Odde) gav Erik Skibet Skrother, med hvilket han ſeilel
Danmark og borede alle Oddes Skibe i Grund. Jeg vil
berette, at da Erik, efter velforrettet Sag, laa under Hleſſø,
hvile ud, inden han gik tilbage til Norge, fik han ſtor Ly
at ſee Gunvar igien, og beſluttede derfor i en maanelys N
beſøge hende ved hendes Buur i Leireſkoven. Han ſagde
til ſin Broder: Mig forlænges at vide, om Gunvar er

tro og om hun tænker paa mig. Ogsaa vilde jeg gierne see hende igien. Vil Du følge mig? — Roller var strax rede. De satte Baaden ud. og landede lykkeligt i den lille Vig, uden at opdages. Erik sagde til Roller: Snig Dig hen til hendes Jomfrubuur, seer Dig en af Kæmperne, da slig, at Du er Sigbert, og vil hilse paa Din Søster Ragnhild. Dette er Gunvars Tærne. Kommer hun, da meld Erik fra Rennesø, saa vil Gunvar snart vise sig, hvis hun ellers mindes endnu, hvad hun gav mig. Naar Du da staaer for Gunvar, da meld hende min Død, og at Du kommer, for at bringe Lokken tilbage. Hører hun det ligegyldigt og tager roligt derimod, da vide vi, hvad vi kunne vente, og seile hiem igien; thi da er hun ikke værd, hvad jeg vil vove for hendes Skyld. Men bedrøves hun og græder, da træder jeg frem af Busken, og saa skal snart Sorgen vende sig til Glæde.

Roller lovede at udrette Broderens Ærinde, og gik med Haarlokken. Da han kom til Buret, spurgte den gamle Kæmpe, som gik frem og tilbage i Maanskinnet med sin blinkende Hellebarde, hvem han var? Roller svarede, som Erik havde sagt ham; Ragnhild kom; neppe havde han nævnet Erik fra Rennesø, før hun fløi ind og hentede Gunvar; og neppe havde Gunvar aabnet Døren og seet Roller i Almeskyggen, før hun fløi ham imøde, omfavnede ham og trykte et Kys paa hans Læber; thi Roller lignede sin Broder, hun troede det var ham, og vilde nu forekomme al Forlegenhed, ved at hilse ham som Beiler, hvorfor hun ansaae ham fra det Øieblik, hun havde givet ham sin Haarlok. Rollers Bestyrtelse var ikke liden, og havde han ikke været Broderen saa tro, som han var, havde det ikke været ham ukiært at trykkes i saa deilige Arme; men nu giorde det ham heel bange, og han raabte: Du tager feil, Kongedatter! Jeg er ikke Erik, men Roller, hans Broder. Gunvars Undseelse var stor, men hendes Sorg større, da Roller rakte hende Haarlokken, og forkyndte Broderens Død. Roller spurgte, om hun trofast havde elsket ham, og hun svarede grædende: Kort var mit Kiendskab til Erik; men det saae jeg vel, at han saa langt over-

gik alle Ungersvende, som Guldet overgaaer Jernet, Løget Urter og Hiorten alle Dyr. Da Erik hørte det, kunde han skiule sig længer, men kom frem til Gunvars store Glæde. bebreidede ham, at han havde forstrækket hende. Men Erik paa Roller, og sagde leende: Det sik jeg betalt. Som j var; men det havde været bedre for Roller, hvis det var skeet.

Nu blev der aftalt, at Erik skulde besøge Kong Fro Høst med flere Skibe, naar han havde bragt Gøthar Efte ning om det lykkelige Udfald. Men det varede noget, i han fik saadant bragt tilveie, saa at han først kom igien, Vinteren var indtruffet. Maaskee havde han med Villie m det saa, for at kunne fryse inde hos sin Beile og tilbringe J i Leire. Han bad strax om Tilladelse til at giæste Kongen, fik den paa de sædvanlige Vilkaar. Den gamle Gotvare, L mars Hustru, var berømt for Snildhed og Klogt. Naar kom Nogen, for at besøge Kongen, maatte de først løse Gaa som hun forelagde dem. Kunde de ikke det, maatte de e betale en stor Sum Guld, eller bøde med Livet. Roller ra Erik derfra, siden de intet Guld havde; men Erik sagde mun Da maatte jeg slet have søbet Hartgrepes Velling, hvis jeg kunde løse Gotvares Gaader. Dermed nærmede han sig En den, hvor hun stod med sin Krykke og ventede ham, omringe de tolv Sønner med dragne Sværd. Da hun havde hoftet rømmet sig, spurgte hun:

Hvad er rundere end et Hiul?
Og hvor holdes den feireste Juul?
Hvad er hvidere end en Svane?
Hvad er sortere end en Trane?
Hvilken Bro er skiønnest?
Hvad er i Skoven grønnest?

Hertil svarede Erik, uden at betænke sig:

Solen er rundere end et Hiul.
I Valhal holdes den feireſte Juul.
Sneen er hvidere end en Svane,
Lumſkheden ſortere end en Trane.
Regnbuens Bro er ſkjønneſt;
Galden i gammel Her er grønneſt!

Skjøndt diſſe Svar ikke alle vare efter Gotvares Sind, natte hun dog lade ſig nøie dermed. Da Grib mærkede, at ik havde overvundet hans Moder i Ordkamp, tænkte han ſkade ham med Hexeri. Veſtmars Sønner havde ſlagtet en ſt, og ſat Hovedet med udſpilet Mund paa en Stage. Saa- es kom de nu for at bortſkræmme den Fremmede. Men Erik og ſagde: Den, ſom vil andre ilde, farer ſelv ilde. Og ppe havde han ſagt det, før Heſtehovedet faldt ned af Stan- n, og ſlog den ihiel, ſom bar det. Derover undrede de andre ſaare, og lode Erik og Roller gaae med Fred til Kongs- arden.

Men nu, ſagde Roller, ere vi lige nær; thi vi faae jo ikke gang til Kongen, uden at bringe ham en koſtbar Gave, og komme tomhændede. Erik bad Roller være rolig, tog en ſtor r Isklump, ſom laa ved en Kilde paa Veien, og gjemte den der ſin Kaabe. Da de treen i Salen, havde Kongens ælle efter gammel Misbrug lagt et Bukkeſkind ved Indgangen, ilket de hurtig droge til ſig, ligeſom Erik traadte ind, ſaa at n viſt var falbet, hvis ikke Roller, der kom bag efter, havde ebet og holdet ham overende. Da ſmilte Erik og ſagde: Bar broderløs Bag! — Gunvar, ſom var nærværende, ſagde, at ongen ikke burde tillade ſlig Spøg, men Frode ſvarede: Enhver n ſee ſig for.

Midt paa Gulvet brændte en ſtor Ild, og rundt om denne dde Kongen og hans Kæmper. Da Erik nærmede ſig, mød- ge de ham med Huien og Skrigen. Kongen forbød dem at ge ſaadan åfſted, og Erik ſagde: det er paa Hundevis! naar en giøer, giøe de alle. Kolle, ſom var Kongens Skatmeſter,

ſpurgte Erik, hvad Gave han bragte? Herpaa rakte Erik Isklumpen over Ilden; men lod den med Villie falde der paaſtod, at Skylden var Kolles. Alle troede af Glandſen det var en koſtelig Ædelſteen. Kongen ſpurgte Gunvar om des Mening; hun ſvarede, at han ikke burde overtræde ſin Lov. Da der nu var ſat Dødsſtraf for Den, ſom forva Kongens Gave, var Frode nødt til at lade Kolle hænge, ſ han vel havde fortient, om ei for dette, ſaa for andet.

Hvem er Du, og hvor kommer Du fra? ſpurgte gen. Da nu Erik vidſte, det var Brug i Leire, at tale og forblommet, ſaa det ſkulde koſte Hovedbrud at forſtaae, rede han: Jeg drog fra Træet til en Bielke, og kom til et — Og hvor kom Du ſaa hen? — Jeg drog fra Træet til S — Det var mange Træer! ſagde Frode. — Der er fleer i ven, ſvarede Erik. — Og hvor drog Du ſaa videre? — paa kom jeg til en Steen. — Og ſaa? — Foer jeg fra nen til Stenen. — Det var mange Stene, raabte Konger Der er fleer i Fieldene, ſvarede Erik. — Og hvorhen to ſaa Din Vei? ſagde Frode, da Du paa Skibets Bielker været i Din Faders Bielkehuus og paa de norſke Klipper Da traf jeg en Hval paa Havet, ſom ſtrækkede Kyſterne; dræbte jeg. — Det var en tapper Gierning, ſagde Frode Ikke ſkulde Du roſe den, ſvarede Erik; thi jeg ſlog mel ſamme Odden af Leirekongens Spydſtage. — Det forſtaae ikke, ſagde Frode. — Saa giv mig en Gave, vedblev ſiden Du ikke kan løſe min Gaade. Jeg meente dermed, a har dræbt Odde og nedſænket hans Skibe. — I det ſa ſprang Grib op og vilde giennembore Erik; men Roller for ham og giennemborede ham. Bedſt er Broders Hiælp, Nøden er ſtor! ſagde Erik. — Den Trofaſte behøves m Fare, ſagde Roller. Da raabte Frode: Jeg frygter, det Eder, ſom Ordſproget lyder: Stakket er ſtundom Sværdet f Stridende. For Haand, ſom Vaade giør, er Sorgen rede Erik ſagde: Retfærdigt Nødværge er uſtraffeligt. — Nu tr alle Gribs Brødre frem, og ſvore at hævne deres Broder.

sagde: Med en svag Kniv skal man skiære i Leddet. Jeg forlanger to Dages Frist og en nyslagtet Orehud. Det er billigt, sagde Frode, at Den saaer Huden, som faldt paa Huden. — Derefter bare Kongens Træle Maden frem. — Erik, som vidste, at Kongen ingen Levninger leed, beed af mange Stykker og satte dem fra sig. — Hvad lærer jeg af denne Overdaadighed? spurgte Kongen. — Faa Tienere og troe ere bedre, end mange utroe, svarede Erik. — Frode: Er Du mig da mere tro, end de andre? — Vanskeligt er det at binde ufødt Hest ved Krybbe. Du har endnu ikke prøvet dem alle. I Norge pleier man at give Drikke til Maden. — Frode: Aldrig saae jeg mere ublu Giæst end Du. — Ja, sagde Erik, Faa hiælpe den Stiltiendes Trang. — I det samme kom Gunvar med Bægeret og rakte ham det. Erik greb om hendes Haand og spurgte: Fromme Konge! Skiænker Du mig, hvad jeg holder her? — Frode, som meente det var Misdhornet, sagde Ja. Da drog Erik hende ned paa Skiødet til sig. Frode blev meget opbragt og raabte: En Daare kiender man paa sine Gierninger. Det er ei Skik hertillands at omgaaes saa dristigt med Jomfruer. — Ei, svarede Erik, i det han greb sin Daggert og lod, som han vilde hugge Haanden af Gunvar — Haanden har Du skiænket mig, den er min; nu kommer det an paa, om Du vil give mig Møen med, eller ei. Da Frode mærkede, hvorledes det var fat, og at Erik havde holdt hende om Haandleddet, taug han stille og vilde ikke bryde sit Løfte, siden det engang var givet.

Dagen derpaa stred Erik med Gribs Brødre paa den glatte Is. Kongen havde forbudet at hiælpe nogen, som faldt. Imidlertid havde Erik giort sig Skoe af Orehuden, som han overstrøg med Kodde af Furretræ og med Sand, for at staae desfastere. Disse giorde ham god Tieneste; thi han slog alle Vestmarsønner ihiel. — Nu vilde Faderen hævne deres Død, og foreslog, de skulde prøve Styrke, og at Den, som tabte, skulde miste sit Liv. Erik var strax rede, og der blev indbragt et Reb af Bast, som de snoede med Løkker om Fødderne, hævede derpaa Snorene stramt med begge Hænder, og rykkede saa i Rebet af

al Magt med Benene, for at kaste hinanden omkuld. I denn
Leeg var Vestmar vel øvet. Han havde overvundet tredive Kæm
per paa den Maade, og dræbt dem alle; thi hans Grumhed va
ligesaa stor som hans Styrke. Ved det første Tag vaklede Eri
lidet, og Kongen sagde spottende: Det er ikke let at drage Re
fra den Stærke. — Du har Ret, Konge, svarede Erik, især naa
man er trangbrystet og pukkelrygget. Med disse Ord kastede
han Vestmar overende, traadte ham Brystet ind og Rygben
ud. Frode tog sin Kniv og hug den forbittret efter Erik; me
denne bukkede sig, saa Daggerten fløi over hans Hoved. Er
tog den venligt op, og sagde smilende: Man pleier at give sl
Ven den Foræring i Haanden, man har tiltænkt ham. Havd
Du rakt mig Skeden tilligemed Kniven, saa havde Din Gav
været kostelig. Frode rødmede, løste Skeden fra Beltet og rak
ham den.

Men Gunvar, som frygtede sin Broder, raadte Erik til a
flygte bort med hende om Natten til sit Skib, og sagde: Ved
at reise, mens Vognen er heel. Erik fulgte hendes Raad, efter
han hemmelig havde taget nogle Fiæle ud af Kongens Skibe o
sat løse Bræder istedet. Da nu Kongen forfulgte dem, var han
Skib ikke kommet langt, før det sank. Uagtet han var klædt
Harnisk, forsøgte han at redde sit Liv med at svømme. Da va
Erik og Roller strax ved Haanden, sprang ud i Havet og o
droge Kongen ved Haarene paa Stranden. Alle hans Hofmæn
druknede. Kongen blev ført tørre Klæder, og der løb ham m
get Vand udaf Munden. De spurgte: om han ønskede Liv o
Fred? — Da greb han sig med begge Hænder for Øinene, o
raabte: Ved Guderne i Asgard beder jeg Eder, skiller mig ve
Livet! I have hiulpet mig mod min Villie. Maa jeg ikke dø
i Havet, da lader mig dræbe mig med mit eget Sværd. Je
var hidtil dog seiersæl, nu er jeg overvundet af Dig, Erik, e
ringe Almuesmand. Med en liden Magt har Du berøvet mi
mit Rige, min Søster, mine Kæmper, mit gode Navn. E
elendig Mand tiener intet bedre end Døden. Vilde Du end giv
mig Alt tilbage, min Ære kunde Du dog ikke give mig. Brud

det vorder aldrig heelt. Man skal vide at sige af Frodes Fængsel, saalænge Verden staaer. Lader mig drikke den Skaal, jeg havde tiltænkt Eder! Havde jeg fanget Eder i min Vold, da havde I ingen Naade fundet. Gierer mig samme Skiæl! spares vil jeg ikke; hvis I ikke dræbe mig, myrder jeg mig selv.

Erik svarede: Det forbyde Guderne, at Du skulde faae Sligt i Sinde. Lykken har jo kun fristet Dig, ved at forsøge Dit Sind og Hierte; Din Sorg kan snart vendes til Glæde. Den veed først, hvad Sødt er, som har smagt Bittert. Vil Du forkaste Din Velfærd, fordi Du er dyppet i Havet engang? Kan Du ikke taale Vand, hvorledes vil Du da taale skarpen Staal? Det er Dig en Hæder og ingen Vanære, at Du har svømmet i det tunge Harnisk paa vilden Hav. Du est en unger Helt, og kan endnu øve mere Godt, end Ondt er skeet. Hvor er nu Din Frimodighed, Din Styrke? Est Du allerede kied af Verden? Vi have hiulpet, ikke fordærvet Dig. Vi ere Dine Venner, ikke Fiender og Forrædere. Fortryder det Dig, at have givet mig Din Søster, saa tag hende tilbage! Hun er saa god en Jomfru nu, som før hun kiendte mig. Men vil Du tage os i Din Tieneste, da ere vi rede. Du est saa fri og mægtig, som da Du sad i Dit Høisæde. Giør hvad Du vil, vi ere færdige til at udføre Dine Befalinger.

Over denne Tale blev Kongen saa bevæget, at han omfavnede Erik, kaldte ham sin Ven, og tog ham hiem med til sin Gaard, hvor han holdt hans Bryllup med Gunvar. Erik var siden uadskillelig fra Kongen, hialp ham med at overvinde sine Fiender, og med at give de vise Love, som skaffede ham Navn af den Fredegode.

Dog — vedblev Hrane — dette vide I alle; og det Meste af hvad jeg har fortalt idag, er ogsaa Flere bekiendt; men Slutningen af denne Tildragelse, og hvorledes det gik Roller, vide I ikke; skiønt hans Eventyr er vel saa mærkeligt som Eriks. — Men det er alt silde, fromme Konge, sagde han, i det han reiste sig, jeg tænker, det er bedst at giemme det Følgende til en anden Aften.

al Magt med Benene, for at kaste hinanden omkuld. I denn Leeg var Vestmar vel øvet. Han havde overvundet tredive Kæm per paa den Maade, og dræbt dem alle; thi hans Grumhed va ligesaa stor som hans Styrke. Ved det første Tag vaklede Eri libet, og Kongen sagde spottende: Det er ikke let at drage Re fra den Stærke. — Du har Ret, Konge, svarede Erik, især naa man er trangbrystet og pukkelrygget. Med disse Ord kastet han Vestmar overende, traadte ham Brystet ind og Rygben ud. Frode tog sin Kniv og hug den forbittret efter Erik; me denne bukkede sig, saa Daggerten fløi over hans Hoved. Er tog den venligt op, og sagde smilende: Man pleier at give sl Ven den Foræring i Haanden, man har tiltænkt ham. Havd Du rakt mig Skeden tilligemed Kniven, saa havde Din Gav været kostelig. Frode rødmede, løste Skeden fra Beltet og rakt ham den.

Men Gunvar, som frygtede sin Broder, raadte Erik til a flygte bort med hende om Natten til sit Skib, og sagde: Ved at reise, mens Vognen er heel. Erik fulgte hendes Raad, efter han hemmelig havde taget nogle Fiæle ud af Kongens Skibe o sat løse Bræder istedet. Da nu Kongen forfulgte dem, var han Skib ikke kommet langt, før det sank. Uagtet han var klædt Harnisk, forsøgte han at redde sit Liv med at svømme. Da var Erik og Roller strax ved Haanden, sprang ud i Havet og op droge Kongen ved Haarene paa Stranden. Alle hans Hofmænd druknede. Kongen blev ført tørre Klæder, og der løb ham me get Vand udaf Munden. De spurgte: om han ønskede Liv og Fred? — Da greb han sig med begge Hænder for Øinene, og raabte: Ved Guderne i Asgard beder jeg Eder, stiller mig ved Livet! I have hiulpet mig mod min Villie. Maa jeg ikke dø i Havet, da lader mig dræbe mig med mit eget Sværd. Jeg var hidtil dog feiersæl, nu er jeg overvundet af Dig, Erik, en ringe Almuesmand. Med en liden Magt har Du berøvet mig mit Rige, min Søster, mine Kæmper, mit gode Navn. En elendig Mand tiener intet bedre end Døden. Vilde Du end give mig Alt tilbage, min Ære kunde Du dog ikke give mig. Brud-

det vorder aldrig heelt. Man skal vide at sige af Frodes Fængsel, saalænge Verden staaer. Lader mig drikke den Skaal, jeg havde tiltænkt Eder! Havde jeg fanget Eder i min Vold, da havde I ingen Naade fundet. Giører mig samme Skiæl! spares vil jeg ikke; hvis I ikke dræbe mig, myrder jeg mig selv.

Erik svarede: Det forbyde Guderne, at Du skulde faae Sligt i Sinde. Lykken har jo kun fristet Dig, ved at forsøge Dit Sind og Hierte; Din Sorg kan snart vendes til Glæde. Den veed først, hvad Sødt er, som har smagt Bittert. Vil Du forkaste Din Velfærd, fordi Du er dyppet i Havet engang? Kan Du ikke taale Vand, hvorledes vil Du da taale skarpen Staal? Det er Dig en Hæder og ingen Vanære, at Du har svømmet i det tunge Harnisk paa vilden Hav. Du est en unger Helt, og kan endnu øve mere Godt, end Ondt er skeet. Hvor er nu Din Frimodighed, Din Styrke? Est Du allerede kied af Verden? Vi have hiulpet, ikke fordærvet Dig. Vi ere Dine Venner, ikke Fiender og Forrædere. Fortryder det Dig, at have givet mig Din Søster, saa tag hende tilbage! Hun er saa god en Jomfru nu, som før hun kiendte mig. Men vil Du tage os i Din Tieneste, da ere vi rede. Du est saa fri og mægtig, som da Du sad i Dit Højsæde. Giør hvad Du vil, vi ere færdige til at udføre Dine Befalinger.

Over denne Tale blev Kongen saa bevæget, at han omfavnede Erik, kaldte ham sin Ven, og tog ham hiem med til sin Gaard, hvor han holdt hans Bryllup med Gunvar. Erik var siden uadskillelig fra Kongen, hialp ham med at overvinde sine Fiender, og med at give de vise Love, som skaffede ham Navn af den Fredegode.

Dog — vedblev Hrane — dette vide I alle; og det Meste af hvad jeg har fortalt idag, er ogsaa Flere bekiendt; men Slutningen af denne Tildragelse, og hvorledes det gik Roller, vide I ikke; skiøndt hans Eventyr er vel saa mærkeligt som Eriks. — Men det er alt silde, fromme Konge, sagde han, i det han reiste sig, jeg tænker, det er bedst at giemme det Følgende til en anden Aften.

Hroar takkede Hrane for sin Saga, som vel fortalt, si han kiendte det meste deraf. Næste Aften blev bestemt t høre, hvorledes det gik Roller, og alle Tilstedeværende vare fredse, undtagen Skulde, der havde været adspredt, gabet, og misfornøiet med, at Vidrik havde skiænket Hrane sin Opmærk hed. Hun tilstod reent ud, at det kiedede hende, og at neppe vilde være med næstegang. Herover var især Hrane g thi hendes Næsvished og spodske Smill havde ofte for ret ham.

Tiende Kapitel.

Slutningen af Eriks og Rollers Saga.

Næste Aften vare alle betids igien forsamlede hos Kongen, Skulde nær. Hrane kunde nu fortælle i Ro. At der sad Ugle udenfor Salen i det høie Træ, som ofte hyledes, og lod sig bortkyse, forstyrrede ham ikke nær saa meget, som vilde have giort. Da nu enhver havde sat sig paa sin for Plads, begyndte han:

Ved Eriks Bryllup manglede kun een, som næst Gu var ham den Kiæreste. Men Roller havde undskyldt sig i at han ikke var vel, og at Eensomheden, ovenpaa alle disse drifter, var ham tienligst. Erik troede det; men Gunvar v bedre. Jeg har alt fortalt om det farlige Saar, han h faaet ved den uheldige Misforstaaelse, og uden at tilstaae sig selv, elskede han den skionne Fyrstinde. Men det er ofte vendigt at bekæmpe sig, og det følte Roller; thi han elskede Broder.

For at skiule sin Tilstand, gik Roller ud i Skoven,

en var dybeſt, og agtede hverken Snee eller Is; tvertimod var et ham langt behageligere, at de nøgne Grene ſtrakte ſig op ved Rimfroſten i Stormen, ſom Steenplanter i det bølgende Hav, end om de havde været bedækkede med bløde Løv. Det brønne paaſer ſig ikke mere for mig, ſagde han. Min Vaar er forſvunden! Om Vinteren ligger Naturen Liig. Liigſneen er min Farve. — Han var flere Timer gaaet ſaaledes i Tanker, da Kulden tvang ham til at ſøge Ly. Men han hadede menneſkeligt Selſkab, og da han mødte en Knøs, der ſamlede tørre Grene, ſagde han: Kan Du ſige mig, Ven, hvor der boer Nogen, og dog Ingen? Knøſen ſaae paa ham, lo og ſagde: Jo, det kan jeg godt. Følg mig hen i Skoven ved Aabakken. — Roller, ſom nu lagde Mærke til det Urimelige i ſit Spørgsmaal, ſpurgte: Boer der Nogen og dog Ingen? — Ja, ſagde Ungerſvenden, der boer min Husbond; det er en gal Mand, ligeſom I. Gale Folk ere ingen rigtige Folk, thi det er jo først Forſtanden, ſom gior Menneſker til Folk; men Nogen maae de dog være. — En gal Mand? ſpurgte Roller, og Du hans Svend? — Men en god Mand, vedblev Knøſen, og det er han maaſtee juſt fordi han er gal; thi jeg har mærket, at Forſtanden gior Mange værre end Fæ. — Du lader til at være en ſtikkelig Knøs, ſagde Roller. — Fortryd ikke paa, at jeg gantes, ſagde Svenden, Den, ſom ſtirer ſig paa ſort Kiedel, ſmittes. Og dog vilde jeg heller dele min Husbonds Galſkab, end alle Leirekæmpernes Klogt.

Roller fik Lyſt til at giore Gubbens Bekiendtſkab, og Knøſen ſagde: Han vil modtage Eder med Giæſtfrihed; kun maa I være ſnild og ikke ſige ham formeget imod; thi det kan han ikke lide.

Hvori beſtaaer da egenlig hans Affind? ſpurgte Roller. — Han troer ikke paa Guderne; men paa et lille Barn, en Dreng paa tolv Aar, ſagde Knøſen. Han har al ſin Tid været ſær. I ſin Ungdom talede han beſtandig om, at Baldur var død, at Ode havde forført Hødur til at dræbe ham, og paaſtod, at fra den Tid af var der ingen Guder meer i Norden, at de vare flyſte til Asgard igien, hvor man atter maatte opſøge dem. Til

den Ende tog han Afſted med Slægt og Venner, ſnørte ſig Bylt paa Ryggen, og ſkar ſig en Vandringsſtav af den Hæ buſk, ſom ſtod ved hans Hyttedør. Hvad der paa Reiſen hændet ham for underlige Ting, vil jeg ikke fortælle. Han ſelv digtet en Viſe derom, ſom han ſynger for de fleſte Fr mede, der beſøge ham; og den, tænker jeg, vil han ſynge Eder med.

Medens Svenden fortalte dette, vare de komne til Hyt Gubben aabnede Døren og blev glad, da han ſaae ſin Sv men forlegen ved at opdage den Fremmede. Dog, da Gu havde fortalt, at Roller var en fredelig Mand, der ønſkede gjøre hans Bekiendtſkab, tog han vel imod ham. Den g Elvin var høi og rank; et hvidt Skiæg naaede ham til Be Den ſtore Pande hvælvede ſig aabent; omkring Isſen havde tynde hvide Haar, men i de ſtore blaae Øine funklede Ild, hans Stemme var behagelig. Han bad Roller ſætte ſig. blev giort Ild paa Arnen. Den Gamle hentede Levnetsmi og bad Roller at ſpiſe med ſig. Roller troede aldrig, det h været muligt, men han glemte virkelig nogle Øieblik Gu over Gubben.

Roller fortalte ham, hvem han var, og hvad han og I Broder havde udrettet. Nu, ſaa belønne Eder Jeſus de ſagde den Gamle, omfavnede ham og græd. Saa er da nu Øglerede ødelagt. Men det er ikke nok at udrydde Klinten; gjælder det at ſaae, min Søn! Roller blev forundret ve høre hint fremmede, uſædvanlige Navn, og ſpurgte, hvem var han talede om? Gubben ſagde: Om Ham maa man tale; det er altfor ringe, om ham maa man ſlunge. — disſe Ord tog han ſin Harpe ned af Væggen og ſagde: Du ønſker at vide af mig, indeholdes i denne Sang. De ſlog han Strængene og qvad med den klareſte Stemme:

Paa Skyens Kant, paa Purpurranden,
Naar Maanen straalte — skjønne Syn!
Med gule Lokker, skilt i Panden,
Med milde Smiil, med hvide Bryn,
Som venlig Gud for hver en Alder,
Naar Dagens Sværm til Hvile gik,
Sad freidig i sit Breidablik
Og saae til Jorden Asa Balder.

Han mildned Kæmpens grumme Tanker,
Sin Venneſalighed ham gav;
Og ned han sendte Haabets Anker
Til Den, som leed paa Stormens Hav.
Han viftede fra Syndens Mose
De kæle Taagers frække Lyst;
Og pryded Møens unge Bryst
Med Uskylds alfehvide Rose.

Men Mørkets lumske Hære vaage,
Dybt traf ham Hødur med sin Piil.
Da sank de store Dienlaage,
Da svandt det vennehulde Smiil;
Og, som en Dødning, over Skaane
Mod Herthadal og Odins Øe
Sneg hen sig, ad blyfarvet Sø,
Den gustengule Nattens Maane.

Da kunde jeg det ei udholde
Blandt Jetter i det vilde Nord,
Hvor alle strenge Hierter, kolde
Tilbade kun den stolte Thor.
De kaldte mig en svag Forkiælet;
Jeg greb min hvide Vandringstav,
Og gik, da først paa Baldurs Grav
En Midienat jeg havde knælet.

Fra Østen kom de milde Guder,
Med Purpur dækt er deres Vei.
Hver Morgen Solen dem bebuder,
Men Dagen seer endnu dem ei.
Mod Østen drog jeg, for at finde
Den Gud, mit Hierte havde kiær;
Hvem lumske Liſt og Ondskab her
Tvang til fra Norden at forsvinde.

Jeg Afsted tog med Søster, Broder,
Mit Fædreland jeg stiltes fra,
Og drog ad Dale, Bierge, Floder
Hen mod det hede Asia.
Hvor lang Tid, kan jeg ikke sige,
Men pludselig jeg stille stod
Ved Floden, kaldet Jordansflod,
Som flyder i Judæas Rige.

Jeg laa ved Veien paa min Kaabe
Udmattet, hungrig, tørstig, arm;
Jeg hørte næsten op at haabe,
Og raabte: Baldur, Dig forbarm!
Med Bedleren jeg Kaaret deler;
Naar skal jeg Dig i Asgard see?
Da saae jeg rige Konger tre,
Som reed ad Veien paa Kameler.

Den Ene sort, de Tvende hvide,
Med straalende Guldkroner paa.
Ærbødigt Følget gik tilside;
De holdt ved Stedet, hvor jeg laa.
De klappede med deres Hænder
Min store, brune, danske Hund;
Og venligt fra den brede Mund,
Som Perler, smilte Morens Tænder.

De spurgte, hvad jeg vilde vinde?
Om Guldet var min Reises Meed?
Jeg svared dem: jeg gik at finde
Guddommen for Ufyldighed,
Som Jorden længe havde savnet,
Men som dog sikkert kom igien.
Da kaldte Kongerne mig Ven,
Og alle de mig varmt omfavned.

Vi drager ogsaa fra det Fierne,
At finde ham, enhver især.
Seer Du den store Sølverstierne,
Som blinker over Hytten der?
Den har os vinket giennem Grene,
Hen over Havet, Nat og Dag;
Nu staaer den over Bondens Tag. —
Saa taled broderlig den Ene.

Jeg fulgte dem til Bondehuset:
Et Tag af Lægter, vedbendsmykt!
Fra Marmoret, som laa i Gruset,
Det haved sig saa landligtrygt.
Høit vorte Græsset om en Støtte,
Hvis halve Deel var sønderbrudt;
Og med en deilig lille Glut
Sad Qvinden i den aabne Hytte.

De røde Roser monne vore
Kring Lægterne med frodig Green.
Der stod et Asen hos en Ore
I Stalden, bygt af Marmel-Steen.
Den unge Viv var stion tilvisse!
Huldt lued Kindens friske Blod;
Og Stiernen over Gavlen stod,
Og slog en Krands om Barnets Isse.

Ned knælte Kongerne paa Jorden,
Og rakte deres Gaver frem,
Og Barnet blidt tilſmiilte dem,
Da rulled der en dæmpet Torden;
Ei frygtelig, ſom for at true,
Men ſom et Varſel, himmelſendt,
At Naaden var tilbagevendt,
At tændt var Kiærlighedens Lue.

Jeg fandt min Aſabaldur atter,
Jeg var i Havn, endt var min Jil;
Jeg glemte Freia, Odins Datter,
Ved Jeſu Moders fromme Smiil.
Og daglig voxte Barnets Ære.
O hvilke Blomſter! hvilken Vaar!
Og da han fyldte tolvte Aar,
Jeg hørte ham i Templet lære.

Men pludſelig var han forſvunden,
Og tomt det ſtore Tempel ſtod.
Jeg tabte brat, hvad brat var funden,
Han ſine Elſkede forlod.
Om for i Eenſomhed at drage,
Og gruble over, hvad han fandt?
Jeg veed det ei, men han forſvandt,
Og ei min Baldur kom tilbage.

Da greb jeg atter, dybt bedrøvet,
Min gamle, tørre Vandringſtav.
Jeg var min Omgangsven berøvet,
Jeg flygted fra min Glædes Grav.
Mod Norden jeg tilbage vendte
Og tolked, hvad mit Hierte leed.
De kaldte det Afſindighed,
Og ſpotted, naar mit Øie brændte.

Jeg veed det! Han tilbagevender,
Skiøndt tyve Aar han borte var.
Nu som en Viis, der Skriften kiender,
Den store Gaade løst han har,
Men Alderdommen mig har bøiet,
Min Stæl er mat, snart Tungen stum;
Min Fod er stiv og Ryggen krum,
Og sidste Gnist kun staaer i Øiet.

Held Den, som ung, i Kraftens Alder,
Kan skue Tidens største Mand!
Hans broderlige Stemme kalder.
O, iler til den fierne Strand!
Op! lader os tilsammen stimle
Og lytte til hans Viisdoms Ord,
Tilbede Jesus meer end Thor,
Og glemme Valhal over Gimle!

nne Sang giorde et overordenligt Indtryk paa Roller.
v hos Gubben om Natten, og Eremiten maatte fortælle
hvad han vidste. Da Roller paa denne Maade havde
st sig om, at Baldur var gienfødt og levede nu atter
dansflod i Jødeland, besluttede han at følge Gubbens
og at søge den Lykfalighed og Trøst, som den gamle
ormedelst sin Alderdom maatte savne.
er en langvarig, men i det hele taget lykkelig Reise,
til Jorsal, og det første, han spurgte om, var om den
dur. Herom kunde ingen give ham Efterretning; der-
ste enhver at tale om den store Skiald, som just holdt
for Folket, paa hin Side Bierget. Roller gav sig ikke
at hvile, men ilede strax did. Folkemængden var over-
hele Dalen, alle Baadene paa Floden, alle Træer
e af Tilhørere. Roller kæmpede sig hen til et Palme-
hvis Grene han kunde høre hvert Ord, og see Taleren
rede Kiortel, med de udskilte kastaniebrune Lokker og det

blide Aasyn. Roller forstod endnu ikke et Ord af hvad sagde: men Udtrykket, Kraften i hans Stemme, Ilden og liden i hans Øie, og Tilhørernes fromme, spændte Opmær hed henrev ham.

(Her hylede Uglen uden for Salen i Træet, og det længe ikke, alt hvad man klappede ad den.) Da det var vedblev Hrane:

Af den stærke Anstrengelse og besværlige Reise, var Rolle ven stærkt angrebet. Han var overmaade heed, da han steeg op i men, og da han hele Natten maatte blive paa Bierget i Skoven det var umuligt, for denne Sværm, at finde Huusly) følte ha næste Dag angrebet af en stærk Koldesyge. Til Lykke havd truffet en Gothe, som nogenlunde forstod ham, og som te af ham. Denne var ligesaa indtaget af den nye Lære, Eivin havde været. Han pleiede Roller i Herberget, og da begyndte at komme sig, lærte han ham noget af Landets S og fortalte ham Hovedindholdet af hvad Taleren havde s Skoven. Dette giorde en overordentlig Virkning paa R med en utroelig Lethed lærte han det fremmede Sprog, o til Guderne, at han snart maatte komme sig, for at ga Hovedstaden der i Landet, hvor Christus lærte og giorde Opsigt. Saasnart han var saa vel, at han kunde gaae, brede han afsted. Han havde isinde at begive sig til den Lærer, og bede ham tage ham i sine Staldbrødres Tal; h han hørte, ikke blev afslaaet Nogen, som bad derom.

Da han kom til Hovedstadens Port, kunde han ikke f frem for en talrig Menneskevrimmel. Han spurgte om, det var, og man sagde ham, at det var tre Misdædere, skulde henrettes. Han vilde atter spørge, hvad det var for neser og hvad ondt de havde giort, da han i det samme Jesus komme ud af Stadsporten, med et blegt Ansigt, hv Dødsveden allerede stod, med en Tornekrands paa sit H slæbende et stort Kors efter sig. I det han gik Roller smilte han til ham og sagde: „Jeg saae Dig nok, hvor op som Du sad i Palmetræet. Farvel! Vi sees hisset.“ —

strømmede Taarerne ned over Rollers Kinder, han kastede sig i Støvet og omfavnede den Helliges Knæe. Men de vilde Kæmper stødte ham tilside med Hellebarderne, og Toget gik afsted til en Bakke udenfor Byen, hvor Henrettelsen skete.

Roller giorde nu Bekiendtskab med den hellige Mands Lærlinge og bestyrkede sig i Troen. Da de droge ud i den vide Verden, for at forkynde den, tog han sig for at udbrede den i Norden. Han kom for tidlig; de fromme Følelser vare altfor voldsomt og uforberedt trængte i hans Hierte. Han bukkede under for dem; hvad man med Uret havde bestyldt Eivin for, passede virkelig paa ham; thi hans ulykkelige Kiærlighed og den dybe Smerte over hans Herres og Mesters Lidelse, havde knust hans Hierte, ophidsede hans Indbildningskraft, og giorde ham ofte vanvittig.

Der var forløbet tre Aar, siden Roller drog bort, og Erik sad i Velmagt hos Kong Frode som ypperste Jarl. Han havde faaet Kong Østhar paa Agde til at slutte Fred med Danmark, og Frode havde ægtet Østhars Datter Alvilde. Mod Venderne var der ført en lykkelig Krig, Frode havde overvundet dem. Den eneste Glæde Erik savnede, var hans Broders Nærværelse; heller ikke havde Gunvar, uagtet to Aars Ægteskab, skiænket ham Børn. Hvor stor var derfor hans Fryd, da hun mod Slutningen af det tredie Aar fødte ham en Søn. Dette Barn besluttede de begge, til kiærlig Ihukommelse, at kalde Roller. — Kong Frode, Erik Jarl, hans Hustru og flere Hirdmænd vare just en Morgenstund gangne ud til Leirekilderne, for at vatne Drengen og give ham Navn, da de ved Kilden saae en fremmed Yngling, med et solbrændt, udtæret Ansigt, ligge henstrakt i Græsset, med Stav i Haand. Da han saae, at de vilde vatne Barnet, sprang han op og raabte: Overlader dette til mig, det er mit Kald. Med disse Ord tog han Drengen i sine Arme, og spurgte om, hvad de vilde kalde ham. Nu kiendte de Alle Roller og vilde hilse ham henrykt, men han sagde: Vigtigere Sysler kalde os nu her, end jordisk Kiærlighed; og da de havde sagt ham Drengens Navn, mumlede han Noget sagte, i et frem-

med Sprog, og døbte ham tre Gange. Gunvar modtog Barnet rørt af hans Hænder, og takkede ham med et deeltagende Blik. Alle vare begiærlige efter at vide, hvordan det var gaaet ham; men han svarede dem forvirret, i hemmelighedsfulde Udtryk, som de ikke forstode. De toge ham med i Offerlunden; thi Gudernes Dyrkelse var igien indført med megen Alvor; men det var ham en Gaade. Han forekastede Folket Afguderiet, og talde om det evige Lys. Almuen forstod ham ikke; den blev opbragt, og kun Eriks Anseelse kunde holde dem tilbage fra at dræbe Roller som en Gudsbespotter. Rystende paa Hovedet gik han derfra, og sagde bestandig sagte ved sig selv: Jeg er kommen for tidligt! altfor tidligt!

Om Aftenen talede Erik hemmeligt med Roller, og lod ham fortælle sig Alt. Da han hørte, at Roller var kommen for at omvende Landet, raabte han: Ved Guderne besværger jeg Dig, opgiv dette daarlige Forsæt. Jeg elsker Dig som Broder; men jeg elsker Guderne høiere end Dig, og har selv nylig udgivet en Lov imod Gudsforagtere, som jeg blev nødt til at haandhæve mod Dig, saa meget det end vilde smerte mig. — Og hvilken Straf kan den vente? spurgte Roller. — Den samme, som Tyven efter Frodes Lov, svarede Erik; thi vi troe ikke at kunne straffe en slig Overtræder vanærende nok. — Og hvilken er da Tyvens Straf? spurgte Roller. — Der bliver slaaet Nagler giennem hans Sener, svarede Erik, og en Ulv hængt ved hans Side. — O en skiøn Død! raabte Roller smilende, den har jeg seet min Herre selv lide. Skulde jeg ikke gierne dele Skiæbne med ham? Erik sagde: Saafremt Du vil giøre mig denne Skam, ved de evige Guder, jeg borer Dig min Daggert i Dit Bryst. Roller svarede: Ilde belønte Du mig da, fordi jeg mangen god Gang reddede Dit Liv. — Hvad har Du i Sinde? raabte Erik. — Dristighed sømmer sig vel den Fromme, sagde Roller. — O min Broder, sukkede Erik, med Hund skal man Biørn bede, og ikke med flyvende Fugl. Du est syg og vanvittig, Dine Kinder ere blege, Dine Øine gløde! Jeg vil lade Dig være ene og tale med Dig imorgen igien. Maaskee har Du da faaet bedre For-

ſtand. Gode Tanker komme med Natten. — Med disſe Ord forlod han ham.

Næſte Morgen temmelig ſilde kom Erik igien; men Roller ſov endnu, og Erik nænte ikke at vække ham. Henimod Middag kom han anden Gang, og da Roller endnu ſov, fattede han Mistanke og traf Forhænget fra Sengen. Da laa Roller ſmilende, hvid og død, med foldede Hænder paa Bryſtet. — Det var det bedſte, der kunde hændes Dig, min ulykſalige Broder, ſagde Erik grædende. Derpaa lod han ham bære hen i en Gravhøi, og Natten derpaa gik Gunvar alene ud og plantede en Roſenbuſk paa hans Grav.

Nogle Uger derefter fandt man et ſort Trækors derpaa. Da man ſpurgte, hvor det var kommen fra, fik man at vide, at den gamle Eivin havde været der og plantet det. Denne Gubbe døde kort derefter; men Erik levede i lang Tid med Gunvar, hialp Frode at ſtyre Landet, og var lykkelig. —

Hranes Fortælling giorde ſtærkt Indtryk paa de Tilſtedeværende. De vilde juſt ſtilles ad, da det raslede i Træet udenfor; et overmaade velſkabt Been ſtrakte ſig fra Grenen ind i Vinduesfarmen; og inden man vidſte et Ord deraf, ſtod Skulde i Stuen med et ſort Slør over Hovedet og tudede ſom en Ugle. — Jeg har hørt det altſammen, ſagde hun; og I have mærket, at jeg af og til har givet mit Bifald tilkiende. Skynder Eder noget at faae Chriſtendommen indført, ſaa vil jeg ſtrax begynde at ſynge og bede.

Ellevte Kapitel.

Hvorledes den vendiſke Kong Skalk blev undertvungen.

To Maaneder efterat Reigin Jarl var reiſt til Venden, kom han tilbage med ſin Flaade. Med hvilken Glæde ſtimlede Folket til Kyſten, da den liden Gaaſedreng tidlig i Morgengryet meldte,

han havde seet en Skov komme flydende paa Vandet. Heraf vidste man, Reigin havde seiret, og at Skibene vare udsmykkede med Egeløv.

Reigin Jarl treen i Kongens Hal med de fornemste Hirdmænd; efter dem fulgte den vendiske Kong Skalk, dybt nedbøiet i tunge Lænker. — Vi have kiøbt ham for meer, end han er værd! sagde Reigin. Skalk maatte knæle for Hroars Høisæde. — Hvorfor brød Du Din Eed? spurgte Kongen. — Den var tvungen, svarede Skalk, og det ligger i enhver Skabnings Natur at søge sin Frihed. Naar Buret staaer aabent, udflyver Fuglen. — Vi skulle vel herefter spærre det bedre, sagde Hroar; og Skalk blev ført til et Taarn i Skoven. — Hvad Straf har Du tiltænkt denne Oprører, Herre? spurgte Reigin. — Han har mistet sit Rige, sagde Hroar; for at forsikkre os ham, er vel et stedsevarende Fangenskab nødvendigt; og for en saa frihedsbigende Kæmpe, der ei engang kan finde sig i at være Skattekonge, er vel ogsaa Frihedens Tab den haardeste Straf.

For første Gang blev her Reigin Jarl utaalmodig, og sagde: Sender Dankongen sine bedste Kæmper i Døden, for at straffe sine værste Fiender med Livet? — Hroar, som følte, hvad han skyldte Reigin, svarede blid: Jeg overlader ham i Din Vold, foretag med ham, hvad Du finder tienligt. — Dette sagtmodige Svar indtog atter Reigin ganske for Kongen, og han raabte: Tilgiv, Herre! men jeg troede, denne lumske Fiende burde straffes paa en Viis, som kan afskrække andre. Fængsel er næsten større Straf for Vogteren, end for den Bevogtede; thi denne nærer daglig Haabet om Flugt og Hævn, og det er just dette Haab, der bringer den anden til daglig Frygt og ængstelig Forsigtighed. — Velan, sagde Hroar, jeg tilstaaer, han har fortient Døden, som en Meeneder, der har ført Avindskiold imod Riget, miste han Fior og Fæ, Gods og Liv. — Dette er en god Lov, sagde Reigin, og vi have allerede straffet de øvrige Vender etter en anden af Frodes Love, hvilken Du ellers i Dit Land har ophævet; nu gielder det, om denne Selvraadighed tilgives os. — Hvorledes det? spurgte Kongen. — „Slaaer nogen Udlæn-

ding en dansk Mand ihiel, da bøde to Udlændinge med deres Hals, for een Dansk!" sagde Reigin; thi Venderne havde dobbelt saa mange Døde paa Valpladsen som vi. — Det tilgiver jeg gierne, sagde Hroar.

Dagen derefter holdt Kongen Thing i Skoven, og da han sad i Kredsen paa den store Kampesteen, omringet af de tolv Goder, traadte Lofde frem, og sagde i alt Folkets Vaahør: Mange Vintre og Somre ere henrundne, o Konge, siden Guderne fik et Offer. Tro vi paa dem eller ei? — Jeg forlanger ikke de blodige Tider tilbage, da man slagtede ni og halvfemsindstyve Mennesker i Offerlunden; dog — aldeles at undlade denne gamle Skik, er Daarlighed og Gudsforagt. Jeg kræver da her af Dig, i Gudernes Navn, at Du skiænker mig den vendiske Kong Skalk; at han kan udaande sit Liv, udstrakt paa Offerstenen, naar jeg har farvet den hellige Flinteknив med Blodet af hans Hierte. I ni Nætter skal han hænge med Spyd stiunget, paa Træ til Odin, og dingle for Natteblæsten i den hellige Lund. Kun saadan takke vi Thor værdig for Seiren, Freier for Landets Held.

Hroar saae paa Reigin Jarl; men da denne, saavelsom de fornemste Kæmper, bifaldt Lofdes Begiæring, og en stor Deel af Folket understøttede den med høitidelige Raab til Guderne, maatte han give efter, og det blev bestemt, at Skalk om ni Dage skulde offres.

Kongen var ilde tilmode, og da Hrane om Aftenen paa en eensom Vandring vilde trøste ham, hialp det ikke; Kongen blev mørk. Hrane anvendte al sin Veltalenhed, thi han var oprømt; Yrsa havde kort tilforn talet venligt med ham og takket ham for Rollers Saga. Min stakkels Hrane, sagde Kongen, det gior mig ondt, at jeg skal bedrøve Dig! Du vil trøste Andre og behøver selv Trøst. Jeg kiender Din Uskyldighed, og hvad er naturligere, end at et varmt Hierte indtages af huld Skiønhed? Men Din Beundring for Yrsa misforstaaes, og Yrsa misundes. Du kan selv tænke, min gode Ven, hvor haardt det maa være mig, at skilles fra Dig. Men det bliver det bedste. Bag-

vaftelſen vil fordærve Dig og Yrſa. — Hun ſkal føde en Konge; Fædrelandets Forventning er ſpændt. Et h Sagn, ſtadfæſtet af en ſtor Skare Kæmper, kaſter et hendes forrige Skiæbne. Man har glemt den gyſelige mellem Fader og Datter, og af Længſel efter Sønnen man Huſtruen over Moderen. Men hvor let for On rokke denne ſvage Grund! — Du har fulgt Fyrſtinde Sarland; — blev det bekiendt, at Du elſkede hende hendes Godhed for Dig udlagt til meer: — den fæle ring vilde følge, de farligſte Følger maatte befrygtes!

Dybt bevæget trykkede Hrane ſin Konges Haand Jeg føler Vægten af Dit Ord, Herre, og gaaer i Land — Kun et Par Aar! ſagde Hroar venlig. — Nei, raa i det han ilede ind i den tykke Skov, for evig!

Hrane ſtormede omkring hele Natten, og utallige Følelſer betoge ham. Naar han ſaae paa ſin Dagger Lyſt til at ſtøde den i ſit Bryſt; kom han til Vand han at ſee en Havfrue vinke ham ned i Bølgerne; Tra ſuſede ſpottende til ham: Hæng Dig! — Han havde i den første Smerte berøvet ſig ſelv Livet, derſom ikke hvormeget vilde det ikke bedrøve Yrſa og dine Forældr holdt ham derfra. — Nu beſluttede han at reiſe ufor til fremmed Land. Han ſtod ved Stranden, og havd aftalt med en Fiſker, at denne ſkulde leie ham ſin Ba giøre en Fart i Maanſkin paa Havet; men han betæn gik ind i Skoven igien.

Han vidſte ikke ſelv, hvor han var; pludſelig vakt af ſin dybe Drøm ved nogle vilde, ſørgelige Ton ſlog Øinene op og ſtod for et rødt Fangetaarn, oplyſt ſtinnet. Tonerne kom langt nede fra Jorden. Han hørte følgende Sang i det vendiſke Sprog, ſom han fo

Rinda, min Brud! Allerkiæreſte min,
Deilig og fiin,
Lærer Dig Natten at grue?

Sidder Du hisset og tænker paa Skalk?
Klapper med sneehvide Hænder hans Falk,
Løfter hans Sværd og hans Bue?

Danskerne seirede, Venderne faldt,
Drotten er qvalt,
Glemt er nu Heltens Bedrifter.
Solen skal finde ham blodig paa Steen,
Maanen skal see, hvor han hænger paa Green,
Gysende fra sine Rifter.

See, hvor i Træet han svingler saa bleg!
Koldhiertet Eeg
Føler ei Medynk og Smerte.
Lydig han viger for Veir og for Vind;
Ravnen har sat sig paa blaahvide Kind,
Hugger sit Næb i hans Hierte.

Andet det var, da jeg Brylluppets Nat
Favned min Skat,
Nu skal mig Døden omfavne.
Svantevit! Provo! foragtede Gud!
Slaverne lystre nu Gothernes Bud,
Odin har sendt sine Ravne.

Maanen sig sniger ad natlige Sti.
Var det forbi!
Ovalen ei ængster den Døde.
Hævner, I Vender, paa Gothen min Spot!
Afbrænder Skoven, hvor Skalk, Eders Drot,
Slagtes til Ulvenes Føde.

Hrane gik til Indgangen, og fandt de to Stridsmænd, som ulde holde Nattevagt, sovende; thi de forlode dem paa den for- natlige Jerndør. Da han kom, vaagnede de og bleve bange

for, at han skulde forklage dem. Af denne Forlegenhed benyttede han sig, og bad om at maatte besøge Fangen. De vidste, at han forstod Vendisk, at han som Skiald tidt besøgte Misdædere, og trøstede dem før Henrettelsen; lode ham altsaa stige ned.

Han fandt Venden ved et lille Steenbord, hvorpaa stod en Lampe. Fangen havde et Par guldstukne Hiortelærshandsker i sine Hænder, og trykte dem ofte til sine Læber. — Hvad vil Du? raabte han til Hrane; Natten er endnu ei forbi. Lad mig med Fred til min Dødsstund! — Hrane: Natten er den Ulykkeliges Ven. Forsmaa ei en venlig Fiendes Trøst. — Skalk: Trøst er kun Olie i Ilden. Et Slagtoffer er trøstesløst. Spar Din Trøst! Hvis Nysgierrigheden drev Dig hid, at see og tale med mig før min Henrettelse, velan, den er tilfredsstillet. Gak tilbage! Und mig disse faa Timer. — Hrane: Hvorfor kysser Du disse Handsker? Er det en Gave fra Din Brud? Jeg hørte Dig synge en Vise; den var smuk. — Skalk: Du taler Vendisk; det glæder mig at høre mit Modersmaal af fremmed Læbe, før jeg skal bløde mellem Fiender, hvis Mundes skurrende Lyd mit Øre ikke forstaaer. — Hrane: Forekast ikke fremmed Tunge Dit eget Øres Mangel og Din Uvidenhed. — Skalk: Snart er jeg der, hvor intet Sprog tales! — Hrane: Troer Du ikke Udødeligheden? — Skalk taug, og stirrede hen i Mørket med et mørkt Blik. — Hrane: Hører der ikke ogsaa Kiækhed til at haabe? Er Haab og Tro andet, end den sunde Siæls dristigste Bedrift? Er det ikke feigere at tvivle om et guddommeligt Forsyn, end at flygte i Krig? — Denne raske Maade at omvende paa, havde noget Tillokkende for Skalk, og han blev opmærksom. Det er let, sagde han, fremmede Ven, at være trøstig i en andens Ulykke, naar man selv er i Sikkerhed, og Døden staaer langt tilbage i Baggrunden af Ungdomslivet. Du est lykkelig, smuk, ung, har udentvivl en deilig Brud, og kommer nu og gior mig et Besøg, for ved Følelsen af min Ulykke ret at forstærke Dig Bevidstheden om Din egen Lykksalighed. Jeg misunder Dig ikke denne Vellyst, men nu har Du nydt den: gak nu, og lad mig med Fred i min sidste Stund! — Hrane:

Du tager feil! det er ikke Dig, der skal døe, det er mig. Det er ikke for Din Skyld, at jeg hæver min Aand til hine høie Forestillinger; det er for min egen. Tilgiv denne Egennytte! — Skalk blev forundret; men endnu mere, da Hrane hurtig bad ham at skifte Klæder med sig og forlade Fængslet, ile til Stranden og betiene sig af den Baad, han fandt der, som Fiskeren strax vilde give ham, naar han blot sagde paa dansk, at han var Hrane. — Nei, raabte Skalk, da han havde fattet sig af sin Forundring, det gior jeg ikke; mit Livs Rigdom vilde tykkes mig en stiaalen Skat, naar jeg skulde kiøbe det med Din Undergang. Du stoler maaskee paa, at de skulle skiænke Dig Livet og beundre Din Høimod; men Du feiler! De blodtørstige Goder ville snyse, naar de see dem Byttet fraranet, og offre Dig i deres Forbittrelse.

Det er just det, jeg ønsker! svarede Hrane kold. Tro ikke, min Herre, at jeg kommer her af Dyd, i det jeg vover mit Liv for Dit. Jeg veed ei engang, om det var en Dyd. Ligesom enhver bør sørge for sit eget Ophold, saa bør han og bevare sit eget Liv, naar der ikke gielder Fædreland, Forældre, Hustru, Børn, Mø eller Ven. Og vi To kiende jo intet til hinanden, ere ikke Venner. Det er kun vor fælleds Fordeel, som forbinder os: Jeg ønsker at miste Livet, Du at frelse Dit. Velan! her tilbyder sig en Leilighed. Skynd Dig, før den ophører! Thi det sværger jeg Dig, ved den almægtige Ås, hvis Du ikke gior, som jeg siger, da gaaer jeg ud i Natten, og dræber mig med egen Haand.

Ulykkelige, raabte Skalk, hvilken Fortvivlelse bringer Dig til dette Raseri? — Ingen Fortvivlelse, svarede Hrane. Den ønsker ei ulykkeligt, som ei forsmaaes. Jeg stoler sikkert paa en tilkommende Lykkaligbed hos Freia; og paa Dødens raske Vinger iler jeg til hendes Folkvangur. Jeg vil ikke lade mit unge Blod udsuge af Aarenes krybende Igler, for at finde Ro. Jeg vil ønske og døe. Jeg veed vist, at i en heel Levetid fandt jeg ikke denne Salighed igien. Intet Øieblik vilde komme, i hvilket Døden blev mig en Vellyst, som nu. Og da der nu tilbyder sig en Leilighed, at jeg kan redde en andens Liv med min forud-

beſtemte Død, hvi ſkulde jeg da ikke gribe den? Ill af Dit Fængſel! Og naar Du igien kryſtes af Din Møes hvide Arme, tænk da paa Hrane, hin Skiald, hvis Aſte hviler i forten Muld i den danſke Bøgeſkov.

Da Skalk ſaae, at intet kunde bevæge Hrane fra ſit Forſæt, omfavnede han ham, og modtog den Redning, der tilbødes. Ved Døren kaldte Hrane ham tilbage og ſagde: Kun endnu eet! Lov mig, at Du ikke vil hævne Dig paa Hroar, og at Du vil være hans troe Skattekonge, naar Du kommer tilbage! — Dette ſvor den vendiſke Drot ved ſin Gud Svantevits tredobbelte Hoveder. Dørvogterne lode ham gaae, da de ſaae ham i Hranes Klæder. Fiſkeren vinkede venligt til ham langtfra, da han ſaae ham ſtige i ſin Baad. Og ſom det nu ſtundom ſkeer, at den onde Skiæbne pludſelig vender ſig til Held, ſaa gik det ogſaa her; thi Skalk ſeilede i ſin Baad med god Bør, traf tilfældigviis paa Havet et vendiſk Skib, og inden faa Dage favnede han ſin Brud igien i ſit Rige. —

Tolvte Kapitel.

Hvo der blev offret.

Næſte Morgen i Dagbrækningen beredte Goderne ſig til det hellige Tog, hvormed de vilde indvie Offerdagen. I den tykkeſte Deel af Leireſkoven var Gudernes Lund, med en Dam, tæt indeſluttet af Træer. Her var et Huus, hvor man forvarede Gudinden Friggas forgyldte Træbillede. Kun hvert femte Aar blev det ſat i en tildækket Vogn, der var forſpændt med Køer, og ſaaledes draget giennem Skoven. Derpaa blev Billedet vaſket i Dammen. Naar det var ſkeet, paaſtod man, at det talede nogle varslende Ord, ſom Goderne ſiden forkyndte Folket, til Held

eller Uheld; hvorpaa et Uhyre steg op af Dammen og opslugte Trællene, som havde tvættet Vognen og Billedet. I Kong Hroars Tid var denne Fest endnu ikke helligholdt; thi Kongen yndede den ikke, havde Medlidenhed med Trællene og mistænkte Goderne. Men nu var Løsenet givet til igien at sætte den hellige saalænge foragtede Gudsdyrkelse ind i sine Rettigheder.

Hroar, som tænkte paa næste Dags blodige Handling, kunde ikke sove den hele Nat. Han stod op; men som han nu, medens han klædte sig paa, saae ud over Isefiord, giennem den Laage, han havde aabnet, og Maanen skinnede, giennemfoer pludselig en Tanke hans Siæl, og han sattede et Anslag, som han strax besluttede at iværksætte. — Han vækkede derfor nogle af sine Kæmper, og spurgte dem hemmeligen, om de vilde hiælpe ham med at fuldføre en Bedrift? — Med Liv og Blod! var Svaret. — Jeg haaber ikke, det skal behøves, sagde Kongen; min Hensigt er at være hemmeligt Vidne til Trællenes Død i Lunden. Jeg vilde dog engang for alle gierne vide, hvad det er for et Uhyre, som sluger dem i Dammen, naar de have vasket Billedet.

Derpaa gik Konning Hroar, fulgt af nogle Kæmper, hen i Lunden, ad en hemmelig Gangsti. De tvende Vogtere, som Goderne havde henstillet der, kunde ikke hindre Kongen og hans Mænd Tilgangen. Man bandt dem Hænderne, kneblede dem og saaledes maatte de følge. Kongen og hans Mænd kom lykkelig om bag Gudehuset, hvor de stiulte sig i Krattet, nær ved Sivene, og droge deres Sværd; ventende Vognen, som endnu, omringet af den følgende Skare, var paa hin Side Skoven.

Efter nogen Tids Forløb kom Vognen langsomt indrullende paa den store Plads i Lunden. Ligesom Solen opsteg, saae man de hvide adstadige Køer komme dragende med Bræddekarmen. Goderne fulgte, ligeledes i hvide Klæder, med Ører paa Skuldrene og med Egeløv om Tindingerne. Ved Helligdommens Indgang holdtes Folket tilbage, og Ledet for det hellige Vilegiærde blev lukket.

Nu aabnede man Vognen, og udtog et stort, grovtudhugget

Træbilled, lueforgyldt, med to ſtore blaae Ædelſtene iſtedet for Øine. De blege, forfærdede Trælle maatte bære det ind i Krattet til Dammen. Med ſkiælvende Hænder toede de Billedet, og ſtirrede hen i Vandet med ængſtelige Blik efter Uhyret, ſom de ventede hvert Øieblik ſkulde ſluge dem. — Da traadte to unge Goder frem med Strikker i Hænderne. — Knæler! ſagde de, og beder til Thor, at han tager Eder til Trudvanger; thi nu er Eders Time kommen. — Trællene knælede. — I det ſamme kaſtede Goderne dem Strikkerne om Halſen, og vilde juſt drage Snorene ſammen, da i det ſamme Kong Hroar og hans Mænd ſprunge frem af Krattet; og — „Holder inde, Nidinger!“ raabte de med een Mund. Goderne ſkiælvede, da de ſaae Dankongen og hans Mænd bevæbnede. Denne Forfærdelſe førte han ſig til Nytte; han befriede Trællene og gav dem Vaaben. De rædde Goder turde ikke opløfte deres Øine mod Kongen; kun Løfde havde endnu ſaa meget Mod, at han vovede at nærme ſig og ſige: Forraad os ikke, Herre! Hvad vi foretage, er en gammel Skik, hævdet og ærværdiggiort af Aarhundreder. Vore Forfædre have øvet den før vi. Hver Gudsdyrkelſe har ſine egne Hemmeligheder; om Offeret ſluges af Uhyret eller paa anden Maade, er uvigtigt; nok, at Gudinden faaer ſit Offer. — Vel, det ſkal hun faae, raabte Hroar, med et frygteligt Blik paa Offergoden. I ere Løgnere og Gudsbeſpottere, og Du, ſom Ophavsmanden, ſkal undgiælde det. Modtag den ſamme Død af de Uſkyldiges Haand, ſom Du vilde berede dem! — Med diſſe Ord gav han Trællene et Vink; og idet Kongen vendte ſig, og gik nogle Skridt ind i Skoven, havde de allerede qvalt Overgoden med Strikkerne og kaſtet ham i Dammen. Derpaa kom Hroar tilbage og ſagde til de Forfærdede: Hvad der er ſkeet, bliver hemmeligt, ſaalænge det kan. Jeg ſkal ikke røbe Eder! Men fra nu af vil jeg ſelv være Overgode; og kun Lydighed kan tilbageholde den Straf, ſom I alle havde fortient. Følger mig til Offerlunden, at bringe Naade for Skalk. — Her har Uhyret ſlugt Løfde. Dette vide I! Dette haver I for Folket at ſige, hvis man ſpørger Eder.

Med disse Ord skyndte Kongen sig til Offerstedet, hvor der var stort Bulder og Opløb; thi istedet for den vendiske Skalk havde man fundet Hrane. Med faa Ord havde han forsvaret sin Handling, og stod nu rolig for at tage, hvad der fulgte paa. En besynderlig Stemning var i Folket; thi hvorvel man havde ønsket at offre Skalk, var der dog næsten ingen, som jo havde Medlidenhed med Skialden. Men man skiælvede for de ubøielige Goder. — Hvor forundret blev man ikke, da disse med en usædvanlig Mildhed vare de første til at undskylde Hrane. Han kunde selv ikke begribe sin Frelse. Men Goderne lode Folket stille sig ad og forkyndte, at Frigga havde befalet Naade for Skalk, da man vasfede hendes Billed i Dammen. Først da han var alene med Kongen, fik han Sammenhængen at vide.

Trettende Kapitel.

Skulde og Yrsa.

Den eneste Misfornøiede med denne Dags Begivenhed, var Skulde. Hun havde pyntet sig som til en Fest i sit Skarlagen, langt nedringet om Brystet og Nakken, for at tildrage sig de unge Kæmpers Blik. Tidlig om Morgenen havde hun allerede været tilstede, for at faae den bedste Plads tæt ved Retterstedet. Trællene havde raadet hende ikke at sidde saa nær, da hun let kunde besprøites af Offerets Blod. — O, det siger intet, var Svaret, derfor har jeg taget Rødt paa. Siden maatte Trællene fortælle hende, hvordan man bar sig ad. De svarede først, at det vilde hun jo faae at see, men Skulde klappede dem og tog Dem under Hagen, for at de skulde fortælle. — Bliver han saa afstraft paa Stenen? spurgte hun. — Ja, det forstaaer sig. — Binder I ham? — Naturligviis. — Og saa opridser Goden

ham Bugen med Steenkniven? — Hvad er det værd at tale om ſligt! ſagde Bødlerne. — Naar man kan gjøre det, kan man ogſaa tale derom, ſvarede Skulde. Skriger han ſaa? — Hvor kan jeg vide det? ſagde Trællen. Hvis han er en Helt, vil han ikke ſtrige. — Jo viſt, raabte Skulde heftig, maa han ſtrige og vende det Hvide i Øinene ud. — Trællen vendte ſig fra hende med Afſky og gik. — Hvilke Muldvarpe! ſagde Skulde. De bide i Blinde! Naar man engang er grum, maa man ogſaa have Fornøielſen deraf. Det er morſomt at tænke ſig disſe Kiødtrævler ſtiælve paa en ganſke uſædvanlig Maade. Og disſe Indvolde, de komme frem for Lyſet, ſom ellers vilde bleven beſtandig i Mørket, indtil Baalet fortærede dem, eller de i Graven forraadnede. Solen tænker viſt mindſt paa, at den i denne Morgenſtund ſtal ſtue Skalks violblaae Hierte.

Saaledes ſtod hun og talede, og mærkede ikke, at hun var ganſke alene paa Retterſtedet. Hun var bleven længer ſtaaende, hvis ikke en uſædvanlig bedøvende Duft havde ængſtet hende. — Hvad er dette? raabte hun. — Dette er den ſtore Valmuekrands, var Svaret, ſom ſkal ſlynges om Offerſtenen. — Hu, hvor den lugter bedøvende, raabte Skulde. Hvad har I dog for nogle Biørnenerver, at I kunne taale denne Lugt. — Jeg faaer ondt. — Det fortner for mine Øine! — I det ſamme tumlede hun hen paa Jorden, og rev ſin Haand tilblods paa Offerſtenen. Da gav hun ſig til at ſukke og græde; beklagede ſin ſkiønne, lille Haand, ſin fine, hvide Hud; vaandede ſig over Smerten, blegnede ved at ſee ſit eget Blod; og det var førſt Tummelen og Folkets Sammenſtimlen ved Hroars Komme, ſom bragte hende til ſig ſelv igien.

Siden hint Øieblik forbittret paa Hrane, var denne Forandring hende ſaameget kiærkomnere. Hun paaſtod, at man endelig maatte offre ham i Skalks Sted, iſær ſiden han ſelv ønſkede det. Men Kongens og Kæmpernes Mellemkomſt giorde alle hendes blodige Forſæt til intet, og hun gik bedrøvet til ſit Jomfrubuur, hvor hun i ſin Forbittrelſe dreiede Halſen om paa ſin kiæreſte Sangfugl.

Yrsa, som søgte at undflye hin blodige Begivenhed, var
fferdagens Morgen gaaet ud til Vaulundur, for at høre,
dt han var med den Vævstol, han havde lovet at tømre
Vaulundur havde meget travlt med det blanke Harniſt
Søn, som om nogle Dage skulde reise til Kong Didrik i
imidlertid havde han dog faaet Vævstolen færdig, og gav
en Træl med, som kunde bære den hiem for hende. Paa
opholdt hun sig med Flid længe hos den gamle Ebba,
Fostermoder, som hun tidt besøgte, og som kunde synge
nde lystige og sørgelige Viser. Yrsa frygtede, hun skulde
for tidlig hiem, før det blodige Offer var fuldbragt, bød
for selv til Giæst hos den gamle Qvinde, som tog ven-
tod hende, og kunde ikke nok beundre den herlige Vævstol.
bad hende synge en Vise. Hun sagde: Jeg kan just en om
vstol; men den er sørgelig. Yrsa sagde: Det Sørgelige
nig bedst. Da satte Ebba sig ved sin Rok, lod Tenen
; og medens Yrsa i Tanker flættede en Krands af en over
Hoved nedhængende Egegviſt, sang Ebba:

Skiøn Asta mod udi Skoven gaaer;
Hun havde som Hørren saa guult et Haar,
Som Rosens Blad var den friske Kind,
Som Lilien var hun rank og trind.

Hun sørgede for sin Frovin kiær,
Thi han var dragen i Ledingsfærd,
Var seilet i Viking fra sin Mø,
Med Konning Humble til Ørkenøe.

Og hvor ung Jomfruen gik eller stod,
Der tænkte hun kun paa Drab og Blod.
Naar Hiertet først har en Beiler kiær,
Da savner man Alt, er han ei nær.

Skiøn Aſta ganger en Aftenſtund
Alt ubi grønnen Eſpelund;
Hun ſætter ſig med et bange Sind
Ved Elverhøien med Graad paa Kind.

Da ſtiller Torven ſig hurtigt ad,
Det klinger i Jorden, hvor Jomfruen ſad;
Ved Høien ſtuer hun Piger tre
At væve Linet, ſom Vinterſnee.

Af røden Guld monne Vævſtolen ſtaae.
De bandſe, medens de Væven ſlaae.
Een ſynger om Død, een ſynger om Liv.
Det klinger ſom ſtummende Bølger i Siv.

De række hende den Væv paa Stand,
Og ſvinde ſom Bobler paa Kildevand.
Da hyler det fiernt i hulen Luur,
Og Jomfruen gaaer til ſit Jomfrubuur;

Og væver ſaa flittigt og ſaa tidt
Et Lagen, ſom Kirſebærblomſtret hvidt.
Men da hun havde fuldendt ſit Værk,
Da var det nok til en Dødningeſærk.

De Helte komme fra Seir og Krig,
Og bringe paa Skioldet Frovins Liig.
Da ſligt erfared den Lilievaand,
Hun ſyede ham Skiorten med egen Haand.

Og da hun giorde det ſidſte Sting,
Da dreied ſig Buret for Øiet omkring;
Den kolde Sved af Panden udſprak,
Thi Kummeren hendes Hierte ſtak.

Nu ligger stiøn Asta med sin Helt
Alt under Bøgenes Sommertelt.
Der væve de Ellepiger og leer,
Mens Maanen paa dem fra Skyen seer!

Da Ebba havde endt sin Sang, var ogsaa Yrsa færdig med sin Egekrands, og sagde: Den skal Hrane have, han synger trøsteligere Viser end Du.

Ved Buret mødte hun Skulde, som fortalte, hvad der var sket, med megen Tilsætning, for at ængste Yrsa. Tænk, hvilken adelmodig Helt Hrane er, sagde hun, han har opoffret sig for Skalk, og udstod sin Død med største Standhaftighed. — Er han død? raabte Yrsa. — Ja, det forstaaer sig, jeg har jo selv seet ham bløde paa Offerstenen. Har Du Lyst til at see ham endnu engang, saa gak ud med mig i Skoven i Nat. Der hænger han paa Egegrene, lang og stiv, i det deilige Maanestin. Vi ville skadbre lidt med ham, og spørge ham, hvorledes han har det hos Freia; thi der troede han vist og sandt, han skulde hen. Jeg har længe ønsket at vide noget om Livet efter Døden, og Hrane er vist saa god at sige os det; især naar Du beder ham derom. Hvad gior han ikke for Din Skyld. — Yrsa var nær sunken i Afmagt. Skuldes Skoggerlatter bragte hende til sig selv igien. Hun slog Øinene op, og fandt sig i Hranes Arme. — See her er han, raabte Skulde. Jeg har manet ham, som Hervor manede Angantyr. Spørg ham nu selv! Er det ikke sødt at døe, naar man elsker? Det vil ret glæde mig at høre. Jeg havde altid tænkt, at naar det var forbi, saa var det forbi, saa laa man i den sorte, fugtige, kolde Jord, og blev fortæret af Orme og Rotter; men nu veed jeg bedre Besked. — Dermed lo hun og gik sin Vei.

Besteden fortalte Hrane Fyrstinden, hvad skeet var. Da han havde endt, rakte hun ham Egekrandsen, som hun endnu havde i sin Haand, og sagde med et ubeskriveligt Blik: Naar man er stærk nok til at opoffre sit Liv for andre, behøver man

ikke at frygte for sig selv. Bliv hos os! Min Broder Hroar har Fiender nok; hans bedste Venner maae ikke forlade ham.

Fiortende Kapitel.

Vidrik Vaulundursøn reiser paa Eventyr; Kongen formaner ham.

Nogle Dage derefter holdt Vidrik Vaulundursøn i Kongsgaarden paa en stor bruun, glindsende Hingst; han var klædt i et blankt Harnisk. Ved sin Side havde han Sværdet Mimunger, og i Skioldet var malet Hammer og Tang, med sorte og røde Farver. — Vaulundur bragte selv sin Søn ind i Hallen for Kongen til Afsked. Da Vidrik stod for Høisædet og havde kysset Kongens Haand, sagde Hroar:

Min Søn! Vid er Behov for Den, som langt omreiser! Hiemme taales meget; men til Spot bliver Taaben blandt Fremmede. Viis er kun Den, som Veie kiender, og hvis Forstand har lært at udforske hvert et Hierte. Bedre Byrde bringer Du ei tilbage med, end Viisdom. Forglemmelsens Heire hedder den Fugl, som svæver over Ølhornet, den stiæler Folks Forstand; det var den, som forførte Odin i Bierget hos Gunlød. Ingen kalder Dig uhøflig for Du gaaer tidlig tilsengs; men stirr ei heller som en Taabe, naar Du kommer til Giæstebud. Den, som tier og muler og kun svælger, hvad der sættes ham for, har en ringe Agtelse. Vogt Dig for Fraadseri ved de Riges Borde! Hiordene vide, naar de skulle gaae fra Marken, men uviis Mand veed aldrig Maalet for sin Bug. — Undres ikke ved Alt hvad Du seer, som om Du nylig var kommen af Svøbet; men smiil ei heller spodsk og stolt, som om Du vidste alting bedre. Kun usæl og ondhiertet Mand leer ad alt. Han begriber sidst, at

man spotter ham; han indseer ei, hvad der er ham vigtigst: sine egne Feil. — Forsag ikke, fordi Veien er lang at drage! Det er ikke Veien, der adskiller Menneskene: En lang Vei har jeg til min Fiende, skjøndt han er min Gienbo: til min Ven finder jeg Gienvei over salten Hav. Bliv ikke for længe paa eet Sted! Kiær vorder Kied, naar han dvæler for lang Tid i anden Mands Huus. Giør Dig ei til Træl af fremmed Naade! Eget Huus, skjøndt lidet, er bedre end fremmed Borg. To Gader, som Du malker i flettet Hytte, er bedre end Bøn. Sielden fandt jeg saa gavmild Mand, at han bortgav aldeles uden Egennytte, eller saa kied af Rigdom, at Løn for velgiort var ham leed. — Men Dine Venners Ven skal Du være, og deres Venners Ven. Men aldrig holde Du Venskab med Dine Venners Fiende; thi det var Svig mod Din sande Ven. Men har Du fundet en redelig Ven, da skal Du blande Dit Sind med hans, skifte Gaver med ham, og besøge ham tidt; thi med Riis og høit Græs bevoxes den Vei tilsidst, som ingen træder. — Mand er Mands Glæde! Mand af Mand vorder ved Tale kyndig! Det Træ visner, som staaer ene, naar det ei beskiærmes af Væg eller Planker. — Men vogt Dig for den falske Ven! Klarere end Ild skinner Fred i fem Nætter hos falske Venner; den siette Nat slukkes den, og Venskabet forgaaer. Meget kan Du dog ofte med Huldsalighed kiøbe for Lidet; for et halvt Brød og et halvt Bæger i rette Tid faaer Du en Ven. — Undres ikke, hvis der paa Din Vandring møder Dig Modgang og Brangvilligheb. Sorgen sover ei; snevre ere Folks Hierter; alle Mænd ere ei lige kloge, halv er kun hver en Alder. — Men den Mand lever lykkeligst, som meget veed. Dog kan ogsaa dette drives for vidt. Den, som kræver for meget af sig selv, kræver for meget af andre, og er sielden glad. — Ønsk aldrig at vide Din Skiæbne forud, saa kan Du sødeligst sove. — Hold Dig stedse vel toet og vel kiæmmet, naar Du rider til Kongshallen. For Skoe og Beenklæder skammer sig ingen Mand; eller fordi hans Hest ei altid er saa god; naar kun Linklæderne ere hvide, og hans Haar falder ham velkiæmt om Skuldrene. Fulde

Kamre saae jeg tidt hos den Riges Sønner; nu gaae de Tiggergang. Rigdom er som Øieblik, den er af Venner ustadigst. — Bevar Din Hemmelighed! Meddeel den høist En, aldrig To; Alle vide, hvad Tre vide. — Det fornedrer Dig ei, paa ærlig Viis at giøre Dig Venner. Naar Ørnen kommer til Havet, snapper den og gaber; ligesaa en Mand, som har faa Forsvarere. — Ordsproget siger: I Blæst skal man Træ fælde, i Havblik roe paa Havet, i Mørke med Mø tale; mange ere Dagens Øine. Med Skib skal man Fisk fange; Skiold er til Forsvar, Sværdet til Hug, Mø til at kysse. Men vogt Dig for Frillerne! Paa et omvæltende Hiul bleve deres Hierter dannede, Svig lagt i Brystet. I Sind og Tanke svæver Dig maaskee mangen Mø, som Du dog ei faaer til Hustru. Du gik bort, og troede Dig eie hendes Samtykke; Du kom igien — da vaagnede alle Kæmper og joge Dig bort ad vilden Sti, med Løgter og blanke Vaaben. — Forfør aldrig nogen anden Mands Hustru til mange Samtaler! Lad ei ond Mand vide Dine Feiltrin; af en Ildesindet vil Du aldrig nyde Tak for Dit gode Hierte. — Bryd ikke Venskabsbaand først med en Ven! Faa ere saa gode, at de ingen Feil have, eller saa slette, at de intet due. — Skiænd aldrig meer end tre Ord paa den, som er ringere end Du! Ofte viger den Bedre for den Slette; tier Du for ham, og Du bliver bestyldt for Banghed — alt næste Dag er hans Ord forsvundet og Folks Løgn giendrevet. Skift derfor sielden Ord med en ukyndig Abe! Troskab af Onde saaer Du ei for Dit gode Hierte, men god Mand vil elske Dig dobbelt og prise Dig. — Udlee aldrig graahærdet Mand, eller uforstandig Stakkel! Tidt er godt, hvad Gamle sige; tidt fra rynket Pande kommer kloge Ord, skiønbt han hænger med Hovedet. — Bevar Din Sundhed! Ild saae jeg brænde hos den unge Mand, ude stod Døden for Døren. Men værre dog end Sundhedens Tab være Dig et ondt Liv at leve. Døer Fæ, døer Frænder — Eet veed jeg, som aldrig døer: Dom over hver en Død. Gak nu med Guderne! —

Vidrik kysede atter Kongens Haand, takkede ham for sine

gode Raad, lovede at rette sig efter dem, og gik med sin Fader. — Efter Sædvane begyndte Kongens Fiender at mumle og holde sig op over den sladderagtige Formaning. Man begyndte allerede høit at spotte den, da Kongen var borte, indtil den gamle Offergode Ralf kom, tyssede paa dem og sagde: Tager Eder iagt for hvad I sige! — Hvad Kongen talde, er ikke hans egne Tanker, det er et Udtog af Odins Havamal.

Da de hørte, at det var Odins Havamal, taug alle stille, og saae paa hverandre.

Femtende Kapitel.

Kongen redder en Fugl, og den ham.

Da Hroar havde taget Afsked med Vidrik, gik han sin sædvanlige Vandring i Hledreskoven med Reigin Jarl. Paa Veien bad Reigin Kongen om at afskedige alle de Ildesindede. — Hroar svarede: Ingen undflyer sin Skiæbne. Ville mine Fiender mig ondt, kunde de vel træffe mig, naar de ere borte: List og Nidingsværk have en lang Arm. — Jeg beundrer Din Rolighed, sagde Reigin, og tilstaaer reent ud, at jeg ikke kunde være rolig i Dit Sted. — Hver har sin Tapperhed, svarede Kongen.

Medens de gik saaledes, hørte de Noget pibe ynkeligt i et Træ. — Det er en Fugl, sagde Reigin. — Den synger ikke, den giver sig, sagde Kongen. — Det saaer den, sagde Jarlen; nu have vi andet at tænke paa. — For Øieblikket intet bedre! svarede Kongen, og saae op i Træet. — Det er umuligt at komme den til Hiælp, vedblev Reigin, den sidder for høit. — Paa Wifils Øe har jeg lært at klavre i Træ, sagde Kongen, og er endnu ei saa gammel, at jeg har glemt det. — Der er ingen Grene lavt nede paa Stammen, sagde Jarlen. — Saa maa Du

løfte mig, raabte Hroar; jeg er kun en liden Mand, jeg er ikke tung at bære. — Men hvis Du nu faldt ned og slog Dig ihiel, sagde Jarlen, var det da ikke en evig Skam, at man skulde sige, Du havde mistet Livet over en Fugl? — Mange miste det for mindre, sagde Hroar. — Nu maatte den stive, stirsaarne Jarl løfte den lille, smidige Konge paa sine Skuldre; og derfra klavrede Hroar op i Træet, og vovede sig ud paa de yderste Grene.

Han kom lykkeligt ned med den lille Sidsken, der havde faaet Benet forklemt i en snever Træsprække. Den skal være mit Fosterbarn og Agnars Legekammerat, sagde Kongen, tog den hiem med sig, og Vaulundur maatte flætte den et smukt Buur. — Hvor barnagtigt! sagde nogle af de Kæmper, som vare Kongen troe, men misbilligede hans Handlemaade. I det Øieblik Ufred er for Døren og hans eget Liv i Fare, beskiæftiger han sig med en Fugl og sørger for den. Løber han ikke letsindig i sin egen Ulykke? Stakkels Hroar! Du falder sikkert som et Offer for Gudernes Hævn.

Imidlertid havde Hævnlysten ikke sovet. Hroars Fald var besluttet: han havde opdaget Gudernes Hemmelighed, havde deres Skiæbne i sin Haand. De havde hemmelig svoret hans Død. Ved Løfter og Trudsler havde man faaet de to Trælle, som opvartede Kongen i hans Sovekammer, paa sin Side. Ralf havde lovet dem Frihed og Eiendomme, hvis de hialp; i modsat Fald forsikkrede han dem, kunde de være vis paa, at de med det første vilde blive udvalgt til at tve Gudindens Billed i Lunden. Hvad dette vilde sige, vidste de. Saaledes havde man da en Dag, da Kongen var paa Jagt med sine Mænd, løsnet en Egebiælke under Loftet i Sovekammeret over hans Seng, og med Kunst atter faaet den til at hænge fast, saa at man oppe fra andet Stolværk kunde slippe den ved et Reb, og lade den falde. Udfaldet maatte blive, at Kongen vilde knuses paa sit Leie, og det Hele faae Udseendet af et ulykkeligt Tilfælde.

Kongen kom silde fra Jagt, var træt og gik tilsengs. Han havde ikke ligget længe, før han faldt i Søvn, og vilde udentvivl aldrig reist sig meer, dersom ikke den lille Fugl med sin Piben

havde vækket ham. Hroar reiste sig overende i Sengen, og da han havde fattet sig, mærkede han snart hvad det var. Han havde idag glemt at give Fuglen Vand og Æde, og i Aftes havde Trætheden overvældet ham, saa han heller ikke havde tænkt derpaa.

Neppe mærkede han hvad det var, før han sprang fra Leiet. — O Du arme Stakkel! — sagde han — frelste jeg Dit Liv, for at lade Dig sulte ihiel? Med disse Ord fyldte han Bægeret, gjød Vand deri, og hældede Frø i Lædbiken med de tre smaa Huller. — Da styrtede Bjælken med stort Bulder fra Loftet paa Sengen, og slog den flad ned til Jorden. — Stor Tummel blev paa Kongsgaarden. Kæmperne vaagnede, grebe deres Vaaben og ilede til Kongens Sovekammer. De rædde Trælle kom med Kjærter i skjælvende Hænder. — Han er dræbt, raabte man; Kongen er sønderknust. — Men Hroar stod usadt smilende med Fugleburet i Haand og raabte dem imøde: Frygter ikke, mine Venner! Guderne have holdt deres Haand over mig.

Da Reigin hørte, hvorledes alt var tilgaaet, saae, hvorledes Bjælken var falden, og hvad der havde reddet Kongen, stod han længe maalløs. Derpaa fæstede han sine Øine paa Kongen og sagde: Nu skal jeg herefter aldrig tvivle meer om et guddommeligt Forsyn. — Hroar smilte mildt, og sagde: Der kan Du see, Reigin, man skal ikke foragte Smaafolk! Kan Konge redde Fugl, saa kan Fugl ogsaa redde Konge.

Sextende Kapitel.

Hrolf fødes.

Nu stundede Vinteren til; men i kort Tid tildrog sig meget, som bragte Hroarskildes Indbyggere til at glemme Is og Snee.

Thi først forraadte en af Trællene Ralf og de andre God
Reigin Jarl. Denne meddeelte strax Kongen det, og det va
en hemmelig Flugt (som Kongen dog vidste og gierne kunde
forhindret), der reddede Nidingerne. Men nu var Konge
saa sine værste Fiender qvit. — Inden Søen endnu lagl
kom der en Herold fra Kong Skalk i Venden med d
Skat, og med den ærlige Forsikkring, at fra nu af skuld
vendiske Konge aldrig ophøre at være Hroar lydig og tro,
han vilde opgive Hævnen. Dette Budskab giorde stor Vir
Uden Sværdslag var et tappert, opbragt Folk bragt til Lyd
og for denne Lykke takkede man Hranes Høimod. Alle vare
taksyldige, men kun faa taknemmelige.

Hen ad Forgaret fødte Yrsa et deiligt Svendbarn,
og fuldvægtigt, som Kong Hroar døbte ved Kilden, og gav
efter Gudindens Bud, Navnet Hrolf. Hranes største Fori
var nu at lege med dette skionne Barn. Det lod, som i
hans Ømhed for Moderen var gaaet over paa Barnet.

Ogsaa Skulde morede det at lege med den lille Hrolf,
hendes Glæde var af en anden Art; thi hun spasede med
som med en Dukke, spottede og ynkede hans spæde Alder.
saa morede hun sig med at prøve allehaande forvovne Ting
ham, saa at man var bange for at lade hende være ene
Barnet. Engang havde hun faaet ham op paa et Bord
han var vist faldet ned, hvis ikke Moderen var sprunget i
havde grebet ham. En andengang havde Skulde givet ha
saa stort Stykke Æble i Munden, at han var nær ved at qv
Skiøndt hun nu med Taarer og Eder forsikkrede, at hun
uskyldig, havde man hende dog mistænkt for, at hun giorde
af Ondskab. Men endnu en anden Begivenhed bidrog t
Yrsa aldrig mere lod hende være ene med Drengen. Thi
gang, da hun saa inderlig havde bedet om at maatte
ham i Yrsas Fraværelse, og Moderen havde tilladt det med
Betingelse, at en Tærne skulde være nærværende, kunde Yrsa
ikke kiende sit Barn igien, da hun kom tilbage. Det lignede
den lille Hrolf, men var dog ikke ham. Da Yrsa n

ørste Angst kaldte paa Tærnen, og denne sagde, at hun kun avde været et kort Øjeblik borte for Skulde, at hun strax var ommen tilbage, og at Barnet sov roligt, — var Ursa utrøstelig. Hun lod Skulde kalde og raabte hende imøde: Det er ikke mit Barn! Hvor har Du giort af min Rolf? — O, svarede Skulde ed et koldt Smil, det er umuligt, det er en Drøm. Troer Du ogsaa paa Drømme? — Hvilken Drøm? Tal, Ulykkalige! aabte Moderen. — Nu, jeg tænkte, Du havde ligesaadan en Drøm, som jeg, sagde Skulde. Jeg sad og vuggede Barnet i usmørke, og havde just sendt Tærnen efter Mælk, da overfaldt ig en forunderlig Søvnighed. Om jeg ret sov eller vaagede an jeg ikke sige, men det veed jeg, at der kom en bleg Kone nd ad Døren, med grønne Haar, ligesom Siv, og en skællet iskehale stak hende frem bag Skjørteslæbet. Hun sagde: Jeg er Din Moder Tangkiær, og kommer for at hente det lidet Utyske, om vil gjøre Dig Kronen stridig; thi Du est Kong Helges ørste Barn; og Du og Din Husbond skulle nyde Riget. erpaa tog hun Drengen af Vuggen og lagde en anden istedet; ud af Kammeret, men vendte sig om i Døren og stirrede t paa Barnet. Da vaagnede jeg. Drengen laa ganske rolig uggen, og da Tærnen kom ind, drak han Mælk som sædvan- Det har altsaa blot været en Drøm. Min Moder var en Fiskerpige; Havfruer gives der ikke; Drengen ligger i Vug- alle smaa Børn ligne hverandre. Slaa Du Dit Sind o! der er ikke noget i den hele Sag. — Nei, raabte Ursa e, i det hun som en Løvinde greb den smilende Løgnerske ben, — Du lyver, Svartalf! giv mig mit Barn!

nder denne Begivenhed vandrede Hrane trøstig og munter n langs ad Fiorden, med sin Bue under Armen. Hans havde opklaret sig, han begyndte at haabe. Nu var dt; efter denne Fødsel var Ursa igien at betragte som ane havde giort Riget væsenlige Tienester. Hroar yn- høit; han kunde haabe at faae et Næs at bestyre; da byde Ursa sin Haand, og det kom kun an paa at endes Griller. Hvis hun elsker mig, vil det ikke være

vanſkeligt, tænkte han; dog, maaſkee er det blot Medlidenhed og Venſkab hun føler. Men ſaa bliver jeg dog hendes Ven. Jeg er vis paa, hun ægter ingen anden. Skee hvad der vil, nu er jeg lykkelig! Med diſſe Tanker hævede han ſine Øine, og en deilig, ſtor, ſneehvid Søfugl, hvis Lige han aldrig havde ſeet, hævede ſig fra Havet og ſvævede over ham. Hrane fik Lyſt til at ſkyde den, men den fløi for høit. Dog, da den ſvævede ligeſaa langſomt ſom høit, haabede han, at den maaſkee ſkulde dale ned et Sted, og fulgte den. Fuglen fløi i ſtore Krebſe over hans Isſe, og lokkede ham gjennem Krat og Tiørn, over Sumper og Enge, indtil den endelig ſank ned i en Moſe mellem Siv. Gjennem diſſe Blade kunde Hrane tydeligt ſee det Sneehvide bevæge ſig. Han havde allerede lagt Pil paa Bueſtrængen, da det forekom ham, ſom om han hørte et ſpædt Barn græde. Hurtig kaſtede han Buen, bandt ſig et Par brede Brætter under Fødderne, og vadede ud, hvor Lyden kom fra. — Hvad ſkildrer hans Forundring og Beſtyrtelſe, da han fandt den lille Hrolf, indſvøbt i ſneehvidt Vadmel, ligge der mellem Sivene! Det var paa ham, han havde ſigtet. Med Kys og ſit Aandedræt varmede Hrane Barnet, vuggede det i ſine Hænder, og tildækkede det med ſin Kaabe. Nu ilede han hiem, aabnede Døren, og rakte Barnet til den fortvivlede Moder, juſt ſom hun i ſin Smertes Raſeri havde anfaldet Skulde.

Saaledes forvandler den ſtarke, ſkiærende Isſkorpe ſig til riſlende Bølge ved Foraarsſtraalen, ſom Ydſas vilde Fortvivlelſe til ſød Veemod, da hun kiendte ſit Barn igien. Ja det er ham, raabte hun, jeg ſeer det velſignede lille Anſigt; jeg kiender hans Negle, de ſmaa Fingre, Munden, Øinene, Pletten paa hans Hals! — Fandt Du ham i Riiskiæret? raabte Skulde, da Hrane havde fortalt ſit Eventyr. — Ja, ſvarede han; jammerligen hendkaſtet. Jeg havde ondt ved at naae ham, uden ſelv at ſynke. — Riiskiær og Havfruer, ſagde Skulde, have noget tilfælles. Jeg veed ikke, hvad jeg ſkal troe! Men glæd Eder nu, nu have I ham!

Da Kong Hroar hørte denne Begivenhed, blev han meget

fortørnet. Han besluttede at komme efter Sagens Sammenhæng; og stolende, ligesom hiin vise Konge i Østerland, paa, at Moderfølelsens Funke dog sielden aldeles uddøer, befalede han, at man skulde dræbe det i Vuggen fundne fremmede Barn, hvis Moderen ikke meldte sig. — Dette virkede. En ung, bleg Bondekone traadte for Kongen, og bad om at maatte tale med ham i Eenrum. Her tilstod hun, at en fremmed, tilsløret Qvinde havde forført hende til dette Skridt, og givet hende Haab om at hendes Søn engang skulde vorde Leirekonge. Kongen lod Konen sætte i Forvaring for Livstid, og lod Sagen neddysse. Kun indviede han Yrsa og Hrane i Hemmeligheden. Han lod Skulde kalde, forsikkrede hende, at han kiendte alle hendes Ranker; at det kun var en aabenhiertig Tilstaaelse, der kunde frelse hende. Men hun nægtede alting med den største Heftighed, svor de gyseligste Eder paa, at det ei var hende, at hun var uskyldig, og raabte med Taarer, at man ikke burde pine hende med slige nedrige Bestyldninger, men lade hende være med Fred. — Formodentlig, sagde hun, var det min Moder, som aabenbarede sig i Drømme for mig, der ogsaa har forført Bondekonen En Spefugl lokkede Hrane til at sigte efter Barnet med sin Pil; dette har vel atter været Tangkiær. — Hvis det nu er løbet lykkeligt af, og Eders Guder ere stærkere end hun, saa maae I takke dem fromt; men ikke gjøre Eder uværdige til denne Lykke, ved at anklage og forhaane en uskyldig Mø, der veed sig aldeles feilfri. —

Hun har Overtroen paa sin Side, sagde Hroar, da han var ene med Yrsa og Hrane. Vi kunne ikke straffe hende af flere Grunde. Alt hvad vi kunne, er at bevogte hende, og aldrig lade hende komme til Barnet. Hvi er dog denne Ondskabsfulde min Broderdatter!

Da Hroar var borte, stirrede Hrane stivt hen for sig. Hvad tænker Du paa? spurgte Yrsa. — Det er dog en sælsom Begivenhed, sagde han. Den er tildækket med et forunderligt Slør! — Hvo veed!

Det tænkte jeg nok, sagde Yrsa smilende; giv Skialden et Valg mellem det Naturlige og Overnaturlige, saa vælger han

det ſidſte. — Det var dog ſaare ſælſomt med den hvide Sefugl! ſagde Hrane, ryſtende paa Hovedet.

Syttende Kapitel.

Ragnvald og Hrane.

I al den Tid havde Ragnvald været borte, for at beſøge ſine Frænder i Jylland.

Da han kom til Hroarskilde igien, og hørte, at Kongen Kongen havde belønnet Hrane ligeſaa høit ſom ham, at Hrane ſtod i ſtor Yndeſt hos Hroar og Yrſa, at Folket beundrede ham for hans Vovefykke med Skalk, blev Ragnvald ſaa bleg ſom et Liig, og Misundelſen begyndte at fortære hans Indvolde.

Hrane var meget lykkelig. Han ſad ofte hos Yrſa, naar hun havde den lille Hrolf paa Skiødet. Alle ſine Kiærtegn viſte han da Barnet, og dette beroligede den ſtiønne Moder. — Yrſa lignede atter en deilig Jomfru. Hun var endogſaa ſmukkere end før, thi hun var bleven lidt fyldigere, med den ſamme blomſtrende Friſkhed. Moderglæden havde giort hendes ſmilende Læber yndigere, opklaret hendes Pande, og forjaget den ſidſte Skygge af gyſelig Erindring fra hendes Bryn. Hun var ikke længer bange for at være ene med Hrane, naar hun havde Hrolf paa ſit Skiød, og de vare dog ene. Da blev der talet om Hrolfs Opdragelſe, om hvad Hrane ſkulde lære ham; da trykte hun undertiden i ſin Glæde Skialdens Haand, og han kyſſede hendes.

Dette var nok for Ragnvald, Skulde og deres Venner, til at udſprede fæle Rygter. De kom for Kongens Øren, og ſkiønt han ikke troede dem, bragte det ham dog til at blive ved ſit førſte Forſæt, at ſtille Hrane fra Yrſa; dertil raadte ogſaa Regin Jarl.

Aldrig saasnart havde Ragnvald faaet dette at vide, før han gik til Kongen, og ved hyklet Godmodighed, i det han forsikkrede, hvor ondt det gjorde ham for Hrane, og hvor overbeviist han var om hans Uskyldighed, bragte han det til, at Kongen overdrog Ragnvald at forkynde Skialden sit Ønske. Dette skete i den falske Formodning, at Ragnvald nu var Hranes Ven, og at han som Skiald og mildtfølende Menneske paa den klogeste og skaansomste Maade skulde sige sin Staldbroder Kongens Mening. At Kongen vilde gjøre Hrane til Høvding i Vensyssel, fortaug han Ragnvald; det besluttede han selv at sige ham.

Saaledes udrustet kom Ragnvald en Aften til Hrane, og for ret at nyde sin Hævn, lod han sig i Førstningen ikke mærke med noget, men lod blot, som om han kom for at gjøre Besøg. Hrane, som troede, at Ragnvald vilde forlige sig med ham, og selv var af det forsonligste Sind, blev saare glad. Han trykkede den falske Ven til sit Bryst, og forsikkrede, at, der ikke kunde times ham større Lykke, end at Ragnvald vilde være hans Ven. — Ragnvald sagde: Vi ville slet ikke mere tale om hiin Tvist, men drikke Forlig, og lade som om intet var hændet. — Herligt! raabte Hrane; vi ville tage Mad og Drikke med, og gaae ud sammen i det lille Skovhuus; der ville vi, som ærlige Skialde, drikke Broderskab. — Du taler mig ud af Hiertet, svarede Ragnvald. — Moder, raabte Hrane, pak den lille røgede Skinke i Madkurven, giv os et stort Sigtebrød med, og fyld den brune Dunk med Mundgodt. Jeg gaaer ud i Skoven med Ragnvald. Vi ere blevne gode Venner; Du maa ikke være vred paa ham. — Moderen maalte Ragnvald med et giennemborende Blik; derpaa tog hun Hrane til en Side og sagde: Tro ham ei! han mener det ikke ærligt; det kan jeg see paa det tvungne Smiil og det forlegne Øie. — Moder, sagde Hrane, vær ikke mistænkelig. Ragnvald har giort det første Skridt, giorde jeg ikke det andet, hvo var da Fornærmeren? — — Tag da i det mindste Dit Sværd ved Siden; han har sit. — Det maa da være for Stadsens Skyld, sagde Hrane leende, og bandt sit Sværd ved Beltet. — Den gamle Moder rystede paa Hovedet; Hrane kysede hende

og sagde: Hils min Fader; jeg kommer snart igien! — Moderen bad Trællen, som bar Levnetsmidlerne, at holde et Øie med dem, og stirrede bekymret efter Hrane, indtil han dreiede om Hiørnet. Da drog hun et dybt Suk, og gik langsomt ind i Huset.

I Skovhytten dækkede Trællen Bordet, medens de to Skialde fornøiede sig i det Grønne. — Naar man seer, hvor herligt alting spirer og trives, raabte Hrane, kan man da andet end beklage, at Menneskene med deres Særheder saa tidt forbittre sig selv det ædle Liv? — Men, blev han ved, da han mærkede, at denne Tale mishagede Ragnvald, der maa ogsaa være Storm og Uveir i Naturen. Det er Sluden, som ret lader os skiønne paa den klare Foraarsdag.

Derpaa gik de ind, satte sig tilbords, og lode Øllet smage sig. Men en ærlig Runs stifter kun godt mellem ærlige Venner. Kraften i Suttungs Drik har samme Virkning paa Hiertet, som Riimfrosten paa Ruderne: den viser de forhen skrevne Ord, som man troede udslettede, tydeligt igien. Alt som de drak, blev Hrane mere aabenhiertig, og kostede det Ragnvald mere at være beskeden. — Talen kom snart paa Skialdekunsten, og Ragnvald sagde: Der er ingen Tvivl om, kolde Hrane, at Du har stort Nemme, at Ydun har ladet Dig nyde mange af sine Æbler, men mig tykkes, at Du paa den seneste Tid mere ynder hende, end hendes Husbond, den skiæggede Bragi. Du betiener Dig af det sydlige Riim. Hvi forkaster Du vore gamle Sange, vore Riimbogstaver? — Hrane: Disse gamle Ovad forekomme mig som smukke Jistapper, hvorpaa Solen straaler, og hvorigiennem den farvet bryder sig. De ere mig hellige Levninger fra en forsvunden Tid. Een og anden Gang kan en Sang vinde, ved at digtes paa slig Viis; men, i det Hele taget, duer det ikke. — — Ei, ei! sagde Ragnvald, nuomstunder vil Ægget lære Hønen. — Hønen er død, svarede Hrane leende, nu er Ægget selv Høne, og forsvarer sig blot mod en anden Høne. Skialden bør stedse kæmpe for Natur og Sandhed, forbinde Kraft med Viisdom. Han maa hverken være Jette eller Dværg. — Han skal

da vel være Gud! skurgte Ragnvald spodsk. — Nei, han skal være Menneske, sagde Hrane.

Og naar Du nu vidste, hvor jeg foragter denne Tænkemaade! raabte Ragnvald. Vent aldrig at komme i Valhal paa Bænk hos Odin, Du Vantro! eller til Thor, gjennem de klingende Kobberporte; Du, som i Dit Hjerte spotter Guderne, og tvivler om deres Tilværelse! — Nei, sagde Hrane med et klart Blik til Himmelen, jeg tvivler ikke om Alfader i Gimle. — Og kun ved dette taagede, vaklende Billed hænger Du? — Nei, sagde Hrane med Eftertryk, jeg troer ogsaa, at Vagnhofte er til, den vilde, skelende, drukne Jothun, der gaaer hærjende gjennem Verden med sit krumme Sværd. — Det er Din Gud! raabte Ragnvald snysende. Vild, Forræder, vi kiende Dig. Ogsaa Freia er Din Gudinde; det vil sige: ikke Freia i Folkvangur, de lyse Alfers Asynie, men hende, som Skialden i sin Nidvise omtaler ved Ægirs Giæstebud, værdig til Lokes Forhaanelse. Men Din Time er kommen! Du skal ikke længere fordærve Folket ved Dine Hykleqvad, ikke mere forstyrre nordisk Ærbarhed, med Læsten for en svag Fyrstinde. Kongen forviser Dig, ved mig, Landet, inden otte Dage! See, til Bevis derpaa, hans Ring, som han har betroet mig. Derfor var det, jeg kom! Derfor var det, jeg bedaarede Din Eenfold til at troe, jeg meente Dig det godt. Derfor lod jeg Dig sladdre, for ved Dine Taler at egges, og for at give Dig Stødet føleligst i rette Øieblik. Gak nu, som en elendig Usling, til fremmed Land, og lær at hykle Fromhed af Dine Munke, som et Skalkefiul for Dine Laster!

Nu, gode Thor, raabte Hrane, i det han drog sit Sværd, anraaber jeg Dig! — Drag Din Glavind, Bagvasker! Du fortiener ingen flere Ord.

Trællen, som troede at have forladt Skialdene i bedste Forstaaelse, kom for silde. Forfærdet ved at høre Sværdene klirre, aabnede han Døren. — Hrane svømmede i sit Blod. — Ragnvald tørrede sit Sværd af, stak det i Balgen, og sagde med tvungen Koldsindighed: Han overfaldt mig, jeg var nødt til at forsvare mig. — Det er sandt, sagde Hrane. Bær mig hiem

paa Dine Skuldre, Leif! Men bind mig først dette Klæde om mit Saar. Den forskrækkede Træl gjorde, hvad hans Herre befalede ham; Ragnvald aabnede sagte Døren, og sneg sig bort.

Attende Kapitel.

Hranes Død.

Hranes Forældre sadde og talede med hinanden ved Hyttedøren. Siden hin Dag, da Kongen havde været hos dem og foræret Hrane sin Ring, havde Faderen forandret sin Opførsel mod Sønnen; der var falden ham et Slør fra Øinene. Selv følte han ikke meget for Skialdekunsten, og forstod sig ikke synderligt derpaa. Han agtede den, som noget han havde hørt skulde opflamme Hjerterne til Mod og Glæde; men Sigurd var et af disse legemskraftige Mennesker uden megen Aand. Naturens Skjønheder henrøve ham ikke; han kiendte vel ægteskabelig Hengivenhed, men Elskov havde han aldrig kiendt. Sigurd var aldrig ret ulykkelig, men heller aldrig ret lykkelig. Naar han ikke kunde stride, jage eller arbeide, var hans Hjerte tomt, hans Tanker havde ingen Gjenstand. Indbildningskraftens Himmel var lukket for ham. Men han var en ærlig, djærv, trofast Mand, og med et stille, roligt Blik sad han da gjerne i Hytten og flettede paa sine Vaaben eller sine Markredskaber.

Skjelden er et Hjerte saa koldt, at det ikke føler Faderkjærlighed, og den havde Sigurd for sin Søn. Men han saae saa mange forfængelige Ynglinger befatte sig med Skialdekunsten, at han begyndte at anse den som et Slags Børnelæg og Tidsspilde, der gjorde Udøverne mere Skam end Ære. Hans Stolthed vilde, at Hrane skulde udmærke sig paa en værdig Maade; og han ærgrede sig over, at det, efter hans Mening, ikke var

feet. Men da han mærkede, hvor aldeles han havde bedraget sig, da var den samme Stolthed atter Aarsag i, at han af ganske Hierte fik Sønnen kiær; fra den Tid af var Hrane hans Diesteen.

Moderen betroede Faderen sin Frygt, og Faderen, som ikke vidste hvad Frygt var, sad paa sin sædvanlige Maade i et godlidende Kiævleri med hende; thi deri fandt han sin meste Tidsfordriv, naar de vare ene. — Du skulde seet ham, denne Ragnvald, sagde hun; Du vilde sandet med mig. — Sande med Dig i at Ragnvald er en slet Karl? sagde Faderen; det vilde Du let faaet mig til. Jeg har for længe siden mærket, at det hele høie Sprog han taler er Praleri og Hykleri. Men skulde Hrane frygte for en Giæk? — Ak, nu sidde de i Skovhuset og drikke; hvo veed hvad der kan hændes! Det ene Ord giver let det andet. Hrane taaler ikke meget Øl, og mindre Fornærmelser. — Gid Hel ramme ham, hvis han taalte dem, sagde Faderen. Vilde Du heller ønske, Din Søn var en Niding? — Nei! men Klogskaben, Fader! — Lad Snogen krybe og vride sig, raabte Sigurd: Biørnen springer bus paa. — Og bliver ofte skudt! sukkede Svasa. — Saa falder den hæderligt, sagde Sigurd.

Under denne Samtale vendte de Dinene hen imod Skoven, og saae, at der stimlede en Mængde Mennesker ud derfra. To Mænd bragte Hrane blodig paa en Baare.

Naar et Menneske pludselig falder i Vandet, er han kun bestiæftiget med sin Redning, og tænker ikke paa sin Livsfare; saaledes bragte ogsaa Synet af den blødende Søn de Gamle til at glemme alt andet end hans Frelse. De skyndte sig kun med at faae Hrane bragt paa sit Leie; og medens hans Fader stødte Urter og blandte dem med Honning, for at lave Salve, tilberedte Moderen Bindslerne. De opdagede snart de dybe Saar. Han blev forbunden og Moderen besprængte ham med koldt Vand. Nu slog han Dinene op; og da han saae hvor han var, og man havde fortalt ham alle Omstændigheder, sukkede han og sagde: Ja saaledes er det tilgaaet! Derpaa betragtede han Stedet hvor han var saaret, følte derpaa med Haanden, og sagde

med et trøsteligt Blik paa Moderen: Vær rolig! det er ikke farligt. — Den gamle Svafa lod sig trøste, Sværmen gik bort og Hrane fik Ro.

Henimod Aften kom Hroar med Yrsa, for at see til ham. Man havde sagt dem, at han var let saaret af Ragnvald i Tvekamp. Den Syge sov, da de kom; de gamle Forældre ginge tause frem og tilbage udenfor Hytten. For at opmuntre dem satte Hroar sig paa Bænken, og gav sig i Samtale med dem. — Yrsa gik ind i Stuen, stod ved Hranes Leie, betragtede længe hans blege, skjønne Ansigt, sukkede dybt, lagde Haanden paa sit Hierte og saae til Himlen. Derpaa fremtog hun sit lille Fiskenæt, satte sig, og begyndte at kniple. Alt som hun arbeidede, saae hun af og til hen paa Hrane, og blev ganske forskrækket, da hun mærkede, at han med stive Øine og blussende Kinder betragtede hende.

Guder! sagde hun gysende, og lod Nættet falde. — Slipper Du Dit Næt, skjønne Havfru? sagde Hrane med et vildt Smiil; er Du allerede vis paa Din Fangst? — Derpaa gned han sine Øine, og da han var kommen til sig selv igien vedblev han: Ak, skjønne Fyrstinde — tilgiv min Usnilde! Det var i Drømme. — O Hrane! sukkede Yrsa, staaer jeg saaledes for Din Indbildning? Hvad har jeg giort Dig imod? — Tilgiv en saaret Mand, sagde Hrane, som ikke er Herre over sine Feberdrømme. Indbildningen arbeider i sit Værksted, langt ud paa paa Natten, efterat den sovnige Forstand er gaaet til Hvile. Du har intet viist mig uden alt Godt; Guderne lønne Dig! — Yrsa: Hvorledes er det med Dig? — Hrane: Vel! jeg føler, at jeg faaer snart Fred. — Yrsa: Den har Du altid havt i Dit Hierte. — Hrane: Ikke ganske! „Liden Skalk over Naboens Giærde sprang, og stial en Urt, som i Græsset hang! men Rosen lod han staae!“ Det er intet Tyveri at plukke Markblomster, ikke sandt? De trædes dog ned alligevel. — Yrsa lagde sin Haand paa hans. — Den er veldannet! sagde Hrane. Den har Alfader Ære af. Kisl mine Læber et Øieblik med denne Snee! Mig tørster! — Yrsa saae sig om, og da der

ingen var tilstede, trykkede hun sin Haand sagte imod hans Mund. — Hrane kyssede den og sagde: Det var Hjertestyrkning. Nu føler jeg Vingerne vore. I Valhal er ogsaa Valkyrier, men ikke saa skjønne og ædle, som Du. — Tal ikke saa vildt, Hrane, bad Yrsa. — Hrane: Jeg svæver mellem Himmel og Jord; men jeg har ingen Lyst til at fare heden, thi mig tykkes, Himlen er paa Jorden. — Yrsa: Er Dit Saar bybt? — Hrane: Lige til Hjerteroden have Eders blaae Pile truffet mig, hvælvede Buer! (han stirrede paa hendes Diebryn). — Yrsa: Vil Du ikke drikke lidet? (hun rakte ham Bægeret). — Hrane lod sine Fingre løbe hen ad hendes Arm og sagde: den er vel dreiet; saa skjønt kan Baulundur ikke arbeide. — Yrsa: Kom til Dig selv! Du blegner! — Hrane: Blegere end Linet paa Din Barm, men ikke saa lykkelig. — Yrsa satte sig et Øieblik afsides hen, saa han ikke kunde see hende, for at han skulde vorde rolig.

Efter nogen Taushed sagde Hrane, med foldede Hænder og meget sagtmodig: Naar jeg ret betænker alt, har jeg været meget lykkelig. Alfader gav mig gode Forældre, som opdroge mig; en huggrud Konge, som agtede mig og vilde mig vel. Bragi gav mig at øve Skialdekunsten: var det ikke stor Lykkalighed? Jeg har elsket en ædel Qvinde; den fagreste i Nord — og hun har elsket mig. Thi det vil Du dog ikke nægte, Yrsa, at Du i Lugt og Ærbarhed har elsket den blussende Skiald, skjønbt Du ikke turde være Dig det selv bekiendt? — Yrsa, som troede at høre den hellige Røst af en forklaret Aand, reiste sig skiælvende, foldede sine Hænder, græd og stirrede paa ham. — Nu farer jeg glad afsted, raabte Hrane, paa Freias Aftensky, fulgt af de skjønneste Alfer! Jeg har drukket Perleskummet af Kilden! Jeg har baaret Rosenknuppen paa mit Bryst, og hussvalet mig ved dens Duft, inden den udsprang. Var jeg vorden en gammel Mand her paa Jorden, var jeg hendøet lidt efter lidt, saa vilde jeg kommet som Gubbe til Odin, og blot fornøiet mig ved at spise Sæhrimner og drikke Mundgodt. Nu svæver jeg som Yngling til Freia, til Maanskinnets og Tusmørkets Glæder. Med Blomster skal man omplante min Grav. Alle huldе danske Møer

ville begræde min Død, det veed jeg, og mine Fiender fortryde deres Avind. Ingen Bautaſtene, — ſtore Blomſterbuſke ſkulle omkrandſe min Høi; og Skialden ſkal om Aarhundreder ſiunge ved min Grav: Her hviler en Yngling!

Med disſe Ord faldt han tilbage paa ſit Leie, og Yrſa udſtødte et Skrig, hvorved Kongen og de gamle Forældre kom ind. Hrane blev bragt til ſig ſelv igien, og Yrſa forlod Hytten med Kongen i ængſtelig Uvisheb.

Denne ſidſte Nat havde Hrane ſtærke Drømme. Hans Digterſiæl ſled ſig løs fra det jordiſke Støv, og ſværmede under Striden i brogede, gyſeligſkionne Indbildninger.

Jeg ſeer dem nok, de tre Norner, ſagde han, hvor de ſidde og ſtirre ned i Urdurs klare Brønd. Jeg kiender dem godt! Den ene er gammel, hun ryſter paa Hovedet ſom en Ugle, og har lange, tynde, ſneehvide Haar, det er min Moder. Den anden er ung, deilig, og bryſter ſig ſom en Svane; i den dybe Brønd ſpeiler ſig hendes ſtore, blaae Øine. Det er Yrſa! Hendes Taarer falde ſom Foraarsregn, og hvergang Draaberne blande ſig med Brøndvandet, klinger det giennem Verden med den liſligſte Lyd, ſom om det vilde ſmelte Marv og Been og Dovres haardeſte Klipper. Den fæle, vingede Snog der, ſom hvidſler med Braadden, og bugter ſin prægtige, ſpraglede Bug, kiender jeg paa Diekaſtet: det er Skulde. — See, hvor Freia ryſter ſin Falkeham! Hun rækker mig den og ſiger: Flyv! — Hvor ſkal jeg flyve hen? Hvad kan det hiælpe mig at ſvæve til Folkvangur, naar Yrſa bliver i Leire? — Følger hun efter? Det maa hun ikke! Den lille Alf holder hende tilbage ved Kiortelfligen. Hrolf græder. — Hrolf bliver en ſtor Mand! See, der rider han i ſkinnende Harniſk over Skaanes Marker, med Skiold paa ſin Arm. Hielmſiærene vaie efter ham, og han har et langt Spyd i ſin Haand. Foran gaae hans Kæmper, tolv og tolv, og ſiunge: Alt Dagen vil oprinde!

Moderen tørrede Sveden af den Døendes Pande, og han ſagde: Seer Du den gamle Odin, hvor han ſidder der paa Hlidſkialf og ſkuler mellem lutter Straaler, med det ene hule

mørke Øie? Blodet udrinder ham af det andet Øiehul. Jeg kan ikke lide ham! Paa hans brede Skuldre sidde de tvende Ravne Hugin og Munin; de strige ham Ørene fulde, og slaae med Vingerne ligesom Krager paa Galgebiælken over den Hængte. — Men Baldür er stien! Det vidste jeg nok, at han lignede Hroar! Der flyver han, som en stor Stierne paa Himlen, med langt, blegt, svævende Haar, hvorigiennem man seer de andre Stierner. Men hans Ansigt indhyller sig i frygtelig Taage. Han farer afsted giennem det uhyre Rum! Hvor fører Du mig hen? Jeg svimler! Mange tusinde Miil flyver jeg giennem den blaae Luft. — Ak see, der sidder Moderen med det lille Barn i Biælkehuset ved Rosenbusken. Den store Baldurstierne standser over Gavlen, og forvandler sig til en Gisel om Yrsas og Hrolfs Hoveder. — Her er Rollers Grav! Gunvar fik han ikke. Men hun vidste dog, at han elskede hende, og græd ved hans Høi; og det vil Yrsa ved min. — Kom kun frem af Din Hule, Du lumske, grimme, fiendtlige Loke! Tag en Børste af Dit Pindsvinehoved, og hærd den i Nastronds Flammer til Piil! Læg den paa Buen, og skyd mig ihiel! Du kan vel faae mit Hierte til at bløde, men aldrig til at døe. Det slaaer evigt med det andet store Hierte. Giennem Bølgerne! Giennem Stormen! Giennem Nattergalens Slag! — Mine Øine funkle som Solens Straaler. Jeg gaaer til min Fader igien. — Med disse Ord greb Hrane med krampagtig Bevægelse omkring Sengestolpen, raabte: Ræk mig min Harpe! sank tilbage paa Leiet og var ikke meer. —

Hroar trøstede Yrsa med, at Saaret ikke var saa farligt, og sagde, at de imorgen vilde besøge Hrane igien. Hendes Uroelighed tog til, alt som det blev sildigere; Hroar kunde heller ikke sove, og de gik ind sammen i den øde Hal, hvor der kun brændte et eneste Lys. Dette kastede sit svage Skin hen over Hranes Harpe, der hang paa Væggen med den Egekrands, Yrsa havde givet ham, og flættet hos Ebba, da hun sang Visen om Ellepigerne. — Yrsa spillede selv Harpe, men var saa blysom, at hun aldrig turde lade nogen høre det; selv Kongen ei, hvor tidt

han end havde bedet derom. Men neppe saae hun nu Harpen, før en høi Ild funklede i hendes Øie, hun vendte sig til Kongen, og bad uopfordret om at maatte spille for ham. Hvor var glad ved, at der var noget, som kunde adsprede hende, og satte sig strax i Høisædet. Da slog Yrsa Harpen saa, at de klare Taarer trillede Kongen ned ad Kinderne. Med den saligste Lyst berørte hendes Fingre de Strænge, som Hranes Haand saa tidt havde faaet til at bæve. — Da hun skulde gaae hiem, bad hun Kongen om at maatte faae Harpen med til sit Buur. Han undte hende gierne denne Trøst, og hendes Træl bar den efter hende. Da hun var ene hiemme, vilde hun atter sætte sig til at spille, men kunde ikke. I stum Bedrøvelse stirrede hun hen for sig. Da blev hun sin Vævstol vaer med det fine Stykke Lærred, der paa Lidet nær var færdigt. Da Yrsa dog ikke kunde sove, satte hun sig i sin stille Sorg til dette tankeløse Arbeide.

Henimod Morgenstunden var hun færdig med Lærredet; men ligesom hun afklippede Traaden paa Stuven, see, da sprang der en Streng i Hranes Harpe med klingrende Lyd. Da mærkede Yrsa vel, at Hrane maatte være død i denne Stund, og at hun, som Visen lød, selv havde vævet hans Liiglagen. Da faldede hun sig paa Knæe, anraabte Alfader om Glæde for hans Siæl, og sendte ham et kiærligt Farvel, med Graad og dybe Hiertesuk.

Ritttende Kapitel.

Skulde lønner Ragnvald.

Hrane havde hvilet i Høi i flere Maaneder. Den unge Vaar besøgte for første Gang i fem og tyve Aar Norden, uden at

træffe ham munter og levende. Hvor ofte havde dens Skjønhed opflammet hans Bryst til Gudernes Lov! Hvor stærkt havde han følt Menneskelivets og Sommerens Glæder! Med hvor mangen kraftig Ovad havde han hilst de blaae og røde Knupper i det spæde Græs. Nu taug han stille! Nu slumrede han i den sorte fugtige Hule, og saae ei Lyset meer. Den letsindige Natur mærkede ikke hans Tab, tog sig det ikke nær; og han havde dog elsket den saa høit! Fuglene sang deres sædvanlige lystige Viser i Buskene ved hans Gravhøi. Roserne blussede; de vellystige Bier besøgte de søde Kalke, hang under Bladene, sugede og gyngede, uden at bekymre sig om hvo der laa i Høien. Kun en Nattergal synes at føle noget til Skialdens Savn; den havde bygget sin Rede i et Træ i Nærheden, der hævede den sin Stemme Morgen og Aften, og sang sin Længsel, medens Ørsa sad i Træets Skygge med den lille Hrolf paa Skjødet, og tænkte paa sin hedenfarne Ven.

Imidlertid sværmede Ragnvald omkring, som Kain, da han havde ihielslaaet Abel. Hvor han kom, søgte han at forsvare sig, at stille sin Sag i et fordeelagtigt Lys. Uopfordret fortalte han enhver, hvordan han var bleven overvældet af Hranes egenkjærlige Hidsighed, hvordan han havde været nødt til Selvforsvar. Ingen svarede ham, Faa troede ham, Mange hadede ham. Nu, Hrane var død, havde han ingen Fiender, men lutter Venner.

Den eneste, der viste Tilfredshed med Hranes Død, var Skulde. Hun havde hadet ham fra den Dag af, han ikke kom hendes Elskov imøde; med hans Død var der lettet hende en Steen fra Hjertet. Hendes Øine mødte ofte Ragnvalds paa den senere Tid; da blussede de begge, og Skulde slog sine blygfærdigt ned, tvertimod Sædvane. Dette tildrede den Forfængelige, hendes Skjønhed opluede ham.

En lummer Hundedagsaften gik Ragnvald alene i Skoven. Hvide Dampe stode over Moserne, Græshopperne sidsede i Straaet; store Myggesværme opførte luftige Dandse. De sorte, fede Snegle vare krøbne fra det Grønne, og laae omkring i

Gangene paa den brune Jord. — En Mængde Løvetandsvæxter fandtes i Græsset. De havde afblomstret, lange, stive, stærkmælkede Stilke stode kun nu med runde, hvide Dunbuske, hvilke den mindste Vind afpustede og fordeelte i Luften. Ragnvald vilde sætte sig paa et Sted, hvor Hrane saa tidt i sin Levetid havde siddet, da stak Myggene ham saa stærkt, at han strax maatte reise sig.

Træt og heed kom han endelig forbi Helges Badehuus. Døren stod paa Klem, han fik Lyst til at bade sig. Badehuset var vel egentlig bestemt for Ursa og Skulde, og de havde Nøglen dertil; nu maatte en af de medfølgende Tærner have forglemt at lukke Døren. Ragnvald besluttede at nytte Leilighedeu.

Sagte aabnede han Døren til det kiølige Kammer; men hvor glad skiælvende foer han tilbage, da han saae Skulde slumre paa Løibænken. Hun havde nylig badet sig, hendes fortkrøllede Haar var endnu fugtigt, et Par Sivblade sadde deri. Støttende sin Purpurkind til den trinde Arm, laa hun paa Løibænken i en lyserød Kiortel; de velskabte Been vare ganske tilsyne. Halsklædet havde hun for Hedens Skyld afrevet. Da svulmede hendes Barm pludselig høiere, og de store Øielaag hævede sig smægtende: Ak, Ragnvald! sukkede hun. Men da hun i det samme lod, som hun først nu blev ham vaer, sprang hun op, som for at flye; men blev dog staaende og holdt ham ved Haanden.

Ragnvald gyste, halv af Elskov, halv af Skræk. Den gamle Vise om Helge og Havfruen gientog sig for ham. Det forekom ham et Øieblik, som om Skulde var et Uhyre, som om hun vandt sig slimet hen ad Gulvet med skællede Ringbugter. Men pludselig forsvandt dette fæle Syn ved den rødmende Piges virkelige Skiønhed; han sank til hendes Fødder, hun hævede ham og trykte ham i sine Arme.

Næste Morgen, da Skulde vaagnede og saae den slumrende Yngling paa Løibænken, blev hun forskrækket og stirrede vildt paa ham. — Vil denne Ungersvend ikke giøre Dig ulykkelig? tænkte hun. Skal Dit hele tilkommende Livs Skiæbne beroe paa denne forfængelige Mands Høimod? Det var en slet Grund at bygge paa, lumskere end Badehusets Biælker. — Endnu er

Du Herſterinde; — naar han vaagner, er han Herſter. — Hun ſaae ud af Døren, og troede i Forſtrækkelſen at opdage nogen langt borte nærme ſig Badehuſet. — Hvis de fandt ham ene med mig, ſagde hun bleg, hvad maatte de tænke? — Med disſe Ord aabnede hun hurtig en hemmelig Laas i Løibænken, hvorved Fladen, ſom et Laag, ſank ned i Vandet med Ragnvald. Da han var ſunken tilbunds, hævede hun Laaget igien, og lukkede det behændigt. Hun ſaae ud af Døren, — der kom ingen; det havde været hendes lille hvide Hund, der kom ind og loggrede. — Jeg burde egentlig ikke klappe Dig, ſagde Skulde, i det hun ſtrøg den over Ryggen, thi Du har forført mig til et Mord. I det ſamme ſaae hun Ragnvalds Liig drive ud fra Badehuſet med Strømmen. — Han har overſtaaet, ſagde hun, nu lider han ikke meer, og jeg ikke heller. Mordet var Hundens Skyld. — Ragnvald har dræbt Hrane, nu kommer Nornernes Straf over ham. Men jeg tilgiver ham gierne. Man bør ingen hade efter Døden. Nu gielder det at være taus, klog og forſigtig; ſaa er alting godt. Jeg troer, jeg har forkiølet mig; jeg ſkiælver. Jeg vil hvile et Par Timers Tid og farte mig. — Med disſe Ord ilede hun til ſit Buur, indſluttede ſig i ſit Værelſe, kaſtede ſig paa ſit Leie; og med den faſte Foreſtilling, at Hunden var Skyld i alt, at det havde ikke kunnet være anderledes, og at hun intet havde at frygte, naar hun var forſigtig, faldt hun i en tryg Søvn.

Hranes gamle Forældre vare utrøſtelige over deres eneſte Søns Tab. De fandt ingen Ro i Hytten, og ginge Morgen og Aften lange Vandringer med hinanden paa afſides Steder, hvor de ikke før havde ſeet Hrane, for at ingen Gienſtand ſkulde minde dem om hans Savn. Hytten ſkyede de; der mindede hver Bænk, hver Stol om ham. Der hang endnu hans Klæder i Skabet; der ſtode endnu de Streger i Bordet, ſom han havde ſkaaret dem med ſin Kniv, og det lille ſorte Hul, ſom han engang havde brændt deri ved at vælte Lyſet ſom Barn. I en Urtepotte duftede endnu nogle Blomſter, ſom han havde plantet. Der ſtod ogſaa Sengen, hvor han var død.

De gamle Folk vare engang gangne en Omvei langs med Havet. Tause satte de sig ved Stranden, paa en af Bølgerne afrundet Steen, og stirrede i Vandet. Nei, sagde endelig Sigurd, jeg holder det ikke ud. Jeg maa tugte den Niding, saa gammel jeg er, Ragnvald skal bløde for mit Sværd. Hranes Skygge følger mig hvor jeg gaaer, og kalder mig til Blodhævn.

Det er umuligt, sagde Moderen. Hranes Siæl er i Gimles Glæder, den kan ikke spøge og pusle her paa Jorden, som et hævngierrigt Spøgelse. Jeg har jo selv i hans sidste Stund hørt ham tilgive alle sine Fiender. Det er Dit eget heftige Blod, Fader, som gior Dig urolig. Tving Dig, og bedrøv ikke Din Søn hos Alfader, med at hævne ham.

Saalænge Ragnvald endnu aander paa Jorden — sagde Sigurd — er jeg syg og hiertegreben. Han eller jeg maa bort. Falder jeg, saa er det kun et Blund før den naturlige Død; falder jeg ham, da skiller jeg Verden ved en Niding, der vilde udrette endnu mere Ondt, hvis han vedblev at leve.

Under denne Samtale saae de Noget komme drivende paa Vandet henimod Strandbredden. De troede først, det var en Sælhund, men da det kom nærmere, mærkede de det var et Menneske. Sigurd vilde springe i Vandet, i Haab om at redde ham; thi han bevægede sig mat, og sank tidt under Bølgerne; men den gamle Kone sagde: Enten svømmer han endnu, og da kan han redde sig selv, thi han har jo strax Fodfæste; eller han er død, og saa er ingen Hiælp mulig. — Sigurd maatte give hende Ret; og nu stege de begge op paa en stor Steen, for at tage Svømmeren ret i Øiesyn. — Da kastede pludselig en stummende Bølge Ragnvalds Liig fra Havet paa Sandet mod Stenen, lige for deres Fødder, og skyllede ligesaa hurtig tilbage, som om den vilde vaske sig reen igien i Havet for det Aadsel, den havde baaret i sin Favn. — De gamle Folk kiendte paa Øieblikket Ragnvald; Hustruen udstødte et Skrig, hævede sine Øine mod Himlen og raabte: Evige Guder, tilgiver! lader ham ikke fare til Hel! Tag ham idetmindste op til Thrudvanger, Thor! mellem Dine Trælle. — Men den gamle Fader stirrede paa Liget, som

n ildøiede Ulv paa ſit Bytte, nikkede tilfreds og ſagde: Tak, ørner! Tak, Ran! Det var et Venneſtykke. I qvalte ham! — igtig! Han fortiente heller ikke at bløde for Helteſtaal. — Med ſe Ord drog han Huſtruen bort, og ſagde: Lad os nu gaae em! Nu er jeg rolig; nu har jeg Fred. Hver ſit! Lad os ikke rſtyrre den ſultne Ravn, ſom hopper derhenne og venter paa r Bortgang, for at komme til ſit Maaltid. — Nei, raabte Hu- ruen, Du er ingen ærlig Kæmpe, og jeg forlader Dig, ſaa gam- el ſom jeg er, hvis Du ikke hiælper mig at bedække Liget med rene, indtil det kan blive ordenlig jordet. —

Da maatte Sigurd gaae ind i Skoven, hugge Løvqviſte med : Sværd, og hiælpe Huſtruen at bedække Ragnvalds Liig. I rſtningen hug Gubben med megen Vrede; men med hvert Hug ledes Heftigheden; og da han atter kom hen til Liget, ſaae : bruſtne Øine, de forſtødte blodige Tindinger, blev han ſelv nſte ſpagfærdig ſtille, og ſagde, da Konen vilde gaae: Giv g en Green til! Her er endnu et bart Sted ved hans Øine.

Derpaa ginge de hiem og berettede paa Kongsgaarden Ragn- ds Død, for at man kunde beſørge hans Jordefærd. —

Tyvende Kapitel.

Kong Hroar fældes i Kamp.

heed Kongen i Veſtgothland, han boede i Upſal. Han iulpet de reidgothiſke Drotter at overvinde den hallandſke ; dennes Broder Sivald var bleven hans Underkonge og t. Men da Adils var gierrig og herſkeſyg, havde han kt paa, hvorledes han ſkulde overfalde Kong Hroar og ved Riget. Alle misfornøiede Danſke vare flygtede til rſt Hrokur, Hroars Søſterſøn, fortrydelig over, at Kon- ſtraffet ham, da han engang efter Signes Død kom

til Hroar, og forlangte med Heftighed Part i Riget og en kostbar Ring til Arvedeel. Da Hroar ikke vilde give ham den, rev han den af Kongens Arm, og kastede den forbittret i Havet. Du est en ond Dreng, sagde Kongen og landsforviste ham paa tre Aar. Han var nu i Sverrige hos Adils, og pønsede paa Hævn. Did kom ogsaa de flygtede Offergoder. Disse vidste nøie Besked om Danmarks Tilstand, og havde deres Speidere, som gave dem fremdeles Underretning.

Nu skete det just i denne Sommer, at Reigin Jarl drog bort med en Flaade, for at ave en Underkonge, der ikke vilde rette sig efter de tre af Helge satte Jarler: Æst, Eir og Leir. Aldrig saasnart havde Adils faaet dette at vide, før han kom med stor Magt, indskibede sig hemmeligt om Natten, og seilede til Sialland. Kong Hroar sad i fredelige Sysler hos Vaulundur, da han fik det at vide. Men aldrig saasnart havde han erfaret Sammenhængen og faaet Underretning om Adils Styrke, før han sagde: Nu mærker jeg nok, at Odin vinker mig, at det er Nornernes Villie, at jeg skal forlade dette kiære Land, som jeg saa gierne endnu nogle Aar havde levet og virket for. Lader mig da døe som ærlig Kæmpe. Mine Fiender have tilforn bestyldt mig for Feighed, fordi jeg ikke elskede Krigen; de skulle see, at der er stor Forskiel paa at angribe og paa at flye. Derpaa klædte han sig i sine bedste Hærklæder, bandt et Slagsværd ved sin Side, og drog i Spidsen af sine Mænd hen paa Roeslyng, hvor Adils ventede ham med en tredobbelt større Hær. — Da de stode hinanden saa nær, at Hroar kunde see Hrokur og de danske Goder i den første Række, sagde han: det smerter mig, at see min egen nære Frænde, som en Forræder mod Fædrelandet. Sendte derpaa en Herold til Kong Adils, og forlangte en Samtale med ham. — Adils, som troede, at Hroar vilde overgive sig paa naadige Vilkaar, traadte frem. Da meldte Dankongen: Udentvivl, Frænde, kommer Du for at vinde Land, ei for at tugte; thi Tugt fortiener den Skyldige, men jeg har intet forbrudt mod Dig. Adils svarede: Du har nægtet Din Søsterson Part i Riget, jeg kommer for at hævne ham, og giøre ham til min Skat-

tekonge, naar jeg har overvundet Dig. — Hroar: Ikke af Herſtesyge nægtede jeg Hrokur Part i Riget; men fordi han endnu var et Barn, fordi han giorde ſin Fordring med uſømmelig Biſterhed, og fordi jeg af Erfaring veed, at disſe Adſtillelſer af Landene ere Aarſag til Tvedragt, og tære Landenes Marv. — Var min Søſterſøn kommen paa høviſt Viis, havde jeg dog vel givet ham et Syssel at beſtyre; men han trodſede. — Adils: Denne Trods har han endnu. Hvormed vil Du hindre den? — Hroar: Hunden, ſom giøer i Lænke, giør ſig latterlig; men til Ulven kaſter den forſigtige Hyrde undertiden et Kid, for at ſpare den hele Hiord. Jeg vil give ham Fyen, hvis Dig ſaa tykkes, og Du vil drage bort med Fred. — Adils: Det er for ſilde. Din bedſte Hær er i Jylland, der er intet andet for, end at overgive Dig paa Naade og Unaade. — Hroar: Da var jeg en Niding, og ingen Konge. — Adils: Vel! ſaa lad os begynde Slaget, og lad Lykken raade. — Hroar: Her er ingen Lykke, men en beſtemt Skiæbne. Din Hær er tregange ſaa ſtor ſom min; ſtammer Du Dig ikke ved at angribe mig med ſlig Overmagt? — Adils: Den Mægtige bør man lyde. Kan Du ikke ſtaae Dig, ſaa maa Du hylde mig. — Hroar: Enten bliver jeg ved at være Leirekonge, eller ophører jeg at leve. Eſt Du en ærlig Helt, ſaa afſlaa mig ikke min ſidſte Bøn! — Adils: Hvilken? — Hroar: Hvorfor ſkal mit Folk blødø og dræbes, fordi det er mig tro? Jeg veed viſt, de forſvare mig til ſidſte Blodsdraabe; men Udfaldet vilde dog blive, at Du vandt. Velan! Det er dog egenlig blot mod m i g, Din Harme gaaer, det er os To, Sagen gielder. Saa lad os da tvekæmpe, ſom ærlige Drotter. Falder jeg, da eſt Du Herre; falder Du, ſaa drage Dine Kæmper bort, og lade mig og mit Rige med Fred. — Den ſtore, bredſkuldrede Adils blev heel forbauſet over dette raſte Forſlag, ſom han aldrig havde ventet af den liden, fredelige Hroar, og ſagde ſmilende: Daarlig eſt Du, ſom paa ſlig Viis tænker at ſmelte min Hoimod. — Hroar ſvarede: Hvi ſpilde vi Ord? Lad Herolderne blæſe i Luur, lad dem ſlaae Kreds i Sandet! Jeg er bered. — Da Adils mærkede, det var Alvor, ſtudſede han. Han følte, hvor

smaat det var; at betiene sig af Overmagten; men snart vandt Egennytten og Forsængeligheden Seier over den sidste gode Mindelse i hans Bryst. Hroars Kæmper bleve alle meget opbragte, og raastode, at de vilde forsvare deres Konge; men Hroar sagde smilende: Ofte lære gode Venner først ret at kiende hinanden ved Afskeden. Vi have hidindtil ikke ret forstaaet hverandre. Der gives Øieblik, hvor ogsaa den Fredsælle ønsker at stride, og det er Tilfældet her. — Da raabte de gamle Helte: Det er en bold Gierning af vor Konge, Hroar den Fredsælle; hindrer hannem ikke! Hvis han dør, dør han en fager Død!

Efterat alle Vilkaar vare bestemte, traadte Hroar i Kamp mod Adils. Denne troede strax at faae Bugt med sin Modstander, men Hroars Smidighed kom ham vel tilpas, og han undgik alle Kæmpens voldigste Slag, indtil han ret kom i Aande. Da fore Gnister af de blanke Hielme, da bede Sværdene i Ringbrynierne. Adils Hug vare dobbelt saa stærke, Hroars dobbelt saa hurtige og mange. Da græde de gamle danske Kæmper af Glæde og Fortrydelse, og sagde: Vi have miskiendt ham. See, hvor tappert han stander der og hugger, og sætter sit Liv til for os. Hroar har elsket os som Fader, nu forsvarer han os, som en Biørn sine Unger. — I denne Forventning stode de længe, indtil endelig Adils blev dybt saaret i Skuldren af Hroar; da vendte han det Hvide ud af Øinene, ligesom Thor, naar han knuger sin Hammer; løftede sit Sværd høit i Veiret, og kløvede Hroars Hoved, saa at Kongen faldt paa sit Skiold.

Et dybt Suk lød i den danske Hær og den største Tausheb herskede i Svenskernes. Intet Frydeskrig forkyndte deres Seier. Adils befalede strax, at man skulde begrave Hroar med største Hæder; utallige Hænder bleve pludselig sysselsatte med at kaste ham en Høi, i Nærheden af Hranes. Qvinder og Børn kappedes med Mændene om at drage Bautastene paa Hiul med lange Reeb giennem Skoven fra Stranden; i Skoven krandsede de Stenene med Løv og Blomster. Den gamle Vaulunder lod sig kiøre did i sin Stol; og efterat have kysset sin Herres blege Haand, lod han sig række Kalk og Muursteen, og murede, med utallige

Haandlangeres Hiælp, et firkantet Steenkammer i Høien. Derpaa lagde han Kongen i Kiſten af tykt Egetræ, ſom han ſelv havde tømret, bonet, og forſynet med koſteligt Malmarbeide. — Saaledes jordede de den fromme Konning Hroar, efterat han med Huldſalighed og Viisdom havde ſtyret Riget i tyve Aar. En ung Skiald, en Ven af Hrane, ſang følgende Qvad:

Nu hviler Kongen her
Bag Bautaſtene;
Bag mosbevorne Træer
Med unge Grene;
Nu ſørger Danmark! Solen os forlader!
Nu tier fiendtlig Spot.
Her hviler han, vor Drot,
Vor elſkte Fader!

Han ſad, ſom Baldur i
Sit Kongeſæde.
Hver Siæl ſig følte fri
Og ſtemt til Glæde.
Fortvivlet ſlaaer nu Bølgen vore Strande.
I tvivled om hans Mod?
Nu farver Helteblod
Den høie Vande.

Forgiæves Kæmpen ſtal
I Hornet ſtøde.
Nu ſtaaer vor Kongehal
Forladt og øde.
Han ſidder ei, ſom Mimer ved ſin Kilde,
Paa Bænk med ſine Mænd,
Og giæſter dem igien
I Qvælden ſilde.

Hans Læber tale meer
Ei Viisdoms Lære;
I Hytten Hyrden seer
Ham ei, til Ære.
Han smiler ei, naar Skovens Piger lege;
Kan ei om Natten gaae,
For Armod i dens Vraa
At vederqvæge.

I travle Værksted nu
Vil Hamren standse;
Snart blinker kun til Gru
Den skarpe Landse.
Hæv, Storm, din Røst! blandt Lynild i din Torden!
Høit, Hav, din Bølge kast!
Det bedste Hierte brast,
Som slog i Norden.

Men evig skal vor Stad
Hans Minde være.
Saalænge Egens Blad
Giør Helten Ære,
Skal ingen Old Kong Hroars Navn fordølge,
Saalænge Kilden snoer
Sig ud til Issefiord
Med klaren Bølge!

Da Seieren var vunden, skyndte Adils Kæmper sig til Hallen for at holde deres Fest. De fandt den tom; thi alle Hroar[illegible] Kæmper vare borte, og Qvinderne flygtede. Kun en saare de[illegible]lig, stor og velskabt Qvinde sad i Høisædet, med et smilende Bar[illegible]n paa sit Skiød, og en nydelig Dreng stod imellem hendes Kn[illegible]e og holdt hende om Livet. Paa sine lyse Haar, der i lange Fl[illegible]t-ninger faldt hende ned over Skuldrene, havde hun en takket Kro[illegible]ne af Guld og Ædelstene, efter hvilken den lille blaaøiede Dre[illegible]g

paa Skibet rolig stirrede og greb med sine buttede Hænder, medens den Ældre ængstelig stottede til Døren.

De vilde Kæmper standsede deres Larm ved dette Syn, traadte ærbødigt tilside, og troede at see en Gudinde. Men Adils, som blev hiertegreben af hendes Skiønhed og hugprude Væsen, traadte beskeden frem og spurgte om hendes Navn. Da svarede hun: Jeg er Yrsa, Kong Hrolfs Moder. Hvad Freia har forjættet ham, vide I. Efter Hroars Død er han Leirekonge, derfor har jeg sat ham i Høisædet, da han endnu er for spæd til at kunne det selv; og her staaer Agnar Hroarssøn, Hrolfs Broder og Medhersker. Ikke troer jeg, at Du, Konning Adils, vil sætte Dig mod Gudindens Villie; hvilket vel og kun lidet vilde nytte. Jeg stoler aldeles paa hende. Enten skal Du derfor lade os sidde, eller bringe os alle tre døde herfra. Adils svarede: Derfra bevare mig Guderne. Jeg føler allerede heel vel Freias Magt, som virker igiennem Dine Blik paa mit Hierte. Hrolf skal beholde Riget, Agnar være hans Underkonge, og Du hans Formynderske. Om Du ogsaa vil være Sverriges Drotning, beroer paa Dig selv. Min Hu har Du vundet alt med Dine stolte Blik; men Freia bevare mig fra at tvinge Dig. Da sagde Yrsa: Høimod sømmer sig vel Seiervinderen; men høimodig var Du ei, da Du overfaldt den fromme Hroar. Nu, da Du i Dine Kæmpers Overværelse har hilset Hrolf og Agnar som Danmarks Konger, vil jeg overlade Dig Hallen for i Aften; hvor Du kan glæde Dig med Dine vilde Stridsmænd over en let Seier. Jeg gaaer at græde med mine Børn paa Hroars Høi. — Med disse Ord reiste hun sig, og gik langsomt bort med den lille Hrolf paa Armen; Agnar fulgte med og holdt hende ved Kiortelfligen. Alle svenske Kæmper stirrede ærbødigt efter hende; men Adils lagde Haanden paa sit Bryst, og ønskede, at han ei havde dræbt Dankongen. — Hermed endes Hroars Saga.

AUG 14 1959